

Jurisprudentie
Protestants Christelijk Onderwijs

2001

Uitspraken van de

Commissies van Beroep
Commissies voor Geschillen
DGO-Geschillencommissie
Bezwarencommissies Functiewaardering
Landelijke Klachtencommissie

bewerkt door
mw. mr. H. Pieffers en Jeannette Smit

Uitgave van
de Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
Melis-Gröllers, mr. A.C.
Jurisprudentiebundel Protestants Christelijk Onderwijs 2001
Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs
ISBN: 90-70724-67-7
Trefw: Jurisprudentiebundel protestants-christelijk onderwijs 2001

Copyright (c) 2003
Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs

Adres : Oosteinde 114, Voorburg
Postadres : Postbus 907, 2270 AX Voorburg
Telefoon : 070 – 3481148
Website : www.besturenraad.nl

Eindredactie: mw. mr. A.C. Melis-Gröllers
Druk: Besturenraad Voorburg

INHOUD

	Blz.
Woord vooraf	5
Deel A R E C H T S P O S I T I E	7
A.I. Uitspraken van de Commissies van Beroep	8
A.I.1. Uitspraken van de Commissies van Beroep voor het PC Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs	9
A.I.2. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs	38
A.I.3. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE	82
A.II. Uitspraken van de Commissies voor Geschillen	89
A.II.1. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen van de NPCS	90
A.II.2. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE	95
Deel B M E D E Z E G G E N S C H A P e n D G O / I G O	110
B.I. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen WMO	111
B.II. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg	128
B.III. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Instellings Georganiseerd Overleg Confessioneel BVE	129
Deel C F U N C T I E W A A R D E R I N G	130
C.I. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs	131
C.II. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC Hoger Beroepsonderwijs	132
C.III. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE	133

	Blz.
Deel D K L A C H T E N R E G E L I N G	141
D. Adviezen van de Landelijke Klachtencommissie (PC) primair en voortgezet onderwijs	144
Lijst van gebruikte afkortingen	268

Woord vooraf

In deze bundel zijn opgenomen de uitspraken van de kringenrechtspraak in het protestants-christelijk onderwijs uit het jaar 2001. De bundel bestaat uit vier delen. Deel I, Rechtspositie, bevat de uitspraken in zaken betreffende de rechtspositie van het personeel aan een school. Deel II, Medezeggenschap en DGO, bevat de uitspraken in medezeggenschapsgeschillen en geschillen uit het Decentraal Georganiseerd Overleg. In deel III zijn opgenomen de adviezen over functiewaardering en in deel IV de adviezen van de Landelijke Klachtencommissie PC Primair en Voortgezet onderwijs.

Binnen de kringenrechtspraak (in ruime zin) voor het protestants-christelijk onderwijs worden de volgende commissies onderscheiden:

Commissie van Beroep voor het pc BAO/(V)SO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie van Beroep voor het pc VO/HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie voor Geschillen WMO (instandgehouden door de Besturenraad)
DGO-geschillencommissie (instandgehouden door de Besturenraad)
Bezwarencommissie Functiewaardering pc PO/VO (instandgehouden door de Besturenraad)
Bezwarencommissie Functiewaardering pc HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie voor Geschillen NPCS (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE
Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE
Commissie voor Geschillen en Arbitrage IGO
Bezwarencommissies Functiewaardering
Landelijke Klachtencommissie.

Er is een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs en een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs. Volgens de onderscheiden onderwijswetten en het Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel kan een personeelslid bij de aangewezen Commissie in beroep komen tegen een door het schoolbestuur genomen besluit inhoudende:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;
- c. het direct of indirect onthouden van promotie;
- d. het verminderen van de omvang van de betrekking;
- e. ontslag anders dan op eigen verzoek, voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt;
- f. de beslissing van het bevoegd gezag ten aanzien van een personeelslid op basis waarvan op termijn vermindering van diens betrekkingsomvang kan plaatsvinden;
- g. de beëindiging van een tijdelijk dienstverband;
- h. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie voortvloeiend uit een algemeen verbindend voorschrift welke aanwijzing op termijn kan leiden tot ontslag, vermindering van de betrekkingsomvang of beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- i. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een personeelslid werkzaamheden zal verrichten;
- j. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

De Commissie voor Geschillen NPCS behandelt geschillen rondom de uitleg en toepassing van de akte van benoeming en de CAO-VO. Ook staat de commissie open voor behandeling van andere geschillen, welke niet tot de competentie van de overige commissies behoren.

De Commissie voor Geschillen WMO behandelt de geschillen waartoe zij krachtens de Wet Medezeggenschap Onderwijs 1992 bevoegd is.

Deze worden in artikel 19 dier wet onderscheiden in:

- a. instemmingsgeschillen;
- b. reglementsgeschillen;
- c. adviesgeschillen;
- d. interpretatiegeschillen;

e. andere geschillen.

De volledige naam der Commissie is: Commissie voor Geschillen WMO voor het protestants-christelijk onderwijs.

In 1995 is door de Besturenraad PCO een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg ingesteld. Zij behandelt de geschillen die in het decentraal GO zijn gerezen tussen schoolbesturen en personeelsorganisaties.

De Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs deed in 2001 11 uitspraken en de Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs 9 uitspraken.

Van de Commissie voor Geschillen NPCS verschenen dit jaar 2 uitspraken. De Commissie voor Geschillen WMO deed in 2001 4 uitspraken en de Commissie voor Geschillen DGO geen uitspraken.

In verscheidene uitspraken van de commissies van beroep en van de Commissie voor Geschillen NPCS wordt verwezen naar een of meer artikelen van de akte van benoeming van de appellant respectievelijk verzoeker. In de regel gaat het om akten van benoeming die overeenstemmen met de in het protestants-christelijk onderwijs gangbare modellen, uitgegeven door NPCS of BPCO. In het hoger beroepsonderwijs geldt sinds 1 augustus 1993 een collectieve arbeidsovereenkomst en in het voortgezet onderwijs is dit het geval vanaf 1 augustus 1996. In het primair onderwijs geldt sinds 1992 een Raamovereenkomst FBS en vanaf 1 augustus 1998 een Raamovereenkomst primair onderwijs 1998-2001.

In 1990 is door de bevoegde gezagsorganen van de protestants-christelijke HBO-instellingen een Bezwarencommissie Functiewaardering PC-HBO in het leven geroepen. Deze is ondergebracht bij de Besturenraad PCO en heeft conform de desbetreffende ministeriële beschikking tot taak het bevoegd gezag van een instelling te adviseren over een door hem te nemen beslissing op een door een personeelslid ingebracht bezwaar tegen de resultaten van de waardering van zijn functie. In 1995 is door de Besturenraad PCO ook nog ingesteld een Bezwarencommissie Functiewaardering voor het PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs. Van deze Commissies zijn in 2001 geen adviezen verschenen.

Voorts zijn in deze bundel opgenomen uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE (2 uitspraken in 2001) en adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE (2 uitspraken in 2001). Deze Commissies zijn in 1994 ingesteld door de BPCO en de VBKO ten gerieve van PC, RK en IC-instellingen van BVE. Tegelijkertijd zijn in het leven geroepen een Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE en een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Confessioneel BVE. Van deze Commissies verschenen in 2001 resp. 3 uitspraken en geen uitspraken.

Voor het vierde jaar zijn in deze bundel uitspraken opgenomen van de Landelijke Klachtencommissie. Deze commissie is in 1998 ingesteld door de Besturenraad naar aanleiding van de in de Kwantiteitswet opgenomen verplichting voor schoolbesturen om zelf een klachtencommissie in het leven te roepen danwel zich aan te sluiten bij een landelijke klachtencommissie. Het overgrote deel van de schoolbesturen in het pc PO en VO heeft zich inmiddels bij de Landelijke Klachtencommissie aangesloten. Dit jaar zijn er 35 adviezen van de Klachtencommissie opgenomen.

De reglementen van de commissies van beroep, de commissies voor geschillen, de Bezwarencommissies Functiewaardering en de Landelijke Klachtencommissie, kunnen worden opgevraagd bij de Besturenraad.

Deze organisaties hebben tezamen deze bundel uitgebracht.

DEEL A

RECHTSPOSITIE

A.I. UITSPRAKEN VAN DE COMMISSIES VAN BEROEP

- A.I.1. Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs (BAO/(V)SO)

Overzicht

01/1	Ontslag docente wegens ziekte; restcapaciteit van 10 uur
artikel 13.1.e benoemingsvoorwaarden; artikel 20 BZA
01/2	Schorsing en ontslag van docent wegens seksueel ongeoorloofd gedrag
artikelen 13.1.f en 15 benoemingsvoorwaarden
01/3	Ontslag uit functie van directeur en rddf i.v.m. opheffing van de instelling
artikelen 85, 120, 151, 153,160 WPO; artikelen 13.1.c en 17
benoemingsvoorwaarden; artikelen 6 en 8 Raamovereenkomst PO; artikelen I-P 76
en 85 RPBO; artikel 7:672 Burgerlijk Wetboek
01/4	Ontslag uit functie van leerkracht en rddf i.v.m. opheffing van de instelling
vrijwel identiek aan 01/3
01/5	Schorsing van leerkracht op grond van klacht van moeder van leerling
01/6	Ontslag uit functie van leerkracht en rddf i.v.m. opheffing van de instelling
identiek aan 01/4
01/7	Ontslag uit functie van leerkracht en rddf i.v.m. opheffing van de instelling
identiek aan 01/4
01/8	Ontslag van leerkracht i.v.m. optreden tegen vrouwelijke collega
01/9	Eervol ontslag van leerkracht OETC
artikel 22.3 benoemingsvoorwaarden: overschrijding beroepstermijn
01/10	Eervol ontslag wegens ontbreken van onderwijsbevoegdheid
artikel 13.f benoemingsvoorwaarden; artikel 3 WPO; artikel 7:668a Burgerlijk Wetboek
01/11	Onvrijwillige overplaatsing van docente
artikel 1.1.b Raamovereenkomst PO

Ontslag wegens ziekte; restcapaciteit van 10 uur

Bij het bestreden besluit is appellante eervol ontslagen uit de functie van leerkracht op grond van artikel 13 lid 1 onder e van de geldende voorwaarden vanwege ongeschiktheid voor de eigen functie wegens ziekte. Als eis geldt, dat moet zijn gebleken, dat het bestuur aan de herplaatsingsinspanning heeft voldaan. Nu appellante tien uur per week wel kon werken, lag het naar het oordeel van de Commissie bij uitstek in de rede om dat feitelijke gegeven als vertrekpunt te nemen bij de vervulling van een vacature voor een volledige betrekking. Niet is gebleken dat de inschakeling van appellante in de arbeid op deze wijze onmogelijk is, terwijl in geval van een volledige vacature het inpassen van 10 uur in redelijkheid mogelijk moest zijn. Het bestuur heeft evenmin aangetoond dat het in dit specifieke geval, gegeven het herplaatsingsvereiste, niet aanvaardbaar zou zijn eventueel van andere personeelsleden taken af te nemen en over te dragen, hetgeen inderdaad bij herplaatsing een te aanvaarden gevolg kan zijn. Het bestuur heeft ten onrechte tot ontslag besloten. Beroep gegrond verklaard.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, lerares, appellante

tegen

het bestuur van de **Vereniging Scholen met de Bijbel te *****

De procedure

Namens appellante is op 18 april 2001 beroep aangetekend tegen het aan haar bij schrijven van 29 maart 2001 verleende ontslag met ingang van 1 juli 2001. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 19 oktober 2001, alwaar zijn verschenen appellante, bijgestaan door W. den Hertog van het CNV, en het bestuur, vertegenwoordigd door mevrouw ***, personeelsfunctionaris en ***, bijgestaan door mevrouw *** van de Besturenraad PCO.

De feiten

Appellante was ten tijde van de bestreden beslissing tot ontslagverlening ruim twee jaar arbeidsongeschikt (voor 65-80%). Daarnaast heeft de bedrijfsarts van de Arbo-Unie op 24 oktober 2000 verklaard dat appellante geschikt is voor 10 uur per week eigen werk (geen gym en geen buitenspelen) verspreid over drie dagen.

De standpunten van partijen

Appellante heeft gesteld dat het bestuur in onvoldoende mate heeft onderzocht of er voor appellante herplaatsingsmogelijkheden zijn. Zij heeft aangegeven bereid te zijn om voor de omvang van haar restcapaciteit van tien uur zoals boven vermeld een functie in dienst van de werkgever te vervullen. In dat kader heeft appellante gesteld dat haar functie ten tijde van het ontslag in haar geheel vacant was, zodat zij een gedeelte van die functie zou kunnen vervullen.

Het bestuur heeft – samengevat – gesteld dat het USZO appellante ook voor de nabije toekomst ongeschikt heeft geacht voor haar functie, hetgeen volgens het bestuur een ontslaggrond vormt. Daarbij is het bestuur van mening dat het voldoende heeft onderzocht of er voor appellante herplaatsingsmogelijkheden waren. Zo is de situatie van appellante regelmatig besproken in de oudercommissie, waarbij is gezien welke mogelijkheden er voor appellante waren. De – aangepaste - functies binnen de school waarvoor appellante eventueel in aanmerking zou zijn gekomen, waren

echter niet vacant. Het bestuur acht het uit een oogpunt van goed personeelsbeleid niet verantwoord om taken van andere personeelsleden af te nemen teneinde deze taken aan appellante te geven.

Beoordeling van het geschil

Bij het bestreden besluit van het bestuur van 29 maart 2001 is appellante met ingang van 1 juli 2001 eervol ontslagen uit de functie van leerkracht op grond van artikel 13 lid 1 onder e van de Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming vanwege ongeschiktheid voor de eigen functie wegens ziekte.

Beoordeeld dient te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appellante heeft kunnen besluiten.

Op grond van artikel 13 lid 1 onder e van de Overige Voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid indien deze twee jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze twee jaar niet te verwachten is en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Op grond van artikel 20, lid 6 Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair en voortgezet onderwijs en beroepsonderwijs, dient de werkgever door middel van een zorgvuldig onderzoek aan te kunnen tonen dat er voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn. Hiertoe onderzoekt het bestuur eerst of de mogelijkheid bestaat van plaatsing in een functie met passende arbeid, en daarna, indien die mogelijkheid zich niet voordoet doch niet eerder dan na afloop van het eerste ziektejaar, in een functie met gangbare arbeid. Dit houdt in dat gedurende twee jaren dient te worden onderzocht of integratie mogelijk is.

Vaststaat dat appellante inmiddels ruim twee jaar onafgebroken ziek is en dat herstel binnen zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet te verwachten valt. Naast dit ontslagvereiste moet zijn gebleken, dat het bestuur aan de herplaatsingsinspanning zoals hierboven weergegeven heeft voldaan. Nu appellante tien uur per week wel kon werken, lag het naar het oordeel van de Commissie van Beroep bij uitstek in de rede om dat feitelijk gegeven als vertrekpunt te nemen bij de vervulling van een vacature voor een volledige betrekking, welke vacature volgens appellante bestond, hetgeen door het bestuur niet is ontkend. Niet is gebleken dat de inschakeling van appellante in de arbeid op deze wijze onmogelijk is, terwijl de Commissie van Beroep van oordeel is dat in geval van een volledige vacature, het inpassen van 10 uur in redelijkheid mogelijk moest zijn. Het bestuur heeft evenmin aangetoond dat het in dit specifieke geval, gegeven het herplaatsingvereiste, niet aanvaardbaar zou zijn eventueel van andere personeelsleden taken af te nemen en over te dragen, hetgeen inderdaad bij herplaatsing een, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, te aanvaarden gevolg kan zijn.

Op grond van het vorenoverwogene is de Commissie van Beroep van oordeel dat het bestuur ten onrechte tot ontslag heeft besloten.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Verklaart het beroep tegen de beslissing tot ontslag gegrond.

Schorsing en ontslag van docent wegens (sexueel) ongeoorloofd gedrag

Appellant is ontslagen op grond van artikel 13 lid 1 onder f van de geldende voorwaarden. Hij is geschorst op grond van artikel 15 van die voorwaarden.

De Commissie acht het een uit de aard van het docentschap voortvloeiende norm dat een leraar een zekere terughoudendheid betracht ten aanzien van het mee naar huis nemen van leerlingen en indien dat wel gebeurt, zulks dan alleen met de nodige waarborgen van toezicht, bekendheid bij anderen en dergelijke geschiedt, zodat een uitdrukkelijke afspraak in deze niet vereist is en de norm uit zichzelf al van toepassing is. In dit geval is bovendien, gelet op de voorgeschiedenis, geheel aannemelijk dat het bestuur appellant uitdrukkelijk heeft verboden leerlingen te ontvangen. Gelet op het vorenstaande kon het bestuur, nu appellant toch thuis leerlingen heeft ontvangen, in redelijkheid besluiten appellant te ontslaan en zulks vooraf te laten gaan door een schorsing. Door eerder in te stemmen met een outplacementtraject heeft appellant in feite overigens zelf zich ook neergelegd bij het op termijn beëindigen van het dienstverband. Beroepen ongegrond verklaard.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, leraar, appellant

gemachtigde: mw. mr ***, advocaat
tegen

het bestuur van de **Stichting voor Protestants Christelijk en Oecumenisch Onderwijs te *****

gemachtigde: mr ***, advocaat

De procedure

Namens appellant is op 6 maart 1998 beroep aangetekend tegen het bij schrijven d.d. 27 januari 1998 aan hem met ingang van 1 augustus 1998 verleende ontslag. Bij beroepschrift d.d. 5 juni 1998 is vervolgens beroep aangetekend tegen de beslissing van het bestuur medegedeeld bij schrijven van 27 april 1998 tot ontslagverlening per gewijzigde datum 1 november 1998. Tenslotte is op 20 augustus 1998 beroep aangetekend tegen het besluit van 10 juli 1998 om appellant te schorsen. Namens appellant is een aanvullend beroepschrift ingediend. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 19 oktober 2001, alwaar zijn verschenen appellant, bijgestaan door mr ***, en het bestuur, vertegenwoordigd door ***, voorzitter van de raad van toezicht en ***, voorzitter van het bestuur, bijgestaan door ***.

Beoordeling van het geschil

Met betrekking tot de ontvankelijkheid is de Commissie van Beroep van oordeel dat, blijkens de onder 1. vermelde data, de beroepen tijdig zijn ingesteld.

Nagegaan dient te worden of de beroepen tegen de aan appellant opgelegde schorsing en verleend ontslag al of niet gegrond zijn.

Op grond van artikel 13 lid 1 onder f van de Overige Voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten. Een dergelijk ontslag kan worden voorafgegaan door een schorsing op grond van artikel 15 van de Overige Voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming.

De aanleiding tot de bestreden beslissing is de omstandigheid dat appellant in 1995 leerlingen mee naar huis heeft genomen. Het bestuur heeft erop gewezen dat dit voorval niet op zichzelf stond. In 1987 heeft appellant, aldus het bestuur, zich schuldig gemaakt aan seksueel ongeoorloofd gedrag ten opzichte van een leerling. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appellant destijds een waarschuwing opgelegd. Volgens het bestuur is toen met appellant afgesproken dat appellant geen leerlingen meer mee naar huis zou nemen.

Naar aanleiding van de omstandigheid die aanleiding vormt voor de in geding zijnde beslissingen, heeft, aldus het bestuur, in december 1995 een gesprek plaatsgehad met appellant, waarin is afgesproken dat appellant met ziekteverlof zou gaan, waarna hij zich vervolgens met behoud van salaris via outplacement zou gaan omscholen met als doel een werkring buiten de school te vinden. In een nieuwe werkring zouden verdere contacten met minderjarigen uitgesloten moeten zijn. Tijdens dat gesprek is, volgens het bestuur, tevens de formele beëindiging van het dienstverband met appellant aan de orde gekomen, waarbij het de bedoeling was dat appellant na het vinden van een nieuwe baan ontslag zou nemen. In december 1995 heeft appellant zich inderdaad ziek gemeld, waarna hij vervolgens met ingang van 1 september 1996 op non-actief is gesteld. Op 22 september 1997 heeft het bestuur appellant bericht dat, indien het outplacementtraject op 1 november 1997 niet tot een andere functie zou hebben geleid, het bestuur zich genoodzaakt zou zien appellant te ontslaan. Bij brief van 28 december 1997 heeft het bestuur aan appellant haar voornemen om hem te ontslaan medegedeeld. Vervolgens heeft het bestuur appellant bij schrijven van 27 januari, 13 maart en 27 april 1998 met ingang van 1 november 1998 op grond van artikel 13 lid 1 onder f Overige Voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming ontslagen en heeft het bestuur appellant bij besluit van 10 juli 1998 tevens geschorst.

Het bestuur heeft ter zitting nader toegelicht dat helaas in het verleden seksueel contact heeft plaatsgevonden tussen appellant en een leerling en dat in verband hiermee appellant uiteraard, naast de destijds opgelegde maatregel, zich verder zeer terughoudend diende op te stellen, zodat het onderhavige voorval ernstig is opgenomen. Appellant heeft het evenvermelde feit ter zitting op zichzelf niet ontkend. Wel stelt hij dat er geen afspraken zijn gemaakt inzake het niet thuis ontvangen van leerlingen.

De Commissie van Beroep acht het een uit de aard van het docentschap voortvloeiende norm dat een leraar een zekere terughoudendheid betracht ten aanzien van het mee naar huis nemen van leerlingen en indien dat wel gebeurt, zulks dan alleen met de nodige waarborgen van toezicht, bekendheid bij anderen en dergelijke geschiedt, zodat een uitdrukkelijke afspraak in deze niet vereist is en de norm uit zichzelf al van toepassing is. In dit geval is bovendien, gelet op de voorgeschiedenis, geheel aannemelijk dat het bestuur appellant uitdrukkelijk heeft verboden leerlingen te ontvangen. Verder moest appellant toch uit zich zelf beseffen dat hij, gelet op het verleden, dit thuis ontvangen eenvoudigweg niet meer kon doen.

Gelet op het vorenstaande kon het bestuur, nu appellant toch thuis leerlingen heeft ontvangen, in redelijkheid besluiten appellant te ontslaan en zulks vooraf te laten gaan door een schorsing. Door eerder in te stemmen met een outplacementtraject heeft appellant in feite overigens zelf zich ook neergelegd bij het op termijn beëindigen van het dienstverband. Bovendien is de Commissie van Beroep van oordeel dat het bestuur zich, door appellant in staat te stellen om gedurende een periode van ruim twee jaar met behoud van salaris een nieuwe werkring te vinden, onverplicht welwillend jegens appellant heeft opgesteld.

De bestreden beslissingen tot schorsing en ontslag moeten derhalve worden gehandhaafd.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Verklaart de beroepen ongegrond.

Ontslag uit functie van directeur en plaatsing in rddf i.v.m. opheffing van de instelling

*Op 18 april 2000 is vast komen te staan dat de bekostiging van de school en daarmee het bestaan van de school feitelijk met ingang van 1 augustus 2000 zou worden beëindigd. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appellant bij besluit van 20 april 2000 vanwege opheffing van de instelling op grond van artikel 13 lid 3 van de voorwaarden met ingang van 1 augustus 2000 eervol ontslag verleend uit zijn functie van directeur van de school. Bij besluit van 14 mei 2000 heeft het bestuur appellant met onmiddellijke ingang in het rddf geplaatst. De beëindiging van de bekostiging en als direct gevolg daarvan de opheffing van de school staat vast. Derhalve was de grondslag voor het verlenen van ontslag aanwezig. Appellant heeft aangevoerd dat op grond van artikel I-P85, lid 1 RPBO en artikel 17 van de voorwaarden ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie gedurende een heel schooljaar in het rddf is geplaatst. In dit geval echter, zo constateert de Commissie, is geen sprake van opheffing van één of enkele betrekkingen, doch van opheffing van de instelling als geheel. De consequenties daarvan zijn niet op één lijn te stellen met de gevolgen van opheffing van één of enkele betrekkingen. Het systeem van rddf-plaatsingen ziet naar het oordeel van de Commissie niet op het geval waarin sprake is van opheffing van een instelling. De Commissie komt derhalve tot de conclusie dat in dit geval de rddf-plaatsing in wezen in het geheel niet voor toepassing in aanmerking komt, zodat het bezwaar van appellant te dezer zake niet gegrond kan worden geacht. Alsdan resteert het punt of het bestuur de voor appellant op grond van artikel 7:672 van het Burgerlijk Wetboek geldende termijn voor ontslag in acht heeft genomen. Appellant is langer dan 15 jaar in dienst van de school. Het bestuur heeft door appellant op 20 april 2000 te ontslaan tegen 1 augustus 2000, niet de juiste termijn van opzegging in acht genomen, zodat de ontslagdatum dient te worden gewijzigd in 1 september 2000. In zoverre moet het besluit tot ontslag worden gewijzigd.
Beroep ongegrond, onder wijziging van ontslagdatum.*

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs

heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, appellant,

tegen

het bestuur van de **Vereniging voor protestants christelijk basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 20 april 2000 heeft het bestuur appellant eervol ontslagen uit de functie van directeur. Daarnaast heeft het bestuur appellant bij besluit van 14 mei 2000 in het risico-dragend deel van de formatie (rddf) geplaatst. Appellant heeft tegen deze besluiten een beroepschrift ingediend. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellant heeft naar aanleiding van het verweerschrift een nadere memorie ingediend. Het bestuur heeft naar aanleiding daarvan eveneens een nadere memorie ingediend. Daarnaast heeft appellant op verzoek van de Commissie van Beroep een nadere toelichting op het beroepschrift ingediend. Deze stukken worden ingevoegd.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 11 januari 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteen gezet, appellant bij monde van zijn raadsman de heer *** van het CNV en het bestuur bij monde van zijn raadsman de heer mr *** van de Besturenraad PCO, mevrouw ***, voorzitter en mevrouw ***, algemeen bestuurslid.

Beoordeling van het geschil

Achtergrond, feiten en wettelijk kader

Indien naar het oordeel van de minister van Onderwijs de bekostiging van een bijzondere school dient te worden beëindigd (of een openbare school dient te worden opgeheven) deelt hij dit voor 1 januari

voorafgaand aan de datum van beëindiging van de bekostiging schriftelijk mee aan het bevoegd gezag (artikel 160, lid 1 WPO). De minister heeft op grond van evenvermeld artikel aan het bestuur medegedeeld dat de bekostiging van basisschool De Rank op grond van artikel 153, lid 4 WPO zou worden beëindigd. De bekostiging van een bijzondere school wordt beëindigd (en een openbare school wordt opgeheven) indien het aantal leerlingen gedurende twee achtereenvolgende schooljaren of in het eerste en het derde jaar van drie achtereenvolgende schooljaren telkens minder heeft bedragen dan de opheffingsnorm die, berekend overeenkomstig de daarvoor geldende artikelen, geldt voor de gemeente waarin de school is gelegen (artikel 151, lid 1 WPO). Indien het aantal leerlingen van een bijzondere school (of openbare school) in het tweede schooljaar van de twee achtereenvolgende schooljaren onderscheidenlijk in het eerste en derde schooljaar van de drie achtereenvolgende schooljaren, bedoeld in evenvermeld eerste lid, gelijk is aan of meer bedraagt dan 50 en de school binnen een straal van 5 kilometer de laatste school van de richting is (onderscheidenlijk de laatste openbare school is), wordt de bekostiging van een bijzondere school niet beëindigd (of een openbare school niet opgeheven) op grond van dit artikel, mits het bevoegd gezag tijdig de in artikel 160, tweede lid WPO bedoelde mededeling c.q. verzoek heeft gedaan (artikel 153, vierde lid WPO).

Op 14 december 1999 – derhalve tijdig - heeft het bestuur bij het ministerie van Onderwijs een verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO ingediend om op grond van artikel 153, lid 4 WPO bekostiging van de school voort te zetten. Subsidiar heeft het bestuur in deze brief het verzoek gedaan om de school op grond van artikel 85, lid 1 WPO als nevenvestiging van basisschool Emily Wesley te Maastricht voor bekostiging in aanmerking te brengen. Bij besluit van 9 maart 2000 heeft de staatssecretaris van Onderwijs het verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO afgewezen, welk besluit onherroepelijk is geworden. Het verzoek om als eventuele nevenvestiging te worden bekostigd is goedgekeurd. Het bestuur heeft daarop het bestuur van de basisschool Emily Wesley benaderd met het verzoek om als nevenvestiging te kunnen functioneren. Op 18 april 2000 is duidelijk geworden dat dit verzoek niet zou worden ingewilligd. Daarmee is op evenvermelde datum definitief vast komen te staan dat de bekostiging van de school en daarmee het bestaan van de school feitelijk met ingang van 1 augustus 2000 zou worden beëindigd. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appelland bij besluit van 20 april 2000 vanwege opheffing van de instelling op grond van artikel 13, lid 3 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming met ingang van 1 augustus 2000 eervol ontslag verleend uit zijn functie van directeur van de school. Bij besluit van 14 mei 2000 heeft het bestuur appelland met onmiddellijke ingang in het rddf geplaatst.

Vooreerst is aan de orde het door appelland aangevoerde punt dat het bestuur heeft nagelaten om appelland in het ontslagbesluit te wijzen op de mogelijkheden van het instellen van beroep. Nu echter appelland tijdig beroep heeft ingesteld, is hij te dezer zake niet in zijn belang geschaad, zodat dit op zichzelf wel vaststaande gebrek niet kan leiden tot vernietiging van de beslissing.

In hoofdzaak dient nagegaan te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appelland heeft kunnen besluiten. Op grond van artikel 13, lid 1 onder c Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van opheffing van de school. Blijkens de bovenweergegeven achtergrond en feiten staat de beëindiging van de bekostiging en als direct gevolg daarvan de opheffing van de school vast. Derhalve was de grondslag voor het verlenen van ontslag naar het oordeel van de Commissie van Beroep aanwezig.

Appelland heeft aangevoerd dat op grond van artikel I-P85, lid 1 Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel en artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie gedurende een heel schooljaar in het rddf is geplaatst. Voor een juist begrip van het rddf-stelsel zijn de volgende (wettelijke) bepalingen van betekenis.

Op grond van artikel 120 Wet op het primair onderwijs (WPO) wordt bij AMvB voor basisscholen de grondslag vastgesteld voor de omvang van de formatie van een school. De genoemde AMvB betreft het Formatiebesluit WPO. De omvang van de formatie is afhankelijk van het aantal leerlingen van de school en in sommige gevallen eveneens van de samenstelling van het leerlingenbestand.

Op grond van artikel 6 van de Raamovereenkomst primair onderwijs formuleert de werkgever een op 4 jaar betrekking hebbend meerjarenformatieplan, dat jaarlijks wordt geactualiseerd in een bestuursformatieplan.

Op grond van artikel I-P76, lid 1 RPBO stelt het bevoegd gezag van een instelling ieder jaar voor 1 mei de formatie van de instelling voor het daarop volgende schooljaar vast. De formatie wordt daarbij ingedeeld in de volgende categorieën:

door het gevoegd gezag structureel gewenste functies;

functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd, en daarmee in het rddf worden geplaatst;

functies in verband met een project waarvoor additionele middelen ter beschikking worden gesteld door de minister van Onderwijs.

Op grond van artikel I-P76, lid 4 RPBO worden in de vaste formatie als bedoeld onder a., indien daar ruimte voor is, de functies als bedoeld onder b. opgenomen. Een functie wordt slechts voor de periode van een jaar in de rddf geplaatst. Vervolgens vindt ontslag plaats, of wordt een functie - indien daar ruimte voor is - opnieuw in de structurele formatie opgenomen.

Op grond van artikel 8 Raamovereenkomst primair onderwijs vindt plaatsing van functies in de rddf plaats met inachtneming van het bepaalde in artikel I-P76 van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (RPBO). Op grond van artikel 8, lid 2 Raamovereenkomst primair onderwijs moet het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen, zijn gebaseerd op het bestuursformatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na vaststelling van het bestuursformatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer medegedeeld.

Wanneer een school voorziet dat het leerlingenaantal zal verminderen, en zij van het aantal toegekende fre's niet meer rond zal kunnen komen, kan dit ertoe leiden dat personeel ontslagen dient te worden. Het personeel dient dan echter eerst in het rddf te worden geplaatst. Dit vloeit voort uit het bovenstaande en daarnaast uit de toelichting op artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de akte van benoeming. Daaruit blijkt dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie een geheel schooljaar is geplaatst in het rddf.

In dit geval echter, zo constateert de Commissie van Beroep, is geen sprake van opheffing van één of enkele betrekkingen, doch van opheffing van de instelling als geheel. De consequenties daarvan zijn niet op één lijn te stellen met de gevolgen van opheffing van één of enkele betrekkingen. Het systeem van rddf-plaatsingen ziet naar het oordeel van de Commissie van Beroep, indien men de systematiek van de rddf-plaatsingen nader beschouwt, niet op het geval waarin sprake is van opheffing van een instelling. Het systeem is namelijk slechts begrijpelijk en toepasbaar in die gevallen waarin de school zelf blijft voortbestaan, maar slechts sprake is van opheffing van één of meer betrekkingen, en niet indien, zoals in dit geval, de gehele school en de gehele formatie, wordt opgeheven. Bij rddf-plaatsing gaat het om functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd. Die situatie doet zich hier niet voor. Daarbij komt dat de opheffing in een geval als het onderhavige op zodanig korte termijn plaats vindt, dat de termijn welke toepassing vindt bij rddf-plaatsing, niet begrijpelijk is c.q. geen toepassing kan vinden. De Commissie van Beroep komt derhalve tot de conclusie dat in dit geval de rddf-plaatsing in wezen in het geheel niet voor toepassing in aanmerking komt, zodat het bezwaar van appellant te dezer zake niet gegrond kan worden geacht.

Alsdan resteert het punt of het bestuur de voor appellant op grond van het Burgerlijk Wetboek geldende termijn voor ontslag in acht heeft genomen. Appellant is langer dan 15 jaar in dienst van de school. Op grond van artikel 7:672, lid 2 Burgerlijk Wetboek bedraagt de in acht te nemen termijn van opzegging bij een arbeidsovereenkomst die vijftien jaar of langer heeft geduurd, vier maanden. Op grond van artikel 7:672, lid 1 Burgerlijk Wetboek, geschiedt opzegging tegen het einde van de maand. Het bestuur heeft derhalve door appellant op 20 april 2000 te ontslaan tegen 1 augustus 2000, niet de juiste termijn van opzegging in acht genomen, zodat de ontslagdatum dient te worden gewijzigd in 1 september 2000. In zoverre moet het besluit tot ontslag worden gewijzigd.

De Commissie van Beroep merkt nog op dat uit het bovenstaande naar voren komt, dat pas na nadere analyse van de systematiek van het rddf-systeem zoals hierboven geschied duidelijk is, dat een rddf-plaatsing niet aan de orde kon zijn. De betreffende regeling maakt van deze uitzonderingssituatie geen expliciete melding, zodat het bestuur, nu het in verband met de niet duidelijk blijkende systematiek niet wist hoe in de gegeven situatie te handelen, dus ook geen blaam treft en aan het bestuur derhalve vanuit de kring van betrokkenen bij de school in wezen ten onrechte terzake een verwijt is gemaakt. Verder heeft de omstandigheid, dat het bestuur in de (op zichzelf niet juiste) veronderstelling verkeerde, dat de school nog een langere termijn mocht voortbestaan, de betrokken leerkrachten geen concreet nadeel opgeleverd, omdat het uitgaan van die veronderstelling in de feitelijke situatie niet tot verder formeel onjuist handelen van het bestuur jegens appellant heeft geleid en het bestuur overigens, nadat de beslissing tot beëindiging van de bekostiging een feit was, door in overleg te treden met een ander schoolbestuur inzake nevenvestiging, datgene heeft gedaan wat van het bestuur, gelet op de omstandigheden, verwacht mocht worden en op het bestuur verder geen andere verplichtingen jegens appellant rustten.

De beslissing tot ontslag moet dan ook slechts wat de ingangsdatum van het ontslag betreft worden gewijzigd; voor het overige moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Bepaalt dat – met handhaving van het verleende ontslag – de ontslagdatum dient te worden gewijzigd in 1 september 2000 en verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

Ontslag uit functie van leerkracht en plaatsing in rddf i.v.m. opheffing van de instelling

Deze uitspraak is vrijwel identiek aan uitspraak 3, zij het dat hier wel de juiste ontslagdatum is gehanteerd.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van
***, appellante,
tegen
het bestuur van de **Vereniging voor protestants christelijk basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 20 april 2000 heeft het bestuur appellante eervol ontslagen uit de functie van leerkracht. Daarnaast heeft het bestuur appellante bij besluit van 14 mei 2000 in het risico-dragend deel van de formatie (rddf) geplaatst. Appellante heeft tegen deze besluiten een beroepschrift ingediend. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellante heeft naar aanleiding van het verweerschrift een nadere memorie ingediend. Het bestuur heeft naar aanleiding daarvan eveneens een nadere memorie ingediend. Daarnaast heeft appellante op verzoek van de Commissie van Beroep een nadere toelichting op het beroepschrift ingediend. Deze stukken worden ingevoegd.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 11 januari 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteen gezet, appellante bij monde van haar raadsman de heer *** van het CNV en het bestuur bij monde van zijn raadsman de heer mr *** van de Besturenraad PCO, mevrouw ***, voorzitter en mevrouw ***, algemeen bestuurslid.

Beoordeling van het geschil

Achtergrond, feiten en wettelijk kader

Indien naar het oordeel van de minister van Onderwijs de bekostiging van een bijzondere school dient te worden beëindigd (of een openbare school dient te worden opgeheven) deelt hij dit voor 1 januari voorafgaand aan de datum van beëindiging van de bekostiging schriftelijk mee aan het bevoegd gezag (artikel 160, lid 1 WPO). De minister heeft op grond van evenvermeld artikel aan het bestuur medegedeeld dat de bekostiging van basisschool De Rank op grond van artikel 153, lid 4 WPO zou worden beëindigd. De bekostiging van een bijzondere school wordt beëindigd (en een openbare school wordt opgeheven) indien het aantal leerlingen gedurende twee achtereenvolgende schooljaren of in het eerste en het derde jaar van drie achtereenvolgende schooljaren telkens minder heeft bedragen dan de opheffingsnorm die, berekend overeenkomstig de daarvoor geldende artikelen, geldt voor de gemeente waarin de school is gelegen (artikel 151, lid 1 WPO). Indien het aantal leerlingen van een bijzondere school (of openbare school) in het tweede schooljaar van de twee achtereenvolgende schooljaren onderscheidenlijk in het eerste en derde schooljaar van de drie achtereenvolgende schooljaren, bedoeld in evenvermeld eerste lid, gelijk is aan of meer bedraagt dan 50 en de school binnen een straal van 5 kilometer de laatste school van de richting is (onderscheidenlijk de laatste openbare school is), wordt de bekostiging van een bijzondere school niet beëindigd (of een openbare school niet opgeheven) op grond van dit artikel, mits het bevoegd gezag tijdig de in artikel 160, tweede lid WPO bedoelde mededeling c.q. verzoek heeft gedaan (artikel 153, vierde lid WPO).

Op 14 december 1999 – derhalve tijdig - heeft het bestuur bij het ministerie van Onderwijs een verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO ingediend om op grond van artikel 153, lid 4 WPO bekostiging van de school voort te zetten. Subsidiar heeft het bestuur in deze brief het verzoek gedaan om de school op grond van artikel 85, lid 1 WPO als nevenvestiging van basisschool *** voor bekostiging in aanmerking te brengen. Bij besluit van 9 maart 2000 heeft de staatssecretaris van Onderwijs het verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO afgewezen, welk besluit onherroepelijk is

geworden. Het verzoek om als eventuele nevenvestiging te worden bekostigd is goedgekeurd. Het bestuur heeft daarop het bestuur van de basisschool *** benaderd met het verzoek om als nevenvestiging te kunnen functioneren. Op 18 april 2000 is duidelijk geworden dat dit verzoek niet zou worden ingewilligd. Daarmee is op evenvermelde datum definitief vast komen te staan dat de bekostiging van de school en daarmee het bestaan van de school feitelijk met ingang van 1 augustus 2000 zou worden beëindigd. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appellante bij besluit van 20 april 2000 vanwege opheffing van de instelling op grond van artikel 13, lid 3 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming met ingang van 1 augustus 2000 eervol ontslag verleend uit haar functie van leerkracht aan de school. Bij besluit van 14 mei 2000 heeft het bestuur appellante met onmiddellijke ingang in het rddf geplaatst.

Vooreerst is aan de orde het door appellante aangevoerde punt dat het bestuur heeft nagelaten om appellante in het ontslagbesluit te wijzen op de mogelijkheden van het instellen van beroep. Nu echter appellante tijdig beroep heeft ingesteld, is zij te dezer zake niet in haar belang geschaad, zodat dit op zichzelf wel vaststaande gebrek niet kan leiden tot vernietiging van de beslissing.

In hoofdzaak dient nagegaan te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appellante heeft kunnen besluiten. Op grond van artikel 13, lid 1 onder c Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van opheffing van de school. Blijkens de bovenweergegeven achtergrond en feiten staat de beëindiging van de bekostiging en als direct gevolg daarvan de opheffing van de school vast. Derhalve was de grondslag voor het verlenen van ontslag naar het oordeel van de Commissie van Beroep aanwezig.

Appellante heeft aangevoerd dat op grond van artikel I-P85, lid 1 Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel en artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie gedurende een heel schooljaar in het rddf is geplaatst.

Voor een juist begrip van het rddf-stelsel zijn de volgende (wettelijke) bepalingen van betekenis. Op grond van artikel 120 Wet op het primair onderwijs (WPO) wordt bij AMvB voor basisscholen de grondslag vastgesteld voor de omvang van de formatie van een school. De genoemde AMvB betreft het Formatiebesluit WPO. De omvang van de formatie is afhankelijk van het aantal leerlingen van de school en in sommige gevallen eveneens van de samenstelling van het leerlingenbestand.

Op grond van artikel 6 van de Raamovereenkomst primair onderwijs formuleert de werkgever een op 4 jaar betrekking hebbend meerjarenformatieplan, dat jaarlijks wordt geactualiseerd in een bestuursformatieplan.

Op grond van artikel I-P76, lid 1 RPBO stelt het bevoegd gezag van een instelling ieder jaar voor 1 mei de formatie van de instelling voor het daarop volgende schooljaar vast. De formatie wordt daarbij ingedeeld in de volgende categorieën:

- door het gevoegd gezag structureel gewenste functies;
- functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd, en daarmee in het rddf worden geplaatst;
- functies in verband met een project waarvoor additionele middelen ter beschikking worden gesteld door de minister van Onderwijs.

Op grond van artikel I-P76, lid 4 RPBO worden in de vaste formatie als bedoeld onder a., indien daar ruimte voor is, de functies als bedoeld onder b. opgenomen. Een functie wordt slechts voor de periode van een jaar in de rddf geplaatst. Vervolgens vindt ontslag plaats, of wordt een functie - indien daar ruimte voor is - opnieuw in de structurele formatie opgenomen.

Op grond van artikel 8 Raamovereenkomst primair onderwijs vindt plaatsing van functies in de rddf plaats met inachtneming van het bepaalde in artikel I-P76 van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (RPBO). Op grond van artikel 8, lid 2 Raamovereenkomst primair onderwijs moet het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen, zijn gebaseerd op het bestuursformatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na

vaststelling van het bestuursformatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer medegedeeld.

Wanneer een school voorziet dat het leerlingenaantal zal verminderen, en zij van het aantal toegekende fre's niet meer rond zal kunnen komen, kan dit ertoe leiden dat personeel ontslagen dient te worden. Het personeel dient dan echter eerst in het rddf te worden geplaatst. Dit vloeit voort uit het bovenstaande en daarnaast uit de toelichting op artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de akte van benoeming. Daaruit blijkt dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie een geheel schooljaar is geplaatst in het rddf.

In dit geval echter, zo constateert de Commissie van Beroep, is geen sprake van opheffing van één of enkele betrekkingen, doch van opheffing van de instelling als geheel. De consequenties daarvan zijn niet op één lijn te stellen met de gevolgen van opheffing van één of enkele betrekkingen. Het systeem van rddf-plaatsingen ziet naar het oordeel van de Commissie van Beroep, indien men de systematiek van de rddf-plaatsingen nader beschouwt, niet op het geval waarin sprake is van opheffing van een instelling. Het systeem is namelijk slechts begrijpelijk en toepasbaar in die gevallen waarin de school zelf blijft voortbestaan, maar slechts sprake is van opheffing van één of meer betrekkingen, en niet indien, zoals in dit geval, de gehele school en de gehele formatie, wordt opgeheven. Bij rddf-plaatsing gaat het om functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd. Die situatie doet zich hier niet voor. Daarbij komt dat de opheffing in een geval als het onderhavige op zodanig korte termijn plaats vindt, dat de termijn welke toepassing vindt bij rddf-plaatsing, niet begrijpelijk is c.q. geen toepassing kan vinden. De Commissie van Beroep komt derhalve tot de conclusie dat in dit geval de rddf-plaatsing in wezen in het geheel niet voor toepassing in aanmerking komt, zodat het bezwaar van appellante te dezer zake niet gegrond kan worden geacht.

Alsdan resteert het punt of het bestuur de voor appellante op grond van het Burgerlijk Wetboek geldende termijn voor ontslag in acht heeft genomen. Appellante is korter dan 15 jaar in dienst van de school. Op grond van artikel 7:672, lid 2 Burgerlijk Wetboek bedraagt de in acht te nemen termijn van opzegging bij een arbeidsovereenkomst die korter dan vijftien jaar heeft geduurd, maximaal drie maanden. Op grond van artikel 7:672, lid 1 Burgerlijk Wetboek, geschiedt opzegging tegen het einde van de maand. Het bestuur heeft derhalve door appellante op 20 april 2000 te ontslaan tegen 1 augustus 2000, de juiste termijn van opzegging in acht genomen.

De Commissie van Beroep merkt nog op dat uit het bovenstaande naar voren komt, dat pas na nadere analyse van de systematiek van het rddf-systeem zoals hierboven is geschied, duidelijk is, dat een rddf-plaatsing niet aan de orde kon zijn. De betreffende regeling maakt van deze uitzonderingssituatie geen expliciete melding, zodat het bestuur, nu het in verband met de niet duidelijk blijken systematiek niet wist hoe in de gegeven situatie te handelen, dus ook geen blaam treft en aan het bestuur derhalve vanuit de kring van betrokkenen bij de school in wezen ten onrechte terzake een verwijt is gemaakt. Verder heeft de omstandigheid, dat het bestuur in de (op zichzelf niet juiste) veronderstelling verkeerde, dat de school nog een langere termijn mocht voortbestaan, de betrokken leerkrachten geen concreet nadeel opgeleverd, omdat het uitgaan van die veronderstelling in de feitelijke situatie niet tot verder formeel onjuist handelen van het bestuur jegens appellante heeft geleid en het bestuur overigens, nadat de beslissing tot beëindiging van de bekostiging een feit was, door in overleg te treden met een ander schoolbestuur inzake nevenvestiging, datgene heeft gedaan wat van het bestuur, gelet op de omstandigheden, verwacht mocht worden en op het bestuur verder geen andere verplichtingen jegens appellante rustten.

De beslissing tot ontslag moet ongegrond worden verklaard.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep ongegrond.

Schorsing van leerkracht op grond van klacht van moeder van leerling

Gebleken is dat het bestuur tot schorsing van appellant is overgaan zonder dat de inhoud van de tegen appellant ingediende klacht (schriftelijke klacht van moeder van leerling), die voor het bestuur aanleiding vormde voor de schorsing, voldoende aan hem is bekend gemaakt. Dit is noch in het door een bestuurslid met betrokkene gevoerd gesprek, noch in de beslissing tot schorsing zelf gebeurd. Alleen in de latere aanvulling van het bestuur is vermeld dat het om seksuele intimidatie gaat, evenwel zonder enige feitelijke omschrijving. Het volledig niet mededelen van de inhoud van de klacht is naar het oordeel van de Commissie onaanvaardbaar, daargelaten of in verband met de speciale omstandigheden van het geval met een aangepaste wijze van mededelen van de klacht kon worden volstaan. Hierdoor wist de betrokkene in het geheel niet waar hij aan toe was en werd hem de mogelijkheid ontnomen om in verband met het ingediende bezwaar een standpunt, hoe dan ook, in te nemen. Reeds om deze relevante procedurele reden kan de beslissing tot schorsing niet in stand worden gelaten. Indien procedureel wel juist zou zijn gehandeld, had het bestuur onvoldoende reden tot schorsing gehad.

Beroep gegrond en bepaald, dat betrokkene door het bestuur moet worden toegelaten om met onmiddellijke ingang zijn werkzaamheden als leerkracht te hervatten.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, leraar, appellant,

gemachtigde: mr. ***, advocaat

tegen

het bestuur van de **Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs *****

gemachtigde: mr. *** (Metrium Onderwijsdienstverlening)

De procedure

Aan appellant is op 6 september 2001 een schorsing uit zijn functie als leerkracht mondeling aangezegd. De schriftelijke bevestiging daarna d.d. 7 september 2001 is op 8 september 2001 overhandigd. De beslissing tot schorsing is aangevuld bij schrijven van 11 september 2001. Appellant heeft op 12 september 2001 beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld door mr. *** bij schrijven van 27 september 2001. Het bestuur heeft een verweerschrift d.d. 12 oktober 2001 ingediend. De stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht. De zaak is behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 19 oktober 2001.

Beoordeling van het geschil

Ten aanzien van de procedure: gebleken is dat het bestuur tot schorsing van appellant is overgaan zonder dat de inhoud van de tegen appellant ingediende klacht (schriftelijke klacht van moeder van leerling), die voor het bestuur aanleiding vormde voor de schorsing, voldoende aan hem is bekend gemaakt. Dit is noch in het door een bestuurslid met betrokkene gevoerd gesprek, noch in de beslissing tot schorsing zelf gebeurd. Alleen in de latere aanvulling van het bestuur is vermeld dat het om seksuele intimidatie gaat, evenwel zonder enige feitelijke omschrijving.

Deze wijze van handelen is naar het oordeel van de Commissie van Beroep in beginsel niet aanvaardbaar, omdat de betrokkene, door de inhoud van de klacht niet voldoende te kennen, in zijn verdediging wordt geschaad.

Het bestuur heeft aangevoerd dat het gehandeld heeft zoals hiervoor aangegeven in verband met de aard van de zaak, waarbij het volgens het bestuur om een zaak van seksuele intimidatie gaat/zou gaan, waarin de vertrouwensinspecteur voor het onderwijs tot bovenstaande handelwijze heeft geadviseerd, terwijl naar het bestuur verder heeft medegedeeld, zulks tevens in het belang van het inmiddels ingestelde politieonderzoek was.

De Commissie onderkent dat het bestuur tegelijkertijd voor tweeërlei taak stond namelijk enerzijds de klacht onderzoeken en daarbij de omstandigheden van het onderzoek niet nadelig beïnvloeden terwijl anderzijds het bestuur ervoor moet waken dat de betreffende leerkracht in zijn belangen niet zonder strikte noodzaak mag worden geschaad.

Het volledig niet mededelen van de inhoud van de klacht is naar het oordeel van de Commissie van Beroep in ieder geval onaanvaardbaar, daargelaten of in verband met de speciale omstandigheden van het geval met een aangepaste wijze van mededelen van de klacht kon worden volstaan. Hierdoor wist de betrokkene in het geheel niet waar hij aan toe was en werd hem de mogelijkheid ontnomen om in verband met het ingediende bezwaar een standpunt, hoe dan ook, in te nemen.

Reeds om deze relevante procedurele reden kan de beslissing tot schorsing niet in stand worden gelaten.

De vraag dient thans beantwoord te worden of het bestuur, indien procedureel wel juist zou zijn gehandeld, voldoende reden tot schorsing had. De Commissie van Beroep is van oordeel dat zulks niet het geval is. De Commissie is namelijk van oordeel dat de zaak, zoals deze thans enige tijd geleden aan het bestuur in de vorm van een klachtbrief is voorgelegd en ook, zoals nu aan de Commissie toegelicht, enerzijds wel tot een onderzoek van de kant van het bestuur noopt, maar anderzijds de zaak, naar wat er nu bekend is, geen dringende noodzaak oplevert om tijdens het onderzoek de leerkracht te schorsen. De betrokkene moet derhalve door het bestuur worden toegelaten om onmiddellijk zijn werk als leerkracht te hervatten.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Vernietigt bovengenoemd besluit tot schorsing en bepaalt dat *** door het bestuur moet worden toegelaten om met onmiddellijke ingang zijn werkzaamheden als leerkracht te hervatten.

Ontslag uit functie van leerkracht en rddf i.v.m. opheffing van de instelling

Deze uitspraak is identiek aan uitspraak 4.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, appellante,

tegen

het bestuur van de **Vereniging voor protestants christelijk basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 20 april 2000 heeft het bestuur appellante eervol ontslagen uit de functie van leerkracht. Daarnaast heeft het bestuur appellante bij besluit van 14 mei 2000 in het risico-dragend deel van de formatie (rddf) geplaatst. Appellante heeft tegen deze besluiten een beroepschrift ingediend. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellante heeft naar aanleiding van het verweerschrift een nadere memorie ingediend. Het bestuur heeft naar aanleiding daarvan eveneens een nadere memorie ingediend. Daarnaast heeft appellante op verzoek van de Commissie van Beroep een nadere toelichting op het beroepschrift ingediend. Deze stukken worden ingevoegd.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 11 januari 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteen gezet, appellante bij monde van haar raadsman de heer *** van het CNV en het bestuur bij monde van zijn raadsman de heer mr *** van de Besturenraad PCO, mevrouw ***, voorzitter en mevrouw ***, algemeen bestuurslid.

Beoordeling van het geschil

Achtergrond, feiten en wettelijk kader

Indien naar het oordeel van de minister van Onderwijs de bekostiging van een bijzondere school dient te worden beëindigd (of een openbare school dient te worden opgeheven) deelt hij dit voor 1 januari voorafgaand aan de datum van beëindiging van de bekostiging schriftelijk mee aan het bevoegd gezag (artikel 160, lid 1 WPO). De minister heeft op grond van evenvermeld artikel aan het bestuur medegedeeld dat de bekostiging van basisschool De Rank op grond van artikel 153, lid 4 WPO zou worden beëindigd. De bekostiging van een bijzondere school wordt beëindigd (en een openbare school wordt opgeheven) indien het aantal leerlingen gedurende twee achtereenvolgende schooljaren of in het eerste en het derde jaar van drie achtereenvolgende schooljaren telkens minder heeft bedragen dan de opheffingsnorm die, berekend overeenkomstig de daarvoor geldende artikelen, geldt voor de gemeente waarin de school is gelegen (artikel 151, lid 1 WPO). Indien het aantal leerlingen van een bijzondere school (of openbare school) in het tweede schooljaar van de twee achtereenvolgende schooljaren onderscheidenlijk in het eerste en derde schooljaar van de drie achtereenvolgende schooljaren, bedoeld in evenvermeld eerste lid, gelijk is aan of meer bedraagt dan 50 en de school binnen een straal van 5 kilometer de laatste school van de richting is (onderscheidenlijk de laatste openbare school is), wordt de bekostiging van een bijzondere school niet beëindigd (of een openbare school niet opgeheven) op grond van dit artikel, mits het bevoegd gezag tijdig de in artikel 160, tweede lid WPO bedoelde mededeling c.q. verzoek heeft gedaan (artikel 153, vierde lid WPO).

Op 14 december 1999 – derhalve tijdig - heeft het bestuur bij het ministerie van Onderwijs een verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO ingediend om op grond van artikel 153, lid 4 WPO bekostiging van de school voort te zetten. Subsidiar heeft het bestuur in deze brief het verzoek gedaan om de school op grond van artikel 85, lid 1 WPO als nevenvestiging van basisschool *** voor bekostiging in aanmerking te brengen. Bij besluit van 9 maart 2000 heeft de staatssecretaris van Onderwijs het verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO afgewezen, welk besluit onherroepelijk is geworden. Het verzoek om als eventuele nevenvestiging te worden bekostigd is goedgekeurd. Het

bestuur heeft daarop het bestuur van de basisschool *** benaderd met het verzoek om als nevenvestiging te kunnen functioneren. Op 18 april 2000 is duidelijk geworden dat dit verzoek niet zou worden ingewilligd. Daarmee is op evenvermelde datum definitief vast komen te staan dat de bekostiging van de school en daarmee het bestaan van de school feitelijk met ingang van 1 augustus 2000 zou worden beëindigd. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appellante bij besluit van 20 april 2000 vanwege opheffing van de instelling op grond van artikel 13, lid 3 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming met ingang van 1 augustus 2000 eervol ontslag verleend uit haar functie van leerkracht aan de school. Bij besluit van 14 mei 2000 heeft het bestuur appellante met onmiddellijke ingang in het rddf geplaatst.

Vooreerst is aan de orde het door appellante aangevoerde punt dat het bestuur heeft nagelaten om appellante in het ontslagbesluit te wijzen op de mogelijkheden van het instellen van beroep. Nu echter appellante tijdig beroep heeft ingesteld, is zij te dezer zake niet in haar belang geschaad, zodat dit op zichzelf wel vaststaande gebrek niet kan leiden tot vernietiging van de beslissing.

In hoofdzaak dient nagegaan te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appellante heeft kunnen besluiten. Op grond van artikel 13, lid 1 onder c Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van opheffing van de school. Blijkens de bovenweergegeven achtergrond en feiten staat de beëindiging van de bekostiging en als direct gevolg daarvan de opheffing van de school vast. Derhalve was de grondslag voor het verlenen van ontslag naar het oordeel van de Commissie van Beroep aanwezig.

Appellante heeft aangevoerd dat op grond van artikel I-P85, lid 1 Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel en artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie gedurende een heel schooljaar in het rddf is geplaatst.

Voor een juist begrip van het rddf-stelsel zijn de volgende (wettelijke) bepalingen van betekenis. Op grond van artikel 120 Wet op het primair onderwijs (WPO) wordt bij AMvB voor basisscholen de grondslag vastgesteld voor de omvang van de formatie van een school. De genoemde AMvB betreft het Formatiebesluit WPO. De omvang van de formatie is afhankelijk van het aantal leerlingen van de school en in sommige gevallen eveneens van de samenstelling van het leerlingenbestand.

Op grond van artikel 6 van de Raamovereenkomst primair onderwijs formuleert de werkgever een op 4 jaar betrekking hebbend meerjarenformatieplan, dat jaarlijks wordt geactualiseerd in een bestuursformatieplan.

Op grond van artikel I-P76, lid 1 RPBO stelt het bevoegd gezag van een instelling ieder jaar voor 1 mei de formatie van de instelling voor het daarop volgende schooljaar vast. De formatie wordt daarbij ingedeeld in de volgende categorieën:

- door het gevoegd gezag structureel gewenste functies;
- functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd, en daarmee in het rddf worden geplaatst;
- functies in verband met een project waarvoor additionele middelen ter beschikking worden gesteld door de minister van Onderwijs.

Op grond van artikel I-P76, lid 4 RPBO worden in de vaste formatie als bedoeld onder a., indien daar ruimte voor is, de functies als bedoeld onder b. opgenomen. Een functie wordt slechts voor de periode van een jaar in de rddf geplaatst. Vervolgens vindt ontslag plaats, of wordt een functie - indien daar ruimte voor is - opnieuw in de structurele formatie opgenomen.

Op grond van artikel 8 Raamovereenkomst primair onderwijs vindt plaatsing van functies in de rddf plaats met inachtneming van het bepaalde in artikel I-P76 van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (RPBO). Op grond van artikel 8, lid 2 Raamovereenkomst primair onderwijs moet het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen, zijn gebaseerd op het bestuursformatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na

vaststelling van het bestuursformatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer medegedeeld.

Wanneer een school voorziet dat het leerlingenaantal zal verminderen, en zij van het aantal toegekende fre's niet meer rond zal kunnen komen, kan dit ertoe leiden dat personeel ontslagen dient te worden. Het personeel dient dan echter eerst in het rddf te worden geplaatst. Dit vloeit voort uit het bovenstaande en daarnaast uit de toelichting op artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de akte van benoeming. Daaruit blijkt dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie een geheel schooljaar is geplaatst in het rddf.

In dit geval echter, zo constateert de Commissie van Beroep, is geen sprake van opheffing van één of enkele betrekkingen, doch van opheffing van de instelling als geheel. De consequenties daarvan zijn niet op één lijn te stellen met de gevolgen van opheffing van één of enkele betrekkingen. Het systeem van rddf-plaatsingen ziet naar het oordeel van de Commissie van Beroep, indien men de systematiek van de rddf-plaatsingen nader beschouwt, niet op het geval waarin sprake is van opheffing van een instelling. Het systeem is namelijk slechts begrijpelijk en toepasbaar in die gevallen waarin de school zelf blijft voortbestaan, maar slechts sprake is van opheffing van één of meer betrekkingen, en niet indien, zoals in dit geval, de gehele school en de gehele formatie, wordt opgeheven. Bij rddf-plaatsing gaat het om functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd. Die situatie doet zich hier niet voor. Daarbij komt dat de opheffing in een geval als het onderhavige op zodanig korte termijn plaats vindt, dat de termijn welke toepassing vindt bij rddf-plaatsing, niet begrijpelijk is c.q. geen toepassing kan vinden. De Commissie van Beroep komt derhalve tot de conclusie dat in dit geval de rddf-plaatsing in wezen in het geheel niet voor toepassing in aanmerking komt, zodat het bezwaar van appellante te dezer zake niet gegrond kan worden geacht.

Alsdan resteert het punt of het bestuur de voor appellante op grond van het Burgerlijk Wetboek geldende termijn voor ontslag in acht heeft genomen. Appellante is korter dan 15 jaar in dienst van de school. Op grond van artikel 7:672, lid 2 Burgerlijk Wetboek bedraagt de in acht te nemen termijn van opzegging bij een arbeidsovereenkomst die korter dan vijftien jaar heeft geduurd, maximaal drie maanden. Op grond van artikel 7:672, lid 1 Burgerlijk Wetboek, geschiedt opzegging tegen het einde van de maand. Het bestuur heeft derhalve door appellante op 20 april 2000 te ontslaan tegen 1 augustus 2000, de juiste termijn van opzegging in acht genomen.

De Commissie van Beroep merkt nog op dat uit het bovenstaande naar voren komt, dat pas na nadere analyse van de systematiek van het rddf-systeem zoals hierboven is geschied, duidelijk is, dat een rddf-plaatsing niet aan de orde kon zijn. De betreffende regeling maakt van deze uitzonderingssituatie geen expliciete melding, zodat het bestuur, nu het in verband met de niet duidelijk blijken systematiek niet wist hoe in de gegeven situatie te handelen, dus ook geen blaam treft en aan het bestuur derhalve vanuit de kring van betrokkenen bij de school in wezen ten onrechte terzake een verwijt is gemaakt. Verder heeft de omstandigheid, dat het bestuur in de (op zichzelf niet juiste) veronderstelling verkeerde, dat de school nog een langere termijn mocht voortbestaan, de betrokken leerkrachten geen concreet nadeel opgeleverd, omdat het uitgaan van die veronderstelling in de feitelijke situatie niet tot verder formeel onjuist handelen van het bestuur jegens appellante heeft geleid en het bestuur overigens, nadat de beslissing tot beëindiging van de bekostiging een feit was, door in overleg te treden met een ander schoolbestuur inzake nevenvestiging, datgene heeft gedaan wat van het bestuur, gelet op de omstandigheden, verwacht mocht worden en op het bestuur verder geen andere verplichtingen jegens appellante rustten.

De beslissing tot ontslag moet ongegrond worden verklaard.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep ongegrond.

Ontslag uit functie van leerkracht en rddf i.v.m. opheffing van de instelling

Deze uitspraak is identiek aan uitspraak 4.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, appellante,

tegen

het bestuur van de **Vereniging voor protestants christelijk basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 20 april 2000 heeft het bestuur appellante eervol ontslagen uit de functie van leerkracht. Daarnaast heeft het bestuur appellante bij besluit van 14 mei 2000 in het risico-dragend deel van de formatie (rddf) geplaatst. Appellante heeft tegen deze besluiten een beroepschrift ingediend. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellante heeft naar aanleiding van het verweerschrift een nadere memorie ingediend. Het bestuur heeft naar aanleiding daarvan eveneens een nadere memorie ingediend. Daarnaast heeft appellante op verzoek van de Commissie van Beroep een nadere toelichting op het beroepschrift ingediend. Deze stukken worden ingevoegd.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 11 januari 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteen gezet, appellante bij monde van haar raadsman de heer *** van het CNV en het bestuur bij monde van zijn raadsman de heer mr *** van de Besturenraad PCO, mevrouw ***, voorzitter en mevrouw ***, algemeen bestuurslid.

Beoordeling van het geschil

Achtergrond, feiten en wettelijk kader

Indien naar het oordeel van de minister van Onderwijs de bekostiging van een bijzondere school dient te worden beëindigd (of een openbare school dient te worden opgeheven) deelt hij dit voor 1 januari voorafgaand aan de datum van beëindiging van de bekostiging schriftelijk mee aan het bevoegd gezag (artikel 160, lid 1 WPO). De minister heeft op grond van evenvermeld artikel aan het bestuur medegedeeld dat de bekostiging van basisschool De Rank op grond van artikel 153, lid 4 WPO zou worden beëindigd. De bekostiging van een bijzondere school wordt beëindigd (en een openbare school wordt opgeheven) indien het aantal leerlingen gedurende twee achtereenvolgende schooljaren of in het eerste en het derde jaar van drie achtereenvolgende schooljaren telkens minder heeft bedragen dan de opheffingsnorm die, berekend overeenkomstig de daarvoor geldende artikelen, geldt voor de gemeente waarin de school is gelegen (artikel 151, lid 1 WPO). Indien het aantal leerlingen van een bijzondere school (of openbare school) in het tweede schooljaar van de twee achtereenvolgende schooljaren onderscheidenlijk in het eerste en derde schooljaar van de drie achtereenvolgende schooljaren, bedoeld in evenvermeld eerste lid, gelijk is aan of meer bedraagt dan 50 en de school binnen een straal van 5 kilometer de laatste school van de richting is (onderscheidenlijk de laatste openbare school is), wordt de bekostiging van een bijzondere school niet beëindigd (of een openbare school niet opgeheven) op grond van dit artikel, mits het bevoegd gezag tijdig de in artikel 160, tweede lid WPO bedoelde mededeling c.q. verzoek heeft gedaan (artikel 153, vierde lid WPO).

Op 14 december 1999 – derhalve tijdig - heeft het bestuur bij het ministerie van Onderwijs een verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO ingediend om op grond van artikel 153, lid 4 WPO bekostiging van de school voort te zetten. Subsidiar heeft het bestuur in deze brief het verzoek gedaan om de school op grond van artikel 85, lid 1 WPO als nevenvestiging van basisschool *** voor bekostiging in aanmerking te brengen. Bij besluit van 9 maart 2000 heeft de staatssecretaris van Onderwijs het verzoek als bedoeld in artikel 160, lid 2 WPO afgewezen, welk besluit onherroepelijk is geworden. Het verzoek om als eventuele nevenvestiging te worden bekostigd is goedgekeurd. Het

bestuur heeft daarop het bestuur van de basisschool *** benaderd met het verzoek om als nevenvestiging te kunnen functioneren. Op 18 april 2000 is duidelijk geworden dat dit verzoek niet zou worden ingewilligd. Daarmee is op evenvermelde datum definitief vast komen te staan dat de bekostiging van de school en daarmee het bestaan van de school feitelijk met ingang van 1 augustus 2000 zou worden beëindigd. Naar aanleiding daarvan heeft het bestuur appellante bij besluit van 20 april 2000 vanwege opheffing van de instelling op grond van artikel 13, lid 3 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming met ingang van 1 augustus 2000 eervol ontslag verleend uit haar functie van leerkracht aan de school. Bij besluit van 14 mei 2000 heeft het bestuur appellante met onmiddellijke ingang in het rddf geplaatst.

Vooreerst is aan de orde het door appellante aangevoerde punt dat het bestuur heeft nagelaten om appellante in het ontslagbesluit te wijzen op de mogelijkheden van het instellen van beroep. Nu echter appellante tijdig beroep heeft ingesteld, is zij te dezer zake niet in haar belang geschaad, zodat dit op zichzelf wel vaststaande gebrek niet kan leiden tot vernietiging van de beslissing.

In hoofdzaak dient nagegaan te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appellante heeft kunnen besluiten. Op grond van artikel 13, lid 1 onder c Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van opheffing van de school. Blijkens de bovenweergegeven achtergrond en feiten staat de beëindiging van de bekostiging en als direct gevolg daarvan de opheffing van de school vast. Derhalve was de grondslag voor het verlenen van ontslag naar het oordeel van de Commissie van Beroep aanwezig.

Appellante heeft aangevoerd dat op grond van artikel I-P85, lid 1 Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel en artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de Akte van Benoeming, ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie gedurende een heel schooljaar in het rddf is geplaatst.

Voor een juist begrip van het rddf-stelsel zijn de volgende (wettelijke) bepalingen van betekenis. Op grond van artikel 120 Wet op het primair onderwijs (WPO) wordt bij AMvB voor basisscholen de grondslag vastgesteld voor de omvang van de formatie van een school. De genoemde AMvB betreft het Formatiebesluit WPO. De omvang van de formatie is afhankelijk van het aantal leerlingen van de school en in sommige gevallen eveneens van de samenstelling van het leerlingenbestand.

Op grond van artikel 6 van de Raamovereenkomst primair onderwijs formuleert de werkgever een op 4 jaar betrekking hebbend meerjarenformatieplan, dat jaarlijks wordt geactualiseerd in een bestuursformatieplan.

Op grond van artikel I-P76, lid 1 RPBO stelt het bevoegd gezag van een instelling ieder jaar voor 1 mei de formatie van de instelling voor het daarop volgende schooljaar vast. De formatie wordt daarbij ingedeeld in de volgende categorieën:

- door het gevoegd gezag structureel gewenste functies;
- functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd, en daarmee in het rddf worden geplaatst;
- functies in verband met een project waarvoor additionele middelen ter beschikking worden gesteld door de minister van Onderwijs.

Op grond van artikel I-P76, lid 4 RPBO worden in de vaste formatie als bedoeld onder a., indien daar ruimte voor is, de functies als bedoeld onder b. opgenomen. Een functie wordt slechts voor de periode van een jaar in de rddf geplaatst. Vervolgens vindt ontslag plaats, of wordt een functie - indien daar ruimte voor is - opnieuw in de structurele formatie opgenomen.

Op grond van artikel 8 Raamovereenkomst primair onderwijs vindt plaatsing van functies in de rddf plaats met inachtneming van het bepaalde in artikel I-P76 van het Rechtspositiebesluit onderwijspersoneel (RPBO). Op grond van artikel 8, lid 2 Raamovereenkomst primair onderwijs moet het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het rddf te plaatsen, zijn gebaseerd op het bestuursformatieplan. Het besluit tot plaatsing in het rddf wordt zo spoedig mogelijk na

vaststelling van het bestuursformatieplan doch uiterlijk voor de zomervakantie bij aangetekend schrijven aan de werknemer medegedeeld.

Wanneer een school voorziet dat het leerlingenaantal zal verminderen, en zij van het aantal toegekende fre's niet meer rond zal kunnen komen, kan dit ertoe leiden dat personeel ontslagen dient te worden. Het personeel dient dan echter eerst in het rddf te worden geplaatst. Dit vloeit voort uit het bovenstaande en daarnaast uit de toelichting op artikel 17 Overige voorwaarden behorend bij de akte van benoeming. Daaruit blijkt dat ontslag in verband met opheffing van de betrekking niet eerder kan worden verleend dan nadat de functie een geheel schooljaar is geplaatst in het rddf.

In dit geval echter, zo constateert de Commissie van Beroep, is geen sprake van opheffing van één of enkele betrekkingen, doch van opheffing van de instelling als geheel. De consequenties daarvan zijn niet op één lijn te stellen met de gevolgen van opheffing van één of enkele betrekkingen. Het systeem van rddf-plaatsingen ziet naar het oordeel van de Commissie van Beroep, indien men de systematiek van de rddf-plaatsingen nader beschouwt, niet op het geval waarin sprake is van opheffing van een instelling. Het systeem is namelijk slechts begrijpelijk en toepasbaar in die gevallen waarin de school zelf blijft voortbestaan, maar slechts sprake is van opheffing van één of meer betrekkingen, en niet indien, zoals in dit geval, de gehele school en de gehele formatie, wordt opgeheven. Bij rddf-plaatsing gaat het om functies die naar het oordeel van het bevoegd gezag nog slechts een jaar kunnen worden gehandhaafd. Die situatie doet zich hier niet voor. Daarbij komt dat de opheffing in een geval als het onderhavige op zodanig korte termijn plaats vindt, dat de termijn welke toepassing vindt bij rddf-plaatsing, niet begrijpelijk is c.q. geen toepassing kan vinden. De Commissie van Beroep komt derhalve tot de conclusie dat in dit geval de rddf-plaatsing in wezen in het geheel niet voor toepassing in aanmerking komt, zodat het bezwaar van appellante te dezer zake niet gegrond kan worden geacht.

Alsdan resteert het punt of het bestuur de voor appellante op grond van het Burgerlijk Wetboek geldende termijn voor ontslag in acht heeft genomen. Appellante is korter dan 15 jaar in dienst van de school. Op grond van artikel 7:672, lid 2 Burgerlijk Wetboek bedraagt de in acht te nemen termijn van opzegging bij een arbeidsovereenkomst die korter dan vijftien jaar heeft geduurd, maximaal drie maanden. Op grond van artikel 7:672, lid 1 Burgerlijk Wetboek, geschiedt opzegging tegen het einde van de maand. Het bestuur heeft derhalve door appellante op 20 april 2000 te ontslaan tegen 1 augustus 2000, de juiste termijn van opzegging in acht genomen.

De Commissie van Beroep merkt nog op dat uit het bovenstaande naar voren komt, dat pas na nadere analyse van de systematiek van het rddf-systeem zoals hierboven is geschied, duidelijk is, dat een rddf-plaatsing niet aan de orde kon zijn. De betreffende regeling maakt van deze uitzonderingssituatie geen expliciete melding, zodat het bestuur, nu het in verband met de niet duidelijk blijken systematiek niet wist hoe in de gegeven situatie te handelen, dus ook geen blaam treft en aan het bestuur derhalve vanuit de kring van betrokkenen bij de school in wezen ten onrechte terzake een verwijt is gemaakt. Verder heeft de omstandigheid, dat het bestuur in de (op zichzelf niet juiste) veronderstelling verkeerde, dat de school nog een langere termijn mocht voortbestaan, de betrokken leerkrachten geen concreet nadeel opgeleverd, omdat het uitgaan van die veronderstelling in de feitelijke situatie niet tot verder formeel onjuist handelen van het bestuur jegens appellante heeft geleid en het bestuur overigens, nadat de beslissing tot beëindiging van de bekostiging een feit was, door in overleg te treden met een ander schoolbestuur inzake nevenvestiging, datgene heeft gedaan wat van het bestuur, gelet op de omstandigheden, verwacht mocht worden en op het bestuur verder geen andere verplichtingen jegens appellante rustten.

De beslissing tot ontslag moet ongegrond worden verklaard.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

verklaart het beroep ongegrond.

Ontslag van leerkracht i.v.m. optreden tegen vrouwelijke collega

Appellant heeft zonder voorbehoud erkend dat zijn optreden tegenover een vrouwelijke onderwijskracht uit een oogpunt van in acht te nemen behoorlijke verhoudingen fout is geweest. Het bestuur acht het optreden van appellant onaanvaardbaar. De Commissie is van oordeel dat hetgeen is gebeurd in feite beperkt is gebleven. De Commissie acht ook van betekenis dat het voorval zich buiten de school heeft afgespeeld en dat het voorval niet direct verband houdt met het onderwijs aan de kinderen. De Commissie onderkent de ernst van het feit, maar acht, hoezeer het optreden van appellant betreurenswaard is, de beslissing tot ontslagverlening, gelet op het voorgaande in verhouding tot de verstreckende gevolgen dat het besluit van het bestuur voor appellant heeft, niet proportioneel. Gelet hierop kan het ontslagbesluit niet worden gehandhaafd. Verder is ook de latere ontwikkeling van de zaak van betekenis. Appellant heeft zich tot een therapeut gewend. Beroep gegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van
***, onderwijskracht, appellant
tegen
het bestuur van de **Vereniging voor Christelijk Onderwijs te *****

De procedure

Namens appellant is op 12 juni 2001 beroep aangetekend tegen het aan hem met ingang van 1 september 2001 bij schrijven van 18 mei 2001 verleende ontslag. Het beroep is bij schrijven van 3 juli 2001 aangevuld. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 31 augustus 2001, alwaar zijn verschenen appellant, bijgestaan door *** , juridisch medewerker van de Onderwijsbond CNV en het bestuur, vertegenwoordigd door mevrouw *** , bovenschools directeur en de heer *** , bestuurslid en bijgestaan door mevrouw mr *** van Dienstverlening Christelijk Onderwijs Noord. Ter zitting is namens appellant een pleitnotitie voorgedragen. Bovenvermelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De beoordeling

Appellant heeft zonder voorbehoud erkend dat zijn optreden tegenover een vrouwelijke onderwijskracht uit een oogpunt van in acht te nemen behoorlijke verhoudingen fout is geweest. Daarbij is door appellant ter zitting naar voren gebracht dat, nadat de vrouwelijke collega aan appellant te kennen had gegeven geen gehoor te geven aan een door hem geuite onjuiste wens met een erotische inslag, daarna niets wezenlijk onjuist meer van de zijde van appellant is gedaan.

Het bestuur acht het optreden van appellant samengevat onaanvaardbaar en tevens onaanvaardbaar in verband met de werkverhoudingen.

De Commissie van Beroep is, gezien de stukken en gelet op het verhandelde ter zitting, van oordeel dat hetgeen is gebeurd in feite beperkt is gebleven. Daarbij tekent de Commissie van Beroep aan dat nu dit door het bestuur niet is weersproken, uitgegaan wordt van hetgeen appellant ter zitting naar voren heeft gebracht. De Commissie van Beroep acht ook van betekenis dat het voorval zich buiten de school heeft afgespeeld en dat het voorval niet direct verband houdt met het onderwijs aan de kinderen.

De Commissie van Beroep onderkent de ernst van het feit, maar acht, hoezeer het optreden van appellant betreurenswaard is, de beslissing tot ontslagverlening, gelet op het voorgaande in verhouding tot de verstreckende gevolgen dat het besluit van het bestuur voor appellant heeft, niet proportioneel. Gelet hierop kan het ontslagbesluit niet worden gehandhaafd. Verder is ook de latere ontwikkeling van de zaak van betekenis. Appellant heeft zich tot een therapeut gewend omdat hij zijn

eigen optreden betreurt en hij kennelijk van mening was dat hij behandeld diende te worden. Bovendien is appellant weggebleven van school. Dit optreden en de uiting van appellant dat hij ziek is van het onderwijs, kunnen als een ziekmelding door appellant worden beschouwd. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het bestuur met inachtneming van de uitspraak van de Commissie dient te bezien wat in de gegeven omstandigheden de juiste oplossing is.

Beslissing

De Commissie van Beroep vernietigt de beslissing van het bestuur d.d. 18 mei 2001 tot verlening van ontslag aan appellant.

Eervol ontslag leerkracht OETC

Op 30 januari 2001 heeft het bestuur het bestreden besluit zowel per gewone post als per aangetekend schrijven aan appellante verzonden. Op 27 maart 2001, en derhalve buiten de geldende beroepstermijn, heeft appellante beroep ingesteld. De door appellante ter zitting aangegeven redenen leiden niet tot het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Beroep niet-ontvankelijk.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van
***, appellante
tegen
het bestuur van de **Stichting Protestants Christelijk Basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 29 januari 2001 heeft het bestuur appellante met ingang van 1 augustus 2001 eervol ontslagen uit de functie van leerkracht voor het geven van onderwijs in eigen taal en cultuur (OETC) in de Servische taal. Appellante heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 31 augustus 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteengezet. Het bestuur werd bijgestaan door zijn raadvrouw mevrouw ***, daarbij vertegenwoordigd door de heer ***, algemeen directeur.

De feiten

Op 30 januari 2001 heeft het bestuur het bestreden besluit zowel per gewone post als per aangetekend schrijven aan appellante verzonden. Appellante heeft het aangetekend schrijven, ook na herhaalde kennisgeving, niet bij het postkantoor afgehaald. Vervolgens heeft het bestuur het besluit op 7 maart 2001 tijdens een gesprek persoonlijk aan appellante overhandigd. Op 27 maart 2001, en derhalve buiten de geldende beroepstermijn, heeft appellante beroep ingesteld.

Beoordeling

Op grond van artikel 22, lid 3 Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming, dient beroep te worden ingesteld binnen zes weken nadat het besluit bij aangetekend schrijven is medegedeeld.

De door appellante ter zitting aangegeven redenen leiden niet tot het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijn-overschrijding. Derhalve is appellante niet-ontvankelijk in haar beroep.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Eervol ontslag wegens ontbreken van onderwijsbevoegdheid

Vast staat dat appellante niet beschikt over een bewijs van bekwaamheid als bedoeld in artikel 3 WPO en dat zij derhalve, mede door het niet langer verlengen van de tijdelijke onderwijsbevoegdheid door de IBG, sinds 1 augustus 2001, niet langer beschikt over een onderwijsbevoegdheid. De Commissie is van mening dat het ontbreken van de bevoegdheid tot het geven van schoolonderwijs een gewichtige reden is als bedoeld in artikel 13 onder f van de voorwaarden en daarmee een grond voor ontslag. Het bestuur was derhalve uit dien hoofde bevoegd om appellante te ontslaan. Het is niet vereist om in het ontslagbesluit naast de vermelding van de feitelijke omschrijving van de gewichtige reden, ook expliciet te vermelden dat het betreffende feit een gewichtige reden vormt, zij het overigens dat dit voor de duidelijkheid van de motivering wel wenselijk is. Naar het oordeel van de Commissie is niet gebleken dat nu het behalen van de vereiste bevoegdheid de eigen verantwoordelijkheid van appellante is, het bestuur bij de pogingen om tot een oplossing van het conflict met een collega en tot reïntegratie zodanig tekort zou zijn geschoten, dat aan appellante het niet behalen van de bevoegdheid niet meer zou kunnen worden aangerekend. Beroep ongegrond verklaard.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van
***, appellante
tegen
het bestuur van de **Stichting Protestants Christelijk Basisonderwijs te *****

Het verloop van de procedure

Bij besluit van 29 januari 2001 heeft het bestuur appellante met ingang van 1 augustus 2001 eervol ontslagen uit de functie van leerkracht voor het geven van onderwijs in eigen taal en cultuur (OETC) in de Servische taal. Appellante heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De Commissie van Beroep heeft de zaak ter zitting van 12 juli 2001 behandeld. Partijen hebben daarbij hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door haar raadvrouw mr ***, het bestuur bijgestaan door zijn raadvrouw mr *** van de Vereniging Besturenorganisaties Katholiek Onderwijs, terwijl het bestuur voorts vertegenwoordigd was door de heer ***, algemeen directeur, mevrouw ***, beleidsmedewerker Personeel en Organisatie, mede in aanwezigheid van mevrouw ***, secretaresse.

De feiten

Op 5 januari 1998 is appellante door het bestuur tot en met 31 juli 1998 benoemd in de functie van groepsleerkracht OETC Servische taal. Deze benoeming voor bepaalde tijd is vervolgens nog vier keer voor een periode van één jaar verlengd. Ter zitting is vast komen te staan dat appellante steeds is benoemd onder de voorwaarde van het behalen van het diploma van de applicatiecursus OETC. Het behalen van deze cursus was noodzakelijk voor het verkrijgen van de benodigde onderwijsbevoegdheid. In verband met het ontbreken van deze onderwijsbevoegdheid heeft de Informatie Beheer Groep (IBG Groep), appellante op 22 oktober 1997, onder voorwaarde van het behalen van genoemde applicatiecursus, voor de periode van 2 jaar, tot 1 januari 2000, een tijdelijke onderwijsbevoegdheid voor het geven van onderwijs in eigen taal en cultuur (OETC) verleend. In verband met het niet tijdig afronden van de cursus, heeft de IBG-groep deze tijdelijke onderwijsbevoegdheid op verzoek van het bestuur tot 1 augustus 2001 verlengd. Op 1 augustus 2001 beschikte appellante nog niet over het vereiste diploma. De IBG-groep heeft, ondanks een verzoek daartoe van zowel het bestuur als appellante, de tijdelijke bevoegdheid niet nogmaals verlengd.

Vervolgens heeft het bestuur appellante wegens het ontbreken van de vereiste onderwijsbevoegdheid ontslagen.

De standpunten van partijen

Appellante heeft in haar beroepschrift en ter zitting gesteld dat zij de verplichte applicatiecursus OETC in eerste instantie door een fout van het bestuur terzake van een onterecht ontslag en vervolgens ten gevolge van ziekte – welke ziekte volgens appellante het gevolg is van een conflict met een collega – niet tijdig heeft kunnen afronden. Met betrekking tot de ziekte en genoemd conflict is appellante van mening dat het bestuur zich, ondanks herhaalde brieven houdende verzoeken daartoe van appellante, onvoldoende heeft ingespannen om tot een oplossing van dit conflict te komen. Appellante is in dat kader van mening dat – indien het bestuur zich wel voldoende zou hebben ingespannen – zij de cursus wel tijdig zou hebben kunnen afronden, waardoor zij wel over de benodigde onderwijsbevoegdheid zou hebben beschikt. Daarnaast is appellante van mening dat artikel 7:668a, lid 1 Burgelijk Wetboek van toepassing is op de betrokken arbeidsovereenkomst. Toepasselijkheid van deze bepaling brengt volgens appellante met zich dat de arbeidsovereenkomst niet van rechtswege afloopt, doch slechts op grond van artikel 13 Bijlage III bij de Akte van Benoeming bijzonder onderwijs kan worden beëindigd. In het verlengde daarvan heeft appellante aangevoerd dat het bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd op welke grond als bedoeld in artikel 13 van Bijlage III bij de Akte van Benoeming bijzonder onderwijs ontslag is verleend.

In zijn verweerschrift en ter zitting heeft het bestuur gesteld dat appellante op 1 augustus 2001 het diploma van de applicatiecursus gehaald zou moeten kunnen hebben. Appellante heeft echter zelfs niet aangetoond ook maar delen van de cursus met succes te hebben afgerond, aldus het bestuur. Met betrekking tot het gerezen conflict stelt het bestuur niet op de hoogte te zijn geweest van de inhoud van door appellante aangegeven brieven, aangezien appellante deze brieven niet naar het bestuur, maar naar de gemeente heeft gestuurd. Het bestuur geeft bovendien aan dat vanaf 2 maart 1999 regelmatig gesprekken met appellante hebben plaatsgevonden terzake van het tussen haar en haar collega gerezen conflict. Het bestuur ontkent eveneens dat geen sprake zou zijn geweest van pogingen van haar zijde om tot reïntegratie te komen.

Beoordeling van het geschil

Nagegaan dient te worden of het bestuur al dan niet terecht tot ontslag van appellante heeft kunnen besluiten.

Op grond van artikel 3 Wet op het primair onderwijs (WPO) mag schoolonderwijs slechts worden gegeven door degene die in het bezit is van een bewijs van bekwaamheid als genoemd in de WPO. Vast staat dat appellante niet beschikt over een dergelijk bewijs van bekwaamheid en dat zij derhalve, mede door het niet langer verlengen van de tijdelijke onderwijsbevoegdheid door de IBG, sinds 1 augustus 2001, niet langer beschikt over een onderwijsbevoegdheid. Derhalve is appellante sinds 1 augustus niet langer bevoegd tot het geven van schoolonderwijs.

Op grond van artikel 13 onder f van de Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming kan ontslag door de werkgever plaatsvinden wegens gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten. De Commissie van Beroep is van mening dat het ontbreken van de bevoegdheid tot het geven van schoolonderwijs een gewichtige reden is als bedoeld in artikel 13 onder f van de Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming en daarmee een grond voor ontslag. Het bestuur was derhalve uit dien hoofde bevoegd om appellante te ontslaan. De Commissie van Beroep is daarbij overigens niet met appellante van oordeel dat het op basis van de Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming vereist is om in het ontslagbesluit naast de vermelding van de feitelijke omschrijving van de gewichtige reden, ook expliciet te vermelden dat het betreffende feit een gewichtige reden als bedoeld in artikel 13 onder f van de Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming vormt, zij het overigens dat dit voor de duidelijkheid van de motivering wel wenselijk is.

Verder zijn ter zitting de kritiekpunten van appellante op de pogingen van het bestuur om tot een oplossing van het conflict met een collega en tot reïntegratie te komen, besproken. Naar het oordeel van de Commissie is daarbij niet gebleken dat nu het behalen van de vereiste bevoegdheid de eigen verantwoordelijkheid van appellante is, het bestuur zodanig tekort zou zijn geschoten, dat aan appellante het niet behalen van de bevoegdheid niet meer zou kunnen worden aangerekend. Ook overigens is niet aangetoond dat het bestuur is tekort geschoten in zijn reïntegratieopdracht.

Nu het bestuur appellante heeft ontslagen, en zich derhalve niet, zoals appellante onjuist heeft aangegeven, beroept op het van rechtswege aflopen van de arbeidsovereenkomst van appellante, is verder niet van belang of, zoals appellante heeft aangevoerd, artikel 7:668a, lid 1 Burgelijk Wetboek van toepassing is. Ontslag op grond van één van de in artikel 13 van de Overige Voorwaarden behorende bij de Akte van Benoeming is immers ook mogelijk in geval van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Op grond van het bovenstaande heeft het bestuur terecht tot ontslag besloten. Het beroep van appellante moet dan ook ongegrond worden verklaard.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Verklaart het beroep ongegrond.

Onvrijwillige overplaatsing van docente

*Het bestuur heeft bij de bestreden beslissing medegedeeld: "De reden ligt in het feit dat het bestuur alles in het werk wil stellen om het op de " *** " weer tot een werkbare situatie te laten komen. Aangezien u één van de betrokkenen bent bij het conflict op deze school en mede op advies van de interim-directeur is het bestuur tot dit besluit gekomen". Uit het verhandelde ter zitting van de Commissie is gebleken dat het op verzoek van verweerder door het bureau Imago uitgebrachte rapport niet volledig aan appellante ter hand is gesteld en dat aan haar pas kort voor de aanvang van het gesprek met het bestuur op 7 mei 2001 alleen een passage uit het rapport, die specifiek op haar betrekking had, ter inzage is gegeven. De Commissie is van oordeel dat het hierop betrekking hebbende bezwaar van appellante deels juist is. Weliswaar heeft het bestuur er zich op beroepen dat het rapport niet volledig ter inzage kon worden gegeven omdat daarmee gegevens van andere betrokkenen ten onrechte zouden worden vrijgegeven, maar de Commissie is van oordeel, dat een rapport zoals het in geding zijnde, een zodanige opzet behoort te hebben, dat men als belanghebbende in ieder geval kennis kan nemen van de problematiek in het algemeen, terwijl er dan over de individuele betrokkenen afzonderlijke gedeelten kunnen worden opgesteld, welke inderdaad niet steeds voor ieder toegankelijk hoeven te zijn. Appellante is uiteindelijk niet in de verdediging van haar belangen is geschaad. De Commissie is van oordeel dat de overplaatsing van appellante niet zozeer moet worden gezien als een specifiek op haar gerichte beslissing als wel als een maatregel die onderdeel uitmaakt van een geheel van maatregelen van het bestuur in verband met de conclusies van het rapport van Imago inzake de situatie op school. Ook is niet gebleken dat de overplaatsing van appellante, gelet op haar individuele belangen, niet gevergd kon worden. Beroep ongegrond verklaard.*

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van
***, lerares, appellante
tegen
het bestuur van de **Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs *****

De procedure

Namens appellante is op 11 juni 2001 beroep aangetekend tegen het aan haar bij schrijven van 29 mei 2001 aangezegde besluit om haar met ingang van 1 augustus 2001 over te plaatsen naar een andere onder het bestuur ressorterende school. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellante heeft een nadere memorie ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 6 december 2001, alwaar zijn verschenen appellante, bijgestaan door *** van de Abvakabo en het bestuur, vertegenwoordigd door ***, bijgestaan door mevrouw *** Vereniging Besturenorganisaties Katholiek Onderwijs.

Beoordeling van het geschil

Nagegaan dient te worden of het beroep van appellante tegen de beslissing tot onvrijwillige overplaatsing al dan niet terecht is.

Op grond van artikel 1, lid 1 onder b van Bijlage I van de Raamovereenkomst primair onderwijs is de werkgever bevoegd tot onvrijwillige overplaatsing van een werknemer ingeval van een conflictsituatie, waarbij om weer tot een werkbare situatie te komen, één of meer bij het conflict betrokken personen op een andere school worden geplaatst.

Het bestuur heeft bij de bestreden beslissing medegedeeld: “De reden ligt in het feit dat het bestuur alles in het werk wil stellen om het op de “ *** ” weer tot een werkbare situatie te laten komen. Aangezien u één van de betrokkenen bent bij het conflict op deze school en mede op advies van de interim-directeur is het bestuur tot dit besluit gekomen”.

Het bestuur heeft ter adstructie van de beslissing in hoofdzaak het volgende medegedeeld: “Na een fusie in 1998 werd het bestuur geconfronteerd met een reeds bestaande conflictsituatie in *** die aanvankelijk ter hand is genomen door de schoolcommissie van de *** school (deze commissie behartigt – zoals bij alle scholen van de vereniging – zoveel mogelijk de bestuurlijke taken van het bestuur op de desbetreffende school; het bestuur blijft daarbij overigens het bevoegd gezag). De schoolcommissie is evenwel, dit mede in verband met het bedoeld conflict, in de zomer van 2000 afgetreden. Het bestuur heeft vervolgens over de situatie op de *** school een rapport laten opmaken door het onderwijsbureau Imago Onderwijsontwikkeling BV. Een interim-manager van Imago is een jaar lang als interim-directeur van de *** school opgetreden en heeft over zijn bevindingen rapport uitgebracht aan ons bestuur. In overeenstemming met de bevindingen van Imago heeft het bestuur uiteindelijk besloten dat het het beste was wanneer in *** een geheel nieuwe start zou worden gemaakt. Dit betekende dat de zittende personeelsleden naar een andere school zouden worden overgeplaatst en dat andere docenten van de vereniging naar de school in *** zouden worden benoemd; in plaats van de zittende directeur, die een belangrijke rol speelde in het conflict, is een nieuwe directeur van buiten de vereniging benoemd. Eerstgenoemde directeur is met diens instemming overgeplaatst naar een andere school van de vereniging. Ook alle overige personeelsleden voor wie overplaatsing noodzakelijk was – zowel van de school in *** naar elders als omgekeerd – hebben daarmee vrijwillig ingestemd. Voorts is nog van belang, dat het leerlingenaantal in *** zodanig was teruggelopen dat het aantal groepen met ingang van het schooljaar 2001/2002 moest worden verminderd van zes naar vijf. Ook dit had uiteraard personele consequenties, die overplaatsing van in ieder geval een deel van het personeel noodzakelijk maakten.

Appellante was als personeelslid van de vereniging aangesteld bij de *** school met een taakomvang van één dag in de week. Zij was, als een van de personeelsleden in *** , mede betrokken bij het conflict aldaar. Haar overplaatsing maakte dus zoals hierboven is aangegeven, deel uit van een reeks van met elkaar samenhangende overplaatsingen vanuit en naar *** en hing ook samen met de teruggang van zes naar vijf groepen. Een delegatie van het bestuur heeft met haar op 7 mei jl. overleg gevoerd, om haar te overtuigen van de noodzaak van overplaatsing. Helaas is het bestuur er niet in geslaagd appellante van deze noodzaak te overtuigen, waarop het bestuur – met een beroep op de situatie in *** zoals hiervoor geschetst – haar gedwongen heeft overgeplaatst. Deze overplaatsing was bovendien noodzakelijk in verband met het feit dat de benoeming van het nieuwe team in *** geen ruimte overliet voor herbenoeming van appellante aldaar. Bij brief van 29 mei 2001 heeft het bestuur dit aan appellante kenbaar gemaakt. Het is het bestuur niet duidelijk geworden welk bijzonder belang appellante hecht aan benoeming te *** (het team aldaar waarin zij functioneerde is er niet meer) en wat haar bezwaren zijn tegen benoeming in Z, welke plaats op niet veel grotere afstand van de woonplaats van appellante is gelegen dan *** (het personeelsbeleidsplan voorziet overigens in een regeling betreffende de vergoeding van eventuele reiskosten als gevolg van overplaatsing). Volgens het bestuur is deze overplaatsing in overeenstemming met de binnen de vereniging hiervoor geldende regels.”

Appellante heeft het volgende aangevoerd: “Zij heeft destijds bewust gekozen voor een functie van onderwijzer bij de Christelijke School voor basisonderwijs “de *** ” te *** . Gedurende haar dienstverband heeft zij normaal goed gefunctioneerd. Zowel ten aanzien van de interne als de externe contacten zijn er geen bemerkingen gemaakt. Daarnaast heeft zij veelvuldig – ook in eigen tijd – deelgenomen aan de sociaal maatschappelijke activiteiten die nu eenmaal bij een basisschool horen. (...) Kennelijk is de beslissing gebaseerd op de rapportage van Imago, vermoedelijk maart 2001, een rapportage die overigens niet is besproken met belanghebbende. Wanneer dat zo is dan is er sprake van een onjuiste interpretatie van de passage over communicatie, want de passage over communicatie heeft niet betrekking op individuele medewerkers van de Christelijke basisschool “de *** ” te *** . Die passage heeft meer betrekking op de onmacht van achtereenvolgende directeurs van de school een optimale communicatie te creëren en te waarborgen. Navraag bij de opstellers heeft dat uitgewezen. Over een bestaand conflict is met belanghebbende niet gesproken.”

Appellante en haar raadsman hebben het standpunt van appellante nader schriftelijk en mondeling toegelicht.

Uit het verhandelde ter zitting van de Commissie van Beroep is gebleken dat het genoemde rapport van Imago inderdaad niet volledig aan appellante ter hand is gesteld en dat aan haar pas kort voor de aanvang van het gesprek met het bestuur op 7 mei 2001 alleen een passage uit het rapport, die specifiek op haar betrekking had, ter inzage is gegeven. Deze passage luidt: "Mevr. ***, een van de parttime-leerkrachten die slechts een dag per week op school werkt, raakt telkenmale geïrriteerd door een gemeend (lees: vermeend) gebrek aan informatie over het reilen en zeilen binnen de school en door miscommunicatie met de interne coördinator leerlingenzorg en haar duopartner. Het lijkt me wenselijk dat zij binnen de organisatie wordt ingezet als bijv. ADV-vervangster, zodat zij niet medeverantwoordelijk is voor een groep. De onderlinge relaties zijn door wederzijds wantrouwen vertroebeld. Men praat wel 'over' elkaar maar niet 'met' elkaar. Het lijkt erop of ieder teamlid met een zgn. 'verleden' aan de beurt komt voor een 'time-out-periode'."

De Commissie van Beroep is van oordeel dat het hierop betrekking hebbende bezwaar van appellante deels juist is. Weliswaar heeft het bestuur er zich op beroepen dat het rapport niet volledig ter inzage kon worden gegeven omdat daarmee gegevens van andere betrokkenen ten onrechte zouden worden vrijgegeven, maar de Commissie van Beroep is van oordeel, dat een rapport zoals het in geding zijnde, een zodanige opzet behoort te hebben, dat men als belanghebbende in ieder geval kennis kan nemen van de problematiek in het algemeen, terwijl er dan over de individuele betrokkenen afzonderlijke gedeelten kunnen worden opgesteld, welke inderdaad niet steeds voor ieder toegankelijk hoeven te zijn. Anderzijds kan niet worden geoordeeld dat appellante uiteindelijk in de verdediging van haar belangen is geschaad, omdat het betreffende rapport niet het eigenlijke onderwerp van het onderhavige geschil is, terwijl zij op de hoogte was van de problematische situatie op de school, omdat in het met het bestuur gehouden gesprek, mede blijkens een door appellante zelf overlegd verslag daarvan, voldoende duidelijk de bestaande problematiek aan de orde is geweest, alsmede de door het bestuur beoogde beslissing tot overplaatsing. Eerst daarna is de formele beslissing tot overplaatsing genomen. Niet is gebleken dat appellante niets van de onderliggende problematiek wist of kon weten, terwijl zij alle bezwaren welke zij daartegen had, naar voren heeft kunnen brengen.

De Commissie van Beroep is van oordeel dat de overplaatsing van appellante niet zozeer moet worden gezien als een specifiek op haar gerichte beslissing als wel als een maatregel die onderdeel uitmaakt van een geheel van maatregelen van het bestuur in verband met de conclusies van het rapport van Imago inzake de situatie op school.

De Commissie van Beroep acht de beslissing van het bestuur om alle, althans het grootste deel van het personeel over te plaatsen naar een andere school, een beslissing welke het bestuur in de gegeven omstandigheden in redelijkheid kon nemen.

Tenslotte is ook niet gebleken dat de overplaatsing van appellante, gelet op haar individuele belangen, niet geleverd kon worden.

Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Verklaart het beroep ongegrond.

A.I.2 Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs

Overzicht

- 01/1 Opzegging van de dienstbetrekking van docente op grond van opheffing van de betrekking
artikelen S-1 en S-2 alsmede S-A-1 van de CAO-HBO
- 01/2 Berisping van docent wegens uitlatingen
artikel 7.2 Huishoudelijk Reglement van de Commissie; artikelen E-2, R-1 en Q-3 van de CAO-HBO; artikelen 1.a en b, 2.1, 3.4 en 15 van de Klachtenregeling seksuele intimidatie en/of ander ongewenst gedrag van de Hogeschool
- 01/3 Beroep tegen diverse besluiten door een niet-werknemer in de zin van de WHW en CAO-HBO
artikel 4.7 WHW; artikelen 1.u en T-3.1 van de CAO-HBO; Wet inschakeling werkzoekenden
- 01/4 Ontslag van conrector wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid; schorsing als ordemaatregel
artikelen F7.1.b.c, e en i, F8 en F9 alsmede K1 van de CAO-VO; artikel 20 BZA; artikelen 7:647, 648, 670 en 670a Burgerlijk Wetboek; BBA 1945; artikel 52 WVO; artikel 45 van de wet van 3 juni 1905 (Stb. 1905, 151)
N.B.: in deze uitspraak wordt – met een beroep op de wetsgeschiedenis - ingegaan op de bevoegdheid van de Commissie om besluiten te vernietigen dan wel beroepen alleen (dus zonder het bestreden besluit te vernietigen) ongegrond te verklaren.
- 01/5 Rddf-plaatsing van een docent
artikelen B1, B2 en K1 van de CAO-VO
- 01/6 Opzegging van dienstbetrekking van docent wegens opheffing van betrekking
artikelen S-1, S-2 en S-B-1 van de CAO-HBO; Vademecum 1996 van de Europese Commissie
- 01/7 Opzegging van dienstbetrekking van docente op grond van opheffing van de betrekking
artikelen S-1, S-2, S-A-1, T-1 en T-3 van de CAO-HBO
- 01/08 Opzegging van de dienstbetrekking van een docente wegens opheffing van de betrekking
artikelen H-10, S-1, S-2, S-A-1, T-1 en T-3 van de CAO-HBO
- 01/09 Opzegging van de dienstbetrekking van een docent op grond van opheffing van de betrekking (vervolg op CvB.VO/HBO.2000.005-U.2000.004, 16 juni 2000)
artikelen T-1, T-3, S-1 en S-2 van de CAO-HBO
- 01/10 Opzegging van de dienstbetrekking van een docente op grond van opheffing van de betrekking
artikelen S-1 en S-2 van de CAO-HBO
- 01/11 Schorsing van een docent, als ordemaatregel
artikelen F7 en F9 van de CAO-VO

Opzegging van de dienstbetrekking van een docente op grond van opheffing van de betrekking

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden. Verweerder heeft zijn besluit gebaseerd op artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO-HBO. Ter zitting is komen vast te staan, dat alle veertien functies van de opleiding Facilitaire Dienstverlening oude stijl zijn opgeheven, maar dat de arbeidsplaatsen zijn blijven bestaan en de formatie niet is verminderd. Volgens verweerder zijn de functies in de opleiding nieuwe stijl vernieuwd en zijn daaraan hogere kwaliteitseisen gesteld. Van de zijde van verweerder is onderzocht, of de docenten geschikt zouden zijn voor de opleiding nieuwe stijl. Op grond van een interne lijst met criteria achtte verweerder appellante niet geschikt. Het vorenstaande wekt de indruk, dat verweerder de dienstbetrekking van appellante heeft opgezegd op grond van ongeschiktheid als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, onder a, tweede punt, van de CAO. Deze ontslaggrond is echter niet aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. Aangezien sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor veertien personen, dient de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Verweerder heeft de procedure als bedoeld in genoemd artikel evenwel niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel. Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van
Mevrouw ir. J.C. *** te *** (appellante)
tegen een besluit van
het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek hoger onderwijs te
***(verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 14 april 2000 heeft drs. H.C.G.M. ***, lid van het college van bestuur van de van verweerder uitgaande *** te *** (hierna te noemen: de hogeschool), appellante mededeling gedaan van het besluit de arbeidsovereenkomst met haar op te zeggen met ingang van 1 augustus 2000.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 22 mei 2000, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 27 juni 2000 heeft zij het beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 31 augustus 2000 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij brief van 28 september 2000 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Bij schrijven van 15 november 2000 heeft verweerder een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 18 januari 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij de Nederlandse Federatie Tertiair Onderwijs te Venlo, en verweerder bij monde van mr. ***, advocaat te Amsterdam, alsmede mr. ***, secretaris van het college van bestuur van de hogeschool.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellante.

Appellante stelt zich op het standpunt, dat de vernieuwing van de opleiding facilitaire dienstverlening, in verband waarmee verweerder haar betrekking heeft opgezegd, moet worden aangemerkt als een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO, aangezien de verandering van de opleiding voor het personeel, waaronder appellante, arbeidsvoorwaardelijke gevolgen met zich bracht. Verweerder had de procedure voorgeschreven in dat artikel dienen te volgen. Nu hij dit niet heeft gedaan, kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

Appellante heeft haar standpunt als volgt nader toegelicht.

Voor een groot aantal docenten binnen genoemde opleiding was geen plaats meer in de nieuwe opleiding, zodat voor hen andere oplossingen zijn gezocht, hetzij intern hetzij extern. De CAO kent in geval van overbodigheid twee ontslagmogelijkheden, te weten ten eerste artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste gedachtestreepje, bij opheffing van de betrekking als vermindering van de formatie wordt beoogd, en ten tweede artikel G-5, derde lid, bij opheffing van een functie als geen vermindering van de formatie wordt beoogd, maar een bepaalde functie toch overcompleteet is. In het onderhavige geval is de formatie niet verminderd. Voor de werkzaamheden aan de opleiding Facilitaire Dienstverlening zijn, na sollicitatieprocedures, opnieuw docenten benoemd. De vacatures zijn gepubliceerd, zowel binnen de hogeschool als daarbuiten. Ook het vak, waarin appellante voorheen onderwijs gaf, werd (zij het onder een iets andere benaming) genoemd in een advertentie. De daarvoor beschikbare salarisschaal is ongewijzigd gebleven.

Omdat in het kader van de invulling van de vernieuwde opleiding door de werkgever een oordeel is gegeven over de al dan niet geschiktheid van appellante daarvoor, zou de gedachte kunnen rijzen, dat het ontslag in wezen is gegrond op artikel S-2, eerste lid, onder a, tweede gedachtestreepje, van de CAO. Een dergelijke grond is naar de mening van appellante echter niet aanwezig aangezien er geen negatieve beoordelingen over haar beschikbaar zijn op grond van functioneringsgesprekken of beoordelingen.

Het standpunt van verweerder.

Verweerder is van mening, dat geen sprake is van reorganisatie in de zin van artikel S-A-1 van de CAO. Er heeft geen inkrimping, uitbreiding of andere wijziging in de organisatie van de opleiding plaatsgevonden. Het streven is nimmer geweest om een verandering in de personeelsformatie aan te brengen. Er is slechts een "up-grading" van de opleiding uitgevoerd, hetgeen dringend geboden was na twee negatieve beoordelingen van de opleiding door een visitatiecommissie. Op zeer korte termijn dienden maatregelen te worden getroffen op het personele vlak. Beëindiging van de bekostiging door de minister lag anders in de rede. Vernieuwing van de opleiding zonder wijziging in de personele samenstelling, doch met een intensief begeleidingstraject met cursussen voor de docenten was geen optie, tegen de achtergrond van de eerste visitatie. Een en ander zou te lang duren. De hogeschool heeft er daarom voor gekozen om alle functies van de opleiding in de oude vorm op te heffen. De kwaliteitseisen zijn voor de opleiding in de nieuwe vorm hoger gesteld dan voorheen.

Er is door het management een aantal criteria (door de hogeschool aangeduid als competenties) opgesteld. De docenten zijn in de gelegenheid gesteld om hun mening kenbaar te maken ten aanzien van de vraag in hoeverre zij meenden te voldoen aan de criteria voor de vernieuwde opleiding. Door het management, dat ook zelf heeft aangegeven in hoeverre betrokkenen naar zijn oordeel voldeden aan de criteria, zijn gesprekken gevoerd met betrokkenen.

Ten aanzien van appellante heeft een en ander erin geresulteerd, dat zij niet geschikt werd geacht voor de vernieuwde opleiding. Voor de docenten, die zich niet wilden neerleggen bij het door de managers gegeven ongeschiktheidsoordeel, was de mogelijkheid aanwezig in aanmerking te komen voor een extern assessment. Appellante heeft geweigerd zich daaraan te onderwerpen.

Van de zijde van verweerder is nog aangevoerd, dat volgens de vakorganisatie geen sprake was van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO.

Overigens zou er volgens verweerder voor appellante geen andere situatie zijn ontstaan indien de procedure van artikel S-A-1 van de CAO wel zou zijn gevolgd.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden. Verweerder heeft zijn besluit gebaseerd op artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de van toepassing zijnde verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO).

Artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, eerste punt, van de CAO luidt als volgt:

“Opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, sub a, kan door de werkgever slechts geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na een zorgvuldig onderzoek niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden. Indien opheffing van de betrekking plaatsvindt wegens bedrijfseconomische redenen kan opzegging slechts plaatsvinden binnen de grenzen van de op het ontslag van toepassing zijnde uitspraak van de toetsingsinstantie zoals bedoeld in hoofdstuk S-B.”

In artikel S-2, eerste lid, onder a, tweede punt, wordt aan de werkgever de bevoegdheid gegeven een dienstbetrekking op te zeggen wegens ongeschiktheid omdat de werknemer in ernstige mate onbekwaam of ongeschikt blijkt te zijn voor zijn functie, niet zijnde het gevolg van lichamelijke of psychische oorzaken.

Ingevolge artikel S-1, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO eindigt de dienstbetrekking door opzegging met inachtneming van artikel S-2.

Artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO luidt als volgt;

“1. Een reorganisatie is het voornemen om verandering in de organisatie of delen daarvan aan te brengen die ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen (zoals ontslag, out-placement e.d.) heeft voor een aantal medewerkers. Een dergelijk voornemen wordt door de werkgever vooraf besproken met de vakorganisaties. Reorganisaties blijven mogelijk op een lager organisatorisch niveau.
2. De voorbereiding en uitvoering van de verandering geschiedt overeenkomstig de kaders zoals deze zijn vastgesteld in het sociaal statuut, dat als bijlage VI onderdeel uitmaakt van deze CAO.”

Ter zitting is komen vast te staan, dat alle veertien functies van de opleiding Facilitaire Dienstverlening oude stijl zijn opgeheven, maar dat de arbeidsplaatsen zijn blijven bestaan en de formatie niet is verminderd. Volgens verweerder zijn de functies in de opleiding nieuwe stijl vernieuwd en zijn daaraan hogere kwaliteitseisen gesteld. Van de zijde van verweerder is onderzocht, of de docenten geschikt zouden zijn voor de opleiding nieuwe stijl. Op grond van een interne lijst met criteria achtte verweerder appellante niet geschikt. Krachtens het beleid van verweerder was voor docenten, die zich niet konden dan wel wilden neerleggen bij het ongeschiktheidsoordeel van de werkgever, de mogelijkheid aanwezig zich te onderwerpen aan een extern assessment. Appellante heeft echter geweigerd daaraan mee te werken.

Het vorenstaande wekt de indruk, dat verweerder de dienstbetrekking van appellante heeft opgezegd op grond van ongeschiktheid als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, onder a, tweede punt, van de CAO. Deze ontslaggrond is echter niet aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd. Verweerder heeft als grondslag gehanteerd: opheffing van de betrekking als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO.

Ter zitting is – zoals bovenvermeld - gebleken dat verweerder niet alleen de betrekking van appellante bij de opleiding Facilitaire Dienstverlening (oude stijl) heeft opgeheven, maar alle veertien betrekkingen. Sommige van de veertien docenten zijn elders binnen de hogeschool tewerkgesteld, anderen hebben buiten de hogeschool een betrekking gevonden. Appellante valt buiten deze twee groepen. In het kader van de gehele procedure, gevolgd bij de vernieuwing van de opleiding, heeft verweerder ook het interne bureau voor loopbaanbegeleiding ingeschakeld. Verweerder heeft appellante aangeboden de door haar te maken kosten bij een begeleidingsbureau, dat haar ondersteunt bij het zoeken naar een andere betrekking, te vergoeden tot een bedrag van f 8500,- inclusief BTW.

Aangezien blijkens het vorenstaande sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor veertien personen, dient naar het oordeel van de Commissie de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Verweerder heeft de procedure als bedoeld in genoemd artikel evenwel niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel. In verband met het vorenstaande komt het bestreden besluit dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 14 april 2000.

Berisping van docent

Verweerder heeft appellant berispt op grond van de artikelen R-1 en Q-3 van de CAO-HBO.

De Commissie deelt niet het standpunt van verweerder dat appellant niet-ontvankelijk is in verband met ongenoegzame motivering van zijn beroepschrift. Weliswaar is de motivering in het beroepschrift zeer summier, maar het beroepschrift bevat wel gronden.

De ter zitting door appellant gestelde vraag bepaalde personen te benaderen, vat de Commissie op als het verzoek een deskundige op te roepen. Dit verzoek heeft appellant echter te laat ingediend. Naar aanleiding van een klacht, ingediend door een studente aan de Hogeschool, heeft verweerder de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende "Klachtenregeling seksuele intimidatie en/of ander ongewenst gedrag" inwerkinggesteld. Het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam fungeerde als ombudsfunctionaris. Uit de stukken is genoegzaam gebleken, dat de bedoelde studente, tegen wie appellant uitlatingen over intieme aangelegenheden heeft gedaan, kennelijk van mening was, dat een onaangename omgeving werd gecreëerd. De Commissie is niet gebleken van procedurele onvolkomenheden in het door het bureau Bezemer en Kuiper verrichte onderzoek. Gelet op de aard van de gewraakte uitlatingen staat naar het oordeel van de Commissie vast, dat appellant heeft gedaan wat hij had behoren na te laten. Hij heeft zich daardoor schuldig gemaakt aan plichtsverzuim. Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerder hierin niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de – lichtste – disciplinaire maatregel van berisping. Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de Stichting Christelijke Hogeschool *** te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 15 oktober 1999 heeft de voorzitter van het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** te *** (hierna te noemen: de hogeschool) appellant mededeling gedaan van het besluit hem de disciplinaire maatregel van berisping op te leggen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 23 november 1999, blijkens het poststempel op 25 november 1999 verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Na door de Commissie verleend uitstel heeft appellant bij brief van 22 maart 2000 zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 28 april 2000 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft, na verkregen uitstel, bij brief van 14 november 2000 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 22 december 2000 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 22 januari 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant in persoon en verweerder bij monde van mevrouw mr. ***, advocaat te Meppel, alsmede ***, secretaris van het College van Bestuur van de hogeschool.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

De bezwaren van appellant richten zich met name tegen de laatste alinea in de brief, waarbij hem het bestreden besluit is meegedeeld. Daarin wordt gesteld, dat de directeur van appellant zal worden

gevraagd om hem niet langer te belasten met de begeleiding van studenten, in het geval er sprake is van een individuele hulpvraag.

De klachtenprocedure, zoals uitgevoerd door het bureau *** en ***, was volgens appellant niet adequaat en niet objectief. De attitude van de klaagster is niet door een deskundige onderzocht. Voorts heeft de vertrouwenspersoon, die de klacht heeft aangehoord, de context van de klacht niet gecontroleerd. In de visie van appellant is er ook geen sprake van ongewenst gedrag zoals gedefinieerd in de Klachtenregeling. Er was tijdens het gesprek, dat voor de betrokken studente aanleiding was om een klacht in te dienen, geen sprake van een machtsverhouding, aangezien het beoordelen van studieresultaten niet tot de functie van appellant behoort. Appellant wilde de studente helpen haar faalangst te overwinnen. In dat verband poogde hij over gewone zaken te spreken. Dat de studente dit niet waardeerde, kan appellant niet worden verweten.

Aan het begin van het traject zijn procedurele fouten gemaakt. Eerst toen appellant voor de eerste keer werd gehoord over de klacht, werd hem inzage in de klacht verleend. Te goeder trouw heeft appellant vervolgens ingestemd met voortzetting van het gesprek.

Door bovenstaande onvolkomenheden voelt appellant zich benadeeld. Hij verzoekt de Commissie dan ook om een nieuw onderzoek te laten verrichten ten aanzien van de behandeling van zijn klacht. Appellant zou er overigens mee kunnen leven als van de zijde van het bureau Bezemer en Kuiper zou worden erkend, dat het onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het standpunt van verweerder.

- Ter zitting is namens verweerder toegezegd, dat de laatste alinea van de brief van 15 oktober 1999 zal worden teruggenomen. Dit zal schriftelijk worden bevestigd.

- Verweerder heeft primair aangevoerd, dat appellant niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn beroep, nu hij noch in zijn beroepschrift noch in zijn nadere memorie voldoende motiveert waarom hij het op inhoudelijke gronden niet eens is met het bestreden besluit.

- Het subsidiaire standpunt van verweerder komt op het volgende neer.

Verweerder erkent, dat de klacht niet voor de eerste hoorzitting aan appellant is kenbaar gemaakt. Appellant achtte het echter niet nodig om, zoals verweerder had aangeboden, de hoorzitting op een ander tijdstip te doen plaatsvinden. Daarom heeft hij het recht verwerkt om thans nog een beroep te doen op deze onvolkomenheid. Bovendien is niet gebleken, dat appellant is benadeeld door deze kwestie.

In de visie van verweerder is het onderzoek van het bureau Bezemer en Kuiper op correcte wijze uitgevoerd. Appellant is tweemaal gehoord door medewerkers van het bureau. De opmerkingen van appellant op de verslagen van de gehoren zijn gevoegd bij de verslagen.

Eerdergenoemd bureau heeft onderzocht, of bemiddeling tussen appellant en klaagster tot de mogelijkheden behoorde. Klaagster was echter niet bereid te spreken met appellant.

Verweerder heeft appellant in de gelegenheid gesteld zich te verweren tegen het voornemen hem te berispen. In dat kader heeft een hoorzitting plaatsgevonden. Ook in dat opzicht kunnen verweerder geen procedurefouten worden verweten.

In de visie van verweerder diende hij, gelet op de aard en ernst van de feiten (bestaande in het maken van opmerkingen over intieme aangelegenheden), tot het opleggen van de berisping over te gaan. Het feit, dat appellant de studente van haar faalangst wilde afhelpen, kan niet als verontschuldiging worden aangemerkt.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot berisping van appellant op grond van de artikelen R-1 en Q-3 van de van toepassing zijnde verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO).

Op grond van artikel E-2, vijfde lid, van de CAO is de werknemer verplicht al datgene te doen of na te laten wat een goed werknemer behoort te doen of na te laten.

Ingevolge artikel R-1, eerste lid, van de CAO kan de werknemer die niet doet dan wel nalaat wat een goed werknemer in gelijke omstandigheden behoort te doen of na te laten, door de werkgever een disciplinaire maatregel worden opgelegd.

Het tweede lid van dit artikel bepaalt, dat de werkgever – onder meer – de disciplinaire maatregel van berisping kan treffen.

Ter zitting heeft verweerder medegedeeld, dat hij de door appellant gewraakte passage in de brief van 15 oktober 1999 zal terugnemen en dit schriftelijk zal bevestigen. Gelet hierop, kan het bezwaar van appellant tegen deze passage buiten behandeling blijven. Overigens maakte deze zinsnede strikt genomen geen deel uit van de berisping als zodanig.

De Commissie deelt niet het standpunt van verweerder dat appellant niet-ontvankelijk is in verband met ongenoegzame motivering van zijn beroepschrift. Weliswaar is de motivering in het beroepschrift zeer summier en met name gericht tegen de gevolgde procedure, maar naar het oordeel van de Commissie betekent dit niet, dat appellant deswege niet-ontvankelijk zou moeten worden verklaard. Het beroepschrift van appellant bevat de gronden, waarop de vordering van appellant berust. Het feit, dat appellant pas in het verloop van de procedure deze gronden nader heeft aangevuld, kan hieraan niet afdoen.

Appellant is mitsdien ontvankelijk in zijn beroep.

Ten aanzien van de opgelegde maatregel van berisping overweegt de Commissie in de eerste plaats, dat zij de ter zitting door appellant gestelde vraag bepaalde personen te benaderen, opvat als het verzoek een deskundige op te roepen. Dit verzoek heeft appellant echter te laat ingediend. Volgens artikel 7, tweede lid, van het Huishoudelijk Reglement van de Commissie dient een verzoek om een deskundige te horen zo tijdig te worden ingediend, dat het de voorzitter redelijkerwijs mogelijk is de deskundige tenminste een week voor de zitting op te roepen.

Voorts wordt het volgende overwogen.

Naar aanleiding van een klacht, ingediend door een studente aan de Hogeschool, heeft verweerder de procedure, zoals beschreven in de toentertijd geldende "Klachtenregeling seksuele intimidatie en/of ander ongewenst gedrag" (verder te noemen: de Klachtenregeling), inwerkinggesteld.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Klachtenregeling is de ombudsfunctionaris belast met de behandeling van de klacht. Ten tijde van de indiening van de onderhavige klacht fungeerde het bureau Bezemer en Kuiper uit Rotterdam als ombudsfunctionaris.

Blijkens artikel 1, onder a en b, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) wordt in deze regeling verstaan onder:

seksuele intimidatie: ongewenste, seksueel getinte aandacht, tot uiting komend in verbaal, fysiek of non-verbaal gedrag dat opzettelijk of ongewild tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd;

ongewenst gedrag: gedrag waarbij de persoonlijke integriteit van de ander wordt aangetast, dat opzettelijk of ongewild tot gevolg heeft dat een onaangename, bedreigende of vijandige werk-/studieomgeving wordt gecreëerd.

Ingevolge artikel 3, vierde lid, van de Klachtenregeling (voorzover hier van belang) ontvangt de aangeklaagde nadat hij mondeling op de hoogte is gebracht van het feit, dat er een klacht is ingediend, van de ombudsfunctionaris een afschrift van de schriftelijk ingediende klacht.

Ingevolge artikel 15 van de Klachtenregeling neemt het instellingsbestuur zo spoedig mogelijk een beargumenteerde beslissing op grond van het uitgebrachte advies.

In dit geval heeft het bureau Bezemer en Kuiper verweerder geadviseerd appellant een schriftelijke berisping op te leggen. Verweerder heeft dit advies overgenomen.

Uit de stukken is genoegzaam gebleken, dat de bedoelde studente, tegen wie appellant uitlatingen heeft gedaan als door verweerder omschreven en in het voorgaande aangeduid, kennelijk van mening was, dat een onaangename omgeving werd gecreëerd. Verweerder heeft dan ook terecht de procedure als bedoeld in de Klachtenregeling inwerkinggesteld.

Appellant klaagt erover, dat hij pas toen hij voor de eerste keer werd gehoord over de klacht, een afschrift van de ingediende klacht ontving.

Nog daargelaten het antwoord op de vraag, of aldus in strikte zin is gehandeld in strijd met artikel 3, vierde lid, van de Klachtenregeling, is de Commissie van oordeel, dat appellant thans geen beroep meer kan doen op dit mogelijke gebrek in de procedure, nu hij zelf heeft ingestemd met voortzetting

van de procedure en geen gebruik heeft gemaakt van het aanbod van het bureau Bezemer en Kuiper op een later tijdstip een nieuwe hoorzitting te doen houden.

Ook overigens is de Commissie niet gebleken van procedurele onvolkomenheden in het door het bureau Bezemer en Kuiper verrichte onderzoek.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde heeft de Commissie geen grond gevonden voor het oordeel, dat verweerder in verband met de wijze van totstandkoming of inhoud het rapport en de conclusie van genoemd bureau niet als uitgangspunt voor de besluitvorming heeft kunnen nemen. Van belang hierbij is vooral het feit, dat appellant de gewraakte uitlatingen niet heeft ontkend. Reeds daarom is er geen reden nader in te gaan op het verzoek van appellant om een tweede onderzoek.

Gelet op de aard van de gewraakte uitlatingen staat naar het oordeel van de Commissie vast, dat appellant heeft gedaan wat hij had behoren na te laten. Hij heeft zich daardoor schuldig gemaakt aan plichtsverzuim als bedoeld in artikel E-2, vijfde lid, van de CAO. Niet geoordeeld kan voorts worden, dat verweerder hierin niet in redelijkheid grond heeft kunnen vinden voor het opleggen van de – lichtste – disciplinaire maatregel van berisping. Van onevenredigheid kan hier niet worden gesproken. Ook overigens is de Commissie niet gebleken, dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven.

Het beroep van appellant dient derhalve te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 15 oktober 1999.

Beroep tegen diverse besluiten door een niet-werknemer in de zin van de WHW en de CAO-HBO 1999-2000

*Appellante is van 24 oktober 1998 tot 10 juni 1999 werkzaam geweest bij verweerder op basis van een detacheringsovereenkomst op grond van de Wet inschakeling werkzoekenden. Blijkens de overgelegde detacheringsovereenkomst is het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zwolle de werkgever en verweerder inlener. Appellante kan derhalve niet worden aangemerkt als personeelslid van de Christelijke Hogeschool *** als bedoeld in artikel 4.7, eerste lid, van de WHW en als werknemer van die hogeschool in de zin van artikel T-3, eerste lid, van de CAO. Beroep niet-ontvankelijk verklaard.*

Uitspraak op het beroep van:
mevrouw *** te *** (appellante)
tegen besluiten van
het College van Bestuur van de Christelijke Hogeschool *** , zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij brief gedateerd 18 oktober 2000 heeft appellante beroep ingesteld bij de Commissie tegen een aantal besluiten van verweerder.

De raadsman van appellante, mr.***, advocaat te Zwolle, heeft bij brieven van 23 november 2000 en 12 december 2000 het beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 11 januari 2001 een verweerschrift bij de Commissie ingediend, waarin hij de Commissie verzoekt om schriftelijke behandeling van de zaak.

Op verzoek van de Commissie heeft appellante bij brief van 12 januari 2001 ingestemd met schriftelijke behandeling van de ontvankelijkheidsvraag.

De Commissie heeft de zaak op 22 januari 2001 in raadkamer behandeld.

Beoordeling van het geschil.

Artikel T-3, eerste lid, van de verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO) bepaalt, dat elke werkgever die een bijzondere hogeschool in stand houdt, is aangesloten bij een commissie van beroep waarbij door iedere werknemer, die rechtstreeks in zijn belang is getroffen, beroep kan worden ingesteld tegen een besluit door of namens de werkgever genomen. In het vervolg van dit artikel worden de voor beroep vatbare besluiten genoemd; deze komen overeen met de opsomming in de bekostigingsvoorwaarde, vervat in artikel 4.7, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW).

Blijkens artikel 1, onder u, van de CAO wordt in deze CAO onder "werknemer" verstaan: "degene, niet zijnde leden van colleges van bestuur of centrale directies, die op grond van een arbeidsovereenkomst met een werkgever op grond van deze CAO bij een hogeschool werkzaam is".

Appellante is van 24 oktober 1998 tot 10 juni 1999 werkzaam geweest bij verweerder op basis van een detacheringsovereenkomst op grond van de Wet inschakeling werkzoekenden. Blijkens de overgelegde detacheringsovereenkomst is het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zwolle de werkgever en verweerder inlener.

Uit het vorenstaande volgt, dat appellante niet kan worden aangemerkt als personeelslid van de Christelijke Hogeschool *** als bedoeld in artikel 4.7, eerste lid, van de WHW en als werknemer van die hogeschool in de zin van artikel T-3, eerste lid, van de CAO.

Zij dient dan ook op grond van genoemde bepalingen niet-ontvankelijk te worden verklaard in haar beroep.

Gezien het vorenstaande kan de Commissie niet ingaan op al hetgeen appellante overigens heeft aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellante niet-ontvankelijk in het door haar ingestelde beroep.

Ontslag van conrector wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid; schorsing als ordemaatregel

Voorzover het beroep is gericht tegen het feit, dat appellant niet is herbenoemd, dient appellant niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn beroep, omdat een besluit tot het niet herbenoemen niet wordt genoemd in artikel K-1, eerste lid, van de CAO.

Het bestreden ontslag is genomen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO (ziekte of arbeidsongeschiktheid). Vele overwegingen van het bestreden besluit van 17 juli 2000 wijzen er echter op, dat veeleer het gestelde onder b of i van artikel F7, eerste lid, grondslag is van het ontslag. Ter zitting heeft verweerder opgemerkt, dat het conflict op de keper beschouwd niet medisch, maar arbeidsrechtelijk is. Hoewel de Commissie constateert, dat de artikelen F7 en F8 van de CAO in samenhang met artikel 20 van het BZA voor wat betreft de betekenis van een herplaatsingsonderzoek in het licht van een ontslag vragen kunnen oproepen, meent zij, dat zij in dit geval zich daarover niet behoeft uit te spreken. Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde is de Commissie namelijk tot de conclusie gekomen, dat het gegeven feitencomplex, waarbij de door verweerder gestelde verstoorde arbeidsverhouding de eigenlijke grond voor het ontslag is, een ontslag op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO niet kan dragen. Het feitencomplex wijst veeleer in de richting van een mogelijke grond als bedoeld in het bepaalde onder b of i van artikel F7, eerste lid. De enkele omstandigheid, dat appellant meer dan 24 maanden arbeidsongeschikt was, kan er niet toe leiden, dat om die reden een ontslag op grond van het bepaalde onder e van artikel F7, eerste lid, wordt aangezegd indien er op zichzelf beschouwd mogelijkheden zouden zijn tot (gedeeltelijke) continuering van de oude functie, maar zulks ongewenst wordt geacht op grond van andere redenen.

Appellant heeft de Commissie gevraagd de bestreden besluiten te vernietigen. Verweerder heeft gesteld, dat de Commissie niet bevoegd is tot vernietiging, maar dat zij zich alleen kan uitspreken over de (on)gegrondheid van het beroep. Verweerder heeft ook nog een beroep gedaan op het arrest van de Hoge Raad van 31 mei 1996 (NJ 1996, nr. 693). De Commissie deelt niet het standpunt van verweerder. Vooreerst wijst zij er op, dat de Hoge Raad zich in het genoemde arrest niet heeft uitgesproken over de bevoegdheid van Commissies van Beroep om bestreden besluiten al dan niet te vernietigen. Voorts wijst de Commissie op de rechtsgrond van de in 1905 totstandgekomen regeling om Commissies van Beroep te belasten met de behandeling van beroepen van leerkrachten in het bijzonder onderwijs tegen ongevraagd ontslag. In de bedoeling van de wetgever in 1905 (gelijkstelling van onderwijzers van openbare en bijzondere scholen; onderwerping door schoolbestuur aan uitspraak van commissie als bekostigingsvoorwaarde) is in de loop der tijd bij nieuwe onderwijswetten geen verandering gekomen. De aansluiting van een bevoegd gezag van een bijzondere school bij een Commissie van Beroep is derhalve nog steeds aan te merken als een voorwaarde voor bekostiging van die school door het Rijk. Die voorwaarde houdt in, dat het bevoegd gezag zich aan de uitspraak van de Commissie van Beroep onderwerpt. Via de CAO en de arbeidsovereenkomst is deze voorwaarde deel gaan uitmaken van de rechtsverhouding tussen het bevoegd gezag en de werknemer. Deze overeenkomst legt geen beperkingen op aan de uitspraak van de Commissie. De Commissie handhaaft haar in het verleden steeds gevolgde werkwijze dat zij zich bevoegd acht om bestreden besluiten te vernietigen.

Deels niet-ontvankelijk; deels bestreden besluiten vernietigd.

Uitspraak op de beroepen van

*** te *** (appellant)

tegen besluiten van

het bestuur van de ***, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 17 juli 2000 heeft verweerder appellant ontslag aangezegd per 1 december 2000 op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de toepasselijke CAO-VO.

Appellant heeft tegen dit besluit bij brief van 23 augustus 2000, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Het beroep is geregistreerd onder kenmerk CvB.VO/HBO.2000.033. Bij brief van 25 oktober 2000 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 21 september 2000 appellant mededeling gedaan van zijn besluit appellant met ingang van 21 september 2000 voor een periode van vier weken te schorsen bij wege van ordemaatregel.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief van 25 oktober 2000, blijkens het poststempel verzonden op 27 oktober 2000, beroep bij de Commissie ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder kenmerk CvB.VO/HBO.2000.039.

Verweerder heeft op 16 november 2000 in beide zaken een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

De Commissie heeft de zaken op 6 december 2000 gevoegd behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mevrouw mr. ***, als advocaat werkzaam bij de Stichting Individuele Belangenbehartiging Schoolleiders te Utrecht, en verweerder bij monde van mr. ***, senior-beleidsmedewerker bij het Regionaal Onderwijs Bureau te ***, alsmede ***, secretaris van verweerder, en ***, plaatsvervangend rector van het *** te ***.

De inhoud van de bestreden besluiten.

Het besluit van 17 juli 2000.

Verweerder heeft aan dit besluit ten grondslag gelegd artikel F7, eerste lid, onder e, van de toepasselijke CAO-VO, te weten ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet is te verwachten en er bovendien geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn. Het beroep op deze ontslaggrond heeft verweerder gebaseerd op de beslissing van de voormalige directie van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds van 30 juni 1995, waarbij appellant blijvend ongeschikt is verklaard voor het vervullen van zijn betrekking als conrector. Gelet hierop en gelet op het feit, dat meer dan 24 maanden zijn verstreken sinds het tijdstip dat appellant voor het laatst voor 100 % arbeidsongeschikt is gemeld, staat volgens verweerder voldoende vast, dat is voldaan aan de vereisten van artikel 20, tweede lid, onder a en b, van het Tijdelijk besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid onderwijs- en overheidspersoneel (BZA) en artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO-VO, zodat er geen noodzaak is tot het verrichten van een onderzoek als bedoeld in het vierde en vijfde lid van artikel 20 BZA.

Verweerder stelt zich op het standpunt, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn als bedoeld in artikel 20, tweede lid, onder c, van het BZA en artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO-VO. Verweerder heeft dat standpunt als volgt toegelicht.

Bij het onderzoek naar de aanwezigheid van bedoelde herplaatsingsmogelijkheden heeft verweerder overeenkomstig artikel 20, zevende lid, van het BZA het oordeel van het bestuur van de Stichting Pensioenfonds ABP van 17 februari 2000 betrokken. Dit oordeel luidt, dat appellant herplaatsbaar is in de functie van conrector zonder lesgevende taken voor negentien uur in de week, alsmede in een aantal andersoortige functies voor 38 uur in de week. De omstandigheid, dat zowel appellant als verweerder deze beslissing in rechte hebben bestreden, heeft geen opschortende werking.

In de visie van verweerder dient artikel 20, zevende lid, van het BZA in die zin te worden uitgelegd, dat een positief oordeel over de herplaatsbaarheid van de werknemer voor de werkgever geen absolute verplichting tot herplaatsing met zich brengt. Het feit, dat er voor de werkgever gronden kunnen zijn om ondanks de theoretische aanwezigheid van herplaatsingsmogelijkheden niet tot daadwerkelijke herplaatsing over te gaan, volgt in de visie van verweerder uit artikel F8 van de CAO-VO.

Volgens verweerder staat aan hervatting van de werkzaamheden van appellant bij het Dorenweerd College (in welke vorm en omvang dan ook) in de weg het feit, dat in het verleden is gebleken van fundamentele en onoverbrugbare verschillen van opvatting tussen appellant en de directie van het

Dorenweerd College over de vervulling van de taken, die appellant in het licht van het oordeel van het ABP nog zou kunnen vervullen, zoals roosterwerkzaamheden en ICT-activiteiten. Deze verschillen van opvatting hebben zelfs geleid tot een verstoring van de arbeidsverhouding die verdere samenwerking tussen appellant en de directie onmogelijk maakte. Herplaatsing van appellant aan het Dorenweerd College zal met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid leiden tot herleving dan wel continuering van deze verstoorde arbeidsverhouding, hetgeen niet alleen een onaanvaardbaar risico voor de organisatie schept, maar ook niet in het eigen belang van appellant lijkt te zijn. Verweerder heeft appellant er nog op gewezen, dat gedurende de resterende duur van de arbeidsovereenkomst geen arbeidsprestatie van appellant wordt verlangd. Verweerder heeft hem verzocht niet dan op uitdrukkelijke uitnodiging van of namens verweerder in het gebouw van het Dorenweerd College te vertoeven.

Het besluit van 21 september 2000.

Verweerder heeft tot de schorsing bij wege van ordemaatregel op grond van artikel F9, eerste lid, van de CAO-VO besloten omdat het belang van de instelling dit naar zijn mening noodzakelijk maakt. Verweerder stelt reden te hebben om aan te nemen, dat de aanwezigheid van appellant op het schoolterrein onrust onder het personeel kan veroorzaken, leidende tot verstoring van het onderwijs. Verweerder wenst de school van dit risico te vrijwaren.

Verweerder is tot het nemen van dit schorsingsbesluit gekomen in verband met een brief van appellant van 18 september 2000, blijkens welke hij zich op het standpunt stelt een aanmerkelijk belang te hebben bij onmiddellijke toelating tot het verrichten van werkzaamheden, bestaande in directietaken.

In het schorsingsbesluit heeft verweerder verwezen naar het ontslagbesluit van 17 juli 2000, waarin duidelijk is gemaakt dat geen prijs wordt gesteld op de aanwezigheid van appellant op het schoolterrein.

Het standpunt van appellant.

Appellant is van mening, dat het ontslag niet in stand kan blijven op grond van het feit, dat verweerder niet heeft voldaan aan hetgeen is bepaald in artikel 20, tweede en zesde lid, van het BZA in verband met artikel F7, eerste lid, onder e, en artikel F8 van de CAO. Verweerder heeft in de visie van appellant ten onrechte niet voldaan aan de voorwaarde, dat een herplaatsingsonderzoek moet worden verricht. Volgens appellant had verweerder eerst mogen overgaan tot het geven van ontslag nadat hij appellant op grond van zijn herplaatsbaarheid direct aansluitend aan het ontslag had benoemd in een functie (in beginsel conrector zonder lesgevende taken). Verweerder heeft appellant echter niet herbenoemd. Appellant acht dit onjuist.

Het argument van verweerder, dat het niet mogelijk is appellant te herplaatsen, acht appellant niet steekhoudend, in de eerste plaats omdat hem uit de beschikbare stukken niet is gebleken, dat herplaatsing als conrector zonder lesgevende taken voor 0,5 werktijd onmogelijk is, en in de tweede plaats omdat van de zijde van verweerder in mei 2000 in een gesprek is gesteld, dat verweerder wel tot herplaatsing zou overgaan indien de niet-herplaatsing zou leiden tot een wachtgeldverplichting voor verweerder.

Appellant heeft voorts aangevoerd, dat verweerder in verband met het feit, dat hij appellant arbeidsongeschikt acht vanaf juli 1998, destijds een reïntegratieplan had moeten opstellen. Appellant heeft echter nimmer stukken dienaangaande gezien.

Naar de mening van appellant is ook van belang het feit, dat de bedrijfsarts hem met ingang van juni 2000 arbeidsgeschikt heeft verklaard als conrector zonder lesgevende taken voor 0,5 werktijd.

Beoordeling van het geschil.

De Commissie zal eerst oordelen over het gegeven ontslag. Daarna zal zij zich uitspreken over de rechtmatigheid van de aangezegde schorsing.

De relevante bepalingen van de toepasselijke verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna te noemen: de CAO) en het Tijdelijk Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel (verder te noemen: het BZA) zijn de volgende.

Artikel F7, eerste lid, van de CAO (voorzover hier van belang) luidt als volgt:

“Ontslag door de werkgever kan plaatsvinden op grond van:

- b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- en lichaamsgebreken;
- e. ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd, en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet is te verwachten en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn;
- i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van (handhaving van) het dienstverband uit te sluiten.”

De Commissie heeft de woorden “handhaving van” tussengevoegd, omdat zij ervan uitgaat, dat die woorden in de tussentijdse wijziging van de CAO met ingang van 1 augustus 1999 abusievelijk zijn weggefallen. Hetzelfde geldt voor de woorden “op grond” in het hiernavolgende artikel F8.

Artikel F8 luidt als volgt:

“Indien de werknemer wordt ontslagen (op grond) van het gestelde in artikel F7, eerste lid, onder e, zal de werkgever aansluitend eenzelfde dan wel gelijkwaardig dienstverband met de werknemer aangaan, in een betrekkingsovereenkomst die overeenkomt met zijn restvaliditeit, tenzij dit op grond van door de werkgever te stellen en zondig te bewijzen omstandigheden redelijkerwijs van deze niet valt te vergen.”

Ingevolge artikel F9, eerste lid, van de CAO kan de werkgever de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is.

Op grond van artikel F11, eerste lid (voorzover hier van belang), van de CAO deelt de werkgever, alvorens een besluit tot opzegging als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder a, b en i, wordt genomen, de werknemer bij aangetekend schrijven mee, dat de werknemer in de gelegenheid is na kennisneming van de aangevoerde gronden zich te verweren.

Artikel 20 (voorzover hier van belang) van het BZA luidt als volgt:

(....)

Indien blijkt dat de betrokkene op grond van ziekten of gebreken is geraakt in een toestand van blijvende ongeschiktheid om aan de aan zijn functie gestelde vereisten te voldoen, kan hij worden ontslagen, mits:

- a. deze blijvende ongeschiktheid onafgebroken twee jaar heeft geduurd en:
- b. herstel binnen een periode van zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en;
- c. er bij het bevoegd gezag voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn.
- 3. Ter bepaling van de periode van twee jaar, bedoeld in het eerste lid, worden perioden van ongeschiktheid voor zijn betrekking samengeteld, indien zij elkaar met een onderbreking van minder dan vier weken opvolgen.
- 4. Indien het bevoegd gezag wenst over te gaan tot ontslag, dient het de betrokkene schriftelijk aan te zeggen dat de procedure ter beoordeling van de medische geschiktheid voor de functie en de kansen op herstel binnen zes maanden in gang wordt gezet. Deze aanzegging geschiedt op zijn vroegst vanaf de 18e maand na de eerste ziektedag, met dien verstande dat de procedure, met inbegrip van het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch- en arbeidskundig advies en de afronding van het onderzoek naar de herplaatsingsmogelijkheden uiterlijk in de 24e maand na de eerste ziektedag kan zijn afgerond.
- 5. Bij het onderzoek naar de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdelen a. en b., worden de volgende geneeskundigen betrokken:
 - a. een geneeskundige, aangewezen door het bevoegd gezag;
 - b. een geneeskundige, aangewezen door betrokkene, indien hij hiertoe de wens te kennen heeft gegeven;
 - c. een geneeskundige van het Lisv. De conclusie van het onderzoek wordt neergelegd in een rapport, dat wordt opgesteld door de geneeskundige van het Lisv. Deze doet het rapport

- toekomen aan het bevoegd gezag en in afschrift aan de betrokkene. Het rapport heeft het karakter van een medisch advies aan het bevoegd gezag.
6. Ter beoordeling van de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdeel c, is vereist dat het bevoegd gezag door middel van een zorgvuldig onderzoek kan aantonen dat er voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn. Hiertoe onderzoekt het bevoegd gezag eerst of de mogelijkheid bestaat van plaatsing in een functie met passende arbeid, en daarna, indien die mogelijkheid zich niet voordoet doch niet eerder dan na afloop van het eerste ziektejaar, in een functie met gangbare arbeid.
 7. Bij het onderzoek, bedoeld in het zesde lid, betreft het bevoegd gezag ook het oordeel van het Lisv. Bij zijn oordeel betreft het Lisv de reïntegratie-inspanningen van het bevoegd gezag, bedoeld in artikel 11. Indien de betrokkene dat wenst, stelt het Lisv ook hem in kennis van zijn oordeel.
 8. Indien bij het onderzoek naar de blijvende ongeschiktheid voor zijn betrekking, bedoeld in de voorgaande leden, het Lisv van oordeel is, dat de betrokkene arbeidsgeschikt is voor en herplaatsbaar in zijn eigen betrekking onder andere voorwaarden, dan wel in één of meer andere functies bij het bevoegd gezag, is ontslag slechts mogelijk indien de betrokkene direct aansluitend onder die andere voorwaarden in zijn betrekking, dan wel in die andere functie of één van die andere functies wordt benoemd.
 9. (.....).

De Commissie overweegt vooreerst het volgende.

Voorzover het beroep is gericht tegen het feit, dat appellant niet is herbenoemd, dient appellant niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn beroep, omdat een besluit tot het niet herbenoemen niet wordt genoemd in artikel K-1, eerste lid, van de CAO, waarin een limitatieve opsomming van voor beroep vatbare besluiten is vervat.

Voorts overweegt de Commissie het volgende.

Zij stelt vast, dat het bestreden ontslag is genomen op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. Vele overwegingen van het bestreden besluit van 17 juli 2000 wijzen er echter op, dat veeleer het gestelde onder b of i van artikel F7, eerste lid, grondslag is van het ontslag. Deze indruk wordt versterkt door het verweerschrift, waar (in het kader van de vraag naar de mogelijkheid appellant te herbenoemen op grond van artikel F8) wordt gesteld, dat "onder de omstandigheden van het geval van haar (i.e. de Stichting) niet gevegd kan worden Willemsen te herbenoemen in een betrekkingsofvang die overeenkomt met zijn restvaliditeit, niet omdat zo een functie niet voorhanden of te creëren zou zijn – zulks heeft Dorenweerd in het midden gelaten –, maar omdat er tussen partijen sinds jaar en dag sprake is van een verstoorde arbeidsverhouding (blz. 2 en 3, onder punt 6)." Ter zitting heeft verweerder voorts nog opgemerkt, dat het conflict op de keper beschouwd niet medisch, maar arbeidsrechtelijk is.

Volgens verweerder gaat het er in wezen om dat appellant niet inziet, dat er een onoverbrugbaar verschil van mening is tussen hem en de schoolleiding, hetgeen leidt tot een onwerkbaar situatie.

Verweerder stelt zich blijkens het gestelde ter zitting op het standpunt, dat de kwestie van de verstoorde verhoudingen alleen aan de orde is bij de vraag naar herplaatsing op grond van artikel F8 van de CAO. Als verweerder stelt, dat geen herplaatsing mogelijk is in verband met verstoorde verhoudingen, ligt de bewijslast bij verweerder, naar hij aanvoert. Indien hij erin slaagt het bestaan van een verstoorde arbeidsverhouding aannemelijk te maken, dan is in zijn visie daarmee gegeven, dat er geen reële herplaatsingsmogelijkheden voor appellant zijn. Alsdan is er geen grond om het op artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO gebaseerde ontslag kennelijk onredelijk te achten. Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting ziet verweerder de verhouding tussen artikel F7, eerste lid, onder e, en artikel F8 als volgt. De strekking van de zinsnede in de eerste bepaling "en er bovendien geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn" wijst vooruit naar het bepaalde in artikel F8. Immers, op grond van de enkele bepaling van artikel F7, eerste lid, onder e, zou een ontslag op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid uitsluitend kunnen plaatsvinden als er geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn, terwijl de toepasbaarheid van artikel F8 juist een ontslag op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, vooronderstelt. Laatstgenoemd artikel bevat derhalve in de visie van verweerder slechts een voorafschaduw van de in artikel F8 correct geformuleerde rechtsnorm.

Verweerder heeft de Commissie gevraagd zich uit te spreken over de vraag, of het bestaan van een verstoorde verhouding een omstandigheid is die met zich brengt dat het van verweerder redelijkerwijs niet valt te vergen om appellant te herplaatsen overeenkomstig artikel F8, en zo ja, of het aannemelijk is dat er inderdaad sprake is van een verstoorde verhouding.

Hoewel de Commissie constateert, dat de artikelen F7 en F8 van de CAO in samenhang met artikel 20 van het BZA voor wat betreft de betekenis van een herplaatsingsonderzoek in het licht van een ontslag vragen kunnen oproepen, meent zij, dat zij in dit geval zich daarover niet behoeft uit te spreken. Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde is de Commissie namelijk tot de conclusie gekomen, dat het gegeven feitencomplex, waarbij de door verweerder gestelde verstoorde arbeidsverhouding de eigenlijke grond voor het ontslag is, een ontslag op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO niet kan dragen. De Commissie acht in dit verband ook van belang het feit, dat de bedrijfsarts appellant met ingang van juni 2000 arbeidsgeschikt heeft verklaard voor 0,5 werktijd als conrector zonder lesgevende taken. Het feitencomplex wijst ook daarom veeleer in de richting van een mogelijke grond als bedoeld in het bepaalde onder b of i van artikel F7, eerste lid. De enkele omstandigheid, dat appellant meer dan 24 maanden arbeidsongeschikt was, kan er niet toe leiden, dat om die reden een ontslag op grond van het bepaalde onder e van artikel F7, eerste lid, wordt aangezegd indien er op zichzelf beschouwd mogelijkheden zouden zijn tot (gedeeltelijke) continuering van de oude functie, maar zulks ongewenst wordt geacht op grond van andere redenen. De reden, die het bevoegd gezag ten grondslag legt aan een ontslag, heeft immers ook gevolgen voor de rechtsgang. Indien een ontslag op grond van artikel F7, eerste lid, onder b of i, zou worden overwogen, dient de werknemer ingevolge artikel F11, eerste lid, van de CAO in de gelegenheid te worden gesteld zich te verweren. Mede gelet op de gevolgen in financiële zin voor de werknemer is de keuze van de grond voor het ontslag ook niet van belang ontbloomt.

Appellant heeft de Commissie gevraagd de bestreden besluiten te vernietigen. Verweerder heeft gesteld, dat de Commissie niet bevoegd is tot vernietiging, maar dat zij zich alleen kan uitspreken over de (on)gegrondheid van het beroep. Volgens verweerder is het rechtsgevolg van een gegrondverklaring van een beroep, dat de werkgever zich ingevolge artikel K-1, vierde lid, van de CAO-VO aan de uitspraak van de Commissie dient te onderwerpen, en niet dat het bestreden besluit wordt vernietigd. Van vernietigbaarheid kan in de visie van verweerder alleen sprake zijn in het geval, dat zich een van de opzegverboden van het Burgerlijk Wetboek (zoals vervat in de artikelen 7:647, 648, 670 of 670a) voordoet dan wel indien de arbeidsverhouding wordt beheerst door het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA) en het ontslag in strijd met het BBA is gegeven. In dit geval is een en ander naar de mening van verweerder niet aan de orde. Verweerder heeft ook nog een beroep gedaan op het arrest van de Hoge Raad van 31 mei 1996 (NJ 1996, nr. 693), waarin de Hoge Raad heeft bepaald, dat een uitspraak van een Commissie van Beroep niet kan worden aangemerkt als een bindend advies.

De Commissie deelt niet het standpunt van verweerder. Zij overweegt daartoe het volgende. Vooreerst wijst zij er op, dat de Hoge Raad zich in het genoemde arrest niet heeft uitgesproken over de bevoegdheid van Commissies van Beroep om bestreden besluiten al dan niet te vernietigen. Voorts wijst de Commissie op de rechtsgrond van de in 1905 totstandgekomen regeling om Commissies van Beroep te belasten met de behandeling van beroepen van leerkrachten in het bijzonder onderwijs tegen ongevraagd ontslag.

Bij wet van 3 juni 1905, Stb. 151, werd het volgende bepaald: "Door het Rijk wordt over elk dienstjaar aan de besturen der bijzondere lagere scholen eene bijdrage verleend volgens denzelfden maatstaf als bij artikel 45, sub 1, aan de gemeente ten behoeve der openbare lagere school wordt toegekend, mits (.....) de voor vast of voor een bepaald tijdvak benoemde onderwijzers die, voordat zij den leeftijd van 65 jaar hebben bereikt of het tijdvak, waarvoor zij zijn aangesteld, is verlopen, anders dan op eigen verzoek worden ontslagen, van dat ontslag in beroep kunnen komen bij eene commissie, aan wier uitspraak het schoolbestuur zich heeft te onderwerpen."

Blijkens de Memorie van Toelichting bij het ontwerp (zittingsjaar 1903-1904, Kamerstuk 198, blz. 15 en 16), dat tot vorengenoemde wet heeft geleid, werd het volgende opgemerkt over de rechtsgrond voor het instellen van commissies van beroep: "Voor den openbaren onderwijzer toch ligt in de wet reeds een waarborg tegen willekeurig ontslag. Immers is het besluit van den gemeenteraad tot het

verleenen van ontslag aan onderwijzers anders dan op eigen verzoek onderworpen aan de goedkeuring van gedeputeerde staten. En waar nu aan de bij Koninklijke Boodschap van 22 september 1903 aanhangig gemaakte wetsontwerpen tot regeling zowel van eigen pensioen als van pensioen voor weduwen en weezen van bijzondere onderwijzers ook gelijkstelling van deze onderwijzers met hun collega's der openbare school ten grondslag ligt, daar past het eveneens in deze wetsvoordracht dit eenmaal door de Regeering aangenomen stelsel verder te ontwikkelen. Op die grond wordt voorgesteld aan de voorwaarden tot het bekomen van Rijksbijdrage ook den eisch te verbinden, dat het schoolbestuur in geval van geschil met het vaste personeel omtrent een niet gevraagd ontslag, zich onderwerpe aan de uitspraak van eene onpartijdige commissie. Het ligt voor de hand, dat hiermede alleenlijk wordt beoogd in de wet bepalingen op te nemen, die de rechtspositie van den bijzondere onderwijzer eenigermate in overeenstemming brengen met die van den onderwijzer in dienst van de gemeenteschool."

In de bedoeling van de wetgever in 1905 is in de loop der tijd bij nieuwe onderwijswetten geen verandering gekomen. De aansluiting van een bevoegd gezag van een bijzondere school bij een Commissie van Beroep is derhalve nog steeds aan te merken als een voorwaarde voor bekostiging van een die school door het Rijk.

De bekostigingsvoorwaarde (thans artikel 52 van de Wet op het voortgezet onderwijs) houdt in, dat het bevoegd gezag zich aan de uitspraak van de Commissie van Beroep onderwerpt. Via de CAO en de arbeidsovereenkomst is deze voorwaarde deel gaan uitmaken van de rechtsverhouding tussen het bevoegd gezag en de werknemer. Deze overeenkomst legt geen beperkingen op aan de uitspraak van de Commissie. De aansluiting van een schoolbestuur bij een Commissie van Beroep zou voor het personeelslid ook minder waarborgen bieden indien de Commissie, waarbij het bestuur is aangesloten, enkel zou kunnen besluiten tot gegrondverklaring van het beroep. Immers, indien het schoolbestuur na de gegrondverklaring van het beroep zou blijven stilzitten en niet met inachtneming van de uitspraak van de Commissie een nieuwe beslissing zou nemen, zou de subsidievoorwaarde en de daarop gebaseerde bepaling uit de arbeidsovereenkomst zonder betekenis zijn.

De wetgever heeft juist beoogd een toets door een Commissie van Beroep verplicht te stellen ten einde het personeelslid rechtsbescherming te bieden evenzo als personeelsleden van openbare scholen rechtsbescherming genieten door de mogelijkheid zich tot de (bestuurs)rechter te wenden. Aan het vorenstaande kan niet afdoen de omstandigheid, dat een personeelslid zich ook rechtstreeks tot de burgerlijke rechter kan wenden.

Gelet op het vorenstaande handhaaft de Commissie haar in het verleden steeds gevolgde werkwijze, dat zij in voorkomende gevallen zich bevoegd acht om bestreden besluiten te vernietigen.

De Commissie heeft in het vorenstaande als haar oordeel uitgesproken, dat het feitencomplex het bij het bestreden besluit van 17 juli 2000 gegeven ontslag op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO niet kan dragen. Om die reden komt dat besluit dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

Ditzelfde geldt voor het bestreden besluit van 21 september 2000, aangezien dit besluit onverbrekkelijk is verbonden met het besluit van 17 juli 2000 en zonder dat besluit niet zou zijn genomen.

Beslissing.

- De Commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk voorzover het beroep is gericht tegen het feit, dat hij niet is herbenoemd;
- De Commissie vernietigt de bestreden besluiten van verweerder van 17 juli 2000 en 21 september 2000.

Rddf-plaatsing van docent

Appellant heeft aangevoerd, dat hem niet is gebleken, dat de rddf-plaatsing berust op een door de MR goedgekeurd formatieplan. Ter zitting kon de Commissie geen volledige duidelijkheid verkrijgen over de vraag, of de MR al dan niet heeft ingestemd met het formatieplan. Zij heeft vervolgens verweerder opheldering gevraagd. Het is de Commissie voldoende aannemelijk geworden, dat de rddf-plaatsing van de functie van appellant is gegrond op een geaccordeerd formatieplan. Weliswaar is, blijkens de verklaring van de voorzitter van de MR, de instemming door (het personeelsdeel van) de MR op 7 juli 2000 betuigd, terwijl de brief waarbij aan appellant de RDDF-plaatsing is aangezegd reeds op 3 juli 2000 is verzonden, doch appellant is hierdoor niet in zijn belangen geschaad, nu de rddf-plaatsing zelf is ingegaan na het betuigen van instemming met het formatieplan door de MR. Uit het feit, dat verweerder geen verslag van een vergadering van de MR heeft overgelegd, zou kunnen worden afgeleid, dat dergelijke verslagen niet worden gemaakt. Hoewel de CAO niet het vereiste van schriftelijke verslagen van de MR bevat en evenmin eist, dat de instemming met het formatieplan schriftelijk wordt verleend, verdient het naar het oordeel van de Commissie aanbeveling, dat zulks wel geschiedt.

Naar aanleiding van vragen van de Commissie heeft verweerder een uiteenzetting gegeven over de afvloeiingslijst en de plaats van appellant daarop. Appellant meent thans, dat hij in aanmerking kwam voor RDDF-plaatsing.

Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting Christelijke ***, zetelend te *** (verweerder).

I. Het procesverloop.

Bij schrijven van 3 juli 2000 heeft verweerder appellant mededeling gedaan van zijn besluit om de functie van appellant als docent aan het *** te *** per 1 augustus 2000 in het risicodragend deel van de formatie (RDDF) te plaatsen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief gedateerd 11 juli 2000, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Op 26 augustus 2000 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Na door de Commissie verleend uitstel heeft verweerder bij schrijven van 21 december 2000 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 22 januari 2001 te 's-Gravenhage in een openbare zitting behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij de Koninklijke Vereniging van Leraren Lichamelijke Opvoeding te Zeist, en verweerder bij monde van mevrouw mr. ***, werkzaam bij de Vereniging Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg.

Op ter zitting gedaan verzoek van de Commissie heeft verweerder bij schrijven van 26 januari 2001 antwoord gegeven op een aantal vragen. De raadsman van appellant heeft daarop bij schrijven van 2 februari 2001 gereageerd. Vervolgens heeft verweerder op verzoek van de Commissie op 14 februari 2001 een stuk overgelegd. Bij brief van 19 februari 2001 heeft de raadsman van appellant zijn mening daarover kenbaar gemaakt.

II. Beoordeling van het geschil.

1. Bij het bestreden besluit heeft verweerder de functie van appellant per 1 augustus 2000 in het RDDF geplaatst.

Verweerder heeft dit besluit genomen met toepassing van de verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel B2, eerste lid, van de CAO dient het besluit van de werkgever om de functie van een werknemer in het RDDF te plaatsen te zijn gegrond op het formatieplan.

Blijkens artikel B1, derde lid, van de CAO wordt het formatieplan ter instemming voorgelegd aan het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad (MR).

2. Naar de mening van appellant heeft verweerder hem ten onrechte niet gewezen op de mogelijkheid om beroep in te stellen. Mede gelet op de handelwijze van verweerder gedurende een aantal jaren ten aanzien van het (niet) verstrekken van een vaste benoeming, acht appellant dit verzuim zodanig ernstig, dat reeds daarom het beroep gegrond moet worden verklaard.

In strijd met het bepaalde in artikel K1, tweede lid, van de CAO heeft verweerder appellant niet de mogelijkheid medegedeeld om in beroep te komen tegen het bestreden besluit. Naar het oordeel van de Commissie behoeft dit verzuim echter in het onderhavige geval niet tot vernietiging van het bestreden besluit te leiden, aangezien appellant tijdig beroep heeft ingesteld en ook overigens niet is gebleken, dat hij door de handelwijze van verweerder in zijn belangen is geschaad.

3. In zijn beroepschrift en ter zitting heeft appellant aangevoerd, dat hem niet is gebleken, dat de RDDF-plaatsing berust op een door de MR goedgekeurd formatieplan.

Ter zitting van 22 januari 2001 kon de Commissie geen volledige duidelijkheid verkrijgen over de vraag, of de MR al dan niet heeft ingestemd met het formatieplan, waarop de RDDF-plaatsing van appellant steunt..

In zijn schrijven van 26 januari 2001 heeft verweerder gesteld, dat de MR op 9 maart 2000 akkoord is gegaan met het voorlopige formatieplan, ten bewijze waarvan hij een brief van 9 maart 2000 van de voorzitter van de MR heeft overgelegd. Tijdens de afsluitende vergadering van het schooljaar 1999-2000 op 7 juli 2000 heeft de voorzitter van de MR deze instemming bevestigd, aldus verweerder. Naar aanleiding hiervan heeft appellant in zijn schrijven van 2 februari 2001 geconstateerd, dat er op het definitieve formatieplan geen schriftelijke instemming van de MR is gegeven.

De Commissie heeft vervolgens verweerder verzocht een schriftelijke verklaring van de MR aan haar te doen toekomen waaruit kan blijken, dat het personeelsdeel van de MR heeft ingestemd met het formatieplan.

Verweerder heeft een op 14 februari 2001 gedateerde verklaring van de voorzitter van de MR overgelegd, met de volgende inhoud: "Ondergetekende, ***, voorzitter van de Medezeggenschapsraad van het *** te ***, bevestigt hierbij dat hij in de slotbijeenkomst van het schooljaar 1999-2000 op vrijdag 7 juli 2000 mondeling ten aanhore van het voltallig personeel heeft verklaard, dat na overleg met meerdere vakbonden de MR van mening is, dat het gevoerde formatiebeleid van het bestuur c.q. directie correct is."

In zijn reactie op deze verklaring heeft appellant bij schrijven van 19 februari 2001 aan de Commissie als zijn mening kenbaar gemaakt, dat deze verklaring niet in de plaats kan worden gesteld van de noodzakelijke schriftelijke instemming, en wel omdat de verklaring spreekt over het gevoerde formatiebeleid. Voorts kan deze verklaring, die op 7 juli 2000 is uitgesproken, in de visie van appellant niet de grond zijn waarop hij reeds op 3 juli 2000 in de RDDF is geplaatst.

De Commissie overweegt het volgende.

Uit het feit, dat verweerder geen verslag van een vergadering van de MR heeft overgelegd, zou kunnen worden afgeleid, dat dergelijke verslagen niet worden gemaakt. Hoewel de CAO niet het vereiste van schriftelijke verslagen van de MR bevat en evenmin eist, dat de instemming met het formatieplan schriftelijk wordt verleend, verdient het naar het oordeel van de Commissie aanbeveling, dat zulks wel geschiedt.

Anders dan appellant legt de Commissie de verklaring van de voorzitter van de MR van 14 februari 2001, gelet op haar vraagstelling aan verweerder om een schriftelijke verklaring waaruit kan blijken, dat het personeelsdeel van de MR instemming heeft gegeven aan het formatieplan, waarop de RDDF-plaatsing van appellant steunt, aldus uit, dat de voorzitter van de MR heeft beoogd te verklaren, dat de MR tijdig zijn instemming heeft gegeven.

Gelet op het vorenstaande is het de Commissie voldoende aannemelijk geworden, dat de RDDF-plaatsing van de functie van appellant is gegrond op een geaccordeerd formatieplan. Weliswaar is, blijkens bovenbedoelde verklaring, de instemming door (het personeelsdeel van) de MR op 7 juli 2000 betuigd, terwijl de brief waarbij aan appellant de RDDF-plaatsing is aangezegd reeds op 3 juli 2000 is verzonden, doch appellant is hierdoor niet in zijn belangen geschaad, nu de RDDF-plaatsing zelf is ingegaan na het betuigen van instemming met het formatieplan door de MR.

4. Uit de hem eerst in oktober 2000 getoonde stukken, waaronder de afvloeiingslijst, kon appellant niet afleiden, dat zijn functie in aanmerking kwam om in het RDDF te worden geplaatst. Ook het verweerschrift schept op dit punt onvoldoende duidelijkheid.

Naar aanleiding van ter zitting door de Commissie aan verweerder gestelde vragen over de afvloeiingslijst heeft verweerder bij schrijven van 26 januari 2001 een uiteenzetting gegeven over de afvloeiingslijst en de plaats van appellant daarop ten opzichte van andere docenten. Blijkens zijn reactie van 2 februari 2001 hierop meent appellant thans, dat hij in aanmerking kwam voor RDDF-plaatsing. Ook de Commissie is niet gebleken, dat verweerder appellant ten onrechte in het RDDF heeft geplaatst.

5. Ook overigens is de Commissie niet gebleken, dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt.

III. Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellant tegen het besluit van 3 juli 2000.

Opzegging van dienstbetrekking van docent wegens opheffing van de betrekking

Verweerder heeft de dienstbetrekking van appellant opgezegd op grond van artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO (opheffing van de betrekking). Appellant verrichtte werkzaamheden in het kader van de Jean-Monnet-leerstoel. Aan de voorwaarde, gesteld in artikel S-B-1 van de CAO voor het doen plaatsvinden van een preventieve toets, is niet voldaan. Appellant is bij de Hogeschool aangesteld als docent A met als omschrijving "het verzorgen van onderwijs en het verrichten van de daaruit voortvloeiende taken". Na verloop van tijd is hij feitelijk werkzaam geweest als projectmedewerker. Het project bestond uit werkzaamheden in het kader van de Jean Monnet-leerstoel, laatstelijk het Polen-project. Vast staat, dat er geen werkzaamheden meer in het kader van dit project worden uitgevoerd. Evenzeer staat echter vast, dat de Jean Monnet-leerstoel niet is opgeheven en dat verweerder niet heeft beoogd in strijd met de daarvoor door de Europese Commissie gestelde voorwaarden te handelen. De subsidievoorwaarden verplichten verweerder om de leerstoel zeven jaar in stand te houden. Blijkens de voorwaarden kan deze instandhouding voorts geen 'lege' leerstoel inhouden, dat wil zeggen dat er geen werkzaamheden zouden behoeven te worden verricht. Gezien de voorwaarde bij de toekenning van subsidie diende verweerder nog 0,2 FTE voor appellant beschikbaar te houden. De Commissie acht niet gemotiveerd aangetoond, dat verweerder niet op enig onderdeel van de Hogeschool werkzaamheden zou kunnen vinden, die appellant zou kunnen verrichten. Verweerder heeft de Commissie dan ook niet overtuigd van het feit, dat een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in de CAO heeft plaatsgevonden. Het bestreden besluit kan niet worden gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering. Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek Hoger Beroepsonderwijs te

*** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 29 mei 2000 heeft drs. ***, lid van het College van Bestuur van de *** te *** (verder te noemen: de Hogeschool), appellant mededeling gedaan van het besluit het dienstverband met hem per 1 november 2000 op te zeggen wegens opheffing van de betrekking als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, onder a, van de CAO-HBO.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven van 3 juli 2000, blijkens het poststempel verzonden op 4 juli 2000, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 10 augustus 2000 heeft hij het beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 2 oktober 2000 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 18 januari 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij de Algemene Onderwijsbond te Amsterdam, en verweerder bij monde van mr. ***, advocaat te Amsterdam, alsmede mr. ***, secretaris van het College van Bestuur van de Hogeschool, en ***, directeur internationale betrekkingen aan de Hogeschool.

Op verzoek van de Commissie heeft verweerder op 29 januari 2001 stukken ingediend over de Jean Monnet-leerstoel. Appellant heeft hierop bij schrijven van 16 februari 2001, ingekomen bij de Commissie op 20 februari 2001, gereageerd.

II. De standpunten van partijen.

Het bestreden besluit.

In het bestreden besluit heeft verweerder – voorzover hier van belang – het volgende overwogen.

De opzegging van de betrekking (ter grootte van 0,8 FTE) vindt plaats wegens opheffing van de betrekking als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, sub a, eerste onderdeel, van de CAO. Reeds in 1998 was het moeilijk om passende werkzaamheden voor appellant te vinden. Voor 1999-2000 zijn weer werkzaamheden afgesproken, maar in de brief van 12 juli 1999 is tevens aangegeven, dat appellant rekening diende te houden met een beëindiging van het dienstverband dat jaar. Van belang daarbij was met name het Polen-project. Bij brief van 17 maart 2000 is appellant medegedeeld, dat genoemd project niet zal worden gecontinueerd, omdat het vele problemen kent en er geen uitzicht is op een volwaardige variant binnen een opleiding aan de Hogeschool. Het Loopbaan Advies Centrum heeft geconcludeerd geen mogelijkheden voor appellant binnen de organisatie van de Hogeschool te zien.

Het standpunt van appellant.

Volgens appellant is hem ontslag gegeven op grond van bedrijfseconomische redenen, zodat verweerder de preventieve toets van artikel S-B-1 van de CAO had moeten toepassen.

Blijkens de voorwaarden, door de Europese Commissie verbonden aan de instelling van de Jean Monnet-leerstoel, diende verweerder deze leerstoel zeven jaar in stand te houden, en niet op een zuiver formele wijze, zoals de Hogeschool thans beoogt, zonder dat er werkzaamheden worden verricht in het kader van de leerstoel. Weliswaar heeft de Hogeschool – en niet appellant – het project toegewezen gekregen, maar de leerstoel is ingesteld dankzij de inspanningen van appellant, waarbij van meet af aan – ook naar de Europese Commissie toe – de indruk is gewekt, dat appellant en niemand anders zich zou bezig houden met de Europese Integratie, waarvoor de leerstoel is ingesteld. In de praktijk heeft ook niemand anders dan appellant werkzaamheden op dit gebied verricht. Het feit, dat het Polen-project, opgezet vanuit de leerstoel, niet is geslaagd, is volgens appellant niet aan hem te wijten, maar aan de Hogeschool. De reden is terug te voeren op een probleem over de vraag, bij welke faculteit de Poolse studenten zouden worden ondergebracht. Verweerder heeft op dit punt onvoldoende inspanningen gepleegd om samen met appellant tot een oplossing te komen.

Appellant meent, dat verweerder onvoldoende heeft aangetoond, dat hij voor ontslag in aanmerking kwam. Aangenomen moet worden, dat andere collega's eerder dan hij voor ontslag in aanmerking kwamen, gelet op het anciënniteitscriterium. Er had met taken kunnen worden geschoven, zodat er werkzaamheden voor appellant vrij zouden zijn gekomen. Verweerder heeft hierover geen overleg met appellant gepleegd.

Het standpunt van verweerder.

Het ontslag van appellant is niet ingegeven door bedrijfseconomische redenen, zoals gedefinieerd in artikel S-B-1, tweede lid, van de Cao. Er doet zich geen factor voor die zodanig bedreigend is voor de levensvatbaarheid van de Hogeschool dat vermindering van werkgelegenheid noodzakelijk is. Een preventieve toets behoeft derhalve niet te worden uitgevoerd.

De Jean Monnet-leerstoel is niet toegewezen aan appellant, maar aan de Hogeschool. Volgens de richtlijnen van de Europese Commissie valt de keuze van de houder van de leerstoel onder de bevoegdheid van de inrichtende macht van de universiteit. Verweerder was derhalve gerechtigd appellant te vervangen c.q. de leerstoel niet te bezetten. Er was geen verplichting aanwezig appellant in dienst te houden gedurende de zeven jaar, dat de Hogeschool op grond van de voorwaarden van de Europese Commissie de leerstoel in stand diende te houden. Een andere redenering zou tot de merkwaardige conclusie leiden, dat de Hogeschool een onderwijsprogramma zou moeten maken waarvoor studenten geen belangstelling hebben getoond. Gebleken is namelijk, dat het vak Europese Integratie in het kader van de leerstoel niet levensvatbaar was bij de Hogeschool.

De aanstelling van appellant omvat 0,8 FTE; de taakomvang in het kader van de leerstoel bedroeg 0,2 FTE. Ook buiten de leerstoel zijn er, naar verweerder stelt, geen passende werkzaamheden voor appellant beschikbaar. Gedurende de afgelopen jaren is met steeds toenemende moeite getracht om voor appellant passende werkzaamheden te vinden. De Hogeschool slaagde daar steeds minder in, terwijl ook appellant steeds meer moeite had om opdrachten te vinden teneinde zijn arbeidsplaats veilig te stellen. Een en ander heeft ertoe geleid, dat de betrekking van appellant als projectmedewerker is opgeheven omdat na zorgvuldig onderzoek geen andere passende functie beschikbaar bleek te zijn.

III. Beoordeling van het geschil.

Verweerder heeft de dienstbetrekking van appellant opgezegd op grond van artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO.

Ingevolge artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO kan opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, onder a, slechts door de werkgever geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na zorgvuldig onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden. Indien de opheffing van de betrekking plaatsvindt wegens bedrijfseconomische redenen, kan opzegging slechts plaatsvinden binnen de grenzen van de op het ontslag van toepassing zijnde uitspraak van de toetsingsinstantie zoals bedoeld in hoofdstuk S-B.

Artikel S-B-1, eerste lid, van de CAO bepaalt, dat indien een werkgever om bedrijfseconomische redenen moet overgaan tot het ontslag van een of meer werknemers, voorafgaand aan het ontslag een preventieve toets plaatsvindt. Blijkens het tweede lid van dit artikel wordt onder bedrijfseconomische redenen in dit kader verstaan: "het optreden van een of meerdere factoren die zodanig bedreigend zijn voor de levensvatbaarheid van de hogeschool of onderdelen daarvan dat vermindering van werkgelegenheid noodzakelijk is".

Met betrekking tot het beroep op strijd met artikel S-B-1 van de CAO acht de Commissie in dit geval niet aannemelijk geworden, dat verweerder heeft besloten tot de opheffing van de betrekking van appellant wegens het optreden van een of meer factoren die zodanig bedreigend zijn voor de levensvatbaarheid van de Hogeschool of een onderdeel daarvan, dat vermindering van werkgelegenheid noodzakelijk is. Aan de voorwaarde, gesteld in de CAO voor het doen plaatsvinden van een preventieve toets, is daarom niet voldaan.

Ten aanzien van de Jean Monnet-leerstoel, in het kader waarvan appellant werkzaamheden verrichtte, is de Commissie uit de door verweerder na de zitting desgevraagd toegezonden stukken het volgende gebleken.

Het Vademecum 1996 van de Europese Commissie vermeldt onder meer het volgende:

I. Doelstellingen.

2. De Actie Jean Monnet "Onderwijs over de Europese integratie aan de universiteit" is een aanbod van hulp van de Europese Commissie, om de universiteiten aan te moedigen de inhoud van het onderwijs aan te passen aan de Europese ontwikkelingen en ze ertoe aan te zetten "Europese" vakken in de universitaire cursussen op te nemen.

3. Subsidies onder het actieprogramma Jean Monnet worden verleend op basis van cofinanciering voor het opstarten van:

"Jean Monnet Leerstoelen"

(.....)

5. Het actieprogramma Jean Monnet richt zich tot universiteiten en andere instellingen voor hoger onderwijs (.....)

II. Beoogde acties – Modaliteiten – Financiering.

Algemene voorwaarden.

Het programma voorziet de toekenning van subsidies op basis van cofinanciering, voor een startperiode van drie jaar, na een verbintenis met de universiteit om het opgestarte onderwijs voort te zetten gedurende een periode van minstens vier jaar na de periode van cofinanciering met de Europese Gemeenschap, met andere woorden voor een totale periode van zeven jaar.

Het Vademecum bevat ten aanzien van de leerstoel Jean Monnet de volgende specifieke bepalingen:

a. De keuze van de houder van een leerstoel valt onder de bevoegdheid van de inrichtende macht van universiteit. (....) Eén enkele docent is houder van de leerstoel en moet alle onderwijs in het kader van die leerstoel verzekeren. (....)

b. De begunstigde van de subsidie, dat wil zeggen de universiteiten en instellingen voor hoger onderwijs, verbinden zich ertoe de "Jean Monnet Leerstoelen" gedurende minstens vier jaar na de periode van de cofinanciering van de Gemeenschap voort te zetten, met andere woorden gedurende een totale periode van zeven jaar.

De Contract-Letter, voor de Europese Commissie getekend door Directeur-Generaal C. Flesch, en namens de Hogeschool op 27 juni 1996 voor akkoord getekend door de voorzitter van het College van Bestuur, W.B. Rietvelt, vermeldt onder meer het volgende:

The Commission's subsidy is granted for a period limited to 3 years maximum. The university undertakes to maintain the Chair for a period of seven years in accordance with the conditions set out in the Vademecum. (.....)

Conditions that must be fulfilled prior to the payment of the subsidy:

- Notification or confirmation before the 30 June 1996 of the name of the appointee to the "Jean Monnet Chair", together with his/her Curriculum Vitae and a list of his/her publications.*
- The commitment to maintain the Chair for a period of seven years.*

De Directeur-Generaal, voornoemd, wijst de Hogeschool in de Contract-Letter voorts nog op het volgende:

I should draw your attention to the fact that, in the case of the "European" teaching activity not being carried out in accordance with the conditions indicated, in particular the stipulation that the "Jean Monnet Chair" must be maintained for at least four years after the period subsidised by the Jean Monnet Project, the Commission reserves the right to request that the amounts paid by the Commission be refunded.

Uit de Contract-Letter blijkt, dat de jaarlijkse subsidie ECU 11.000.- bedraagt gedurende drie jaar, te beginnen in het jaar 1996-1997. Dit bedrag komt ongeveer overeen met het salaris van een docent voor 0,2 FTE in een schaal als die van appellant.

De totale omvang van de aanstelling van appellant bedraagt 0,8 FTE.

Uit de stukken is de Commissie gebleken, dat appellant bij de Hogeschool is aangesteld als docent A met als omschrijving "het verzorgen van onderwijs en het verrichten van de daaruit voortvloeiende taken". Na verloop van tijd is hij feitelijk werkzaam geweest als projectmedewerker. Het project bestond uit werkzaamheden in het kader van de Jean Monnet-leerstoel, laatstelijk het Polen-project. Vast staat, dat er geen werkzaamheden meer in het kader van dit project worden uitgevoerd.

Evenzeer staat echter vast, dat de Jean Monnet-leerstoel niet is opgeheven en dat verweerder niet heeft beoogd in strijd met de daarvoor gestelde voorwaarden te handelen.

Weliswaar is verweerder volgens de subsidievoorwaarden niet gehouden appellant voor de volle periode van zeven jaar als houder van de leerstoel te blijven aanmerken, maar de subsidievoorwaarden verplichten verweerder wel om de leerstoel zeven jaar in stand te houden.

Blijkens de voorwaarden (Vademecum, onder II, Algemene voorwaarden, hiervoor weergegeven) kan deze instandhouding voorts geen "lege" leerstoel inhouden, dat wil zeggen dat er geen werkzaamheden in het kader van de leerstoel zouden behoeven te worden verricht. Aan de Europese Commissie is geen melding gedaan van een wijziging van de bezetting, zodat appellant derhalve nog geldt als houder van de leerstoel. Gezien de voorwaarde gesteld bij de toekenning van subsidie voor de leerstoel diende verweerder mitsdien nog 0,2 FTE voor appellant beschikbaar te houden in het kader van de leerstoel.

Naar het oordeel van de Commissie kan – mede gelet op hetgeen appellant ter zitting heeft aangevoerd - niet worden volgehouden, dat appellant niet bereid zou zijn bepaalde (andere) werkzaamheden aan de Hogeschool te verrichten. Het is onlogisch noch onredelijk, dat appellant eerst enige bijscholing nodig heeft, nu hij op zijn oorspronkelijke vakgebied (het geven van onderwijs in economie en recht) een aantal jaren niet meer werkzaam is geweest.

De Commissie acht niet gemotiveerd aangetoond, dat verweerder – met een personeelsbestand van 800 docenten – niet op enig onderdeel van de Hogeschool werkzaamheden zou kunnen vinden, die appellant – wellicht na enige bijscholing – zou kunnen verrichten. Verweerder heeft de Commissie op dit gebied dan ook niet overtuigd van het feit, dat een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste onderdeel, van de CAO heeft plaatsgevonden.

De Commissie is voorts van oordeel, dat zelfs indien er termen zouden zijn voor ontslag van een docent wegens opheffing van een betrekking, nog niet is gebleken, dat appellant, die reeds vanaf 1988 aan de Hogeschool werkzaam is, in aanmerking kwam voor ontslag, gezien zijn anciënniteit. Verweerder heeft hierover geen duidelijkheid kunnen verschaffen.

Gelet op het vorenstaande komt de Commissie tot de conclusie, dat het bestreden besluit niet kan worden gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering. Dit besluit komt dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

IV. Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 29 mei 2000.

Opzegging van dienstbetrekking van docente op grond van opheffing van de betrekking

Het beroep is ingesteld na ommekomst van de daarvoor in de CAO overeengekomen termijn. De Commissie acht de termijnoverschrijding in dit geval verschoonbaar, nu appellant binnen de termijn nadat zij kennis kreeg van het adres van de Commissie, beroep heeft ingesteld. Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden (artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO). Vast staat, dat verweerder de lesplaats Dordrecht, waar appellante werkzaam was, heeft opgeheven. Ook de betrekkingen van de daar nog in dienst zijnde docenten heeft hij opgeheven. Aangezien sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor een aantal personen, dient naar het oordeel van de Commissie de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Verweerder heeft de procedure als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel. Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van
Mevrouw drs. *** te ***t (appellante)
tegen een besluit van
het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek hoger onderwijs te ***
(verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 29 juni 2000 heeft drs. *** , lid van het college van bestuur van de van verweerder uitgaande *** te *** (hierna te noemen: de hogeschool), appellante mededeling gedaan van het besluit haar ontslag te verlenen met ingang van 1 november 2000. Bij schrijven van 11 december 2000 heeft drs. *** , voornoemd, appellante medegedeeld, dat binnen zes weken te rekenen van de datum van die brief beroep kan worden ingesteld, waarbij hij melding heeft gemaakt van het adres van de Commissie van Beroep.

Tegen het besluit van 29 juni 2000 heeft appellante bij schrijven gedateerd 18 januari 2001, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 7 maart 2001 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 4 april 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door *** Ho, werkzaam bij de Onderwijsbonden CNV te Hoofddorp, en verweerder bij monde van mr. *** , advocaat te Amsterdam.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellante.

Aangezien in het schrijven van 29 juni 2000 geen melding werd gemaakt van de mogelijkheid beroep in te stellen (onder het noemen van het adres van de bevoegde Commissie van Beroep), zoals artikel T-3 van de van toepassing zijnde CAO-HBO vereist, heeft appellante zich bij brief van 11 juli 2000 tot de werkgever gericht met het verzoek om haar het adres van de beroepsinstantie te doen toekomen. Nadat van de zijde van de hogeschool uiteindelijk – na schriftelijke en telefonische contacten van de gemachtigde van appellante met de hogeschool - bij brief van 11 december 2000 mededeling is gedaan van het adres van de Commissie van Beroep, heeft appellante op 18 januari 2001 beroep ingesteld. Appellante meent, dat verweerder door zo lang na het bestreden besluit melding te maken van de beroepsmogelijkheid, onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uitgaande van artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO, en de daarin gestelde vereisten, waaraan een besluit tot opzegging van een dienstbetrekking wegens opheffing van de betrekking moet voldoen, heeft appellante het volgende aangevoerd.

Zij neemt aan, dat er geen zorgvuldig onderzoek, zoals vereist in genoemde bepaling, heeft plaatsgevonden. Op haar herhaaldelijk geuite verzoek om toezending van vacatures heeft de hogeschool voorts slechts tweemaal – in april 2000 - het wekelijks verschijnende blad “***” toegezonden. Achteraf is door een personeelsfunctionaris van de Hogeschool erkend, dat zij in aanmerking zou zijn gekomen voor een bepaalde functie als zij daarnaar had gesolliciteerd.

Aangezien zij niet op de hoogte was van de vacature, heeft zij niet gesolliciteerd.

Het verbaast appellante, dat verweerder haar geen passende functie kan bieden. De functie zou per 1 september 1998 zijn opgeheven, maar appellante heeft tot november 1998 werkzaamheden in de eigen functie verricht. Bovendien is het salaris twee jaren uitbetaald. Daaruit valt af te leiden, dat de noodzaak tot ontslag bij verweerder niet erg groot is geweest.

Volgens appellante moet de opheffing van de lesplaats Dordrecht, in verband waarmee verweerder haar betrekking heeft opgezegd, worden aangemerkt als een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO, aangezien deze voor het personeel, waaronder appellante arbeidsvoorwaardelijke gevolgen (te weten ontslag) met zich bracht. Verweerder had de procedure voorgeschreven in dat artikel dienen te volgen.

Het standpunt van verweerder.

In de stukken en ter zitting heeft verweerder – samengevat - het volgende naar voren gebracht.

1. In 1984 werden de opleidingen van de *** Academie te *** overgedragen aan de Stichting ***. Na verloop van tijd liepen de inschrijvingen van studenten zodanig terug, dat er geen rechtvaardiging meer was voor het handhaven van de locatie Dordrecht. In mei 1996 werd de toenmalige studenten door de *** medegedeeld, dat de lesplaats Dordrecht geen nieuwe eerstejaarsstudenten meer zou inschrijven en dat de toenmalige studenten hun opleiding konden afronden binnen een termijn van ongeveer 2,5 jaar. Ook de docenten – waaronder appellante – werden in mei 1996 op de hoogte gesteld van de beslissing om de lesplaats Dordrecht op te heffen. Daarna hebben de eerste gesprekken met de docenten plaatsgevonden over de gevolgen. Intussen was gebleken, dat de Hogeschool De Driestar te Gouda belangstelling had voor de lesplaats Dordrecht. Na de zomer van 1998 kwam vast te staan, dat overname door genoemde Hogeschool geen doorgang kon vinden. De medewerkers zijn hiervan bij brief van 7 juli 1998 op de hoogte gesteld. In totaal betrof het 3, 2 fte, met zeer geringe deeltijdaanstellingen. In oktober/november 1998 is vanuit de hogeschool een vervolg gegeven aan de gesprekken, die in de eerste helft van 1998 hadden plaatsgevonden. Het ging toen nog om acht docenten met een totale formatieomvang van 1,24 fte. De andere docenten hadden inmiddels elders een baan gevonden.

Uit het gesprek met appellante op 17 november 1998 kwam naar voren, dat het vinden van vervangende arbeid voor haar in *** niet eenvoudig zou zijn. Ondanks een zorgvuldig onderzoek kon inderdaad voor appellante geen vervangend werk binnen de hogeschool worden gevonden. Hierna heeft verweerder appellante ontslag aangezegd.

2. Verweerder betwist, dat een reorganisatie in de zin van artikel S-A-1 van de CAO heeft plaatsgevonden. Weliswaar zijn de kleine deeltijdfuncties opgeheven, maar verweerder heeft geen besluit genomen om de docenten collectief te ontslaan. In de visie van verweerder ziet genoemd artikel van de CAO op collectief ontslag.

Ondanks het feit, dat volgens verweerder geen sprake is van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO, is er desalniettemin overleg met de vakorganisaties gevoerd.

Beoordeling van het geschil.

Het beroep is ingesteld na ommekomst van de daarvoor in de van toepassing zijnde verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO) overeengekomen termijn. Gelet op hetgeen hiervoor onder “Het procesverloop” is vermeld, acht de Commissie de termijnoverschrijding in dit geval verschoonbaar en is het beroep derhalve ontvankelijk.

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden. Verweerder heeft zijn besluit gebaseerd op artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO.

Artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, eerste punt, van de CAO luidt als volgt:

“Opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, sub a, kan door de werkgever slechts geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na een zorgvuldig onderzoek niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden. Indien opheffing van de betrekking plaatsvindt wegens bedrijfseconomische redenen kan opzegging slechts plaatsvinden binnen de grenzen van de op het ontslag van toepassing zijnde uitspraak van de toetsingsinstantie zoals bedoeld in hoofdstuk S-B.”

Ingevolge artikel S-1, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO eindigt de dienstbetrekking door opzegging met inachtneming van artikel S-2.

Artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO luidt als volgt:

“1. Een reorganisatie is het voornemen om verandering in de organisatie of delen daarvan aan te brengen die ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen (zoals ontslag, out-placement e.d.) heeft voor een aantal medewerkers. Een dergelijk voornemen wordt door de werkgever vooraf besproken met de vakorganisaties. Reorganisaties blijven mogelijk op een lager organisatorisch niveau.
2. De voorbereiding en uitvoering van de verandering geschiedt overeenkomstig de kaders zoals deze zijn vastgesteld in het sociaal statuut, dat als bijlage VI onderdeel uitmaakt van deze CAO.”

Vast staat, dat verweerder de lesplaats Dordrecht, waar appellante werkzaam was, heeft opgeheven. Ook de betrekkingen van de daar nog in dienst zijnde docenten heeft hij opgeheven. Sommige van de docenten zijn elders binnen de hogeschool tewerkgesteld, andere hebben buiten de hogeschool een betrekking gevonden. In het voorjaar van het jaar 2000 bleek, dat onder meer appellante buiten deze twee groepen viel. Ter zitting heeft zij onweersproken gesteld, dat naast haar nog drie collega-docenten zijn ontslagen.

Aangezien blijkens het vorenstaande sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor een aantal personen, dient naar het oordeel van de Commissie de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Het feit, dat verweerder heeft gepoogd de werknemers door natuurlijk verloop te laten afvloeien of elders binnen de hogeschool heeft tewerkgesteld, en er daarna slechts een zeer beperkt aantal docenten overbleef voor wie geen vervangende arbeid kon worden gevonden, kan niet leiden tot het oordeel, dat zich hier geen reorganisatie heeft voorgedaan. Het resultaat van een bepaalde werkwijze kan niet bepalend zijn voor het antwoord op de vraag, of al dan niet sprake is (geweest) van een reorganisatie. Uit de door verweerder genoemde verslagen van overlegvergaderingen in 1998 met vakorganisaties blijkt voorts niet dat een raadpleging als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO heeft plaatsgevonden.

Verweerder heeft de procedure als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel.

In verband met het vorenstaande komt het bestreden besluit dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

De Commissie gaat, gelet op het vorenstaande, niet meer in op hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 29 juni 2000.

Opzegging van dienstbetrekking van docente op grond van opheffing van de betrekking

Het beroep is ingesteld na ommekomst van de daarvoor in de CAO overeengekomen termijn. De Commissie acht de termijnoverschrijding in dit geval verschoonbaar, nu appellante tijdig nadat zij kennis kreeg van het adres van de Commissie beroep heeft ingesteld. Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden (artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO). Het betoog van appellante, houdende het verzoek om haar niet-ontvankelijk te verklaren in haar beroep nu in verband met de procedure bij de kantonrechter kennelijk in de visie van verweerder de arbeidsovereenkomst nog bestaat, faalt. Verweerder heeft zijn verzoek aan de kantonrechter onder voorwaarde gedaan, namelijk afhankelijk van de vraag of na de uitspraak van de Commissie op het bij haar ingestelde beroep de arbeidsovereenkomst nog zou voortduren.

Als vaststaand kan worden aangenomen, dat de omvang van de betrekking van appellante (directeur van een school) tezamen met het aantal uren (4.34 uur) van haar dienstverband met de hogeschool, de omvang van een normbetrekking te boven gaat. Deze overschrijding deed zich echter al voor bij de indiensttreding van appellante bij verweerder. Het bevoegd gezag heeft haar bij die gelegenheid geen termijn als bedoeld in artikel H-10, tweede lid, van de CAO gesteld tot welke deze overschrijding zou mogen voortduren. Gelet hierop kan het beroep van verweerder op artikel H-10 er niet toe leiden, dat voor appellante de bepalingen van artikel S-A-1 niet zouden gelden. Vast staat, dat verweerder de lesplaats Dordrecht, waar appellante werkzaam was, heeft opgeheven. Ook de betrekkingen van de daar nog in dienst zijnde docenten heeft hij opgeheven. Aangezien sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor een aantal personen, dient naar het oordeel van de Commissie de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Verweerder heeft de procedure als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel.

Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van
Mevrouw *** te *** (appellante)
tegen een besluit van
het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek hoger onderwijs te ***
(verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 29 juni 2000 heeft drs. ***, lid van het college van bestuur van de van verweerder uitgaande *** te *** (hierna te noemen: de hogeschool), appellante mededeling gedaan van het besluit haar ontslag te verlenen met ingang van 1 oktober 2000. Bij schrijven van 8 december 2000 heeft drs. ***, voornoemd, appellante medegedeeld, dat binnen zes weken te rekenen van de datum van die brief beroep kan worden ingesteld, waarbij hij melding heeft gemaakt van het adres van de Commissie van Beroep.

Tegen het besluit van 29 juni 2000 heeft appellante bij schrijven gedateerd 14 december 2000, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 7 maart 2001 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 4 april 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. ***, advocaat te Bussum, en verweerder bij monde van mr. **, advocaat te Amsterdam.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellante.

Aangezien in het schrijven van 29 juni 2000 geen melding werd gemaakt van de mogelijkheid beroep in te stellen (onder het noemen van het adres van de bevoegde Commissie van Beroep), zoals artikel T-3 van de van toepassing zijnde CAO-HBO vereist, heeft appellante zich bij brief van 11 augustus 2000 tot de werkgever gericht met het verzoek om haar het adres van de beroepsinstantie te doen toekomen. Nadat van de zijde van de hogeschool uiteindelijk – na herhaalde verzoeken van appellante - bij brief van 8 december 2000 mededeling is gedaan van het adres van de Commissie van Beroep, heeft appellante op 14 december 2000 beroep ingesteld. Appellante meent, dat verweerder door niet direct in de brief, waarbij mededeling werd gedaan van het bestreden besluit, de beroepsmogelijkheid te vermelden, heeft gehandeld in strijd met de artikelen T-1 en T-3 van de CAO. Hoewel appellante van mening is, dat artikel T-3 niet tot niet-ontvankelijkheid van haar beroep leidt, stelt zij zich op het standpunt, dat haar beroep om andere reden niet-ontvankelijk is. Gelet op het feit, dat verweerder aan de kantonrechter te Dordrecht heeft gevraagd de arbeidsovereenkomst te ontbinden, bestaat die arbeidsovereenkomst nog. In verband daarmee is zij, naar zij stelt, niet-ontvankelijk in haar beroep bij de Commissie.

Voorzover de Commissie haar toch ontvankelijk zou verklaren in haar beroep, voert appellante het volgende aan.

Volgens appellante moet de opheffing van de lesplaats Dordrecht, in verband waarmee verweerder haar betrekking, maar ook die van andere docenten, heeft opgezegd, worden aangemerkt als een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO. Verweerder had de procedure voorgeschreven in dat artikel dienen te volgen. Uit de door verweerder overgelegde verslagen met vakorganisaties blijkt, dat geen inhoudelijk overleg is gevoerd over de gevolgen van de opheffing van de lesplaats Dordrecht voor het personeel. De in artikel S-A-1 voorgeschreven procedure is derhalve niet gevolgd. Verweerder heeft geen zorgvuldig onderzoek als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO verricht. Appellante heeft daarvan althans niets gemerkt. Incidenteel heeft de hogeschool haar het personeelsblad met interne vacatures toegezonden, en dan nog op haar verzoek. De hogeschool heeft haar ook nooit gewezen op interne vacatures.

Het standpunt van verweerder.

In de stukken en ter zitting heeft verweerder – samengevat - het volgende naar voren gebracht.

1. In 1984 werden de opleidingen van de *** te Dordrecht overgedragen aan de Stichting ***. Voor het verzorgen van het onderwijs huurde genoemde Stichting, en nadien haar rechtsopvolger, verweerder, lesruimten in Dordrecht. Na verloop van tijd liepen de inschrijvingen van studenten terug. Waren er in 1988 nog 250 studenten, in 1995 was dit aantal gedaald tot 35. Dit was onvoldoende om het handhaven van de opleidingen te rechtvaardigen. In mei 1996 werd de toenmalige studenten door de *** medegedeeld, dat de lesplaats Dordrecht geen nieuwe eerstejaarsstudenten meer zou inschrijven en dat de toenmalige studenten hun opleiding konden afronden binnen een termijn van ongeveer 2,5 jaar. Ook de docenten – waaronder appellante – werden in mei 1996 op de hoogte gesteld van de beslissing om de lesplaats Dordrecht op te heffen. Daarna hebben de eerste gesprekken met de docenten plaatsgevonden over de gevolgen. Intussen was gebleken, dat de Hogeschool *** te Gouda belangstelling had voor de lesplaats Dordrecht. Na de zomer van 1998 kwam vast te staan, dat overname door genoemde Hogeschool geen doorgang kon vinden. De medewerkers zijn hiervan bij brief van 7 juli 1998 op de hoogte gesteld. In totaal betrof het 3, 2 fte, met zeer geringe deeltijdaanstellingen. In oktober/november 1998 is vanuit de Hogeschool een vervolg gegeven aan de gesprekken, die in de eerste helft van 1998 hadden plaatsgevonden. Het ging toen nog om acht docenten met een totale formatieomvang van 1,24 fte. De andere docenten hadden inmiddels elders een baan gevonden.

Uit het gesprek met appellante op 17 november 1998 kwam naar voren, dat het vinden van vervangende arbeid voor haar in *** niet eenvoudig zou zijn, en wel in verband met de woon-werk-afstand en de beperkte beschikbaarheid. Ondanks inspanningen van de Hogeschool en een

zorgvuldig onderzoek kon inderdaad voor appellante geen ander vervangend werk binnen de Hogeschool worden gevonden. Hierna heeft verweerder appellante ontslag aangezegd.

2. Verweerder betwist, dat een reorganisatie in de zin van artikel S-A-1 van de CAO heeft plaatsgevonden. Weliswaar zijn de kleine deeltijdfuncties opgeheven, maar verweerder heeft geen besluit genomen om de docenten collectief te ontslaan. In de visie van verweerder ziet genoemd artikel van de CAO op collectief ontslag. Dit is bij de sluiting van de lesplaats Dordrecht niet aan de orde geweest. Er heeft – grotendeels – een natuurlijk verloop plaatsgevonden. Ondanks het feit, dat volgens verweerder geen sprake is van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO, is er desalniettemin overleg met de vakorganisaties gevoerd. Overigens zou er volgens verweerder voor appellante geen andere situatie zijn ontstaan indien de procedure van artikel S-A-1 van de CAO wel zou zijn gevolgd. Nog afgezien hiervan meent verweerder, dat het sociale vangnet, dat met deze procedure wordt beoogd te vestigen, niet is bedoeld voor appellante. Haar totale betrekkingssomvang is namelijk groter dan de gebruikelijke betrekkingssomvang. Vertrekpunt van een sociaal vangnet is het zo snel mogelijk opnieuw bekleden van een andere functie, in- of extern. Met het reeds hebben of opnieuw aanvaarden van een volledige functie elders (appellante is directeur van een school voor voortgezet onderwijs) zou een sociaal plan voor appellante buiten toepassing moeten blijven. Verweerder beroept zich in dit verband op artikel H-10 van de CAO.

Beoordeling van het geschil.

Het beroep is ingesteld na ommekomst van de daarvoor in de van toepassing zijnde verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO) overeengekomen termijn. Gelet op hetgeen hierboven onder “Het procesverloop” is vermeld, acht de Commissie de termijnoverschrijding in dit geval verschoonbaar en is het beroep derhalve ontvankelijk.

Het bestreden besluit strekt tot het opzeggen van de arbeidsovereenkomst van appellante op grond van het feit, dat de werkgever haar geen passende functie kan aanbieden. Verweerder heeft zijn besluit gebaseerd op artikel S-2, eerste lid, onder a, eerste punt, van de CAO.

Het betoog van appellante, houdende het verzoek om haar niet-ontvankelijk te verklaren in haar beroep nu in verband met de procedure bij de kantonrechter kennelijk in de visie van verweerder de arbeidsovereenkomst nog bestaat, faalt. Verweerder heeft zijn verzoek aan de kantonrechter onder voorwaarde gedaan, namelijk afhankelijk van de vraag of na de uitspraak van de Commissie op het bij haar ingestelde beroep de arbeidsovereenkomst nog zou voortduren. Appellante is mitsdien ontvankelijk in haar beroep.

Artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, eerste punt, van de CAO luidt als volgt:

“Opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, sub a, kan door de werkgever slechts geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na een zorgvuldig onderzoek niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden. Indien opheffing van de betrekking plaatsvindt wegens bedrijfseconomische redenen kan opzegging slechts plaatsvinden binnen de grenzen van de op het ontslag van toepassing zijnde uitspraak van de toetsingsinstantie zoals bedoeld in hoofdstuk S-B.”

Ingevolge artikel S-1, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO eindigt de dienstbetrekking door opzegging met inachtneming van artikel S-2.

Artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO luidt als volgt:

“1. Een reorganisatie is het voornemen om verandering in de organisatie of delen daarvan aan te brengen die ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen (zoals ontslag, out-placement e.d.) heeft voor een aantal medewerkers. Een dergelijk voornemen wordt door de werkgever vooraf besproken met de vakorganisaties. Reorganisaties blijven mogelijk op een lager organisatorisch niveau.
2. De voorbereiding en uitvoering van de verandering geschiedt overeenkomstig de kaders zoals deze zijn vastgesteld in het sociaal statuut, dat als bijlage VI onderdeel uitmaakt van deze CAO.”

Ingevolge artikel H-10, eerste lid, onder a, van de CAO geldt voor de werknemer, dat de omvang van zijn betrekking de omvang van een normbetrekking in beginsel niet te boven mag gaan; uren, die de omvang van een normbetrekking te boven gaan, worden voor de toepassing van de CAO als overuren aangemerkt. Het artikellid bevat onder b een zelfde bepaling voor het geval een werknemer meerdere betrekkingen vervult. Ingevolge het tweede lid van artikel H-10 kunnen werkzaamheden in overuren slechts voor een bepaalde duur worden overeengekomen.

Als vaststaand kan worden aangenomen, dat de omvang van de betrekking van appellante, aanvankelijk als directeur van een school voor primair onderwijs, en vanaf 1 augustus 2000 als directeur van een school voor voortgezet onderwijs, tezamen met het aantal uren (4.34 uur) van haar dienstverband met de hogeschool, de omvang van een normbetrekking te boven gaat. Deze overschrijding deed zich echter al voor bij de indiensttreding van appellante bij verweerder. Het bevoegd gezag heeft haar bij die gelegenheid geen termijn als bedoeld in artikel H-10, tweede lid, van de CAO gesteld tot welke deze overschrijding zou mogen voortduren. Gelet hierop kan het beroep van verweerder op artikel H-10 van de CAO er niet toe leiden, dat voor appellante de bepalingen van artikel S-A-1 van de CAO niet zouden gelden.

Vast staat, dat verweerder de lesplaats Dordrecht, waar appellante werkzaam was, heeft opgeheven. Ook de betrekkingen van de daar nog in dienst zijnde docenten heeft hij opgeheven. Sommige van de docenten zijn elders binnen de hogeschool tewerkgesteld, andere hebben buiten de hogeschool een betrekking gevonden. In het voorjaar van het jaar 2000 bleek, dat onder meer appellante buiten deze twee groepen viel. Ter zitting heeft zij onweersproken gesteld, dat naast haar nog drie collega-docenten zijn ontslagen.

Aangezien blijkens het vorenstaande sprake is van ingrijpende arbeidsvoorwaardelijke gevolgen voor een aantal personen, dient naar het oordeel van de Commissie de opheffing van de betrekking van appellante te worden aangemerkt als een onderdeel van een reorganisatie als bedoeld in artikel S-A-1, eerste en tweede lid, van de CAO. Het feit, dat verweerder heeft gepoogd de werknemers door natuurlijk verloop te laten afvloeien of elders binnen de hogeschool heeft tewerkgesteld, en er daarna slechts een zeer beperkt aantal docenten overbleef voor wie geen vervangende arbeid kon worden gevonden, kan niet leiden tot het oordeel, dat zich hier geen reorganisatie heeft voorgedaan. Het resultaat van een bepaalde werkwijze kan niet bepalend zijn voor het antwoord op de vraag, of al dan niet sprake is (geweest) van een reorganisatie. Uit de door verweerder genoemde verslagen van overlegvergaderingen in 1998 met vakorganisaties blijkt voorts niet dat een raadpleging als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO heeft plaatsgevonden.

Verweerder heeft de procedure als bedoeld in artikel S-A-1 van de CAO niet gevolgd en daarmee in strijd gehandeld met dat artikel.

In verband met het vorenstaande komt het bestreden besluit dan ook in aanmerking om te worden vernietigd.

De Commissie gaat, gelet op het vorenstaande, niet meer in op hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 29 juni 2000.

Opzegging van de dienstbetrekking van een docent op grond van opheffing van de betrekking

*Het bestreden besluit strekt tot de beëindiging van het dienstverband van appellant met verweerder in verband met opheffing van zijn betrekking. Bij de toetsing van dat besluit dient rekening te worden gehouden met alle van belang zijnde feiten en omstandigheden, waaronder het antwoord op de vraag, of tussen partijen een beëindigingsakkoord is gesloten en zo ja, of de ene partij de andere partij daaraan kan houden. De Commissie heeft op 16 juni 2000 de vernietiging uitgesproken van het besluit van 18 februari 2000, waarbij verweerder de arbeidsovereenkomst met appellant met ingang van 1 juli 2000 heeft opgezegd. Na deze uitspraak hebben (de raadslieden van) partijen met elkaar overleg gepleegd, waarbij beide partijen ervan uitgingen, dat appellant per 1 juli 2000 in dienst zou treden bij de Hogeschool ***. Gelet op de feiten en omstandigheden kon verweerder er naar het oordeel van de Commissie op 30 juni 2000, om ongeveer 12.00 uur, in redelijkheid van uitgaan, dat er overeenstemming tussen partijen was bereikt over de beëindiging van het dienstverband van appellant met verweerder. De Commissie is echter van mening, dat op diezelfde dag (30 juni 2000) zich een zodanige wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan - en wel het feit, dat de nieuwe werkgever van appellant wilde afzien van het dienstverband - , dat verweerder appellant in redelijkheid niet meer kan houden aan de bereikte overeenstemming. De als gevolg daarvan ontstane situatie is naar het oordeel van de Commissie niet van dien aard, dat is voldaan aan de voorwaarden voor opheffing van de betrekking zoals in de CAO omschreven. Nu verweerder de beëindiging van het dienstverband wel heeft doen steunen op genoemde bepaling, ontbeert het bestreden besluit een deugdelijke basis.*

Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van

Drs. *** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek hoger onderwijs te *** (verweerder).

I. Het procesverloop.

Bij schrijven van 14 juli 2000 heeft mr. *** , voorzitter van het College van Bestuur van de van verweerder uitgaande *** (hierna te noemen: de hogeschool), appellant mededeling gedaan van het besluit het dienstverband met hem te beëindigen wegens de opheffing van zijn betrekking per 1 juli 2000.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 14 augustus 2000, blijkens het poststempel op dezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 26 september 2000 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 10 november 2000 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft bij schrijven van 29 november 2000 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid een nader verweerschrift in te dienen.

De Commissie had de zaak geagendeerd voor de zitting van 18 januari 2001. Op verzoek van partijen is de behandeling echter uitgesteld.

De Commissie heeft de zaak vervolgens op 4 april 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mr. ***, advocaat te Amsterdam, en verweerder bij monde van mr. ***, advocaat te Amsterdam.

II. Beoordeling van het geschil.

1. Het schrijven van 14 juli 2000, waarbij de voorzitter van het College van Bestuur het bestreden besluit aan appellant heeft meegedeeld, luidt als volgt:

“Hierbij bevestigen wij zoals afgesproken de beëindiging van uw dienstverband met de *** per 1 juli 2000. Als reden hiervoor geldt de opheffing van de betrekking, nu na zorgvuldig onderzoek in redelijkheid het niet mogelijk is gebleken u – mede in verband met uw persoonlijkheid en omstandigheden – een passende functie aan te bieden. Een en ander overeenkomstig het bepaalde in artikel S-2, sub 1a, van de CAO voor het Hoger Beroepsonderwijs.”

2. Ingevolge artikel S-1, eerste lid, aanhef en sub a, van de van toepassing zijnde verlengde CAO-HBO 1999-2000 (hierna te noemen: de CAO), eindigt de dienstbetrekking door opzegging met inachtneming van artikel S-2.

Artikel S-2, eerste lid, aanhef en sub a, eerste punt, van de CAO (voorzover hier van belang) bepaalt, dat opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, sub a, door de werkgever kan geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na een zorgvuldig onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden.

3. Verweerder stelt zich op het standpunt, dat de Commissie niet bevoegd is kennis te nemen van het onderhavige beroep, nu het bestreden besluit deel uitmaakt van een beëindigingsakkoord tussen partijen. Indien de Commissie zich bevoegd zou verklaren, is naar de mening van verweerder het bestreden besluit van 14 juli 2000 niet onredelijk, omdat partijen overeenstemming over de wijze van beëindiging van het dienstverband hadden bereikt.

Appellant heeft betoogd, dat er geen beëindigingsakkoord is. Indien er al sprake zou zijn van een akkoord, dan kan verweerder appellant daaraan niet houden.

Naar de mening van appellant is in de brief van 14 juli 2000 kennisgegeven van de beëindiging van zijn dienstverband per 1 juli 2000 wegens opheffing van de betrekking. Dat ontslagbesluit, waarover de Commissie bevoegd is te oordelen, kan in de visie van appellant niet in stand blijven wegens het ontbreken van een feitelijke c.q. deugdelijke grondslag.

4. Het bestreden besluit strekt tot de beëindiging van het dienstverband van appellant met verweerder in verband met opheffing van zijn betrekking, een en ander overeenkomstig het bepaalde in artikel S-2, eerste lid, sub a, van de CAO. Een besluit met deze inhoud moet worden aangemerkt als een ontslag anders dan op eigen verzoek, voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt, zoals genoemd in artikel T-3, eerste lid, aanhef en onder d, van de CAO. In artikel T-3, eerste lid, van de CAO zijn limitatief de voor beroep bij de Commissie vatbare besluiten genoemd. De Commissie is mitsdien bevoegd te oordelen over het bestreden besluit.

Bij de toetsing van dat besluit dient rekening te worden gehouden met alle van belang zijnde feiten en omstandigheden, waaronder het antwoord op de vraag, of tussen partijen een beëindigingsakkoord is gesloten en zo ja, of de ene partij de andere partij daaraan kan houden.

5. Bij haar beoordeling gaat de Commissie uit van de volgende – op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde vaststaande – feiten.

De Commissie heeft op 16 juni 2000 de vernietiging uitgesproken van het besluit van 18 februari 2000, waarbij verweerder de arbeidsovereenkomst met appellant met ingang van 1 juli 2000 heeft opgezegd (CvB.VO/HBO.2000.005-U.2000.004).

Na deze uitspraak hebben (de raadslieden van) partijen met elkaar overleg gepleegd over de verdere gang van zaken, waarbij beide partijen ervan uitgingen, dat appellant per 1 juli 2000 in dienst zou treden bij de Hogeschool ***.

Mr. ***, raadsman van appellant, heeft bij faxbrief van 20 juni 2000 aan mr. ***, raadsman van verweerder, een voorstel gedaan. Laatstgenoemde heeft hierop gereageerd per faxbrief van 22 juni 2000 door mede te delen, dat verweerder slechts ten dele akkoord kon gaan met het voorstel van mr.

*** . Per faxbrief van 23 juni 2000 heeft mr. *** een nader voorstel aan de raadsman van verweerder gedaan. In antwoord hierop heeft mr. *** bij faxbrief van 28 juni 2000 het volgende bericht aan mr. *** : “Na overleg met mijn cliënte kan ik u berichten, dat zij bereid is de financiële condities van de regeling te aanvaarden. Cliënte is niet bereid om de heer *** op neutrale gronden alsnog ontslag te verlenen. Naar mijn oordeel heeft *** hierbij ook geen enkel belang, nu het eerdere ontslagbesluit door de Beroepscommissie werd vernietigd. Niets staat hem in de weg om per 1 juli a.s. ontslag te nemen.”

Op de ochtend van 30 juni 2000 hebben de raadslieden telefonisch contact met elkaar gehad. Naar aanleiding daarvan heeft mr. *** om 12.36 uur een faxbrief aan mr. *** gezonden. De inhoud daarvan (voorzover hier van belang) luidt als volgt: “Ik heb de Hogeschool thans bereid gevonden om de dienstbetrekking met de heer *** per 1 juli 2000 op neutrale gronden te beëindigen, hetgeen bij deze is geschied. In de loop van volgende week zal de heer *** een schriftelijke bevestiging van deze opzegging ontvangen, waarbij de neutrale ontslaggrond nader zal worden gespecificeerd. Voor de goede orde zij vermeld dat het verschuldigde strekt tot wederzijdse finale kwijting.”

Ter zitting is – op grond van de nader met feiten gestaafde verklaring van appellant – komen vast te staan, dat appellant op vrijdag 30 juni 2000 tussen 11.55 uur en 12.10 uur telefonisch is benaderd door de voorzitter van het College van Bestuur van de Hogeschool Haarlem. Hij is daarbij ontboden om diezelfde middag in persoon te verschijnen op de Hogeschool Haarlem, ten einde – naar hem werd meegedeeld - te spreken over zijn arbeidsverleden bij verweerder. Appellant heeft na dit telefoongesprek direct telefonisch contact gezocht met mr. *** , die in verband met zijn lunchpauze niet op zijn vaste telefoonnummer bereikbaar was, maar die door appellant uiteindelijk op zijn mobiele nummer werd bereikt. Afgesproken werd, dat mr. *** zo spoedig mogelijk contact zou opnemen met mr. *** , hetgeen hij heeft gedaan bij faxbrief van 30 juni 2000, - zoals ter zitting door mr. *** gesteld - verzonden om 14.08 uur. Daarin heeft hij, onder verwijzing naar het gesprek diezelfde middag van appellant op de Hogeschool Haarlem, het volgende (voorzover hier van belang) meegedeeld: “Ik heb u hedenochtend al laten weten, dat en waarom de heer *** er niet voor voelt zelf ontslag te nemen, zoals u in uw fax van 28 juni jl. opmerkt. Wij bespraken vervolgens de modaliteit waarbij uw cliënt de heer *** zal ontslaan op een neutrale ontslaggrond. U zult begrijpen, dat het verder overleg over die modaliteit nu moet worden opgeschort in afwachting van de uitkomsten van het gesprek in Haarlem.”

De Commissie stelt vast, dat mr. *** op het moment dat hij zijn faxbrief van 30 juni 2000 aan mr. *** verzond, nog geen kennis droeg van de faxbrief van mr. *** van diezelfde dag. De Commissie is tot deze vaststelling gekomen op grond van het feit, dat mr. *** slechts spreekt over het telefoongesprek van de ochtend van 30 juni 2000, en niet over de fax van die dag, welke – zoals hierboven vermeld – om 12.36 uur is verzonden.

Op de ochtend van (maandag) 3 juli 2000 hebben de raadslieden van partijen telefonisch contact met elkaar gehad. In aansluiting daarop heeft mr. *** bij faxbrief van 3 juli 2000 (onder verwijzing naar de omstandigheid, dat de Hogeschool Haarlem – kennelijk in verband met inlichtingen verstrekt van de zijde van verweerder – wilde afzien van het arbeidscontract met appellant) aan mr. *** medegedeeld, dat appellant onder de gegeven omstandigheden niet kon instemmen met ontslagverlening door verweerder zoals aangegeven in de faxbrief van mr. *** van 30 juni 2000. Voorzover er al sprake zou zijn van een afspraak met betrekking tot het vertrek van appellant bij verweerder, kon deze in redelijkheid appellant daaraan niet houden en geen onverkorte respectering daarvan door appellant verlangen, aldus mr. *** in zijn faxbrief van 3 juli 2000.

In zijn faxbrief van 4 juli 2000 heeft mr. *** de raadsman van appellant eraan herinnerd, dat partijen op vrijdagochtend 30 juni 2000 definitieve overeenstemming hebben bereikt, zoals in zijn fax van die datum is aangegeven. Het feit, dat appellant kennelijk problemen heeft met zijn nieuwe werkgever, kan naar de mening van mr. *** niet als een juridisch relevante onvoorziene omstandigheid (imprévision) gelden.

Hierna is het schrijven van 14 juli 2000, waarin het bestreden besluit aan appellant wordt medegedeeld, aan hem toegezonden.

6. Gelet op de feiten en omstandigheden, weergegeven onder II.5, kon verweerder er naar het oordeel van de Commissie op 30 juni 2000, om ongeveer 12.00 uur, in redelijkheid van uitgaan, dat er overeenstemming tussen partijen was bereikt over de beëindiging van het dienstverband van

appellant met verweerder. Er waren door appellant immers voorstellen gedaan, die verweerder in etappes en uiteindelijk – op 30 juni 2000 – geheel had aanvaard.

De Commissie is echter van mening, dat op diezelfde dag (30 juni 2000) zich een zodanige wijziging van omstandigheden heeft voorgedaan - en wel het feit, dat de nieuwe werkgever van appellant wilde afzien van het dienstverband - , dat verweerder appellant in redelijkheid niet meer kan houden aan de bereikte overeenstemming. Hierbij heeft de Commissie laten meewegen het feit, dat één van de uitgangspunten van de overeenstemming, te weten het nieuwe dienstverband van appellant bij de Hogeschool Haarlem, was weggevallen en de raadsman van appellant zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk hiervan mededeling heeft gedaan aan de raadsman van verweerder.

De als gevolg van een en ander ontstane situatie is naar het oordeel van de Commissie niet van dien aard, dat is voldaan aan de voorwaarden voor opheffing van de betrekking zoals in artikel S-2, eerste lid, sub a, eerste punt, van de CAO omschreven. Nu verweerder de beëindiging van het dienstverband wel heeft doen steunen op genoemde bepaling, ontbeert het bestreden besluit een deugdelijke basis.

Het vorenstaande betekent, dat het bestreden besluit in aanmerking komt om te worden vernietigd wegens strijd met het motiveringsbeginsel.

III. Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 14 juli 2000.

Opzegging van de dienstbetrekking van een docente op grond van opheffing van de betrekking

Het bestreden besluit betreft de beëindiging van het dienstverband wegens opheffing van de betrekking van de appellante. Partijen houdt met name verdeeld de vraag, of een zorgvuldig onderzoek naar een passende functie voor appellant heeft plaatsgevonden. Het is de Commissie aannemelijk geworden, dat de functie, die appellante als docente binnen de studierichting Cultuur en Beleid uitoefende, niet meer aanwezig is.

De Commissie is van oordeel, dat primair op de werkgever de bewijslast rust, dat hij een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in artikel S-2.1a van de CAO heeft ingesteld naar de aanwezigheid van een passende functie en dat het blijkens het resultaat van dat onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is de werknemer zulk een functie aan te bieden. Vast is komen te staan, dat verweerder heeft afgezien van het verrichten van een onderzoek naar een passende functie voor appellante binnen de Hogeschool en wel omdat hij zich op het standpunt stelde, dat zij niet zou zijn geïnteresseerd in een functie binnen de Hogeschool. Nog daargelaten of de omstandigheid, dat de werknemer niet zou zijn geïnteresseerd in een functie binnen de organisatie van verweerder, verweerder zonder meer zou ontslaan van de plicht een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in genoemd onderdeel van artikel S-2 van de CAO te verrichten, staat in het onderhavige geval geenszins vast, dat appellante onder geen beding een andere functie aan de Hogeschool ambieerde. Overigens zou een passieve houding van een werknemer eerst afdoen aan de plicht van de werkgever om een zorgvuldig onderzoek te verrichten naar een passende functie nadat de werkgever al een zodanige functie zou hebben aangeboden. Daarvan is in dit geval niet gebleken. De Commissie acht tevens van belang, dat de laatste benoemingsakte van appellante als functie van appellante vermeldt: 'docent bij de sector HBO-alfa'. Dit is derhalve een ruime aanstellingsfunctie. Verweerder heeft derhalve bij het opzeggen van de dienstbetrekking niet voldaan aan de voorwaarde van de CAO, dat hij een zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een passende functie voor appellante. Bestreden besluit vernietigd.

Uitspraak op het beroep van
Mevrouw *** te *** (appellante)
tegen een besluit van
het bestuur van de Stichting voor Protestants-Christelijk en Rooms-Katholiek hoger onderwijs te ***
(verweerder).

Het procesverloop.

Bij ongedateerd schrijven, aangevuld bij brief van 12 december 2000, heeft ***, manager Academie voor Vrijtijdsmanagement van de – onder verweerder ressorterende – *** te ***, appellante mededeling gedaan van het besluit het dienstverband met haar te beëindigen wegens opheffing van haar betrekking per 1 juni 2001.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 18 december 2000, op 20 december 2000 gefaxt naar de Commissie, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 8 februari 2001 heeft zij haar beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 23 maart 2001 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft bij schrijven van 17 april 2001 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 10 mei 2001 een nader verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 30 mei 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij de Algemene Onderwijsbond te Utrecht, en verweerder bij monde van mr. ***,

advocaat te Amsterdam, alsmede van ***, human resource-manager bij de ***, en van mevrouw ***, personeels- en organisatieadviseur bij de ***.

Beoordeling van het geschil.

1. Het schrijven, waarbij aan appellante het bestreden besluit is medegedeeld, luidt – voorzover hier van belang – als volgt:

“Hierbij bevestig ik ons gesprek van 22 november jl. waarin wij spraken over twee detacheringsmogelijkheden tot 1 mei 2001 en de beëindiging van uw arbeidsovereenkomst per 1 juni 2001.

In de periode van 1 februari 2000 tot heden hebben wij onderzocht of er voor u een passende functie te vinden is. De oorzaak daarvan is gelegen in het feit, dat u werkzaam was voor een samengesteld programma dat op grond van landelijke afspraken in afbouw is. Het aantal studenten loopt derhalve jaarlijks terug. Onze inspanningen hebben ertoe geleid, dat u gebruik kon maken van een mobiliteitstraject. Dit mobiliteitstraject heeft ertoe geleid dat u thans werkervaring kunt opdoen bij Stadsdeel Bos en Lommer en de gemeente Alkmaar. Beide instellingen zijn door u voorgedragen. In en na overleg met u en deze instellingen bieden wij u de mogelijkheid om vanaf heden tot aan 1 mei 2001 werkervaring op te doen, middels een detacheringsovereenkomst, voor 0,5 fte bij het Stadsdeel Bos en Lommer en voor 0,5 fte bij de gemeente Alkmaar.

*Voor genoemde detacheringen zijn een laatste mogelijkheid om het dienstverband in stand te houden. Het spreekt voor zich dat het niet van de *** gevraagd kan worden, dit tot een structurele oplossing te maken, daarom zijn wij genoodzaakt hierbij uw dienstverband op te zeggen wegens opheffing van de betrekking, omdat wij u geen passende functie kunnen aanbieden op grond van artikel S-2, lid 1, onder eerste bullet CAO-HBO. Ingevolge deze opzegging eindigt uw dienstverband per 1 mei 2001.”*

Blijkens de brief van 12 december 2000 van *** aan appellante dient in de ongedateerde brief (verzonden op 28 november 2000) voor “1 mei 2001” te worden gelezen “1 juni 2001”.

2. Ingevolge artikel S-1, eerste lid, aanhef en sub a, van de van toepassing zijnde CAO-HBO (hierna te noemen: de CAO), eindigt de dienstbetrekking door opzegging met inachtneming van artikel S-2. Artikel S-2, eerste lid, aanhef en sub a, eerste punt, van de CAO (voorzover hier van belang) bepaalt, dat opzegging van een dienstbetrekking als bedoeld in artikel S-1, eerste lid, sub a, door de werkgever kan geschieden wegens opheffing van de betrekking, indien het na een zorgvuldig onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden of indien deze werknemer een passende functie weigert te aanvaarden.

3. Partijen houdt met name verdeeld de vraag, of een zorgvuldig onderzoek naar een passende functie voor appellant heeft plaatsgevonden.

Appellante heeft betoogd, dat er binnen de instelling wel passende functies voor haar beschikbaar zijn, mede gezien haar brede inzetbaarheid, maar dat verweerder onvoldoende heeft getracht een dergelijke functie te vinden. Nimmer is gesteld, dat er voor haar geen passende functie beschikbaar zou zijn. Het beleid was er juist op gericht, dat alle docenten van de op te heffen afdelingen een functie zouden krijgen. Er is dan ook geen sociaal plan gemaakt. Ten tijde van de ontwikkeling van de nieuwe studierichting Vrijetijdskunde heeft appellante op dringend verzoek van de directeur van die studierichting de rol van haar zieke leidinggevende in de afbouw van een oude studierichting overgenomen. Daarbij heeft zij de haar toegekende studiefaciliteiten om een studie af te ronden opgegeven, omdat zij tijd wilde hebben om aan de ontwikkeling van het nieuwe curriculum te kunnen deelnemen. Door de programmamanager werd zij echter buiten de ontwikkelingen gehouden. Dit alles leidde uiteindelijk tot ziekte bij appellante. Tijdens haar ziekte werd zij opnieuw gevraagd de coördinatie van een af te bouwen studierichting over te nemen van een collega. Ook aan de daarbij gemaakte afspraken werd binnen twee maanden getornd. In 1999 is appellante een mobiliteitstraject aangeboden, van welk aanbod zij gebruik heeft gemaakt. Naar haar mening was het doel van dit traject herplaatsing binnen de eigen unit in dezelfde functie, maar in een andere werkomgeving. Vastgelegd is, dat plaatsing in het mobiliteitstraject geen nadelige gevolgen zou hebben voor haar rechtspositie. Ten einde haar kwaliteiten en inzetbaarheid te vergroten is zij zelf op zoek gegaan naar mogelijkheden om tijdelijk te worden gedetacheerd. Daarbij heeft zij steeds de inhoudelijke relatie met

beleid en vrije tijd in het oog gehouden. Ook dit wijst er naar haar mening op, dat het nimmer de bedoeling was, dat zij buiten de Hogeschool een werkring zou zoeken. Hieraan doet niet af, dat appellante na enige tijd – op aandringen van de personeelsfunctionaris van de Hogeschool – heeft ingestemd met een aanvulling op de doelstellingen van het mobiliteitstraject. Zij was bereid de mogelijkheid te onderzoeken van een werkring buiten het onderwijs. Afgesproken werd echter, dat zij haar functie binnen de Hogeschool in algemene zin zou hervatten indien zou blijken dat externe mogelijkheden niet adequaat waren. Toen de Hogeschool eind 2000 ontslag aankondigde en daarin volhardde, heeft appellante aanvankelijk bewilligd in onderhandelingen over een beëindigingsregeling, onder voorwaarde, dat geen inkomensdaling zou plaatsvinden. Dit bleek niet mogelijk.

Verweerder heeft het volgende aangevoerd. Tot medio 1999 bekleedde appellante de functie van docente bij het samengestelde programma Cultuur en Beleid. Als gevolg van overheidsbeleid en afspraken tussen de hogescholen dienden alle samengestelde programma's te worden afgebouwd. Deze afbouw ging per 1 september 1998 in, hetgeen betekende dat vanaf die datum geen studenten meer werden toegelaten. Per 1 september 1998 ging echter ook de nieuwe opleiding Vrijetijdskunde van start, waarin elementen van het samengestelde programma Cultuur en Beleid waren verwerkt. Een aantal medewerkers, waaronder appellante, is toen in de gelegenheid gesteld om zich met behulp van het mobiliteitsfonds zodanig te bekwamen, dat inzet bij de opleiding Vrijetijdskunde mogelijk zou zijn. Ten aanzien van appellante is het mobiliteitstraject – na uitstel wegens ziekte – gestart op 23 maart 2000. Juist daarvoor was sprake van een belangrijke wending op initiatief van appellante. Zij had te kennen gegeven, dat zij graag weg wilde bij de Hogeschool en dat zij het mobiliteitstraject in dat kader wilde aanwenden. Door appellante is vervolgens het bureau De Ruijter, Maas en partners uit Amsterdam voorgedragen. Verweerder heeft aan dit bureau de opdracht verstrekt; in de stukken mocht echter niet worden gesproken over externe outplacement. Door genoemd bureau is derhalve ook niet gezocht naar een andere functie voor appellante binnen de Hogeschool.

Volgens verweerder is niet zonder gewicht, dat appellante nimmer heeft aangegeven, welke werkzaamheden zij op de Hogeschool zou willen c.q. kunnen verrichten. Ook heeft zij niet gesolliciteerd op een functie voor vrijtijdsexpert, terwijl zij via het interne internet op de hoogte kon zijn van vacatures.

Verweerder acht voorts van belang, dat eind 2000 tussen partijen overleg is gepleegd over een beëindigingsovereenkomst.

Concluderend meent verweerder, dat aan de eisen van artikel S-2, eerste lid, aanhef en sub a, eerste punt, van de CAO is voldaan.

4. De Commissie overweegt het volgende.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde is aannemelijk geworden, dat de functie, die appellante als docente binnen de studierichting Cultuur en Beleid uitoefende, niet meer aanwezig is. Opzegging van een dienstbetrekking wegens opheffing van de betrekking is ingevolge het hiervoor onder II.2 aangehaalde onderdeel van artikel S-2 van de CAO mogelijk indien het na een zorgvuldig onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is gebleken de werknemer een mede in verband met zijn persoonlijkheid en omstandigheden voor hem passende functie aan te bieden. De Commissie is van oordeel, dat primair op de werkgever de bewijslast rust, dat hij een zorgvuldig onderzoek heeft ingesteld naar de aanwezigheid van een passende functie en dat het blijkens het resultaat van dat onderzoek in redelijkheid niet mogelijk is de werknemer zulk een functie aan te bieden.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde is komen vast te staan, dat verweerder heeft afgezien van het verrichten van een onderzoek naar een passende functie voor appellante binnen de Hogeschool en wel omdat hij zich op het standpunt stelde, dat zij niet zou zijn geïnteresseerd in een functie binnen de Hogeschool.

Nog daargelaten of de omstandigheid, dat de werknemer niet zou zijn geïnteresseerd in een functie binnen de organisatie van verweerder, verweerder zonder meer zou ontslaan van de plicht een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in genoemd onderdeel van artikel S-2 van de CAO te verrichten, staat – zoals hiervoor overwogen – in het onderhavige geval geenszins vast, dat appellante onder geen beding een andere functie aan de Hogeschool ambieerde. Weliswaar is op een gegeven moment in het jaar 2000 door appellante kenbaar gemaakt dat zij wilde proberen te zoeken naar een

managementfunctie of projectleidersfunctie bij een gemeente of een instelling in de semi-overheidssfeer, maar onvoldoende is door verweerder weersproken de stelling van appellante, dat zij deze bereidheid slechts onder voorwaarden heeft uitgesproken. Het memo van appellante aan *** over mogelijke detachering bij het Stadsdeel Bos en Lommer en de gemeente Alkmaar biedt grond voor de stelling, dat appellante niet aanstonds haar relatie met de Hogeschool zou willen opgeven, nu zij over de werkzaamheden bij genoemd Stadsdeel en de gemeente het volgende schrijft: *“Overigens zie ik veel raakvlakken met onderdelen van vrijetijdskunde die tot nu toe in de opleiding niet zo naar voren zijn gekomen. Ook van die kennis en contacten kan de hogeschool profiteren.”* Uit de brief van het bureau ***, en partners van 23 mei 2001 kan ook blijken, dat appellante niet op voorhand beoogde de Hogeschool te verlaten. In de brief staat geschreven, dat de begeleiding door dit bureau zich richtte op een loopbaanoriëntatie, in welk verband wordt verwezen naar de offerte van 10 mei 2000, waarin sprake is van een analyse (test en gesprekken) en een loopbaanadvies. De tijdelijke detacheringen waren volgens genoemd bureau bedoeld ten behoeve van de oriëntatie. De brief van 23 mei 2001 vermeldt daarover het volgende: *“Zij (d.i. de detacheringen) geven meer inzicht over soorten organisaties en functies/taken die interessant kunnen zijn voor de loopbaan van betrokkene en de keuzes die zij mogelijk in de toekomst gaat maken. Ook het werken binnen de Academie van Vrijetijdskunde is in de analyse meegenomen.”* Voorts acht de Commissie de volgende zin uit de brief van belang: *“Zoals de offerte van 10 mei 2000 aangeeft, is er geen sprake van een outplacementtraject.”*

Overigens zou een passieve houding van een werknemer eerst afdoen aan de plicht van de werkgever om een zorgvuldig onderzoek te verrichten naar een passende functie nadat de werkgever al een zodanige functie zou hebben aangeboden. Daarvan is in dit geval niet gebleken. Naar het oordeel van de Commissie kan bovendien niet worden staande gehouden, dat appellante een passieve houding heeft aangenomen. Een dergelijke houding kan in elk geval niet worden afgeleid uit het feit, dat appellante niet zou hebben gereageerd op een vacature in haar vakgebied. De enkele omstandigheid, dat werknemers van de Hogeschool toegang hebben tot het interne internet van de Hogeschool, is te vrijblijvend om daarin het aanbieden van een passende functie te zien.

Nog afgezien van het vorenstaande diende verweerder in dit geval de onderzoeksplicht als vorenbedoeld des te serieuzer te nemen aangezien in de door de Hogeschool en appellante op 2 november 1999 getekende deelnameverklaring aan het mobiliteitsfonds is vermeld: *“De huidige of met de deelnemer overeengekomen dan wel over een te komen nieuwe rechtspositie blijft behouden. De *** garandeert dat geen gebruik gemaakt zal worden van de bepaling in de “Handleiding Mobiliteitsfonds”, waarin staat dat, als na één jaar blijkt dat er onverhoopt geen passende functie beschikbaar is, de werknemer alsnog ontslagen wordt.”*

In dit verband acht de Commissie tevens van belang, dat de laatste benoemingsakte van appellante (uitgereikt in verband met wijzigingen in de arbeidsvoorwaarden), getekend namens verweerder op 27 december 1994 en door appellante op 12 januari 1995, als functie van appellante vermeldt: *“docent bij de sector HBO-alfa”*. Dit is derhalve een ruime aanstellingsfunctie. Het vinden van een passende functie zou voor een werknemer met een zo ruime aanstelling relatief minder problemen moeten opleveren dan voor een werknemer met een beperkt omschreven functie. Het feit, dat genoemde sector inmiddels is opgeheven, kan hieraan niet afdoen, nu verweerder de aanstelling van appellante na deze opheffing niet heeft aangepast.

Het vorenstaande brengt de Commissie tot het oordeel, dat verweerder bij het opzeggen van de dienstbetrekking wegens opheffing van de betrekking van appellante niet heeft voldaan aan de voorwaarde, genoemd in artikel S-2, eerste lid, aanhef en onder a, eerste punt, van de CAO, dat hij een zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een passende functie voor appellante. Het bestreden besluit komt dan ook in aanmerking om te worden vernietigd wegens strijd met deze bepaling.

Hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd, behoeft geen bespreking meer.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit.

Schorsing van een docente, als ordemaatregel

Het bestreden besluit strekt tot schorsing van appellante als ordemaatregel op grond van artikel F9, tweede lid, van de CAO-VO. De Commissie gaat ervan uit, dat verweerder heeft beoogd de schorsing te doen steunen op het bepaalde onder g van het tweede lid van artikel F9. In het besluit heeft verweerder geen datum genoemd tot welke de ordemaatregel voortduurt. Verweerder heeft bedoeld appellante te schorsen tot en met de einddatum van haar dienstverband, te weten 31 juli 2001.

Aangezien het bestreden besluit is genomen op 20 april 2001, duurt de schorsing tot 20 juli 2001. Voor de resterende dagen van het dienstverband zal verweerder zich opnieuw dienen te beraden.

Vanaf het moment, dat haar raadsman bij de zaak werd betrokken, heeft verweerder alle correspondentie met appellante in elk geval naar haar raadsman gezonden. Daarmede heeft verweerder voldaan aan de juiste toezending van stukken.

De CAO eist, dat het belang van de school de schorsing vordert. Het belang van de school is onder meer hierin gelegen, dat leerlingen ongestoord onderwijs kunnen genieten. Verweerder meent, dat de aanwezigheid van appellante de rust zal verstoren. Hij heeft zich daarbij gebaseerd op een aantal feiten en omstandigheden. De enkele ontkenning van appellante kan niet als voldoende tegenbewijs gelden. De door verweerder overgelegde stukken geven een geheel ander beeld van de situatie dan appellante kennelijk heeft. Nu dat laatste beeld niet met bewijzen is gestaafd, acht de Commissie het op grond van hetgeen verweerder gemotiveerd heeft gesteld voldoende aannemelijk gemaakt, dat er zich steeds grotere ordeproblemen tijdens de lessen van appellante voordeden. Niet kan worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid het bestreden besluit heeft kunnen nemen. Beroep verworpen.

Uitspraak op het beroep van
mevrouw *** te *** (appellante)
tegen een besluit van
het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 20 april 2001 heeft verweerder appellante op grond van artikel F9 van de van toepassing zijnde CAO-VO geschorst als ordemaatregel met ingang van 20 april 2001.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 3 mei 2001, blijkens het poststempel verzonden op 7 mei 2001, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 18 mei 2001 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 30 mei 2001 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bijgestaan door mr. ***, advocaat te Hilversum, en verweerder bij monde van de volgende personen: ***, rector van het onder verweerder ressorterende ***College (hierna te noemen: de school) te ***, ***, conrector van de school, ***, locatieleider van het brugklasgebouw van de school, alsmede mevrouw *** en mr. ***, beiden beleidsmedewerker bij het bureau van verweerder.

De standpunten van partijen.

Het bestreden besluit.

Verweerder heeft het besluit tot schorsing van appellante doen steunen op de volgende overwegingen:

“1. Uw geringe onderwijservaring gerelateerd aan uw sterke gedrevenheid om binnen het onderwijs werkzaam te willen zijn, geven aan uw opstelling een sterk krampachtig karakter. Hierdoor is het voor leerlingen, collega's en schoolleiding onmogelijk op een adequate wijze samen te werken.

2. Het ontbreken van het juiste inlevingsvermogen voor leerlingen heeft als gevolg een gespannen sfeer in de klas. Dit resulteert weer in maatregelen die niet passen in de cultuur van de school.
3. Uw visie op het handhaven van gezag staan haaks op de pedagogische doelstellingen van de school. Als gevolg hiervan komen didactische processen niet op gang en wordt kennis niet overgedragen.
4. Bij het continueren van uw werkzaamheden acht de schoolleiding het risico voor eventuele psychische gevolgen voor alle betrokkenen onaanvaardbaar groot.”

Het standpunt van appellante.

Appellante klaagt zich erover, dat verweerder de brief van 10 april 2001, bevattende het voornemen haar te schorsen, niet naar haar postbusnummer heeft gezonden, maar naar haar woonadres. Het was de school bekend, dat aan haar woonadres gerichte post haar niet bereikt.

Ten aanzien van de inhoud van het bestreden besluit voert zij het volgende aan.

Zij betwist, dat zij een gebrek aan ervaring heeft. Zij heeft onderwijservaring vanaf 1992.

De manier van lesgeven door appellante, de omgang met leerlingen en collega-docenten was tot 1 april 2001 geen punt van discussie. Het verbaast haar dan ook, dat zij na die tijd kennelijk niets meer goed kon doen. Ditzelfde geldt ook voor het inlevingsvermogen van appellante met de leerlingen en haar visie op de pedagogische doelstellingen van de school.

Bij dit alles moet worden bedacht, dat het vak godsdienst geen gemakkelijk vak is om les in te geven. Leerlingen zijn vaak onvoldoende geïnteresseerd. De schoolleiding had haar meer moeten steunen en begeleiden. Aan begeleiding heeft het juist geschort. In de paar begeleidingsgesprekken, die er zijn geweest, is niet gesproken over haar functioneren of haar vermogen tot communicatie.

Appellante is van mening, dat verweerder niet duidelijk heeft gemaakt, waarom zij haar dienstverband niet kon uitdienen. Zij ontkent de door verweerder beweerde excessen.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot schorsing van appellante als ordemaatregel op grond van artikel F9, tweede lid, van de van toepassing zijnde CAO-VO (hierna te noemen: de CAO). In dat besluit heeft verweerder niet nader aangegeven op welke van de in het tweede lid van artikel F9 genoemde gronden de schorsing van appellante is gebaseerd. Er zijn geen aanwijzingen dat de gronden genoemd in artikel F9, tweede lid, onder a tot en met d, zich in dit geval voordoen. Nu appellante een tijdelijk dienstverband heeft tot en met 31 juli 2001 en is gesteld noch gebleken dat verweerder het voornemen had haar te ontslaan op een van de gronden genoemd in artikel F7, eerste lid, sub a, b en i, van de CAO of het dienstverband te ontbinden – zodat ook een schorsing op grond van artikel F9, tweede lid, onder e en f, niet in aanmerking kwam -, gaat de Commissie ervan uit, dat verweerder heeft beoogd de schorsing te doen steunen op het bepaalde onder g van het tweede lid van artikel F9.

Ingevolge artikel F9, tweede lid, aanhef en onder g, van de CAO kan de werkgever de werknemer schorsen in andere (dan de onder a tot en met f genoemde) gevallen waarin het belang van de instelling dit vordert voor ten hoogste drie maanden. Deze termijn van drie maanden kan ten hoogste één keer met drie maanden worden verlengd.

In het besluit heeft verweerder geen datum genoemd tot welke de ordemaatregel voortduurt. Verweerder heeft in het bestreden besluit echter wel overwogen, dat het voornemen bestaat de arbeidsovereenkomst van appellante, waarvan de einddatum 31 juli 2001 is, niet te verlengen. Gelet hierop moet naar het oordeel van de Commissie als vaststaand worden aangenomen, dat verweerder heeft bedoeld appellante te schorsen tot en met de einddatum van haar dienstverband, te weten 31 juli 2001. Aangezien het bestreden besluit is genomen op 20 april 2001, duurt de schorsing tot 20 juli 2001. Voor de resterende dagen van het dienstverband zal verweerder zich opnieuw dienen te beraden.

De Commissie gaat uit van een tot 20 juli 2001 durende schorsing.

Ten aanzien van de grief van appellante over toezending van stukken naar haar woonadres is de Commissie gebleken, dat vanaf het moment, dat haar raadsman bij de zaak werd betrokken, te weten

tussen het op 10 april 2001 kenbaar gemaakte voornemen tot schorsing en het mondelinge verweer door appellante tegen dit voornemen op 19 april 2001, verweerder alle correspondentie met appellante in elk geval naar haar raadsman heeft gezonden. Daarmede heeft verweerder voldaan aan de juiste wijze van toezending van stukken. De raadsman was ook aanwezig bij het mondelinge verweer.

Inzake de beantwoording van de vraag, of verweerder al dan niet in redelijkheid het bestreden besluit heeft kunnen nemen, overweegt de Commissie het volgende.

Artikel F9, tweede lid, aanhef en onder g, van de CAO eist, dat het belang van de school de schorsing vordert. Het belang van de school is onder meer hierin gelegen, dat leerlingen ongestoord onderwijs kunnen genieten. Daartoe dienen zaken, die onrust kunnen veroorzaken, te worden vermeden.

Verweerder meent, dat de aanwezigheid van appellante de rust zal verstoren. Hij heeft zich daarbij gebaseerd op het volgende.

Vanaf het begin (eind januari 2001) van de werkzaamheden van appellante op de school ter vervanging van een zieke docente deden zich kleine incidenten voor. Leerlingen klaagden over het hoge dicteertempo van appellante, over de onduidelijkheden in de te leren lesstof en over de berekening van cijfers. Nagenoeg dezelfde antwoorden werden bij onderscheidene leerlingen verschillend gewaardeerd. Na de voorjaarsvakantie verergerde de situatie. De klassen werden rumoeriger. Er werden steeds meer leerlingen uit de klas gestuurd. Ook de docenten van de lessen na die van appellante ondervonden de gevolgen daarvan in de vorm van onrust onder de leerlingen. Waarschuwingen door de mentoren en leerjaarcoördinatoren aan de leerlingen, dat bij verwijdering door appellante een extra straf zou worden gegeven, hadden geen resultaat. Op de dagen dat appellante les gaf, was het voor leerjaarcoördinatoren bijna ondoenlijk hun eigen werk af te handelen, in verband met het feit, dat zij veelvuldig corrigerend moesten optreden. Op een gegeven moment escaleerde de zaak doordat appellante lichamelijk geweld toepaste. Verweerder heeft verslagen van drie leerlingen overgelegd met een beschrijving van de situatie tijdens de lessen van appellante. Daarin wordt gesproken over regelmatig schreeuwen door appellante en verwijdering van leerlingen. In het door appellante zelf geschreven verslag maakt zij melding van het tikken door haar tegen de wang van een leerling, die niet naar haar wilde luisteren.

Hoewel appellante heeft ontkend, dat zij problemen heeft met het handhaven van de orde en zij tevens het toepassen van lichamelijk geweld heeft ontkend, heeft zij de door verweerder met stukken – waaronder een eigen verklaring van appellante – gestaafde, andersluidende stellingen, niet weerlegd. Haar enkele ontkening kan niet als voldoende tegenbewijs gelden. De door verweerder bij het verweerschrift overgelegde stukken en de verklaring van de locatieleider van het gebouw, waarin appellante werkzaam was, ter zitting, geven een geheel ander beeld van de situatie dan appellante kennelijk heeft. Nu dat laatste beeld niet met bewijzen is gestaafd, acht de Commissie het op grond van hetgeen verweerder gemotiveerd heeft gesteld voldoende aannemelijk gemaakt, dat er zich steeds grotere ordeproblemen tijdens de lessen van appellante voordeden. Het feit, dat appellante voldoende kennis heeft van het vak godsdienst, zoals verweerder ook erkent, doet daaraan niet af. Verweerder is verantwoordelijk voor het handhaven van de rust in de school. Als die rust niet terugkeert ondanks gesprekken met – onder meer - de rector, de corrector alsmede de locatieleider van het brugklasgebouw, waarin appellante werkzaam was, en waarschuwingen van de zijde van leerjaarcoördinatoren en mentoren aan de leerlingen, is het naar het oordeel van de Commissie in verband met vorenomschreven verantwoordelijkheid van verweerder niet onredelijk dat verweerder tot het treffen van ordemaatregelen overgaat.

Gelet op het vorenstaande kan niet worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid het bestreden besluit heeft kunnen nemen.

Ook in het overigens door appellante aangevoerde ziet de Commissie geen reden voor vernietiging van het bestreden besluit. Het daartegen gerichte beroep dient derhalve te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep.

A.I.3 Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
Confessioneel Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie

Overzicht

- 01/1 Beëindiging van tijdelijke aanstelling
artikelen H-12, H-13 en H-17 van de CAO-BVE; artikel 7:667 van het Burgerlijk Wetboek
- 01/2 Ontslag na functieongeschiktheidsadvies van USZO
artikelen H-54 van de CAO-BVE; artikel 20 BZA

Beëindiging van tijdelijke aanstelling.

Appellant had een arbeidsovereenkomst met verweerder voor bepaalde tijd vanaf 8 december 1999 tot 8 december 2000. Bij schrijven van 7 december 2000 deelt verweerder aan appellant mede: "Met ingang van 8 december 2000 zal uw aanstelling worden gecontinueerd met een tijdelijke aanstelling van 2 maanden." Bij schrijven van 9 januari 2001 deelt verweerder aan appellant mede: "Uw tijdelijke aanstelling expireert van rechtswege en er zal geen vervolgaanstelling plaatsvinden. Dit betekent voor u dat de arbeidsovereenkomst met ingang van 8 februari 2001 eindigt." Ingevolge het bepaalde in artikel 7:667 Burgerlijk Wetboek en artikel H-17 CAO Bve eindigt de voor bepaalde tijd aangegane arbeidsovereenkomst op het overeengekomen tijdstip zonder dat voorafgaande opzegging nodig is. De verlenging met 2 maanden staat mogelijk op gespannen voet met het bepaalde in artikel H-13 CAO Bve, in die zin dat er geen beoordeling heeft plaatsgevonden op grond waarvan een verlenging was geïndiceerd. Daar staat tegenover dat appellant deze verlenging zonder protest heeft geaccepteerd. Rest de beantwoording van de vraag of de Commissie onbevoegd is van het beroep kennis te nemen dan wel dat de Commissie appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk dient te verklaren. Aangezien appellant niet gesteld heeft dat aan de beëindiging van de verlengde arbeidsovereenkomst een ontslag ten gronde ligt, dient de Commissie, die voor ontslag zaken bevoegd is, zich in deze zaak onbevoegd te verklaren. De Commissie verklaart zich onbevoegd.

***, wonende te ***, appellant, gemachtigde: *** van de Onderwijsbond CNV, tegen

het Regionaal Opleidingen Centrum ***, gevestigd te ***,

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Appellant had een arbeidsovereenkomst met verweerder voor bepaalde tijd vanaf 8 december 1999 tot 8 december 2000.

Bij schrijven van 7 december 2000 (door appellant op die dag ook door hem ontvangen) deelt verweerder aan appellant mede: *Met ingang van 8 december 2000 zal uw aanstelling worden gecontinueerd met een tijdelijke aanstelling van 2 maanden.*

Bij schrijven van 9 januari 2001, door appellant ontvangen op 16 januari 2001, deelt verweerder aan appellant mede: *Verwijzend naar de brief van 7 december 2000 bericht ik u dat uw tijdelijke aanstelling van rechtswege expireert en er geen vervolgaanstelling zal plaatsvinden. Dit betekent voor u dat de arbeidsovereenkomst met ingang van 8 februari 2001 eindigt.*

Bij beroepschrift van 16 januari 2001, ingekomen 17 januari 2001, komt appellant in beroep.

Bij aanvullend beroepschrift van 29 januari 2001 met bijlagen voert de gemachtigde van appellant de gronden van het beroep aan.

Bij verweerschrift met bijlagen van 23 februari 2001 voert verweerder verweer tegen het ingesteld beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 16 maart 2001. Aldaar is verschenen appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Van de zijde van verweerder, hoezeer deugdelijk opgeroepen, is niemand verschenen.

Ter zitting heeft de gemachtigde van appellant de zaak bepleit aan de hand van een pleitnotitie en hebben appellant en zijn gemachtigde vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde processtukken geldt als hier herhaald en ingelast.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Tussen partijen staat onweersproken vast dat het eerste dienstverband van 1 jaar van 8 december 1999 tot 8 december 2000 voor bepaalde tijd is aangegaan overeenkomstig artikel H-12, aanhef en sub a, CAO Bve 1999-2000, nu het een eerste indiensttreding betreft.

De door de gemachtigde van appellant aangevoerde beroepsgrond komt op het volgende neer:

Artikel H-13 CAO Bve spreekt van een aanstelling met een maximale duur van 1 jaar en geeft de mogelijkheid van verlenging "indien de uitkomst van de beoordeling daartoe aanleiding geeft". Er is

geen beoordeling geweest, zodat verweerder aan appellant een aanstelling voor onbepaalde tijd had moeten verstrekken. Door omissies van verweerder staat appellant, 53 jaren oud, thans aan de kant. Uit hetgeen door partijen over en weer is aangevoerd is de Commissie het volgende gebleken. Op 7 juni 2000 en op 23 november 2000 hebben functioneringsgesprekken plaatsgevonden. Na het laatste functioneringsgesprek was de tijd te kort voor een beoordeling. Verweerder heeft daarom de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd verlengd met 2 maanden. Op 12 december 2000 heeft een gesprek tussen appellant en verweerder plaatsgevonden. Het rechtskarakter van dit gesprek is de Commissie niet duidelijk, doch beide partijen noemen het geen beoordeling. Appellant ervaaarde dit gesprek zoals hij dat noemt als een "exit-gesprek". De dag daarna heeft appellant aangegeven dat hij geen behoefte heeft aan 'een rituele dans'. Een beoordeling heeft vervolgens niet meer plaatsgevonden.

Ter zitting daarnaar gevraagd heeft appellant aangevoerd dat hij tegen de verlenging met 2 maanden niet heeft geprotesteerd, integendeel dat hij op basis van die aanstelling heeft gewerkt.

De Commissie komt daarom tot het volgende oordeel.

Ingevolge het bepaalde in artikel 7:667 Burgerlijk Wetboek en artikel H-17 CAO Bve eindigt de voor bepaalde tijd aangegane arbeidsovereenkomst op het overeengekomen tijdstip zonder dat voorafgaande opzegging nodig is. Dit geldt ook voor de verlengde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. Dit betekent dat de arbeidsverhouding tussen appellant en verweerder eindigde op 8 februari 2001.

De verlenging met 2 maanden staat mogelijk op gespannen voet met het bepaalde in artikel H-13 CAO Bve in die zin dat er geen beoordeling heeft plaatsgevonden op grond waarvan een verlening was geïndiceerd. Daar staat tegenover dat appellant deze verlening zonder protest heeft geaccepteerd, zodat de Commissie bij haar beoordeling dient uit te gaan van een verlengde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd.

De Commissie wil in dit verband wel opmerken dat het personeelsbeleid bij verweerder bepaald niet die zorgvuldigheid heeft, die daarvan naar redelijkheid verwacht mag worden.

De stelling van de gemachtigde van appellant dat aan appellant een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd had dienen te worden aangeboden, kan de Commissie niet in haar overwegingen betrekken, nu enerzijds een dergelijke arbeidsovereenkomst niet is aangeboden (en dus ook niet geaccepteerd) en anderzijds de Commissie niet de bevoegdheid heeft te bepalen dat de wel aangeboden arbeidsovereenkomst er een is voor onbepaalde tijd.

Rest de beantwoording van de vraag of de Commissie onbevoegd is van het beroep kennis te nemen dan wel dat de Commissie appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk dient te verklaren.

Aangezien appellant niet gesteld heeft dat aan de beëindiging van de verlengde arbeidsovereenkomst een ontslag ten gronde ligt, dient de Commissie, die voor ontslag zaken bevoegd is, zich in deze zaak onbevoegd te verklaren.

BESLISSING

Verklaart zich onbevoegd ten aanzien van het beroep.

Ontslag na functieongeschiktheidsadvies van USZO

Bij brief van 21 augustus 2001 deelt verweerster aan appellant mede dat zij heeft besloten appellant gelet op het functieongeschiktheidsadvies van USZO met ingang van 1 maart 2001 te ontslaan wegens arbeidsongeschiktheid. De Commissie is op grond van de feiten van oordeel dat verweerster datgene heeft gedaan wat van haar als goed werkgeefster mag worden verwacht. Verweerster heeft daarbij de wet en regelgeving in acht genomen. De Commissie heeft er begrip voor dat het voor appellant heel moeilijk is te accepteren dat het advies van USZO is dat appellant niet functiegeschikt is te achten voor de functie van docent. In de gegeven omstandigheden mag van verweerster niets anders verwacht worden dat zij dit advies overneemt en vervolgens de mogelijkheden onderzoekt voor een voor appellant passende c.q. gangbare functie.

Beroep ongegrond.

***, wonende te *** appellant, tegen

de Stichting voor Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie ***, gevestigd te ***, verweerster, gemachtigde: mr. *** van de Vereniging Besturenorganisaties Katholiek Onderwijs,

ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Appellant had een arbeidsovereenkomst met verweerster voor onbepaalde tijd.

Bij schrijven van 31 augustus 2001 deelt verweerder aan appellant mede:

“In het functieongeschiktheidsadvies, kenmerk sofinr. 084096056 d.d.2 augustus 2001, heeft USZO verklaard, “dat redelijkerwijs te verwachten is, dat u op de voorgenomen ontslagdatum plus 6 maanden, wegens ziekte of “gebrek de functie van kaderdocent niet kunt uitoefenen.”

Hiervan uitgaande hebben wij besloten u, op grond van artikel H -54 lid d van de CAO -BVE 2001-2002 met inachtneming van de geldende opzegtermijn, per 1 maart 2002 te ontslaan uit uw betrekking van kaderdocent, verbonden aan *** Opleidingen te Maastricht.

Bij beroepsschrift van 28 september 2001, ingekomen 29 september 2001, met een bijlage komt appellant in beroep tegen voormeld besluit van verweerster.

Bij verweerschrift met bijlagen voert verweerster verweer tegen het ingesteld beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 7 december 2001. Aldaar is verschenen appellant in persoon.

Van de zijde van verweerster verscheen de heer ***, hoofd P&O van verweerster, bijgestaan door mr. ***.

Ter zitting hebben partijen de zaak bepleit, de gemachtigde van verweerster aan de hand van een pleitnotitie, en hebben partijen vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde processtukken geldt als hier herhaald en ingelast.

HET OORDEEL VAN DE COMMISSIE

Bij het geven van ontslag en in de periode daaraan voorafgaand dient verweerster zich te gedragen als een goed werkgeefster en ook de wettelijk voorschriften dienaangaande in acht te nemen. In het bijzonder is hier van belang het bepaalde in artikel 20 Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair en voortgezet onderwijs en educatie en beroepsonderwijs.

Uit de inhoud van de overgelegde processtukken met bijlagen en uit het verhandelde ter zitting is de Commissie het navolgende gebleken.

Als klasse docent (Nederlands) heeft appellant naar behoren gefunctioneerd.

Ook het beroepsonderwijs is aan veranderingen onderhevig. Van klassiek klassikaal lesgeven is het onderwijs gewijzigd in het begeleiden van leerlingen in een zelfstandigheid van hen in het onderwijs. Laatstelijk vanaf februari 1999 was appellant als docent werkzaam in de unit Techniek met de opdracht lessen Nederlands en Maatschappelijke Culturele Vorming te verzorgen in bol-2 en bol-4 opleidingen. Appellant ervaarde zijn werkzaamheden aldaar als het zijn van een loopjongen. Ook de sfeer onder de docenten van die afdeling ervaarde hij heel negatief.

Met ingang van 21 september 1999 tot het ontslag was appellant arbeidsongeschikt op grond van ziekte.

In die periode dient verweerster af te gaan op berichten van de bedrijfsarts, de USZO, en de mogelijkheden van reïntegratie te onderzoeken.

Hierbij dient in aanmerking genomen te worden dat verweerster gedurende de eerste anderhalf jaar van de ziekteperiode er van uitging dat appellant als docent zou terugkeren. Na anderhalf jaar kreeg verweerster te horen dat een docentschap voor appellant er niet meer inzat en dat naar andere werkzaamheden omgezien moest worden.

Naar aanleiding van een spreekuurcontact op 4 oktober 1999, bericht de bedrijfsarts dat appellant arbeidsongeschikt is. Naar aanleiding van een spreekuurcontact op 2 november 1999 bericht de bedrijfsarts dat appellant nog arbeidsongeschikt is. Naar zijn mening zou appellant wel werkzaamheden op arbeidstherapeutische basis kunnen verrichten buiten zijn eigen unit. Daarop voorziet verweerster appellant van werk op arbeidstherapeutische basis bij de unit Educatie voor het verzorgen van NT2, Nederlands als tweede taal.

Het voorlopig reïntegratieplan van 10 november 1999 wordt opgesteld.

Naar aanleiding van een spreekuurcontact op 8 december 1999 bericht de bedrijfsarts dat appellant voorlopig op arbeidstherapeutische basis werkzaamheden zal blijven verrichten op de unit educatie Sittard/Geleen. Naar aanleiding van een spreekuurcontact op 10 februari 2000 bericht de bedrijfsarts dat het huidige beleid gecontinueerd moet worden. Al spoedig blijkt dat appellant de docentfunctie binnen de unit Educatie niet kon waarmaken.

Het volledige reïntegratieplan van 30 maart 2000 wordt opgesteld. In het volledige reïntegratieplan wordt er melding van gemaakt dat appellant niet in staat is zijn onderwijswerkzaamheden voor de unit Techniek uit te voeren. In verband daarmee wordt op dat moment onderzocht of appellant inzetbaar is voor een andere unit. Echter tot overleg met appellant over reïntegratie in een andere unit komt het niet. Appellant blijkt op de ten tijde van het voorlopig reïntegratieplan verwachte hersteldatum van 1 mei 2000 niet arbeidsgeschikt.

Naar aanleiding van een spreekuurcontact met appellant op 23 juni 2000 bericht de bedrijfsarts slechts dat hij dhr. ***, hoofd personeelszaken van verweerster, heeft ingelicht.

Op 29 juni 2000 vindt een gesprek plaats tussen dhr ***, Unitmanager Handel en Uiterlijke Verzorging, appellant en dhr .***, docent Nederlands, over de inhoud van het vak Nederlands binnen de unit Handel en Uiterlijke Verzorging. Appellant meent niet met deze groep leerlingen en de inhoud van het vak Nederlands (communicatieve vaardigheden) binnen de betreffende unit uit de voeten te kunnen. Appellant acht zichzelf niet in staat deze taak, zelfs niet op therapeutische basis, op zich te nemen.

Op 25 september 2000 vindt een gesprek plaats tussen appellant en dhr .***, hoofd unit Toerisme, nadat appellant op arbeidstherapeutische basis is begonnen op deze unit.

Hij heeft als taak:

Het voeren van het beheer over de "stilteruimte" c.q. "studieruimte" van de unit Toerisme in het kader van het PGO.

Het beheer over de aanwezigheidsregistratie van de studenten MTRO, leerjaar 1

Indien nodig, het beantwoorden van vragen van studenten in het kader van hun werkzaamheden als tutorgroep.

Gevraagd en ongevraagd adviseren van de tutores MTRO vanuit zijn taakgebied.

In dit gesprek maakt appellant kenbaar dat hij dit werk slechts voor een beperkte periode wil doen, omdat hij het beneden zijn niveau acht. Hij ervaart het zelfs als vernederend hoe verweerster hem in deze positie heeft gebracht. Het werk bevredigt hem niet en hij vindt dat hij te duur is voor dit werk. Verder klaagt hij over de rotzooi die de leerlingen maken en over hun gebrek aan motivatie. Ook ergert hij zich aan zijn collega's en wel zodanig dat hij niet in de docentenkamer gaat pauzeren. Ter zitting heeft appellant met zo veel woorden gezegd dat hij een klacht indient wegens smaad, laster en eerroof.

De heer *** is op zijn beurt ook niet tevreden over het functioneren van appellant. Vooral zijn omgang met leerlingen laat te wensen over. De heer *** toont begrip voor de onvrede van appellant over de inhoud van zijn taken. Hij wijst er echter op dat de bedoeling van verweerster is om hem de kans te geven in een rustige omgeving en met voldoende tijd aan zichzelf te kunnen werken om een goede terugkeer in het onderwijsleerproces in *** mogelijk te maken.

Bij brief van 25 september 2000 zet appellant zijn mening uiteen over de bedrijfsarts, dhr. Herens. Tevens geeft hij aan zeer ontevreden te zijn over het reïntegratieproces. Hij verzoekt met klem om de aanvraag van een reïntegratieadvies bij USZO. Hij beklaagt zich over het gebrek aan reïntegratieoverleg met hem. Verweerster reageert daarop met een brief van 28 september 2000,

waarin aangegeven wordt dat op korte termijn advies zal worden ingewonnen bij de Arbodienst en bij USZO, zoals appellant had verzocht. Verder wordt het gevoerde reïntegratiebeleid van verweerster nader toegelicht en wordt appellant gewezen op zijn eigen verplichtingen in het kader van reïntegratie. Aangeboden wordt om indien appellant van mening zou zijn, dat er voor hem geen goede reïntegratiemogelijkheden zijn binnen *** Opleidingen, dat verweerster bereid is samen met hem te bezien of er mogelijkheden zijn buiten *** Opleidingen.

Bij brief van 23 oktober 2000 deelt appellant aan de heer H. *** , unitmanager Toerisme, mede, dat hij na raadpleging van zijn huisarts zijn functie van beheerder van de stilteruimte met ingang van 25 oktober 2000 niet meer kan uitoefenen. Appellant beklaagt zich over een tussen partijen gevoerd gesprek en het gevoerde reïntegratiebeleid.

Bij brief van 9 november 2000 beantwoordt dhr. *** deze brief van appellant. Hij heeft naar aanleiding van appellants brief onmiddellijk contact gezocht met de bedrijfsarts. Afhankelijk van de bevindingen van de bedrijfsarts zal nader overleg gevoerd worden over een reïntegratieplan.

Bij brief van 8 maart 2001 deelt verweerster aan appellant mede dat gelet op de duur van zijn ziekte zij voornemens is een ongeschiktheidsadvies bij USZO aan te vragen. Hem wordt gewezen op de mogelijkheid zelf een arts aan te wijzen en indien hij dat wenst zijn werkgever dat binnen 14 dagen na dagtekening van betreffende brief mede te delen.

Bij brief van 22 maart 2001 doet dhr. *** , unitmanager Techniek, aan appellant toekomen het door hem bij wijze van concept reeds ingevulde formulier Aanvraag advies functieongeschiktheid. Hij verzoekt appellant betreffend formulier samen met hem in te vullen en zijn zienswijze mede te delen voor 1 april 2001. Appellant reageert daarop zeer negatief bij brief van 30 maart 2001.

Bij brief van 18 mei 2001 bericht USZO haar beoordeling van de mate waarin appellant recht heeft op een WAO-uitkering. Appellant wordt in het kader van de WAC voor 45 tot 55 % arbeidsongeschikt geacht.

Bij brief van 31 mei 2001 bericht dhr. *** , arbeidsdeskundige van USZO, aan verweerster zijn advies met betrekking tot de functiegeschiktheid van appellant. Hij deelt mede, dat er geen bezwaren zijn appellant te belasten met administratiewerk rekening houdend met de volgende beperkingen: geen extremen m.b.t. het werken onder tijdsdruk;

stabiele werkomstandigheden en het uitsluiten van risico's ten aanzien van conflicthantering en conflicterend functie-eisen (zoals kwantiteit versus kwaliteit).

Het betekent voor verweerster dat appellant niet meer inzetbaar is voor de functie van docent.

Appellant wordt bij brief van 5 juni 2001 uitgenodigd door verweerster voor een gesprek inzake herplaatsings-mogelijkheden voor 8 juni 2001. Appellant verschijnt niet voor dit gesprek..

Uiteindelijk vindt op 22 juni 2001 een gesprek plaats tussen partijen over herplaatsingsmogelijkheden.

Appellant maakt kenbaar niet te willen reïntegreren als administratief medewerker binnen *** Opleiding.

Namens verweerster wordt aangeboden dan de reïntegratie over te dragen aan USZO, omdat er binnen *** Opleidingen geen herplaatsingsmogelijkheden voor appellant zijn, waarmee hijzelf kan instemmen.

Bij brief van 2 augustus 2001 bevestigt USZO opnieuw dat appellant arbeidsongeschikt geacht wordt in het kader van de WAO voor 45 tot 55 %. Bij brief van gelijke datum bericht USZO dat appellant voor de functie van docent op de voorgenomen ontslagdatum 2 jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn 6 maanden na die datum.

Bij brief van 21 augustus 2001 deelt verweerster aan appellant mede dat zij heeft besloten appellant gelet op het functieongeschiktheidsadvies van USZO met ingang van 1 maart 2001 te ontslaan wegens arbeidsongeschiktheid.

Bij brief van 18 september 2001 deelt verweerster aan appellant mede, dat contact is gezocht met ABP Reïntegratie teneinde te bevorderen dat appellant door begeleiding van ABP Reïntegratie erin zal slagen te reïntegreren in een passende functie buiten *** Opleidingen.

Ter zitting heeft appellant desgevraagd verklaard dat hij voor het beroep van onderwijzer heeft gekozen; dat de arbeidssatisfactie daarvan voor hem doorslaggevend is en dat hij niet heeft gekozen voor een administratieve baan.

De Commissie is op grond van het vorenstaande van oordeel dat verweerster datgene heeft gedaan wat van haar als goed werkgeefster verwacht mag worden. Verweerster heeft daarbij de wet en regelgeving in achtgenomen.

De Commissie heeft er begrip voor dat het voor appellant heel moeilijk is te accepteren dat het advies van USZO is dat appellant niet functiegeschikt is te achten voor de functie van docent. In de gegeven

omstandigheden mag van verweester niets anders verwacht worden dat zij dit advies overneemt en vervolgens de mogelijkheden onderzoekt voor een voor appellant passende c.q. gangbare functie conform het bepaalde in artikel 20 van het Besluit.

De Commissie is dan ook van oordeel dat het beroep van appellant ongegrond moet worden bevonden.

BESLISSING

Verklaart het beroep ongegrond.

A.II. Uitspraken van de Commissies voor Geschillen

A.II.1. Uitspraken van de Commissie van Geschillen NPCS

- 01/1 Overzicht
Verplichting voor deeltijder tot aanwezig zijn bij inhoudelijke vergaderingen
artikelen 16 en 17 van de CAO-PO/Raamovereenkomst PO; artikel 2 van de Overige
voorwaarden (bijlage III)

Verplichting voor deeltijder tot aanwezig zijn bij inhoudelijke vergaderingen

Het tussen partijen gerezen geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder bij het verplicht stellen van de aanwezigheid van verzoekster bij inhoudelijke vergaderingen op een dagdeel, in casu de donderdagmiddag, waarop zij geen lesgebonden taken verzorgt, op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in de artikelen 16, vijfde lid en 17, zevende en achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst. Verzoekster is benoemd met een werktijdfactor van 0,4881 op grond waarvan zij inzetbaar is voor maximaal vijf dagdelen op maximaal 4 dagen. De Commissie komt tot de conclusie dat verweerder bij de vaststelling van het toedelen van taken aan verzoekster zich heeft ingespannen verzoekster zoveel mogelijk aaneengesloten in te roosteren. Zij is van oordeel dat verweerder, mede gelet op de aanwezige ruimte met betrekking tot de inzetbaarheid van verzoekster, in alle redelijkheid en gezien het belang dat moet worden gehecht aan inhoudelijke vergaderingen, van verzoekster mocht verlangen gedurende vier weken op jaarbasis een iets minder aaneengesloten inroostering te accepteren. De Commissie merkt hierbij op dat ten aanzien van verzoekster geen sprake was van verplichtingen bij een andere werkgever noch van verplichtingen in de privé-sfeer, zoals kinderopvang. De Commissie ziet geen aanknopingspunt voor de opvattingen van verzoekster dat van een reguliere werkdag slechts sprake kan zijn indien op die dag ook lesgebonden taken worden verricht.
Verzoek afgewezen.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van de NPCS inzake het geschil tussen mevrouw *** (hierna te noemen: verzoekster) en het bestuur van Vereniging voor Speciaal Onderwijs en Voortgezet Speciaal Onderwijs ***, gevestigd te *** (hierna te noemen: verweerder).

Procesverloop.

Met een brief van 4 oktober 2001 hebben verzoekster en verweerder gezamenlijk bij de Commissie voor Geschillen van de NPCS (verder te noemen: de Commissie) een geschil aanhangig gemaakt met betrekking tot het besluit van verweerder tot vaststelling van de voor verzoekster geldende taken voor het schooljaar 2000-2001. Bij brieven van 15 oktober 2001 hebben partijen het verzoekschrift nader doen toelichten.

De Commissie heeft het geschil op 3 december 2001 in een openbare zitting te Utrecht behandeld, alwaar verzoekster, bijgestaan door mevrouw ***, werkzaam bij de Onderwijsbond CNV te Tilburg, en verweerder, vertegenwoordigd door de heren *** en ***, directeur van de scholengemeenschap voor (voortgezet) speciaal onderwijs *** te *** respectievelijk bestuurslid, en bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij de Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs te Voorburg, hun standpunten hebben uiteengezet respectievelijk doen uiteenzetten.

Feiten.

Verzoekster is als leerkracht in vaste dienst met een deeltijdbetrekking in de vorm van een duo-baan verbonden aan de onder het gezag van verweerder staande scholengemeenschap *** te ***. Haar werktijdfactor was in het schooljaar 2000-2001 0,4881, op grond waarvan zij voor vijf dagdelen per week werkzaam was. Verzoekster verricht op maandag, dinsdag en gedurende een beperkt aantal weken op woensdagmorgen zowel lesgebonden als niet-lesgebonden taken. In de weken dat verzoekster niet op woensdag werkt, wordt zij gedurende vier weken op jaarbasis voor één dagdeel, in casu de donderdagmiddag, geacht inhoudelijke vergaderingen dan wel studiebijeenkomsten bij te wonen.

Bij brief van 10 juni 2000 heeft verweerder verzoekster gewezen op haar afwezigheid bij inhoudelijke vergaderingen waarbij haar aanwezigheid door de directie noodzakelijk werd geacht, en haar nadrukkelijk verzocht deze vergaderingen zonder meer bij te wonen. Het betrof vergaderingen op dagen waarop verzoekster geen lesgebonden taken had.

In een gesprek op 21 november 2000 heeft verzoekster aan verweerder meegedeeld principiële bezwaren te hebben tegen de verplichting de desbetreffende vergaderingen bij te wonen op een dag waarop door haar geen lessen worden verzorgd.

Bij brief van 21 december 2000 heeft verweerder zijn zienswijze nogmaals aan verzoekster uiteengezet en zijn eerder ingenomen standpunt herhaald. Verzoekster heeft in reactie op verweerders brief van 24 februari 2001 haar standpunt, onder verwijzing naar een bijgevoegd schrijven van 22 februari 2001 van de Onderwijsbond CNV, nader toegelicht.

Bij brief van 17 maart 2001 heeft verweerder aan verzoekster meegedeeld haar weigering de bedoelde bijkomsten bij te wonen op te vatten als plichtsverzuim.

Op 21 september 2001 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen verweerder en verzoekster op grond waarvan partijen gezamenlijk hebben besloten de Commissie te verzoeken uitspraak te doen in het tussen hen bestaande geschil.

Standpunt verzoekster.

Verzoekster is van mening dat verweerder met diens besluit haar in te zetten voor niet-lesgebonden taken op een voor haar niet-reguliere werkdag, niet heeft gehandeld in over-eenstemming met het bepaalde in artikel 16, vijfde lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst Primair Onderwijs inzake afspraken arbeidsvoorwaardenbeleid voor de periode 1 augustus 1998 - 1 augustus 2000, verlengd tot 1 augustus 2001 (verder te noemen: de CAO-PO/Raamovereenkomst). In genoemd artikellid is bepaald dat, tenzij er sprake is van incidentele niet geplande werkzaamheden van onderwijskundige of schoolorganisatorische aard, een werkgever niet is gerechtigd werknemers op een voor hen niet-reguliere werkdag terug te laten komen voor niet-lesgebonden taken.

Verzoekster stelt zich onder verwijzing naar vorengenoemd artikellid op het standpunt dat een dagdeel waarop zij geen lesgebonden taken verricht - ook al is er sprake van wel geplande werkzaamheden -, niet kan worden beschouwd als een reguliere werkdag. Verzoekster heeft ter zitting haar standpunt toegelicht door op te merken dat haars inziens gelet op de betekenis 'regelmatig' die "Van Dale" aan het begrip 'regulier' geeft, verweerder haar niet kan verplichten tot aanwezigheid bij inhoudelijke vergaderingen en studiebijeenkomsten op een ander dagdeel dan de woensdagmorgen. Dit dagdeel beschouwt verzoekster, evenals de vier dagdelen op de maandag en dinsdag, als een reguliere werkdag.

Verzoekster merkt ter zitting op dat de nota "Deeltijdarbeid in het speciaal onderwijs" van 13 juni 1995, opgesteld door verweerder en bevattende voorwaarden ten aanzien van onder meer het werken in deeltijd in de vorm van een duo-baan, haars inziens niet kan worden beschouwd als een reglement bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Overige voorwaarden behorend bij de akte van benoeming, bijlage III bij de CAO-PO/Raamovereenkomst (verder te noemen: Overige voorwaarden). Zij acht in ieder geval de opgenomen voorwaarde tot verplichte aanwezigheid bij extra vergaderingen en activiteiten, indien de directie een dergelijke aanwezigheid vereist acht, niet passend binnen de regels neergelegd in de CAO-PO/Raamovereenkomst.

Verder is verzoekster onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 17, achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst van mening dat verweerder bij het vaststellen van haar jaartaak-overeenkomst zich niet voldoende heeft ingespannen om haar zo veel mogelijk aaneengesloten in te roosteren, rekening houdend met haar omstandigheden in de privé-sfeer.

Verzoekster stelt zich tevens op het standpunt dat verweerder voorbij is gegaan aan de in artikel 2, vierde lid, van de Overige voorwaarden neergelegde verplichting de dagen van de week waarop zij haar werkzaamheden vervult, na overleg met haar vast te stellen. De verwijzing door verweerder naar het voor alle werknemers geldend organisatieschema en vergaderrooster voor het schooljaar 2000-2001, het zogenoemde 'blauwe boek', acht zij onvoldoende om tegemoet te komen aan de in vorengenoemd artikellid opgenomen verplichting.

Verzoekster verzoekt de Commissie te oordelen dat verweerder bij het vaststellen van haar jaartaak-overeenkomst onvoldoende zorgvuldig heeft gehandeld en een onjuiste toepassing heeft gegeven aan onder meer het bepaalde in de artikelen 16, vijfde lid, en artikel 17, achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst.

Standpunt van verweerder.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat hij de taaktoedeling en de daaraan gekoppelde inroostering van verzoekster voor het schooljaar 2000-2001 heeft vastgesteld in overeenstemming met hetgeen is bepaald in de artikelen 16 en 17, zevende en achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst en in artikel 2 van de Overige voorwaarden. Hij is van oordeel dat het takenpakket van verzoekster ruimte biedt haar aanwezigheid te verlangen bij een op jaarbasis beperkt aantal inhoudelijke vergaderingen en studiebijeenkomsten op dagen waarop door haar geen lesgebonden taken worden uitgevoerd. Ter toelichting is erop gewezen dat verzoekster slechts gedurende zes weken in het schooljaar lesgevende taken op vijf dagdelen vervult.

In dit verband heeft verweerder tevens gewezen op de eerdergenoemde nota "Deeltijdarbeid in het speciaal onderwijs". Hij is - anders dan verzoekster - van mening dat genoemde nota moet worden beschouwd als 'regels welke ten behoeve van de goede gang van zaken door middel van instructies en/of reglementen zijn vastgesteld', zoals bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Overige voorwaarden, op grond waarvan hij de aanwezigheid van verzoekster bij de desbetreffende inhoudelijke vergaderingen mocht eisen.

Verweerder heeft verder opgemerkt dat in juni 2000 een functioneringsgesprek met verzoekster is gevoerd, waarin onder meer haar jaartaak-overeenkomst voor het schooljaar 2000-2001 is besproken. Hierin zijn ook de in het geding zijnde vergaderingen opgenomen. Ook daarna hebben nog verschillende gesprekken met verzoekster over haar inzetbaarheid plaatsgevonden, onder meer ook over het organisatieschema en vergaderrooster, het zoge-noemde 'blauwe boek'. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de aldus in de jaartaak-overeenkomst van verzoekster alsmede de in het organisatieschema vastgelegde data waarop inhoudelijke vergaderingen en studiebijeenkomsten in het schooljaar 2000-2001 plaatsvinden, als reguliere werkdagen voor verzoekster moeten worden beschouwd.

Verweerder is bovendien van oordeel dat hij zich voldoende heeft ingespannen om verzoekster zoveel mogelijk aaneengesloten in te roosteren. Hij voegt daar aan toe dat, gezien het belang dat wordt gehecht aan inhoudelijke vergaderingen en een gezamenlijke studiemiddag, hij van verzoekster mocht verlangen gedurende vier weken per jaar een iets minder aaneengesloten inroostering te accepteren.

Verweerder stelt zich dan ook op het standpunt dat hij bij het vaststellen van de jaartaak-overeenkomst van verzoekster op een juiste wijze toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in de artikelen 16, vijfde lid, en 17, achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst en in artikel 2, vierde lid, van de Overige voorwaarden.

Oordeel van de Commissie.

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat het tussen partijen gerezen geschil zich toespitst op de vraag of verweerder bij het verplicht stellen van de aanwezigheid van verzoekster bij inhoudelijke vergaderingen op een dagdeel, in casu de donderdagmiddag, waarop zij geen lesgebonden taken verzorgt, op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in de artikelen 16, vijfde lid en 17, zevende en achtste lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst. De Commissie merkt in dit verband op dat het onderhavige geschil - naar door partijen ter zitting is bevestigd - zich beperkt tot het schooljaar 2000-2001.

De Commissie overweegt het volgende.

De Commissie stelt vast dat verzoekster als leerkracht in een deeltijdbetrekking in de vorm van een duo-baan is benoemd met een werktijdfactor van 0,4881 op grond waarvan zij - gelet op het bepaalde in artikel 17, zevende lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst - inzetbaar is voor maximaal vijf dagdelen op maximaal 4 dagen. Zij overweegt dat de taaktoedeling aan verzoekster door verweerder deze maxima niet te boven gaat. De Commissie heeft daarbij kennisgenomen van de opvatting van verweerder, dat op jaarbasis gedurende een groot aantal weken één dagdeel resteert waarop verzoekster inzetbaar is voor niet-lesgebonden taken.

De Commissie komt tot de conclusie dat verweerder bij de vaststelling van het toedelen van taken aan verzoekster zich heeft ingespannen verzoekster zoveel mogelijk aaneengesloten in te roosteren. Zij is van oordeel dat verweerder, mede gelet op de aanwezige ruimte met betrekking tot de inzetbaarheid van verzoekster, in alle redelijkheid en gezien het belang dat moet worden gehecht aan inhoudelijke vergaderingen, van verzoekster mocht verlangen gedurende vier weken op jaarbasis een iets minder aaneengesloten inroostering te accepteren. De Commissie merkt hierbij op dat, zoals door verweerder is aangevoerd en door verzoekster niet is bestreden, ten aanzien van verzoekster geen sprake was van verplichtingen bij een andere werkgever noch van verplichtingen in de privé-sfeer, zoals kinderopvang.

De Commissie overweegt dat verweerder met verzoekster vroegtijdig voor de aanvang van het schooljaar 2000-2001 haar taaktoedeling heeft besproken in een gesprek zoals bedoeld in artikel 16, vierde lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst. Ook heeft verweerder - blijkens de ter zitting gegeven toelichting - meerdere malen met verzoekster een overleg gevoerd als bedoeld in artikel 2, vierde lid, van de Overige voorwaarden, over haar aanwezigheid bij inhoudelijke vergaderingen.

De Commissie merkt op dat verweerder in zijn meergenoemde nota "Deeltijdarbeid in het speciaal onderwijs" nadere voorwaarden voor het verrichten van werkzaamheden in deeltijd heeft vastgelegd ten behoeve van de goede gang van zaken in de onder zijn gezag staande scholengemeenschap. Zij volgt verweerder in diens opvatting dat deze voorwaarden kunnen worden beschouwd als regels welke door de werkgever door middel van instructies en/of reglementen zijn vastgesteld als bedoeld artikel 2, tweede lid, van de Overige voorwaarden, en op grond waarvan verweerder van verzoekster mocht verlangen aanwezig te zijn bij inhoudelijke vergaderingen en studiebijeenkomsten op de in het geding zijnde dagdelen.

De Commissie overweegt dat verweerder de dagdelen waarop verzoekster haar taken in het schooljaar 2000-2001 verricht, met in achtneming van hetgeen is bepaald in artikel 2, vierde lid, van de Overige voorwaarden heeft kunnen vaststellen. Zij volgt verweerder in diens opvatting dat de aldus vastgestelde dagdelen moeten worden beschouwd als reguliere werkdagen bedoeld in artikel 16, vijfde lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst. De Commissie ziet dan ook geen aanknopingspunt voor de opvatting van verzoekster dat van een reguliere werkdag slechts sprake kan zijn indien op die dag ook lesgebonden taken worden verricht.

De Commissie is op grond van het vorenstaande van oordeel dat verweerder bij zijn besluit tot vaststelling van de jaartaak-overeenkomst van verzoekster voldoende zorgvuldig heeft gehandeld en een juiste toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 16, vijfde lid, van de CAO-PO/Raamovereenkomst. Daarnaast is zij van oordeel dat verweerder zich voldoende heeft ingespannen om verzoekster zoveel mogelijk aaneengesloten in te roosteren.

De Commissie komt dan ook tot de slotsom dat moeten worden beslist als hierna vermeld.

Beslissing.

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoekster wordt afgewezen.

A.II.2 Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE

Overzicht.

- 01/1 Vaststelling van salaris bij indiensttreding na werkkring elders artikelen I-11 en I-25 CAO-BVE
- 01/2 Vermeende toezegging over vergoeding van pensioenschade artikelen 6:163 en 7:655 van het Burgerlijk Wetboek; artikel 38 van het BWO
- 01/4 Berekening reiskostenvergoeding artikel J-2 CAO-BVE; hoofdstuk 2 van de Reiskostenregeling van de Stichting ROC
- 01/5 Het algemene personeelsbeleid artikelen D-16m, N-6 en N-7 van de CAO-BVE

Vaststelling van salaris bij indiensttreding na werkkring elders

*Het tussen partijen gerezen geschil heeft betrekking op de vraag op welk bedrag verweerder het maandsalaris van verzoeker per 4 september 2000 vast had moeten stellen. Verzoeker heeft zich beroepen op artikel I-25 CAO-BVE. De Commissie is van oordeel dat verzoeker als cultuurreisleider geen relevante ervaring als bedoeld in artikel I-25 CAO-BVE heeft opgedaan zodat verweerder dit artikel terecht buiten beschouwing heeft gelaten. De Commissie constateert vervolgens dat verweerder heeft aangevoerd dat, geconfronteerd met het feit dat het onvoldoende inzicht had gekregen in de salariering van verzoeker als cultuurreisleider, gezocht is naar een referentiepunt om verzoeker te kunnen inschalen. De wijze, waarop verweerder verzoeker uiteindelijk heeft ingeschaald, kan naar het oordeel van de Commissie niet als onredelijk worden aangemerkt en is niet in strijd met de CAO-BVE. Verzoeker heeft de vermeende toezegging dat het salaris van verzoeker niet lager zou zijn dan het salaris dat hij bij zijn vorige werkgever verdiende, onvoldoende aannemelijk kunnen maken. De Commissie merkt wel op dat het aan het bestuur kan worden verweten dat het verzoeker een aanstellingsbrief ter ondertekening heeft aangeboden zonder vermelding van zijn salaris, hetgeen van weinig zorgvuldigheid getuigt. Verzoeker heeft echter zonder enig voorbehoud voornoemde brief ondertekend.
Verzoek afgewezen.*

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroeps-onderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen de heer J.J.R.M. van Nistelrooij te Best, verzoeker, en het College van Bestuur van de Stichting Interconfessioneel (rk/pc) Agrarisch Opleidings Centrum West-Brabant te Breda, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 24 januari 2001 heeft mr. *** , advocaat te Tilburg, namens verzoeker een geschil aanhangig gemaakt bij het centraal secretariaat van de Katholieke Geschillencommissies te Den Haag.

Bij schrijven van 25 januari 2001 heeft mr. M. de Bont-Hanenkamp van het centraal secretariaat te Den Haag dat schrijven doorgestuurd aan de Commissie met het verzoek voor verdere afhandeling te willen zorgdragen.

Mr. *** voornoemd heeft de Commissie desgevraagd bij schrijven van 1 februari 2001 nadere stukken inzake het geschil gestuurd.

Mr. *** , juridisch adviseur bij het bureau van de Vereniging Besturenorganisaties Katholiek Onderwijs te Den Haag, heeft namens verweerder bij schrijven van 20 februari en 5 maart 2001 verweerschriften ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 21 maart 2001 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoeker, bijgestaan door mr. *** , en verweerder, vertegenwoordigd door mr. *** , de heer F. *** , directeur vestiging en drs. . *** , hoofd personeel & organisatie ad interim *** (hierna: AOC West-Brabant), hun standpunten nader hebben uiteengezet.

Feiten:

Op grond van de stukken gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten. Verzoeker is op 4 september 2000 in tijdelijke dienst getreden (tot 1 augustus 2001) bij verweerder in de functie van docent aan het *** met *** als hoofdvestiging en vestigingen te Andel, Oudenbosch/Steenbergen, Oosterhout, Halsteren en Tilburg.

Verweerder heeft vooruitlopend op de officiële arbeidsovereenkomst verzoeker een aanstellingsbrief, gedateerd 12 september 2000, gezonden met het verzoek een getekend afschrift van deze brief te retourneren als bevestiging van het aanvaarden van de benoeming.

Verzoeker heeft voornoemde brief, waarin niet is opgenomen de vaststelling van zijn salaris, ondertekend.

Naar aanleiding van een handgeschreven notitie van de heer F. *** , die verzoeker op 29 november 2000 heeft gekregen en waarin staat dat verzoeker is ingeschaald in BT 10, alsmede de werkgeversverklaring van eveneens 29 november 2000 en ondertekend door drs. *** , waarin zijn bruto jaarsalaris staat vermeld, heeft verzoeker bij schrijven van 20 december 2000 tegen deze inschaling schriftelijk bezwaar gemaakt bij verweerder.

Standpunt van verzoeker:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder de artikelen I-25 en I-11 van de vigerende CAO-BVE niet correct heeft toegepast en dat zijn salaris op grond van de CAO-BVE dient te worden vastgesteld op salaristrede 10.11.

Verzoeker heeft zich hiertoe op het volgende standpunt gesteld. Zijn salaris als cultuurreisleider bij zijn vorige werkgever Studiosus Reisen München GmbH te München (hierna te noemen Studiosus) bedroeg DM 250,- per dag. Omgerekend naar een maandsalaris leidt dit tot DM 5416,67 $(((250 \times 5) \times 13) : 3)$, hetgeen overeen- komt met een salaris van f. 6.103,18. Ingevolge artikel I-11 CAO-BVE dient het salaris dus zijns inziens bepaald te worden op salaristrede 10.11. Verzoeker heeft het destijds met hem aangegane Rahmenvertrag, het Reiseleitereinsatzvertrag en enkele financiële afschriften van door hem in het jaar 2000 geleide reizen aan verweerder ter hand gesteld.

Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat tijdens het sollicitatiegesprek met de heer *** en in diverse gesprekken daarna, onder meer op 23 november 2000 met de heer *** en drs. *** , uitdrukkelijk aan hem is toegezegd dat hij geen salaris zou gaan ontvangen dat onder het salaris ligt dat hij bij Studiosus heeft verdiend.

In het benoemingsformulier dat in het bezit is van verweerder is duidelijk aangegeven over welke ervaring verzoeker beschikt. Hij is onder meer hoofd sectie Duits bij het Centro de Linguas in Portugal geweest.

Tenslotte heeft verzoeker ter zitting aangevoerd dat bepaalde aspecten van zijn functie als reisbegeleider, te weten het gebruik van de Duitse taal, het vergaren van kennis van de Duitse cultuur, het selecteren en overbrengen van wetenswaardigheden en het bijeenbrengen van groepsgevoel en daaruit voortvloeiend groepsgedrag, dienen te worden aangemerkt als ervaring die hij thans benut in zijn functie als docent.

Verzoeker heeft de Commissie verzocht bij wege van bindend advies uitspraak te doen in het gerezen geschil met betrekking tot zijn inschaling.

Standpunt van verweerder:

Verweerder is van mening dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van voor het onderwijs relevante ervaring en dat hiervan ook niet is gebleken, zodat artikel I-25 CAO-BVE niet aan de orde is. Naar aanleiding van het hieromtrent door verzoeker ter zitting gestelde is verweerder van mening dat de ervaring als cultuurreisleider geen relevante ervaring is als bedoeld in de CAO-BVE. Bovendien ziet laatstgenoemde bepaling op een maximum- en niet op een minimumbedrag dat aan salaris betaald mag worden.

Verweerder heeft betwist dat aan verzoeker uitdrukkelijk zou zijn toegezegd dat hij geen salaris zou gaan ontvangen dat onder het salaris kwam te liggen dat hij bij zijn oude werkgever verdiende. Deze toezegging kan ook onmogelijk zijn gedaan. Zonder relevante ervaring krijgt niemand die het onderwijs ingaat een salaris dat zo boven de beginschaal ligt als verzoeker claimt. Bovendien is verzoeker niet bevoegd tot het geven van les aan het AOC.

Verweerder is van mening dat het Rahmenvertrag op basis waarvan verzoeker bij Studiosus werkte, gelet op de aard en omvang van de werkzaamheden, gelijk te stellen is aan een afroep-overeenkomst. In verband hiermee heeft het feit dat verzoeker DM 250,- per dag verdiende geen enkele betekenis. De betaling per gewerkte dag kan derhalve niet zondermeer worden vertaald in een maand- of jaarsalaris.

Verweerder heeft bovendien van verzoeker nooit afschriften van loonbetalingen of salarisstroken ontvangen zodat hij geen inzicht heeft gekregen in het aantal gewerkte dagen per jaar en de opbouw van hetgeen betaald is.

Verweerder heeft uiteindelijk, na overleg met de BVE-Raad, besloten verzoeker, ondanks het feit dat hij geen relevante ervaring heeft en niet bevoegd is, niet in te schalen in begintraject 2, maar bij de inschaling rekening te houden met het aantal jaren dat verstreken is sinds verzoeker de universiteit heeft verlaten, en daarenboven nog een toeslag van één of twee jaar te geven zodat het salaris van verzoeker uitkomt op begintraject 10.

Commissie:

De Commissie stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de bepalingen van de CAO-BVE op verzoeker van toepassing zijn.

De Commissie stelt vervolgens vast dat het tussen partijen gerezen geschil betrekking heeft op de vraag op welk bedrag verweerder het maandsalaris van verzoeker per 4 september 2000 vast had moeten stellen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Verzoeker heeft zich beroepen op artikel I-25 CAO-BVE waarin is bepaald dat het maandsalaris van de werknemer die een inkomen geniet of heeft genoten voor werkzaamheden buiten het onderwijs, al dan niet in dienstbetrekking, wordt vastgesteld op een bedrag dat ten hoogste één periodieke verhoging hoger is dan het laatstgenoten salaris indien voor de onderwijsfunctie relevante ervaring is opgedaan.

De Commissie is van oordeel dat verzoeker als cultuurreisleider geen relevante ervaring als bedoeld in artikel I-25 CAO-BVE heeft opgedaan zodat verweerder dit artikel terecht buiten beschouwing heeft gelaten.

De Commissie constateert vervolgens dat verweerder heeft aangevoerd dat, geconfronteerd met het feit dat het onvoldoende inzicht had gekregen in de salariëring van verzoeker als cultuurreisleider, gezocht is naar een referentiepunt om verzoeker te kunnen inschalen. Dat verweerder in de gegeven situatie het salaris van verzoeker niet heeft vastgesteld op het bedrag van het begintraject 2 van schaal 10, maar heeft gemeend bij de inschaling rekening te moeten houden met het aantal jaren dat verstreken is sinds verzoeker zijn studie aan de universiteit heeft afgerond, en hieraan nog een toeslag van één of twee jaar toe te moeten voegen, hetgeen tenslotte heeft geleid tot vaststelling op het bedrag van het begintraject nr. 10 van schaal 10, kan naar het oordeel van de Commissie niet als onredelijk worden aangemerkt en is niet in strijd met de CAO-BVE.

Ten aanzien van de vermeende toezegging dat het salaris van verzoeker niet lager zou zijn dan het salaris dat hij bij zijn vorige werkgever verdiende, is de Commissie op grond van de stukken en uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht van oordeel dat verzoeker het bestaan van een uitdrukkelijke toezegging onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken. Hierbij merkt de Commissie nog op dat, hoewel het aan het bestuur kan worden verweten dat het verzoeker een aanstellingsbrief ter ondertekening heeft aangeboden zonder vermelding van zijn salaris, hetgeen naar het oordeel van de Commissie van weinig zorgvuldigheid getuigt, het anderzijds aan verzoeker kan worden tegengeworpen dat hij hieromtrent geen duidelijkheid bij verweerder heeft gevraagd, maar zonder enig voorbehoud medio september 2000 voornoemde brief heeft ondertekend.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoeker wordt afgewezen.

Vermeende toezegging over vergoeding van pensioenschade

Het tussen partijen gerezen geschil heeft betrekking op de vraag of door of namens verweerder jegens verzoeker bij zijn indiensttreding per 1 september 1996 een zodanige toezegging is gedaan, dat verzoeker op grond daarvan recht heeft op vergoeding van pensioenschade omdat hij over de periode 1 september 1996 – 1 januari 2001 geen pensioen heeft opgebouwd over de door hem ontvangen loonsuppletie van USZO. Verweerder heeft verzoeker een school 10-functie aangeboden. Tussen partijen staat vast dat bij de indiensttreding van verzoeker per 1 september 1996 is afgesproken dat verzoeker geen financieel of rechtspositioneel nadeel zou ondervinden door de betrokken functie te accepteren. Deze afspraak is destijds uitdrukkelijk gekoppeld aan de (bestaande) regeling op grond waarvan verzoeker van USZO een loonsuppletie zou ontvangen tot het salaris behorend bij schaal 12/10. Er is niet expliciet gesproken over pensioenrechten. De Commissie stelt voorts vast, dat artikel 38, elfde lid, Besluit Werkloosheid onderwijs- en onderzoekpersoneel toentertijd bepaalde dat de loonsuppletie geen onderdeel vormt van het ambtelijk inkomen en niet meetelt voor het pensioen. Verzoek afgewezen.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroeps-onderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen de heer H te M, verzoeker, en het College van Bestuur van de Stichting voor Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie Z te S, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 6 juni 2001 heeft mr. van de L, advocaat te M, namens verzoeker een geschil aanhangig gemaakt bij de Commissie.

Mr. van de L voornoemd heeft de Commissie bij schrijven van 26 juli 2001 een nadere toelichting gestuurd.

Mr. Sch., juridisch adviseur bij het bureau van de Vereniging Besturen- organisaties Katholiek Onderwijs te Den Haag (hierna te noemen: VBKO), heeft namens verweerder bij schrijven van 15 augustus afschriften van de statuten en het directiestatuut aan de Commissie gezonden alsmede uitstel voor het indienen van een verweerschrift gevraagd.

Mr. van de L heeft bij schrijven van 22 augustus 2001 een correctie op zijn brief van 26 juli 2001 aangebracht.

De Commissie heeft bij schrijven van 3 september 2001 mr. Sch. uitstel tot 20 september 2001 verleend.

Mr. Schn., juridisch adviseur bij de VBKO, heeft bij schrijven van 16 september 2001 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 27 september 2001 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoeker, bijgestaan door mr. van de L, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. Schn. en de heer W, hoofd personeel & organisatie van Opleidingen L, hun standpunten nader hebben uiteengezet.

Feiten:

Op grond van de stukken gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten. Verzoeker is, vanuit een wachtgeldsituatie na een dienstverband bij het S. College te M, per 1 september 1996 als docent/studiebegeleider VAVO en MBO bij het door verweerder in stand gehouden Open Leercentrum (ROV Opleidingen S) in dienst getreden. Aanvankelijk was hij benoemd

voor bepaalde tijd en werkte hij op deeltijdbasis. Zijn salaris was vastgesteld overeenkomstig salarisschaal 10, salarisnummer 12.

In 1997 is verzoeker, met een betrekkingsomvang van gemiddeld 38 uren per week en met wederom een salaris naar schaal 10/12, voor onbepaalde tijd benoemd als leraar bij Opleidingen L.

Opleidingen L is destijds ontstaan door een fusie van ROV Opleidingen S, College S M en College St M.

Per 1 augustus 1998 is verzoeker benoemd als kaderdocent bij Opleidingen L. Zijn salaris is bij voortzetting vastgesteld naar schaal 10/12. Op de betrokken functie is echter als maximumschaal van toepassing salarisschaal 11.

Het salaris van verzoeker is vanaf september 1996 door de Stichting Uitvoeringsinstelling Sociale Zekerheid Overheids- en Onderwijzend personeel (hierna: USZO) gesuppleerd tot salarisschaal 12, salarisnummer 10, aangezien verzoeker vanuit zijn vorige functie recht had op een salariering op basis van schaal 12/10.

In 1998 is het verzoeker gebleken dat hij sedert september 1996 slechts pensioenrechten opbouwde op basis van schaal 10/12. Bij brief van 27 april 2001 heeft USZO aan verzoeker meegedeeld dat vanaf 1 januari 2001 ook pensioen kan worden opgebouwd over een loonsuppletie.

Standpunt van verzoeker:

Verzoeker heeft –samengevat – het volgende aangevoerd.

Verzoeker is bij zijn benoeming in september 1996 akkoord gegaan met inschaling in schaal 10/12 en een suppletie tot schaal 12/10 door USZO, mits hij van deze regeling geen financiële c.q.

rechtspositionele nadelen zou ondervinden. Dit hield zijns inziens in dat geen nadeel zou ontstaan ten opzichte van de rechtspositie zoals hij die laatstelijk had bij het College S te M en niet dat dit slechts het geval zou zijn ten opzichte van zijn rechtspositie als wachtgelder.

De heer B en mevr. Bt (toentertijd respectievelijk unitmanager Beroeps- en Bedrijfsopleidingen en unitmanager Educatie) hebben dit, aldus verzoeker, expliciet toegezegd en naderhand ook op schrift gesteld (3 juni 1998 en 9 februari 2000).

Gezien de functies van betrokkenen heeft verzoeker er naar zijn mening redelijkerwijs op mogen vertrouwen dat deze zijns inziens gedane toezegging bevoegdlijk is gedaan. Hij meent dat verweerder hieraan gebonden is vanwege het vertrouwensbeginsel dat als één van de uitwerkingen van 'goed werkgeverschap' wordt beschouwd. In dit verband heeft verzoeker gewezen op de verklaring van mevr. Bt d.d. 9 februari 2000 en jurisprudentie over gedane toezeggingen met betrekking tot arbeidsvoorwaarden.

Verzoeker heeft gesteld in de periode 1 september 1996 -1 januari 2001 pensioenschade te hebben geleden omdat in deze periode geen pensioen is opgebouwd over voornoemde suppletie. Verzoeker is van mening dat de toezegging zo ruim is geformuleerd dat ook het voorkomen van pensioenschade hiertoe behoort.

Verzoeker heeft er voorts op gewezen dat een werknemer op basis van artikel 7:655, eerste lid, onder j, Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) geïnformeerd moet worden over zijn pensioenrechten. Bij onjuiste of onvolledige informatie is de werkgever aansprakelijk voor de schade (artikel 7:655, vijfde lid, BW). Ook uit de jurisprudentie blijkt, aldus verzoeker, dat zeer veel belang wordt gehecht aan het recht op pensioenopbouw.

Verzoeker is van mening dat een eventuele plicht van hem om werk te accepteren niets afdoet aan de toezegging die door verweerder is gedaan. Het eventueel niet nakomen van een verplichting uit de wachtgeldregeling is bovendien geen belang dat verweerder raakt, en hij kan zich hierop dan ook niet met succes beroepen nu niet aan het relativiteitsvereiste (artikel 6:163 BW) is voldaan.

Verweerder heeft verzoeker op 12 maart 2001 uit coulance overwegingen een voorstel gedaan.

Verzoeker heeft dat voorstel afgewezen omdat het inhield dat verzoeker met vervroegd pensioen moest, waarbij er slechts voor een derde tegemoet zou worden gekomen aan zijn vordering.

Verzoeker heeft de Commissie verzocht te bepalen dat er jegens hem een toezegging is gedaan zoals hiervoor geformuleerd, welke ten onrechte niet is nagekomen.

Standpunt van verweerder:

Verweerder heeft –samengevat- het volgende aangevoerd.

Verweerder was naar zijn mening verplicht de vacature van studiebegeleider VAVO en MBO-deeltijd (schaal 10-functie) aan verzoeker, zijnde een "eigen wachtgelder", aan te bieden en verzoeker was verplicht het aanbod van de betrokken functie, welke passend kon worden geacht gelet op zijn voormalige 12-functie, te accepteren. Door de loonsuppletie van USZO werd voorkomen dat verzoeker bij hernieuwde werkloosheid een uitkering zou krijgen op basis van schaal 10. Overigens vindt in een wachtgeldsituatie, aldus verweerder, in beperkte mate pensioenopbouw plaats. Indien verzoeker het betreffende aanbod destijds had geweigerd, zou dit hem zijn ontslaguitkering hebben gekost.

Mevr. Bt en de heer B waren bevoegd in het kader van de geldende CAO arbeidsovereenkomsten ten aanzien van onder hun leiding staand personeel te sluiten. Destijds werd overeengekomen dat verzoeker geen financieel of rechtspositioneel nadeel zou ondervinden door de betrokken functie te accepteren. Naar het oordeel van verweerder is daarvan ook geen sprake geweest.

Wat betreft de, door verzoeker zelf opgestelde, verklaring van 3 juni 1998: deze is aanvankelijk niet door de heer B ondertekend. In een later stadium toen verzoeker de heer B een afschrift van het stuk met de handtekening van mevr. Bt toonde heeft hij, enigszins onder druk, dit afschrift getekend. Ten aanzien van verweerder heeft de heer B evenwel verklaard dat hij niet achter de inhoud hiervan kan staan, waar het gaat om pensioenrechten aangezien hij en mevr. Bt ter zake geen toezeggingen hebben gedaan en het onderwerp pensioen nimmer aan de orde is geweest in de gevoerde gesprekken.

Verweerder is van mening dat alles omtrent het pensioen schriftelijk vastligt in de CAO en de regelgeving die daarmee overigens samenhangt. Gelet hierop mag verondersteld worden dat verzoeker wist of kon weten wat de pensioengrondslag na acceptatie van de betrokken functie zou zijn. Bij onduidelijkheid had hij zich kunnen wenden tot zijn leidinggevers of USZO. Overigens pleegt, aldus verweerder, USZO bij wijziging van functie en salaris betrokkenen onmiddellijk schriftelijk te informeren omtrent de pensioenrechten die voor betrokkenen in concreto aan de orde zijn. Verweerder is van mening dat verzoeker door acceptatie van de schaal 10-functie er met betrekking tot zijn pensioen alleen maar op vooruit is gegaan.

In het licht van het feit dat mevr. Bt en de heer B geen bevoegdheid hadden toezeggingen te doen buiten het kader van de CAO, toont de brief van mevr. Bt van 9 februari 2000 volgens verweerder aan dat zij er weinig van heeft begrepen, hetgeen wordt veroorzaakt door haar geringe deskundigheid op het terrein van arbeidsvoorwaarden en rechtspositie.

Hoewel verweerder het standpunt van verzoeker apert onredelijk acht, heeft hij niettemin uit overwegingen van coulance verzoeker bij brief van 12 maart 2001 aangeboden dat deze, indien hij op 61-jarige leeftijd met FPU gaat, aan het einde van zijn diensttijd een bedrag van f. 35.000,- bruto krijgt, uit te betalen op een door hem te verkiezen wijze. Verzoeker heeft dit aanbod afgewezen. Daarop heeft verweerder zijn voorstel ingetrokken.

Commissie:

De Commissie stelt vast, dat het tussen partijen gerezen geschil betrekking heeft op de vraag of door of namens verweerder jegens verzoeker bij zijn indiensttreding per 1 september 1996 een zodanige toezegging is gedaan, dat verzoeker op grond daarvan recht heeft op vergoeding van pensioenschade omdat hij over de periode 1 september 1996 – 1 januari 2001 geen pensioen heeft opgebouwd over de door hem ontvangen loonsuppletie van USZO.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie constateert dat verweerder verzoeker een schaal 10-functie als docent/studiebegeleider heeft aangeboden vanuit de gedachte dat hij verplicht was verzoeker als wachtgelder bij voorrang in die functie te benoemen.

Tussen partijen staat vast dat bij de indiensttreding van verzoeker per 1 september 1996 is afgesproken dat verzoeker geen financieel of rechtspositioneel nadeel zou ondervinden door de betrokken functie te accepteren. Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting kan worden vastgesteld, dat deze afspraak destijds uitdrukkelijk is gekoppeld aan de (bestaande) regeling op grond waarvan verzoeker van USZO een loonsuppletie zou ontvangen tot het salaris behorend bij schaal 12/10. Dit was mogelijk omdat de uitkering welke verzoeker van USZO sedert 1 augustus 1993 ontving op dat niveau was gebaseerd en verweerder (slechts) een schaal 10-functie aan

verzoeker had aangeboden. Bij deze gesprekken is niet expliciet gesproken over pensioenrechten. Met name uit de door de heer B en mevr. Bt ondertekende verklaring blijkt ook niet mèèr.

De Commissie stelt voorts vast, dat artikel 38, elfde lid, Besluit Werkloosheid onderwijs- en onderzoekpersoneel toentertijd bepaalde dat de loonsuppletie geen onderdeel vormt van het ambtelijk inkomen en niet meetelt voor het pensioen.

Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting is de Commissie van oordeel dat de vermeende toezegging niet verder strekt dan dat salarissuppletie in het uitzicht is gesteld en dat verzoeker in dat opzicht geen nadeel zou ondervinden van de door partijen afgesproken regeling. Het is de Commissie bovendien niet gebleken dat er voor verweerder aanleiding zou moeten zijn verzoeker in afwijking van de regelgeving ter zake verder te compenseren.

De Commissie is van oordeel dat verweerder in de gegeven omstandigheden niet tekort is geschoten door verzoeker er niet op te wijzen dat de regeling mogelijk minder rooskleurige consequenties had ten opzichte van de situatie waarin hij verkeerde voordat hij in 1993 werkloos werd.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat het verzoek van verzoeker wordt afgewezen.

Berekening reiskostenvergoeding

De Reiskostenregeling van verweerder van 26 februari 1997 in relatie met de Cao-Bve moet aldus worden verstaan dat bij het bepalen van de reiskostenvergoeding woon-werkverkeer de reisafstand in kilometers van woning naar werkplaats bepaald moet worden met behulp van een door verweerder te kiezen adequaat objectief instrument. Het is voorts niet onjuist en onredelijk dat het aantal zones wordt berekend door het aantal kilometers te delen door vier en dit resultaat rekenkundig af te ronden.

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroeps-onderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen mevrouw S en de heren B en A, verzoekers, en het College van Bestuur van de Stichting Regionaal Opleidingen Centrum W te Z, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 1 oktober 2001 heeft mr. drs. V, werkzaam bij de Algemene Onderwijsbond, namens verzoekers een geschil aanhangig gemaakt bij de Commissie.

Bij brieven van 22 en 23 oktober 2001 heeft mr. drs. V voornoemd de aktes van benoeming van verzoekers aan de Commissie doen toekomen.

Drs. F, juridisch medewerker van verweerder, heeft bij schrijven van 6 november 2001 uitstel gevraagd voor het indienen van een verweerschrift. Dit uitstel is hem door de Commissie verleend.

Bij schrijven van 14 december 2001 heeft drs. F voornoemd namens verweerder een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 6 februari 2002 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoekers, vertegenwoordigd door mr. drs. V en de heer B, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. F, hun standpunt nader hebben uiteengezet respectievelijk hebben doen uiteenzetten.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten.

Op 26 februari 1997 heeft verweerder op basis van artikel J-2 van de Cao Bve 1996-1998 in overleg met de centrales in het IGO een eigen reiskostenregeling (hierna te noemen: de regeling) vastgesteld. Deze regeling is tot op heden de geldende regeling.

In hoofdstuk 2 van de regeling zijn bepalingen inzake het woon-werkverkeer opgenomen. Onderdeel 2.1, onder a, hiervan luidt: 'De afstand wordt uitgedrukt in een aantal zones (enkele reis). Een zone komt overeen met 4 kilometer.'

Een noot bij deze bepaling luidt voor zover hier van belang: 'Wanneer de zone, waarin de werkplaats zich bevindt, grenst aan de zone waarin de woonplaats zich bevindt, is er sprake van twee zones. Wanneer de medewerker precies op de zonegrens woont wordt slechts één zone meegerekend.'

Standpunt van verzoekers:

Verzoekers hebben –samengevat – het volgende aangevoerd.

Verzoekers zijn van mening dat de (kilometer)afstand inzake woon-werkverkeer op basis van de regeling moet worden berekend van 'deur tot deur' of van 'straat tot straat'. Deze afstand moet worden berekend volgens een onafhankelijk en objectief instrument. De aanvankelijk door verweerder gehanteerde routeplanner Route 66 gaat uit van 'gemeentegrens naar gemeentegrens'. Verzoekers bestrijden de door verweerder berekende reisafstand van 15 km en beroepen zich op de Shell

Routeplanner, de ALH Routeplanner en de Routeplanner Benelux, op grond waarvan uitgegaan moet worden van een reisafstand van minimaal 17,9 km (S) respectievelijk 18,1 km (B en A). Verzoekers zijn verder van mening dat de regeling niet uitgaat van openbaar vervoer zones. Ten aanzien van de wijze waarop het aantal zones berekend dient te worden, stellen verzoekers zich op het standpunt dat zodra de 4 kilometergrens wordt gepasseerd de volgende zone begint. Verzoekers wijzen in dit verband op de noot bij 2.1, onder a, van de regeling. Verzoekers zijn van mening dat een rekenkundige afronding zoals verweerder die voorstaat op basis van een voor intern gebruik bedoelde uitvoeringsnotitie d.d. 26 februari 1997 behorend bij de regeling, een inperking van de regeling betekent. De uitvoeringsnotitie is bovendien niet aan hen bekend gemaakt en kan mitsdien niet aan hen worden tegengeworpen.

Standpunt van verweerder:

Verweerder heeft –samengevat- het volgende aangevoerd.

De regeling gaat uit van de (op het moment van vaststelling) geldende Cao-Bve en bevat de belangrijkste uit de Cao samengevatte punten, alsmede enkele extra afspraken waarin in de Cao niet is voorzien.

Verweerder is van mening dat het geven van een definitie van het begrip zone een wezenlijke extra afspraak is.

Bij het vastleggen van het begrip zone heeft verweerder geen aansluiting gezocht bij het begrip zone zoals dat gehanteerd wordt bij Openbaar Vervoer Nederland, maar bij het begrip zone zoals dat op grond van de Cao-Bve vastgesteld dient te worden indien het niet mogelijk is het (totaal) aantal zones van de reisafstand (enkele reis) vast te stellen omdat het begin en/of eindpunt van de reis niet in een zonegebied ligt (Cao-Bve, bijlage 2, noot 5). Het aantal zones dient vervolgens te worden vastgesteld door de reisafstand in kilometers te delen door vier en de uitkomst rekenkundig af te ronden (vanaf 0,5 naar boven).

De stelling van verzoekers dat een nieuwe zone begint zodra de 4 km is overschreden, kan alleen juist zijn als gerekend zou worden met het begrip zone van Openbaar Vervoer Nederland.

Verweerder is van mening dat een eenduidige toepassing van een objectieve routeplanner noodzakelijk is voor een voor alle medewerkers rechtvaardige manier van bepalen van de reisafstand. De keuze van het instrument ligt echter, aldus verweerder, bij de uitvoerder.

Ter zitting is namens verweerder gesteld dat de regeling aldus moet worden verstaan dat de reisafstand inzake woon-werkverkeer moet worden berekend van 'woning naar werkplek'. Tevens is meegedeeld dat de uitvoeringsnotitie inmiddels is aangepast en dat verweerder niet langer de routeplanner Route 66, welke uitgaat van 'gemeente naar gemeente', maar de ANWB-routeplanner (van straat naar straat) hanteert. Overigens heeft verweerder erop gewezen, dat zowel de berekeningen op grond van beide routeplanners als de berekening van Openbaar Vervoer Nederland voor verzoekers leiden tot een reisafstand van 4 zones.

Verweerder is van mening dat bij het hanteren van de regeling niet in strijd is gehandeld met de (geest van de) bepalingen van de Cao-Bve en dat de belangen van verzoekers bij een juiste toepassing van de Cao-Bve niet zijn geschaad.

Commissie:

De Commissie constateert dat ter zitting is komen vast te staan dat tussen partijen niet (meer) in geschil is dat voor het bepalen van de vergoedingen voor reiskosten woon-werkverkeer op basis van de regeling moet worden uitgegaan van de afstand 'woning tot werkplaats' en niet van die van 'gemeente naar gemeente'.

De Commissie stelt vast, dat het tussen partijen gerezen geschil mitsdien betrekking heeft op de vraag hoe, ten behoeve van de vaststelling van voornoemde reiskostenvergoeding, de kilometerafstand tussen woning en werkplek moet worden berekend en hoe vervolgens het aantal zones als bedoeld in 2.1, onder a, van de regeling moet worden vastgesteld.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Op 26 februari 1997 heeft verweerder op basis van artikel J-2 Cao Bve 1996-1998 in overleg met de centrales in het IGO een eigen reiskostenregeling vastgesteld, welke nog steeds van kracht is. De Commissie constateert dat in deze regeling niet wordt aangegeven op welke wijze de kilometerafstand moet worden berekend. Partijen zijn het eens dat hiertoe met een objectief

instrument moet worden gewerkt maar verschillen van mening over de concrete keuze. De Commissie is van oordeel dat, mits voldaan is aan de voorwaarde dat het objectieve instrument afstanden kan berekenen van woning naar werkplek, bijvoorbeeld met behulp van de postcodes, de uiteindelijke keuze is voorbehouden aan verweerder, als werkgever.

De Commissie stelt voorts vast dat het begrip zone in deze regeling is gedefinieerd als een afstand van 4 km. De Commissie is van oordeel dat, nu ervoor is gekozen, hetgeen beide partijen ook nadrukkelijk ter zitting hebben verklaard, te werken met trajecten van 4 km en niet, zoals bij het openbaar vervoer, met vaste zonegebieden, het niet strijdt met de betrokken regeling een afrondingsregel te hanteren.

De Commissie is van oordeel dat verweerder ook in redelijkheid heeft kunnen opteren voor een rekenkundige afronding, temeer omdat hij hierbij aansluiting heeft gezocht bij hetgeen in de Cao-Bve, die voor verweerder ook als uitgangspunt bij het opstellen van de eigen regeling heeft gediend, in noot 5 bij bijlage 2 is bepaald ten aanzien van een in niet een zonegebied gelegen woning en/of gebouw.

Dat de noot bij 2.1, onder a, Reiskostenregeling in een andere richting lijkt te wijzen doet hieraan, naar het oordeel van de Commissie, niet af omdat deze noot in het licht van de keuze voor een zone als traject en niet als vaststaand gebied bepaald als onduidelijk en niet consistent moet worden aangemerkt.

De Commissie komt dan ook tot de slotsom dat moeten worden beslist als hierna vermeld.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat de Reiskostenregeling van verweerder van 26 februari 1997 in relatie met de Cao-Bve aldus moet worden verstaan dat bij het bepalen van de reiskostenvergoeding woon-werkverkeer de reisafstand in kilometers van woning naar werkplaats bepaald moet worden met behulp van een door verweerder te kiezen adequaat objectief instrument, en dat het voorts niet onjuist en onredelijk is dat het aantal zones wordt berekend door het aantal kilometers te delen door vier en dit resultaat rekenkundig af te ronden.

Het algemene personeelsbeleid

De door verzoeker aangevoerde bezwaren betreffen het algemene personeelsbeleid en het feit dat verzoeker geen vertrouwen heeft in de door verweerder op basis van het advies van de interne commissie genomen besluiten. Niet aan de orde is de toepassing van de CAO als bedoeld in artikel N-6 CAO-BVE, en verweerder heeft er niet in toegestemd het geschil op basis van artikel N-7 CAO-BVE aan de Commissie te onderwerpen.

Verzoek niet-ontvankelijk

Uitspraak van de Commissie voor Geschillen van het Confessioneel Beroeps-onderwijs en volwasseneneducatie (hierna: de Commissie) inzake het geschil tussen de heer K te G, verzoeker, en het College van Bestuur van de Stichting Regionaal Opleidingen Centrum B te B, verweerder.

Procesverloop:

Bij schrijven van 25 november 2001 heeft verzoeker een geschil aanhangig gemaakt bij de Commissie.

Bij schrijven van 4 december 2001 heeft mr. Z, juridisch medewerkster van verweerder, desgevraagd het reglement interne geschillencommissie personeelsbeleid van het ROC D aan de Commissie doen toekomen.

Verzoeker heeft bij schrijven van 12 december 2001 het geschil nader toegelicht en zijn aktes van benoeming aan de Commissie toegezonden.

Bij schrijven van 22 januari 2002 heeft drs. F, juridisch medewerker van verweerder, namens verweerder een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 6 februari 2002 behandeld in een openbare zitting te Utrecht, waar verzoeker in persoon en verweerder, vertegenwoordigd door drs. F, hun standpunt nader hebben uiteengezet respectievelijk hebben doen uiteen zetten.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende tussen partijen vaststaande feiten.

Verzoeker is sedert 17 november 1981 als conciërge in dienst bij verweerder en diens rechtsvoorgangers.

Verzoeker maakt gebruik van de Bapo-regeling (8 uren per week) en is vanwege zijn lidmaatschap van de medezeggenschapsraad voor 7 uren per week vrijgesteld.

Verzoeker heeft bij schrijven van 14 september 2001, nader aangevuld bij schrijven van 11 oktober 2001, een bezwaarschrift ingediend bij de interne bezwaren- commissie personeelsbeleid van het onder het beheer van verweerder staande College D te B. Daarbij maakte hij bezwaar tegen het uitlekken van informatie uit een met hem gevoerd functioneringsgesprek, het ontbreken van bevoegdheden om sancties toe te kunnen passen bij onordelijk of brutaal gedrag van studenten van het College D en het ontbreken van voldoende ondersteuning van de kant van het management, het toenemen van de werkdruk door het niet zichtbaar opvullen van uren voor werkzaamheden ten behoeve van de medezeggenschapsraad en van Bapo-uren, alsook "functievervuiling" door het opgedragen krijgen van werkzaamheden die niet tot de structurele taak behoren.

Voornoemde bezwarencommissie heeft op 12 november 2001 een advies aan verweerder uitgebracht. Zij adviseerde:

"-dat vertrouwelijke gegevens zoals deze tijdens het functioneringsgesprek door de de betrokken medewerker naar voren worden gebracht niet dan met goedkeuring van de betrokken medewerker mogen worden gebruikt dan wel aan derden mogen

worden verstrekt;

- dat het – ondanks dat er al een aantal zaken al dan niet tijdelijk zijn geregeld – noodzakelijk is dat de leidinggevende prioriteit geeft aan het personeels-beleid bij de conciërges en daar zo snel mogelijk orde op zaken probeert te stellen;
- aan de conciërges de bevoegdheid te geven om maatregelen op te leggen aan studenten die de orde verstoren en deze maatregelen door het management en de docenten te doen ondersteunen;
- door middel van het aangeven van de hoeveelheid fte's inzichtelijk te maken hoeveel tijd aan de gezamenlijke conciërges beschikbaar gesteld wordt voor de werkzaamheden ten behoeve van de centrale diensten en de overige werkzaamheden van de conciërges, alsmede inzichtelijk te maken hoe de vervallen uren door MR-lidmaatschap en BAPO-verlof worden ingevuld."

Verweerder heeft verzoeker bij brief van 22 november 2001 geïnformeerd over zijn op basis van voornoemd advies genomen beslissing, inhoudend:

- "-Het College van Bestuur heeft de leidinggevende erop gewezen dat vertrouwelijk omgegaan dient te worden met gegevens die uit een functioneringsgesprek naar voren zijn gekomen.
- Om de interne problematiek met betrekking tot werkverdeling/werkdruk en functioneren van het conciërge-team tot een oplossing te brengen, is inmiddels een extern bemiddelaar ingeschakeld. Op basis van gesprekken met de medewerkers wordt een analyse van de problematiek gemaakt en wordt een advies opgesteld over mogelijke oplossingen. Dit advies vormt o.m. de basis voor het bepalen van de gewenste kwantitatieve/kwalitatieve samenstelling (Fte's) van het conciërgeteam.
- Op basis van deze analyse en aanpassing van de samenstelling van het team, zal vervolgens concreet worden vastgesteld op welke punten en op welke wijze management en docenten het conciërge-team kunnen ondersteunen bij het handhaven van de orde."

Verweerder heeft daarbij tevens aan verzoeker meegedeeld dat indien hij het niet eens is met dit besluit, hij zich kan wenden tot de Commissie. Dit heeft verzoeker bij brief van 25 november 2001 gedaan.

Standpunt van verzoeker:

Verzoeker heeft in bezwaar bij de Commissie –samengevat– het volgende aangevoerd.

De reactie van verweerder op het advies van de interne bezwarencommissie gaat voorbij aan de door verzoeker in zijn bezwaarschrift geschetste problematiek.

Verweerder heeft weliswaar de leidinggevende erop gewezen dat hij vertrouwelijk om dient te gaan met gegevens uit een functioneringsgesprek, maar toen was het kwaad al geschied, hetgeen onherstelbare schade heeft aangericht. Verzoeker is van mening dat excuses op zijn plaats waren geweest. Gelet op hetgeen is gebeurd zullen verzoeker en zijn collega's geen informatie over het verleden aan de bemiddelaar geven.

Volgens verzoeker volgt verweerder verder niet het advies van de interne bezwarencommissie ter zake van het geven van bevoegdheden aan conciërges om maatregelen op te leggen aan studenten die de orde verstoren. Verweerder gaat opnieuw analyseren, hetgeen in het verleden ook is gebeurd, maar niet tot enig resultaat heeft geleid.

Voorts stelt verzoeker dat de conciërges ten onrechte structureel schoonmaakwerk-zaamheden in twee aula's krijgen opgedragen, die voorheen door de schoonmaakdienst werden gedaan.

Tenslotte maakt verzoeker bezwaar tegen het feit dat de uren die hij afwezig is in verband met de Bapo-regeling en zijn werk als lid van de medezeggenschapsraad, niet worden opgevuld; bovendien worden zijn MR-uren afgetrokken van zijn vakantie- dagen.

Standpunt van verweerder:

Verweerder heeft –samengevat– het volgende naar voren gebracht.

Verweerder is allereerst van mening dat het onderhavige geschil noch een geschil is betreffende de toepassing van de CAO-BVE 2001-2002 (hierna: CAO-BVE), als bedoeld in artikel N-6 CAO-BVE, noch een geschil over de waardering of beschrijving van de functie in relatie tot de opgedragen taken, als bedoeld in artikel D-16m CAO-BVE.

Verweerder heeft, als deze zienswijze juist is, ook niet de bereidheid het geschil met toepassing van artikel N-7 CAO-BVE voor te leggen aan de Commissie.

Verweerder heeft destijds de op grond van artikel B-8 CAO-BVE ingestelde interne geschillencommissie een verruimde bevoegdheid toegekend, waardoor werknemers bij deze commissie ook terecht kunnen met allerlei klachten/bezwaren betreffende gevoerd personeelsbeleid. Het door verzoeker bij deze commissie ingediend bezwaar betrof het personeelsbeleid ten aanzien van de conciërges.

Het is verweerder intussen bij nadere beschouwing gebleken dat in de CAO-BVE geen relatie wordt gelegd tussen de interne commissie ex artikel 8 en de externe commissie ex artikel N-6, zodat in zijn brief van 22 november 2001 aan verzoeker ten onrechte is gemeld dat verzoeker zich tot de Commissie kon wenden indien hij het niet eens was met het besluit van verweerder naar aanleiding van het advies van de interne bezwarencommissie.

Subsidiair heeft verweerder het volgende aangevoerd.

Verweerder onderschrijft het advies van de interne bezwarencommissie inzake het omgaan met vertrouwelijke gegevens uit een functioneringsgesprek en heeft de betrokken leidinggevende erop gewezen dat vertrouwelijk omgegaan dient te worden met dergelijke gegevens. Overigens heeft deze leidinggevende ontkend onzorgvuldig of onvoldoende vertrouwelijk met informatie uit functioneringsgesprekken te zijn omgegaan.

Verweerder wijst erop dat een dergelijke conclusie ook niet in het advies van de interne bezwarencommissie staat.

Verweerder bestrijdt de opvatting van verzoeker dat schoonmaakwerkzaamheden die in het verleden door de schoonmaakdienst werden verricht, worden afgeschoven op de conciërges. Van een conciërge mag wel worden verwacht dat hij het incidenteel opruimen van rommel, i.c. het incidenteel noodzakelijk verrichten van schoonmaakwerkzaamheden tot zijn functie vervulling rekent ook al zijn dergelijke werkzaamheden niet expliciet opgenomen in zijn functiebeschrijving. Ter zitting is namens verweerder gesteld dat de aula's door de schoonmaakdienst worden schoon gemaakt en dat verzoeker op basis van zijn functiebeschrijving niet belast is met dergelijke schoonmaakwerkzaamheden. Bij de interne bezwarencommissie is dit punt overigens niet aan de orde geweest.

Verweerder is voorts van mening dat de aan de externe deskundige gegeven opdracht een onderzoek te verrichten en op grond van analyses aan het management concrete voorstellen te doen en adviezen te verstrekken ten behoeve van de kwantitatieve maar zeker ook kwalitatieve invulling van het toekomstige conciërgeteam, volstrekt in lijn is met het advies van de interne commissie. Dit onderzoekstraject loopt nog.

Tenslotte is verweerder van mening dat de vervallen uren door MR-lidmaatschap en Bapo-verlof in voldoende mate worden herbezet.

Namens verweerder is ter zitting toegezegd dat als zou blijken dat de MR-uren inderdaad van de vakantiedagen van verzoeker worden afgeschreven dit ook door verweerder als onjuist wordt aangemerkt. Namens verweerder is de bereidheid uitgesproken dit aspect van het geschil onderling op te lossen.

Commissie:

De Commissie stelt vast dat voor zover het onderhavige geschil betrekking heeft op de stellingname van verzoeker dat de uren die hij besteedt aan werkzaamheden in het kader van zijn lidmaatschap van de medezeggenschapsraad ten onrechte van zijn vakantiedagen worden afgetrokken, partijen ter zitting hebben verklaard dit aspect onderling op te lossen, zodat het hier verder buiten beschouwing kan worden gelaten.

De Commissie heeft op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting niet kunnen vaststellen of verweerder verzoeker structurele schoonmaaktaken opdraagt die zijn contractuele taak/functiebeschrijving te buiten gaan. Zo dit echter wel het geval zou zijn overweegt zij dat het ten onrechte gebeurt.

De Commissie stelt voorts vast dat zij voor het overige niet toekomt aan een inhoudelijk oordeel betreffende de door verzoeker aangevoerde bezwaren. Deze betreffen veeleer het algemene personeelsbeleid en het feit dat verzoeker geen vertrouwen heeft in de door verweerder op basis van het advies van de interne commissie genomen besluiten. Niet aan de orde is de toepassing van de CAO als bedoeld in artikel N-6 CAO-BVE, en verweerder heeft er niet in toegestemd het geschil op basis van artikel N-7 CAO-BVE aan de Commissie te onderwerpen.

De Commissie komt dan ook tot de slotsom dat moeten worden beslist als hierna vermeld.

Beslissing:

Uitspraak doende beslist de Commissie dat verzoeker niet-ontvankelijk is in zijn verzoek.

DEEL B MEDEZEGGENSCHAP EN DGO

B.I. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen WMO

Overzicht

- 01/242 Besturenfusie
- 01/244 Nota "Van mavo naar vmbo theoretische leerweg"
artikel 20 WMO 1992; artikel 25 (model) Medezeggenschapsreglement
- 01/245 MR-reglement of WMO?
Artikelen 6, 7, 8, 9, 14 en 28 WMO 1992; Besluit medezeggenschap onderwijs (Stb. 1998, 442); NPCS-reglement
- 01/246 Collectiviseren van ADV
artikel 13 WPO; artikel I-C41 RPBO; artikelen 25, 27 en 29 van het Medezeggenschapsreglement; brief van de staatssecretaris van Onderwijs van 5 juli 2001, TK 2000-2002, 27852, nr. 1

Besturenfusie

De MR heeft negatief geadviseerd over een besturenfusie. De Commissie dient de toetsing van artikel 22 WMO 1992 te verrichten. Blijkens de parlementaire geschiedenis van de WMO 1992 gaat de wetgever ervan uit dat de Commissie zich hierbij beperkt tot een toetsing aan de in de wet uitdrukkelijk genoemde rechtmatigheidscriteria en voorts dat deze toetsing beperkter is dan de toetsing bij instemmingsgeschillen. Zulks brengt mee dat de Commissie niet over de inhoud van het voorgenomen besluit als zodanig kan oordelen en dat bij de toetsing door de Commissie de formele aspecten van de motivering en van het zorgvuldig handelen van het bevoegd gezag centraal staan. Ten aanzien van het bezwaar van de MR dat het bestuur het besluit tot fusie heeft genomen voordat het de instemming van de betrokken geledingen in de MR heeft gevraagd en gekregen ter zake van de regeling van de gevolgen van dit besluit, overweegt de Commissie dat op grond van artikel J1, onder 7a, van de vigerende CAO-VO het overleg over de personele gevolgen is voorbehouden aan het DGO. Vervolgens is de Commissie nagegaan of het bestuur bij het niet volgen van het advies onzorgvuldig heeft gehandeld ten opzichte van de MR. Hiervan is niet gebleken.

Hoewel het beter ware geweest dat het bestuur de motivering, door de directievoorzitter in een gesprek met de MR verstrekt, ook in zijn brief van 13 februari 2001 had vastgelegd, is de Commissie van oordeel dat dit niet kan leiden tot de conclusie dat het bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het is afgeweken van het advies van de MR.

De commissie stelt bindend vast dat het besluit tot een besturenfusie tussen I en T, onder voorwaarde dat de vakcentrales instemmen met de personele gevolgen van deze fusie, in stand kan blijven.

Uitspraak

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

het bestuur van de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te H

(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van school K te P (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 2 maart 2001 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een geschil met het bestuur inzake het voorgenomen besluit tot een besturenfusie tussen de Stichting voor Christelijk Voortgezet Onderwijs (hierna te noemen: I) en de Stichting Katholiek Voortgezet Onderwijs te U (hierna te noemen: T).

Desgevraagd heeft de medezeggenschapsraad bij schrijven van 12 maart 2001 nadere stukken ingediend.

Het bestuur heeft bij schrijven van 29 maart 2001 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 8 mei 2001 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door D, directievoorzitter I, B, bestuurslid, en de medezeggenschapsraad bij monde van W, voorzitter, G en J, leden, hun stand-

punten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Medio 1999 zijn de besturen van I en T met instemming van de afzonderlijke medezeggenschapsraden een samenwerkingsverband op het gebied van personeelsinzet aangegaan.

Op 7 juni 2000 hebben beide besturen de intentie uitgesproken te zullen onderzoeken of een besturenfusie wenselijk en haalbaar is. De betreffende medezeggenschapsraden hebben hierover positief geadviseerd.

Dit onderzoek heeft geresulteerd in het beslisdocument 'Haalbaarheidsonderzoek besturenfusie I en T', (hierna te noemen: beslisdocument).

Bij schrijven van 6 oktober 2000 heeft het bestuur aan de desbetreffende medezeggenschapsraden meegedeeld dat het op basis van het beslisdocument, in zijn vergadering van 21 september 2000, een voorgenomen besluit heeft genomen bestuurlijk te fuseren per 1 augustus 2001 en zijn dit besluit en dit beslisdocument voor advies c.q. ter instemming aan de betreffende medezeggenschapsraden voorgelegd en zijn de medezeggenschapsraden uitgenodigd voor een informatieve bijeenkomst op 16 oktober 2000. De medezeggenschapsraad van school K is niet aanwezig geweest bij deze bijeenkomst.

Bij schrijven van 16 november 2000 heeft de medezeggenschapsraad het bestuur meegedeeld dat het ouders/leerlingen deel van de medezeggenschapsraad negatief adviseert en het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad niet instemt met deze voorgenomen fusie.

De directievoorzitter van I is in de vergadering van de medezeggenschapsraad van 6 december 2000 aanwezig geweest om met de raad te spreken over het voorgenomen besluit tot fusie. De medezeggenschapsraad heeft zijn eerder ingenomen standpunt gehandhaafd.

Bij schrijven van 13 februari 2001 heeft het bestuur de medezeggenschapsraden van de 5 onder zijn beheer staande scholen meegedeeld dat vier van de vijf medezeggenschapsraden positief hebben geadviseerd en dat het voorgenomen intentiebesluit inzake een besturen-fusie tussen I en T wordt omgezet in een definitief besluit wanneer de vakcentrales kunnen instemmen met de personele gevolgen van deze fusie. Het op 11 april 2001 geplande Decentraal Georganiseerd Overleg (DGO) is, hangende het onderhavige geschil, opgeschort.

Standpunt van de medezeggenschapsraad:

Mede gelet op het feit dat het bestuur in zijn brief van 13 februari 2001 niet heeft beargumenteerd waarom het is afgeweken van het negatieve advies van de medezeggenschapsraad, heeft deze de indruk gekregen dat het bestuur, ongeacht de uitkomsten van de adviesaanvraag, reeds besloten had het intentiebesluit tot fusie van 7 juni 2000 te effectueren, waarmee het in strijd met artikel 32 van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, hetgeen gelijklopend is aan het NPCS modelreglement 1999, heeft gehandeld.

Blijkens het beslisdocument komen mogelijke voordelen van een fusie in het bijzonder bij T tot uiting en nauwelijks bij de onder I vallende scholen.

Gelet op het feit dat T nieuwbouwplannen heeft en het onderwijsaanbod wil vergroten (uitbreiding met HAVO/VWO afdeling) heeft, de medezeggenschapsraad de verwachting dat er een grote claim gelegd gaat worden op het huidige (bovenschools) management en personeel van I.

Tevens heeft de medezeggenschapsraad de verwachting dat, gelet op de excentrieke ligging van U ten opzichte van de onder I vallende scholen, een fusie voor het personeel van I in het geval van een (gedeeltelijke) tewerkstelling in U zeer grote nadelen zal opleveren en voor (toekomstige) leerlingen van I-scholen geen verrijking c.q. alternatief zal gaan bieden.

De medezeggenschapsraad heeft voorts aangevoerd dat op 8 februari 2001 aan de medezeggenschapsraden van I een intentiebesluit is voorgelegd inzake onderwijs- kundige samenwerking met de mogelijkheid tot vergaande bestuurlijke samenwerking (fusie) tussen I en drie andere scholen te H met onder meer VMBO-afdelingen. In verband hiermee is de medezeggenschapsraad van oordeel dat wanneer deze samenwerking geëffectueerd zou worden er

in dusdanig ruime mate kennis op VMBO-gebied (binnen geografisch aanvaarbare afstand) beschikbaar komt, dat eventuele meerwaarde op dit vlak vanuit T (kennis beperkt, geografisch ongewenst grote afstand) wegvalt.

Voorts is de medezeggenschapsraad van mening dat het bestuur in strijd met artikel 26, tweede lid, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement heeft gehandeld door een beslissing te nemen zonder de medezeggenschapsraad ter zake van het voorgenoemen besluit instemming te vragen voor de regeling van de gevolgen voor de betrokken geledingen conform artikel 27, eerste lid, sub A, en artikel 28, sub A, van voornoemd reglement.

Standpunt bestuur:

Het bestuur is van mening dat het zich terdege heeft ingespannen om de vragen en opmerkingen van de medezeggenschapsraad zorgvuldig en gemotiveerd te beantwoorden.

Daartoe is het volgende aangevoerd.

De betrokken medezeggenschapsraden hebben bij brief van 6 oktober 2000 een gemotiveerde adviesaanvraag ontvangen en zijn uitgenodigd voor een informatieve bijeenkomst op 16 oktober 2000, alwaar adequaat ruimte was voor het bij reglement voorgeschreven overleg. De medezeggenschapsraad was bij deze bijeenkomst niet aanwezig omdat de raad naar eigen zeggen de uitnodiging dusdanig laat onder ogen heeft gekregen dat het bijwonen van deze bijeenkomst niet meer mogelijk was. Overigens heeft het bestuur in later overleg met de medezeggenschapsraad nieuwe afspraken gemaakt om toekomstige miscommunicatie te vermijden. Nadat de medezeggenschapsraad op 16 november 2000 het bestuur negatief heeft geadviseerd, is de heer D, teneinde de medezeggenschapsraad alsnog de gelegenheid te geven tot overleg, op 6 december 2000 in een vergadering van de medezeggenschapsraad aanwezig geweest om de bestuursvoornemens toe te lichten en met de raad te overleggen. Onderwerp van het gesprek waren de voornemens van het bestuur in relatie tot de bezwaren van de medezeggenschapsraad. De heer D heeft deze bezwaren besproken en gemotiveerd weerlegd. Om dit uit het door de medezeggenschapsraad opgestelde verslag van deze vergadering te construeren dienen de punten 2 en 5 hiervan in hun onderlinge samenhang gezien te worden.

Het bestuur heeft verklaard dat de vragen en opmerkingen van de medezeggenschapsraad wel degelijk een rol hebben gespeeld in de overwegingen van het bestuur inzake de voorgenomen besturenfusie.

Het bestuur heeft toegegeven dat de motivering om af te wijken van het advies niet met zoveel woorden in de brief van 13 februari 2001 is aangegeven, maar is van mening dat daar ook geen aanleiding toe was, nu de bezwaren van de medezeggenschapsraad door de heer D in het daartoe gearrangeerde overleg op 6 december reeds uitgebreid waren besproken en gemotiveerd waren weerlegd.

Ten aanzien van het bezwaar van de medezeggenschapsraad dat het bestuur zijn wettelijke verplichting zou negeren om instemming te bereiken over de personele gevolgen van de fusie heeft het bestuur het volgende aangevoerd.

Bij brief van 13 februari 2001 heeft het bestuur onder meer de medezeggenschapsraden uitgenodigd voor het zogenaamde Decentraal Georganiseerd Overleg (DGO) over zaken van algemeen belang voor de bijzondere rechtstoestand van het personeel, te houden op 11 april 2001. Op grond van artikel J1, onder 7, van de vigerende CAO-VO is de bespreking van de personele gevolgen van de fusie voorbehouden aan het DGO-overleg en mitsdien is op grond van artikel 13, tweede lid, WMO 1992 de bevoegdheid van de medezeggenschapsraad ter zake niet van toepassing.

Ten aanzien van de inhoudelijke bezwaren heeft het bestuur het volgende opgemerkt.

Het bestuur is van mening dat er geen sprake is van een excentrische ligging van T ten opzichte van het school K (13,4 km) en dat –zelfs al zou dat wel het geval zijn– grotere afstand tussen zusterscholen een geslaagde besturenfusie geenszins in de weg behoeft te staan. De regio's waarin het school K en T liggen vormen een organisch geheel, dat een logisch verzorgingsgebied vormt voor organisaties op het gebied van onder meer schooladvies en begeleiding, GGD, Jeugdzorg en Thuiszorg. Geografisch gezien valt U binnen de doelstelling van de statuten van I.

Huidige zusterscholen van het school K liggen ook op een afstand van 10,2 en 12,5 km. Dit heeft bovendien als voordeel dat, los van het feit dat het deels om verschillende onderwijsvormen gaat, er bij leerling-werving ook door de onderlinge afstand geen sprake is van concurrentie.

Pariteit van voor- en nadelen is nooit een uitgangspunt van de fusiebesprekingen geweest en zou waarschijnlijk geleid hebben tot het mislukken van deze en elke andere fusie- bespreking. De toegevoegde waarde van T voor I is, zo blijkt naar de mening van het bestuur afdoende uit het beslisdocument, ruim voldoende om de fusie als een zakelijk prudente stap te kunnen billijken. Voorts is het bestuur van mening dat het vanuit het in de statuten opgenomen basisbeginsel van solidariteit een plicht heeft actief mee te werken aan de instandhouding van een kleinere school op christelijke grondslag in een aangrenzende regio.

Ten aanzien van de zorgen van de medezeggenschapsraad over de ongewenste claim op de draagkracht van het management en de arbeidsrust van het personeel en de leerlingen heeft het bestuur gesteld dat hiervan geen sprake is en daartoe het volgende opgemerkt.

De nieuwbouw bij T is reeds gerealiseerd. Op dit moment is er nog geen sprake van uitbreiding van het onderwijsaanbod in U. Indien op enig moment in de toekomst hiertoe zou worden besloten, zal het bestuur alle daartoe voorgeschreven stappen doorlopen, waaronder uiteraard een uitgebreide consultatie van de (gemeenschappelijke) medezeggenschapsraad. De uitbreiding van I met T betekent ook een kwalitatieve en kwantitatieve versterking van bestuur en schoolmanagement, die naar verwachting de extra bestuurs- en managementlast meer dan adequaat zal compenseren.

Ten aanzien van de oriënterende gesprekken met een drietal scholen in H heeft het bestuur gezegd dat deze gesprekken nimmer het onderzoeksstadium zijn ontstegen. Recentelijk is zelfs op bestuurlijk niveau een impasse ontstaan waardoor de fusiebegeleider zijn opdracht heeft teruggegeven en samenwerking/fusie vooralsnog niet realiseerbaar is.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat de medezeggenschapsraad op grond van artikel 26, tweede lid, sub B, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement een adviesbevoegdheid heeft ter zake van een besturenfusie en dat deze bevoegdheid niet is overgedragen aan de door het bestuur ingestelde gemeenschappelijke medezeggenschapsraad ten behoeve van de vijf onder zijn beheer staande scholen.

Voorts stelt de Commissie vast dat bij brief van 16 november 2000 het ouders/leerlingendeel van de medezeggenschapsraad negatief heeft geadviseerd en het personeelsdeel zijn instemming heeft geweigerd en dat beide geledingen na het overleg op 6 december 2000 met de heer D niet zijn terugkomen op hun eerdere besluit.

Gelet op het voor de school geldende medezeggenschapsreglement en het besprokene ter zitting gaat de Commissie ervan uit dat het besluit van 16 november 2000 aldus dient te worden verstaan dat de medezeggenschapsraad negatief heeft geadviseerd ter zake van het voorgenomen besluit tot een besturenfusie tussen I en T.

Op grond van het bepaalde in artikel 22 WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij het niet volgen van het advies van de medezeggenschapsraad met betrekking tot voornoemd besluit:

- gehandeld heeft in strijd met het bepaalde bij of krachtens de WMO of met het medezeggenschapsreglement;
- onvoldoende gemotiveerd heeft waarom is afgeweken van het advies van de medezeggenschapsraad; of
- onzorgvuldig gehandeld heeft ten opzichte van de medezeggenschapsraad.

Blijkens de parlementaire geschiedenis van de WMO 1992 gaat de wetgever ervan uit dat de Commissie zich hierbij beperkt tot een toetsing aan de in de wet uitdrukkelijk genoemde rechtmatigheidscriteria en voorts dat deze toetsing beperkter is dan de toetsing bij instemmingsgeschillen. Zulks brengt mee dat de Commissie niet over de inhoud van het voorgenomen besluit als zodanig kan oordelen en dat bij de toetsing door de Commissie de formele aspecten van de motivering en van het zorgvuldig handelen van het bevoegd gezag centraal staan.

De Commissie heeft eerst onderzocht of het bevoegd gezag bij het niet volgen van het advies in strijd heeft gehandeld met het bepaalde bij of krachtens de WMO of met het medezeggenschapsreglement. De Commissie stelt vast dat het bestuur bij brief van 6 oktober 2000 de betrokken medezeggenschapsraden, waaronder die van het school K, het voorgenomen besluit tot bestuurlijke

fusie en het beslisdocument ter advies c.q. instemming heeft voorgelegd en hen heeft uitgenodigd voor een informatieve bijeenkomst op 16 oktober 2000. Het is de Commissie gebleken dat de medezeggenschapsraad voornoemde brief door een verspreidingsprobleem binnen de school eerst heeft ontvangen nadat deze bijeenkomst had plaatsgevonden. Daargelaten wie hiervoor uiteindelijk verantwoordelijk moet worden gesteld, heeft de Commissie vastgesteld dat het bestuur inmiddels nieuwe afspraken met de medezeggenschapsraad heeft gemaakt om de communicatie tussen hen beiden te verbeteren en op 6 december 2000 de medezeggenschapsraad alsnog de gelegenheid heeft gegeven tot overleg.

Ten aanzien van het bezwaar van de medezeggenschapsraad dat het bestuur het besluit tot fusie heeft genomen voordat het de instemming van de betrokken geledingen in de medezeggenschapsraad heeft gevraagd en gekregen ter zake van de regeling van de gevolgen van dit besluit, overweegt de Commissie dat op grond van artikel J1, onder 7a, van de vigerende CAO-VO het overleg over de personele gevolgen van fusie is voorbehouden aan het DGO en dat dientengevolge op grond van artikel 33, tweede lid, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, hetgeen gelijklopend is aan artikel 13, tweede lid, WMO 1992, de bevoegdheid van het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad zoals opgenomen in artikel 27, eerste lid, onder A, van het medezeggenschapsreglement niet van toepassing is. Het bestuur heeft naar het oordeel van de Commissie in zijn brief van 13 februari 2001 aan de betrokken medezeggenschapsraden dan ook terecht geschreven dat het voorgenomen intentiebesluit om met T te fuseren zal worden omgezet in een definitief besluit wanneer de vakcentrales kunnen instemmen met de regeling van de gevolgen.

De Commissie gaat er overigens vanuit dat, voor zover er sprake zou zijn van een noodzakelijke regeling van de gevolgen voor de ouders en/of leerlingen, hetgeen niet door de medezeggenschapsraad is gesteld, deze op grond van artikel 28, onder A, van het medezeggenschapsreglement ter instemming waren voorgelegd aan het ouder/leerlingen- deel van de medezeggenschapsraad.

Vervolgens is de Commissie nagegaan of het bestuur bij het niet volgen van het advies onzorgvuldig heeft gehandeld ten opzichte van de medezeggenschapsraad. De Commissie is van oordeel dat de medezeggenschapsraad onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zijn advies geen rol zou hebben gespeeld bij de totstandkoming van het besluit zoals dat bij brief van 13 februari 2001 aan de betrokken medezeggenschapsraden is meegedeeld.

Door de medezeggenschapsraad is overigens niet gesteld, en de Commissie is ook niet gebleken, dat in casu van een dergelijke schending sprake is.

Door de Commissie is tevens onderzocht of het bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het is afgeweken van het advies van de medezeggenschapsraad.

De Commissie stelt vast dat het bestuur in zijn brief van 13 februari 2001 aan de vijf medezeggenschapsraden van de onder zijn beheer staande scholen melding heeft gemaakt van het feit dat één van de vijf medezeggenschapsraden negatief heeft geadviseerd, doch niet heeft gemotiveerd waarom het desalniettemin het voorgenomen besluit zal omzetten in een definitief besluit wanneer de vakcentrales hebben ingestemd met de regeling van de personele gevolgen.

Uit de inhoud van de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is de Commissie evenwel gebleken dat de heer D na het negatieve advies op 6 december 2001 uitvoerig met de medezeggenschapsraad heeft gesproken naar aanleiding van zijn bezwaren tegen de fusie met T. Hoewel de verslaglegging door de medezeggenschapsraad van in ieder geval dit onderdeel van deze bijeenkomst zeer summier is, acht de Commissie het, gelet op hetgeen hierover door partijen ter zitting naar voren is gebracht, aannemelijk dat de heer D inzicht heeft verschaft in de gedachtengang van de het bestuur en de motivering van het fusiebesluit voldoende kenbaar heeft gemaakt aan de medezeggenschapsraad.

Voorts is de Commissie niet gebleken dat de motivering die het bestuur voor zijn besluit heeft gegeven niet draagkrachtig zou zijn.

Hoewel het beter ware geweest dat het bestuur deze motivering ook in zijn brief van 13 februari 2001 had vastgelegd, is de Commissie van oordeel dat dit niet kan leiden tot de conclusie dat het bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het is afgeweken van het advies van de medezeggenschapsraad.

Alles overziende is de Commissie van oordeel dat de handelwijze van het bestuur de hier aan te leggen toetsing kan doorstaan.

Beslissing:

De commissie stelt bindend vast dat het besluit tot een besturenfusie tussen I en T, onder voorwaarde dat de vakcentrales instemmen met de personele gevolgen van deze fusie, in stand kan blijven.

Nota van MAVO naar VMBO

De MR stemt niet in met de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg' vanwege het feit dat hij het niet eens is met één aspect uit de nota te weten dat leerlingen in de derde klas verplicht 1 uur aardrijkskunde en 1 uur geschiedenis volgen. De MR heeft op grond van het MR-reglement instemmingsrecht ter zake. Ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen. De Commissie stelt vast dat in de fase voorafgaande aan het formele traject van de MR een uitvoerige procedure is gevoerd teneinde te komen tot een visie op de invoering van het vmbo (theoretische leerweg) op de school. Ten aanzien van de verdere procedure is de Commissie van oordeel dat er voldoende schriftelijk en mondeling overleg tussen partijen heeft plaatsgevonden nadat het bestuur het voorstel aan de MR heeft voorgelegd. De Commissie concludeert dan ook dat de gevolgde procedure van voldoende zorgvuldigheid getuigt. De Commissie overweegt voorts dat het bestuur gemotiveerd heeft uiteengezet, waarom het tot zijn voorstel van 23 maart 2001 is gekomen en waarom het voorstel van de MR van 25 april 2001 na overleg met de stuurgroep en de directie niet is overgenomen. Daarbij heeft de Commissie overwogen dat het bestuur heeft toegezegd het beleid binnen twee jaar te evalueren en zonodig bij te stellen. De Commissie concludeert, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg' heeft kunnen komen.

Uitspraak

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad,

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging tot Stichting en Instandhouding van Scholen voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te S (verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van de Christelijke Scholengemeenschap W te S (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

De heer K, rector, heeft namens het bestuur bij schrijven van 8 juni 2001 de Commissie verzocht uitspraak te doen in onder meer een instemmingsgeschil met de medezeggenschapsraad inzake de vaststelling van de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg'.

Bij brieven van 7 en 15 september 2000 heeft de directie nadere stukken ingediend.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 27 juni 2001 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 11 juli 2001 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door K, rector, L, afdelingshoofd mavo, en M, afdelingshoofd vmbo, en de medezeggenschapsraad bij monde van T, voorzitter, U, V, X en Z, leden, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

De nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg' is opgesteld door de reeds jaren bestaande stuurgroep vmbo, die leiding geeft aan de veranderingen op onderwijskundig gebied, om over te gaan van de mavo naar het vmbo. Het traject is ruim drie jaar geleden gestart. De stuurgroep heeft de plannen in 1999 voorgelegd aan de afdelingen binnen de school en aan de vakgroepen. Tevens heeft de stuurgroep voorlichtingsrondes gehouden voor de betreffende personeelsleden en vakgroepen laten reageren op de voorstellen. Op grond hiervan heeft de stuurgroep een eindvoorstel gedaan aan de directie. De directie heeft dit voorstel overgenomen en het voorgelegd aan het bestuur. Het bestuur heeft eveneens de nota overgenomen en de inhoud ervan tot beleid verklaard.

Het bestuur heeft de nota bij brief van 23 maart 2001 ter instemming aan de medezeggenschapsraad voorgelegd.

Het bestuur heeft de medezeggenschapsraad bij schrijven van 11 mei 2001 bericht op grond van de adviezen van de stuurgroep en de directie geen wijzigingen in de voorgestelde nota te willen aanbrengen en nogmaals de achtergronden toegelicht.

Bij brief van 22 mei 2001 heeft de medezeggenschapsraad nogmaals meegedeeld niet te kunnen instemmen en voorts een amendement op de nota ingediend.

Na een gesprek tussen de rector en de voorzitter van de medezeggenschapsraad is definitief vastgesteld dat partijen het niet eens zijn geworden hetgeen het bestuur bij brief van 8 juni 2001 aan de medezeggenschapsraad heeft bevestigd.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur is van mening dat er een zeer open procedure is geweest om draagvlak te creëren voor de voornemens inzake de invoering van het vmbo en grote zorgvuldigheid is betracht in het besluitvormingsproces. Tijdens de gehele procedure hebben de secties geschiedenis en aardrijkskunde ruime mogelijkheden gehad hun mening kenbaar te maken. Tot het aanbieden van het slotdocument aan de medezeggenschapsraad bestond er 100% draagvlak. De bezwaren die nu door de medezeggenschapsraad zijn aangevoerd zijn nieuw. Deze bezwaren zijn overigens ter beoordeling voorgelegd aan de stuurgroep en de directie.

Het geschil draait naar de mening van het bestuur om het feit of de vakken aardrijkskunde en geschiedenis in de derde klas van het vmbo een keuzevak kunnen worden.

Het bestuur acht het van groot belang om zo lang mogelijk voor leerlingen een breed vormingsaanbod te realiseren. Daarom is gekozen voor uitstel van sectorkeuze. Om de leerlingen hierbij geen beperkingen op te leggen is ervoor gekozen aardrijkskunde en geschiedenis (geen verplichte vakken in enige sector) verplicht aan te bieden in de derde klas.

Het bestuur acht het bovendien onderwijskundig onwenselijk om het tweede brugjaar te belasten met een keuzeproces aardrijkskunde/geschiedenis in het kader van de sectorkeuze. De sectorkeuze wordt gedaan in klas 3 en daarbij vormen de vakken aardrijkskunde en geschiedenis weliswaar geen essentiële, maar wel een ondersteunende rol in de keuze voor een sector en daarna de vervolgopleiding.

Het door de medezeggenschapsraad genoemde probleem van het één-uur vak kan door periodisering worden ondervangen. Het bestuur kiest daarbij voor periodisering van beide vakken. Het bestuur erkent dat het standpunt van uitstel van keuze op één punt geweld aangedaan wordt, namelijk het aanbieden van mogelijkheid van een keuze tussen Frans of Duits in het derde leerjaar van het vmbo. Deze keuze is ingegeven door het feit dat de regio waarin de school ligt niet bekend staat als een sterk op taal en communicatie ontwikkeld gebied. De verplichting van drie moderne vreemde talen zal voor sommige leerlingen wellicht een te zware belasting zijn.

Het bestuur heeft van de medezeggenschapsraad geen inhoudelijke argumenten vernomen waarom een dergelijke keuze ook voor aardrijkskunde en geschiedenis gemaakt zou moeten worden.

Overigens heeft het bestuur opgemerkt dat in het eerste concept van de stuurgroep in 1999 al de lessentabel was opgenomen en dat ook toen al is voorgesteld een keuze te maken tussen Frans of Duits.

Het bestuur is voornemens het beleid binnen twee jaar na invoering te evalueren onder leerlingen en medewerkers en het zonodig bij te stellen.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad stemt niet in met de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg' vanwege het feit dat hij het niet eens is met één aspect uit de nota te weten de keus dat leerlingen in de derde klas verplicht 1 uur aardrijkskunde en 1 uur geschiedenis volgen.

De medezeggenschapsraad is met de secties aardrijkskunde en geschiedenis, wiens oordeel hij heeft gevraagd, van mening dat het met 1 contactuur op jaarbasis niet mogelijk is de vakken verantwoord en aantrekkelijk aan te bieden. Daarnaast bestaat de vrees dat deze vakken niet door voldoende leerlingen als examenvak worden gekozen en derhalve mogelijk verdwijnen als examenvak. Bovendien is een grote versnippering van het aanbod aan vakken niet in het voordeel van de vmbo-leerlingen.

Vanwege de pedagogisch-didactisch bezwaren heeft de medezeggenschapsraad het bestuur voorgesteld de leerlingen van het vmbo de keus te bieden tussen het volgen van het vak aardrijkskunde of geschiedenis in de derde klas zodat beide vakken twee contacturen per week op jaarbasis krijgen. De medezeggenschapsraad acht het van groot belang dat beide vakken in de nieuwe structuur optimaal tot hun recht komen. Het bestuur geeft ten onrechte organisatorische motieven de voorrang.

De medezeggenschapsraad voert voorts aan dat het bestuur geen consistent beleid voert door de leerlingen uit de derde klassen wel de keuze te bieden tussen het volgen van de vakken Frans of Duits, maar niet tussen geschiedenis of aardrijkskunde.

Het voorstel van het bestuur om over twee jaar te evalueren doet geen recht aan de bezwaren van de medezeggenschapsraad en de op grond daarvan voorgestelde wijziging, aangezien het toch reeds de bedoeling was om tot een dergelijke evaluatie te komen.

Voorts wijst de medezeggenschapsraad op het feit dat binnen de schoolgemeenschap geen overlegstructuur bestaat waar essentiële beleidsvoornemens schoolbreed besproken kunnen worden teneinde een zo breed mogelijk draagvlak te creëren. Het is de medezeggenschapsraad gebleken dat hierdoor bij meerdere secties het gevoel leeft niet in voldoende mate gekend en betrokken te zijn geweest bij de ontwikkeling van de beleidsvoornemens inzake de invoering van het vmbo.

Ook ouders en leerlingen hebben moeite met het onderhavige voorstel.

De Commissie:

De medezeggenschapsraad heeft blijkens zijn brief van 22 mei 2001 zijn instemming onthouden aan het voorgenomen besluit van het bestuur inzake de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg'.

De Commissie stelt vast dat voornoemde nota aspecten van het onderwijskundig beleid van de school betreft en uit dien hoofde onderdeel vormt van het schoolplan.

Op grond van artikel 25, onder B, van het medezeggenschapsreglement van de school, hetgeen gelijklopend is aan het model-reglement medezeggenschapsraad van de NPCS, versie 1999, heeft de medezeggenschapsraad een instemmingsrecht ter zake.

Ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie stelt vast dat in de fase voorafgaande aan het formele traject van de medezeggenschapsraad een uitvoerige procedure is gevoerd teneinde te komen tot een visie op de invoering van het vmbo (theoretische leerweg) op de school. Op diverse momenten tijdens deze procedure zijn de afdelingen, personeel en vakgroepen geïnformeerd over de voorstellen en in de gelegenheid gesteld hierop te reageren. Het is de Commissie niet gebleken dat dit niet op zorgvuldige wijze zou zijn geschied. De argumenten van de medezeggenschapsraad dat het mogelijk beter zou zijn geweest indien er binnen de school een overlegstructuur zou zijn waarin geregeld schoolbreed overleg kan plaatsvinden en dat een aantal vakgroepen binnen de school hierdoor mogelijk het gevoel hebben gekregen onvoldoende bij de besluitvorming in deze fase betrokken te zijn geweest doen hier niet aan af.

Ten aanzien van de verdere procedure is de Commissie van oordeel dat er voldoende schriftelijk en mondeling overleg tussen partijen heeft plaatsgevonden nadat het bestuur het voorstel aan de medezeggenschapsraad heeft voorgelegd. De Commissie concludeert dan ook dat de gevolgde procedure van voldoende zorgvuldigheid getuigt.

De Commissie overweegt voorts dat het bestuur gemotiveerd heeft uiteengezet, waarom het tot zijn voorstel van 23 maart 2001 is gekomen en waarom het voorstel van de medezeggenschapsraad van 25 april 2001 na overleg met de stuurgroep en de directie niet is overgenomen.

Hoewel de Commissie het ook voorstelbaar acht dat het bestuur het voorstel van de medezeggenschapsraad had overgenomen is de Commissie al met al van oordeel dat het bestuur bij afweging van de beide mogelijkheden zijn keuze voldoende heeft onderbouwd en dat deze keuze niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt. Daarbij heeft de Commissie overwogen dat het bestuur heeft toegezegd het beleid binnen twee jaar na invoering te evalueren met de betrokken partijen en zonodig bij te stellen.

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de nota 'Van mavo naar vmbo theoretische leerweg' heeft kunnen komen.

MR-reglement of WMO?

De Commissie is van oordeel dat zij bevoegd is te oordelen over het onderhavige geschil, gelet op de administratie van de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg. Het geschil betreft de vraag of het MR-reglement van de Stichting T dan wel de bijzondere bevoegdheden van de WMO 1992 van toepassing zijn. Het bestuur meent dat de MR moet aantonen dat het MR-reglement van de Stichting T niet aan hem is voorgelegd. De Commissie deelt dit standpunt niet. Gelet op artikel 14, tweede lid, WMO 1992 en in het licht van de bedoeling van deze wet is de Commissie van oordeel dat het primaat voor de vaststelling van het reglement bij het bevoegd gezag wordt gelegd tengevolge waarvan ook het bestuur in casu de meest gerede partij is om te bewijzen dat voor de school het MR-reglement van de Stichting T zou gelden. De Commissie is van oordeel dat het bestuur niet is geslaagd in deze bewijslast. Noch de WMO 1992 noch het Besluit medezeggenschap onderwijs (Stb. 1998,442) bepalen dat na een overdracht van een school aan een reeds bestaande rechtspersoon automatisch het MR-reglement van de scholen, die onder het beheer van de ontvangende rechtspersoon staan, ook voor de overgedragen school zou gaan gelden. Nu het bestuur niet (tijdig) een voorstel voor een MR-reglement aan de MR heeft voorgelegd en de regeling van de bevoegdheden op basis van het destijds voor de school vastgestelde NPCS-reglement ook niet meer van toepassing is, gelden de bevoegdheden ingevolge de artikelen 6 tot en met 9 WMO 1992.

Uitspraak

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Stichting T te H (verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van basisschool R te H (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

Procesverloop:

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 30 juni 2001 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een interpretatiegeschil met het bevoegd gezag.

Bij schrijven van 25 juli 2001 heeft mr. M.R.A. Dekker, juridisch adviseur bij de VBKO te 's-Gravenhage, namens het bestuur verzocht het geschil door te sturen naar de katholieke geschillencommissie voor medezeggenschap omdat hij van mening is dat deze commissie bevoegd is het onderhavige geschil te behandelen en niet de Commissie voor Geschillen WMO voor het protestants-christelijk onderwijs.

Bij schrijven van 31 juli 2001 heeft de medezeggenschapsraad desgevraagd de notulen van de vergaderingen van de medezeggenschapsraad en de gemeenschappelijk medezeggenschapsraad uit de periode augustus 1998 tot heden aan de Commissie doen toekomen.

Na telefonisch overleg tussen de secretaris van de Commissie en mr. Dekker voornoemd heeft op verzoek van laatstgenoemde op 4 september 2001 een overleg plaatsgevonden tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad teneinde de gerezen problemen tussen partijen op te lossen.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 8 september 2001 de Commissie meegedeeld dat voornoemd overleg niets substantieels heeft opgeleverd en de Commissie verzocht het ingediende geschil alsnog te willen behandelen.

Mr. Dekker heeft bij schrijven van 5 oktober 2001 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De medezeggenschapsraad heeft bij brief van 29 oktober 2001 nog een aantal ontbrekende notulen van vergaderingen van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad toegezonden.

De Commissie heeft de zaak op 14 november 2001 in een openbare zitting te Voorburg behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.R.A. Dekker en de heer K, algemeen directeur van de Stichting T, en de medezeggenschapsraad bij monde van M, voorzitter, en N en O, leden, hun standpunten nader toegelicht.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur is van mening dat voor de medezeggenschapsraad het reglement van de Stichting T geldt en heeft hiertoe –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Per 1 augustus 1998 is de school door de Vereniging voor Protestants-Christelijk Onderwijs te H overgedragen aan de Stichting T, waarbij de structuur van de Stichting, waaronder die van de medezeggenschap, onveranderd is gebleven.

Het bestuur van de Vereniging heeft destijds alle stukken betreffende de Stichting T gekregen, inclusief het medezeggenschapsreglement. Het bestuur heeft voorts gewezen op de intentieverklaring van november 1997 waarin staat: 'Vervolgens wordt binnen de eigen organisatie van de afzonderlijke schoolbesturen na instemming c.q. advisering van de (gemeenschappelijke) medezeggenschapsraden een definitief en onomkeerbaar besluit genomen.' Het bestuur mocht er derhalve op vertrouwen dat het medezeggenschapstraject op juiste wijze was doorlopen. Het bestuur stelt zich op het standpunt dat de medezeggenschapsraad door in te stemmen met de overdracht heeft ingestemd met alle zaken welke een onderdeel hiervan vormen, waaronder in ieder geval de artikelen 7, onder e en r, 8, onder a, 14, tweede lid en 28, vijfde lid, WMO 1992.

Het bestuur heeft in de periode augustus 1998-maart 2001 geen enkel signaal van de medezeggenschapsraad ontvangen dat er misverstanden omtrent de bevoegdheden zouden bestaan. Het bestuur heeft er voorts op gewezen dat de medezeggenschapsraad in april 1999 het formulier waarbij gegevens over de (gemeenschappelijke) medezeggenschapsraad zijn opgevraagd en waarin verwezen wordt naar artikelen van het medezeggenschapsreglement van de Stichting T, ingevuld heeft geretourneerd. Bovendien heeft de school via een afgevaardigde in de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad geparticipeerd.

Ter zitting heeft het bestuur nog aangevoerd dat nu de medezeggenschapsraad stelt dat het reglement van de Stichting T niet aan hem is voorgelegd en dat de raad dientengevolge hier nooit mee heeft ingestemd, de medezeggenschapsraad, op grond van de regel van bewijsrecht dat wie stelt moet bewijzen, dit moet aantonen.

Het bestuur verzoekt de Commissie uit te spreken dat het medezeggenschapsreglement van de Stichting T voor de medezeggenschapsraad van toepassing is en dientengevolge de medezeggenschapsraad niet-ontvankelijk te verklaren omdat op grond van voornoemd reglement de katholieke geschillencommissie ter zake bevoegd is.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad stelt zich op het standpunt dat zijn bevoegdheden worden bepaald door de WMO 1992 en heeft daartoe –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad heeft in 1998 met de fusie/overdracht als zodanig ingestemd.

Ten aanzien van de medezeggenschap is toentertijd het volgende gesteld: 'De MR ziet toe, adviseert en stemt in met het beleid van de school en functioneert dus alleen binnen de eigen school en een afgevaardigde van de MR neemt zitting in de GMR. De GMR ziet toe, adviseert en stemt in met bovenschools beleid.'

De medezeggenschapsraad is van mening dat indien het bestuur had gewild dat, in plaats van het toentertijd voor de school van toepassing zijnde medezeggenschapsreglement van de NPCS, het reglement voor de (gemeenschappelijke) medezeggenschapsraad van de Stichting T ook zou gelden voor basisschool R het dit reglement op grond van artikel 14, tweede lid, en artikel 28, vijfde lid, WMO 1992 aan de medezeggenschapsraad had moeten voorleggen. Dit is echter, zo is ook door het

bestuur toegegeven, nimmer gebeurd. Omdat het NPCS-reglement kennelijk niet (langer) van toepassing was binnen de Stichting T, gelden naar de mening van de medezeggenschapsraad de bepalingen van de WMO.

De medezeggenschapsraad heeft via een afgevaardigde in de GMR geparticipeerd op basis van het NPCS-reglement en het is nimmer gebleken dat er sprake was van verdergaande overdracht van bevoegdheden dan in dit reglement.

De medezeggenschapsraad is voorts van mening dat de school is aangesloten bij de Commissie aangezien het bestuur eveneens heeft verzuimd de raad in te lichten dat de school niet langer aangesloten zou zijn bij deze Commissie.

De Commissie:

Ten aanzien van de bevoegdheid:

De Commissie is van oordeel dat zij bevoegd is te oordelen over het onderhavige geschil. Het is de Commissie uit de administratie van de Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs te Voorburg gebleken dat, voor zover hier van belang, de Stichting T te H voor de onder zijn beheer staande school R te H is aangesloten bij de Commissie voor Geschillen WMO voor het protestants-christelijk onderwijs te Voorburg en hiertoe tot op heden ook de contributie heeft voldaan.

Ten aanzien van de inhoud:

Ten aanzien van de inhoud van het tussen partijen gerezen geschil inzake de vraag of het medezeggenschapsreglement van de Stichting T dan wel de bijzondere bevoegdheden van de WMO 1992 van toepassing zijn voor de medezeggenschapsraad overweegt de Commissie het volgende. Vanwege het bestuur is betoogd dat de medezeggenschapsraad, op grond van de regel van bewijsrecht dat wie stelt moet bewijzen, moet aantonen dat het medezeggenschaps-reglement van de Stichting T niet aan hem is voorgelegd en dat de raad hieraan ook geen instemming heeft gegeven.

De Commissie deelt dit standpunt niet.

Gelet op artikel 14, tweede lid, WMO 1992 en in het licht van de bedoeling van deze wet is de Commissie van oordeel dat het primaat voor de vaststelling van het reglement bij het bevoegd gezag wordt gelegd tengevolge waarvan ook het bestuur in casu de meest gereede partij is om te bewijzen dat voor de school het medezeggenschapsreglement van de Stichting T zou gelden.

De Commissie is van oordeel dat het bestuur niet is geslaagd in deze bewijslast.

De Commissie heeft noch in de stukken inzake de overdracht in 1998 van de school aan het bestuur noch in de stukken betreffende de periode na de fusie enig aanknopingspunt kunnen vinden dat het bestuur het bedoelde medezeggenschapsreglement ter instemming aan de medezeggenschapsraad heeft voorgelegd en dat de medezeggenschapsraad zijn instemming aan dit reglement zou hebben gegeven.

Noch de WMO 1992 noch het Besluit medezeggenschap onderwijs (Stb. 1998,442) bepalen dat na een overdracht van een school aan een reeds bestaande rechtspersoon automatisch het medezeggenschapsreglement van de scholen, die onder het beheer van de ontvangende rechtspersoon staan, ook voor de overgedragen school zou gaan gelden.

Nu het bestuur niet (tijdig) een voorstel voor een medezeggenschapsreglement aan de medezeggenschapsraad heeft voorgelegd en de regeling van de bevoegdheden op basis van het destijds voor de school vastgestelde NPCS-reglement ook niet meer van toepassing is, gelden de bevoegdheden ingevolge de artikelen 6 tot en met 9 WMO 1992.

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie dat de school is aangesloten bij de Commissie en dat voor de school de bevoegdheden ingevolge de artikelen 6 tot en met 9 WMO 1992 gelden.

Collectiviseren van ADV

Partijen verschillen van mening over de vraag of het collectief vastleggen van (een gedeelte van) de ADV-dagen van de leerkrachten een besluit is ten aanzien waarvan de MR een instemmings- en/of adviesbevoegdheid heeft. De Commissie stelt vast dat ADV in beginsel een individueel recht van de werknemer is en dat op grond van artikel I-C41 RPBO in overleg tussen het bevoegd gezag en de werknemer afspraken worden gemaakt over het tijdstip van opnemen van dit verlof. Door het collectiviseren van de ADV wordt in zekere zin het individuele karakter aan de ADV ontnomen. De Commissie is van oordeel dat op het moment dat het bestuur voornemens is 9 concrete dagen aan te wijzen als verlofdagen voor het voltallige personeel er sprake is van een verlofregeling voor het personeel als bedoeld in artikel 27, eerste lid, onder G, van het voor de school geldende MR-reglement. Dit betekent dat het personeelsdeel van de MR ter zake een instemmingsbevoegdheid heeft en het ouderdeel van de MR een adviesbevoegdheid

Uitspraak

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Stichting Protestants-Christelijk Primair Onderwijs R te R (verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van basisschool S te R (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Het bestuur heeft bij schrijven van 15 oktober 2001 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een interpretatiegeschil tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 17 oktober 2001 de Commissie eveneens verzocht uitspraak te doen in voornoemd interpretatiegeschil.

Bij schrijven van 30 oktober 2001 heeft het bestuur desgevraagd het voor basisschool S (hierna te noemen: de school) van toepassing zijnde medezeggenschapsreglement toegezonden.

De Commissie heeft de zaak op 14 november 2001 in een openbare zitting te Voorburg behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door A, algemeen directeur van de Stichting PCPO, en B, clusterdirecteur, en de medezeggenschapsraad bij monde van D, E, F, G en H (voormalige) leden, hun standpunten nader toegelicht.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Arbeidsduurverkorting (hierna te noemen: ADV) is in beginsel een in de CAO vastgelegd individueel recht van de werknemer, waarvan de invulling tot stand komt na overleg met de directie van de school als vertegenwoordiger van het bevoegd gezag. Omdat ADV-invulling door individuele

medewerkers niet meer vervangbaar is bij de huidige personeelskrapte, wordt er landelijk, dus ook door het bestuur, gesproken over collectivisering van opname van ADV. Ook bij collectieve invulling van dit individuele recht moet naar de mening van het bestuur, nu wet- en regelgeving zich niet uitspreken over bevoegdheden bij vaststelling van (modellen) hiervan, worden uitgegaan van voornoemde bevoegdheidsverdeling en is er geen sprake van een medezeggenschapsbevoegdheid. In afwachting van een regeling in R per 1 augustus 2002 is voor het schooljaar 2001-2002, na ruggespraak en inventarisatie van wensen op de onder het beheer van het bestuur staande individuele scholen, in het managementteam (clusterdirecteuren en algemeen directeur) vastgesteld dat er voor de collectieve ADV-invulling gewerkt wordt met vier modellen.

Basisschool S heeft gekozen voor 9 nader te plannen roostervrije dagen.

Bij de nadere uitwerking is vanuit deze school de wens geuit om een cluster van 2,5 dag te mogen roosteren in de meivakantie zodat een ononderbroken meivakantie van twee weken zou ontstaan.

Het bestuur is van mening dat het belang van de gezamenlijke scholen van het bevoegd gezag zich verzet tegen deze wens van de school.

Het bestuur acht het niet aanvaardbaar dat slechts een gedeelte van het personeel van de Stichting PCPO de mogelijkheid krijgt om een twee weken durende meivakantie te hebben.

Het is bovendien vastgesteld Stichtingsbeleid dat alle scholen van de Stichting dezelfde vakantieregeling hebben en dat vakanties de facto niet meer dan een halve dag mogen worden verlengd.

In de vakantieregeling 2001-2002, vastgesteld door het bestuur in het voorjaar van 2001 na instemming van beide geledingen in de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad, is op pedagogische en onderwijskundige gronden gekozen voor een week pinkstervakantie ten koste van een meivakantie van twee ononderbroken weken, omdat anders de periode tot de grote vakantie te lang zou worden.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven– het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad heeft inzake de ADV-problematiek in het voorjaar 2001 een voorkeur uitgesproken voor de 9-dagen regeling onder voorwaarde dat de planning van deze 9 dagen in overleg met de medezeggenschapsraad zou worden vastgesteld.

Op 9 juli 2001 bleek dat de 9 dagen al door het managementteam van de Stichting waren vastgesteld.

De medezeggenschapsraad is van mening dat het voorgenomen besluit ter zake aan (het personeelsdeel van de) medezeggenschapsraad ter instemming of voor advies voorgelegd had moeten worden voorgelegd.

Mede onder verwijzing naar de brief van de staatssecretaris, mevr. K.Y.I.J. Adelmund, van 5 juli 2001 inzake de schooltijden, TK, 2000-2001, 27852, nr 1., heeft de medezeggenschapsraad hiertoe aangevoerd dat collectieve vaststelling van ADV dagen een besluit is inzake de schooltijden, die in de schoolgids moeten worden vermeld. Op grond van artikel 25, onder C, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement is hiervoor instemming van de medezeggenschapsraad nodig.

De medezeggenschapsraad onderschrijft het beginsel dat individuele vaststelling van ADV-dagen geschiedt in overleg tussen bevoegd gezag en individuele leerkrachten. Indien er evenwel sprake is van het feit dat alle leerkrachten tegelijkertijd 9 dagen vrij hebben, lijkt dat erg veel op een verlofregeling ten aanzien waarvan het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad instemmingsrecht heeft op grond van artikel 27, eerste lid, onder G, van het medezeggenschapsreglement. Bovendien kan het niet zo zijn, aldus de medezeggenschapsraad, dat door collectivisering van een deel van de ADV-dagen de leerkrachten de zeggenschap over de invulling van hun eigen ADV-dagen wordt ontnomen.

De medezeggenschapsraad is van mening dat een voorstel over de 9-dagen-regeling aan elke medezeggenschapsraad van de onder het beheer van het bestuur staande scholen apart voorgelegd moet worden. Het is geen bovenschoolse aangelegenheid die in de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad afgedaan kan worden.

De medezeggenschapsraad heeft er voorts op gewezen dat een aaneengesloten vakantieperiode van twee weken in mei aansluit bij het vakantierooster van andere scholen in de wijk. Het is storend als

binnen een wijk de vakanties van scholen, sportclubs, wijkcentrum en andere activiteiten niet synchroon lopen.

Zowel de ouders als de leerkrachten en de directie van de school ondersteunen het onderhavige voorstel.

De medezeggenschapsraad is van mening dat het vakantiereglement van de Stichting niets zegt over ADV-dagen. Het beleid van de school is altijd geweest dat ADV dagen geclusterd opgenomen mogen worden als er een vervanger is voor die dagen.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat partijen van mening verschillen over de vraag of het collectief vastleggen van (een gedeelte van) de ADV-dagen van de leerkrachten een besluit is ten aanzien waarvan de medezeggenschapsraad een instemmings- en/of adviesbevoegdheid heeft.

De Commissie stelt voorts vast dat ADV in beginsel een individueel recht van de werknemer is en dat op grond van artikel I-C41 Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel in overleg tussen het bevoegd gezag en de werknemer afspraken worden gemaakt over het tijdstip van opnemen van dit verlof.

De Commissie is van oordeel dat door het collectiviseren van de ADV in zekere zin het individuele karakter aan de ADV wordt ontnomen.

De Commissie is van oordeel dat op het moment dat het bestuur voornemens is 9 concrete dagen aan te wijzen als verlofdagen voor het voltallige personeel er sprake is van een verlofregeling voor het personeel als bedoeld in artikel 27, eerste lid, onder G, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement. Dit betekent dat het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad ter zake een instemmingsbevoegdheid heeft en het oudersdeel van de medezeggenschapsraad (op grond van artikel 29 van het medezeggenschapsreglement) een adviesbevoegdheid.

Hoewel de wijze waarop de ADV-dagen worden ingevuld ertoe leidt dat ook de leerlingen die dagen geen school hebben brengt dit, naar het oordeel van de Commissie, echter niet met zich mee dat er sprake zou zijn van vakantie op grond waarvan ook de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad een bevoegdheid zou hebben.

De Commissie constateert dat bij de aanwijzing van voornoemde dagen keuzes gemaakt dienen te worden en dat deze keuzes ook invloed hebben op het aantal lesuren op de school en de verdeling hiervan.

Op grond hiervan is de Commissie van oordeel dat de medezeggenschapsraad ter zake een instemmingsbevoegdheid heeft als bedoeld in artikel 25, onder C, medezeggenschapsreglement (vaststelling van de schoolgids waarin op basis van artikel 13, eerste lid, onder d WPO de schooltijden worden vastgelegd).

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie dat het besluit tot aanwijzing en invulling van 9 ADV dagen voor het voltallige personeel van de school valt onder de artikelen 25, onder C, en 27, eerste lid en onder G, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement.

B.II. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
 Decentraal Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

B.III. Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
Instellings Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

DEEL C FUNCTIEWAARDERING

C.I

Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
Primair en Voortgezet onderwijs

Geen uitspraken

C.II. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
PC Hoger Beroepsonderwijs

Geen uitspraken

C.III. Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
Confessioneel BVE

Overzicht

01-6	Functiewaardering van beleidsadviseur in schaal 11
	artikelen D-15 en D-16f van de CAO-BVE; bijlage F van de CAO-BVE
01-7	deze uitspraak is identiek aan 01-6

Functiewaardering van beleidsadviseur in schaal 11

De heren A en E zijn sinds 1 augustus 1999 werkzaam bij C in de functie van beleidsadviseur. Het betreft een functie die niet voorkomt in Bijlage F van de CAO bve 2001-2002. Het bevoegd gezag heeft in de loop van 2001 de functie beschreven. Het bevoegd gezag heeft de beschreven functie laten waarderen door het bureau G. De heren A en E hebben in een gezamenlijk schrijven bezwaar aangetekend tegen zowel de functiebeschrijving in relatie tot de werkzaamheden als de waardering van de functie. Partijen zijn overeengekomen het bezwaar rechtstreeks aan de Commissie voor te leggen, aangezien een van de bezwaarden het secretariaat van de interne bezwarencommissie functiewaardering voert. De Commissie acht deze afwijking van de regeling gerechtvaardigd. De Commissie toetst de relatie tussen de beschreven werkzaamheden en de opgedragen werkzaamheden, en de Commissie dient te beoordelen of het bevoegd gezag de functie in redelijkheid en billijkheid heeft gewaardeerd. De Commissie gaat eerst in op de bezwaren met betrekking tot de functiebeschrijving. De Commissie is gebleken dat bezwaarden een zekere vrijheid van handelen hebben, maar zoals bezwaarden ook erkennen, moeten de opdrachten en eigen initiatieven passen binnen de vastgestelde beleidskaders. De Commissie is van oordeel dat de functiebeschrijving op dit punt geen aanpassing behoeft. Ten aanzien van de waardering overweegt de Commissie het navolgende. De Commissie is niet gebleken dat het tot de taken van de bezwaarden behoort om direct invloed uit te oefenen op de beleidsdoelstellingen (op managementniveau) indien er sprake is van veranderde maatschappelijke opvattingen, politieke wijzigingen of uitkomsten van onderhandelingsprocessen. Het bevoegd gezag heeft dus in redelijkheid kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Dynamiek van de werkzaamheden, en Complexiteit en Effect van de beslissingen. Het behoort niet tot de werkzaamheden van bezwaarden om onderhandelingen te voeren, conflicten te behandelen, het vastgesteld beleid te verdedigen of hiervoor draagvlak te creëren. Het bevoegd gezag heeft dus in redelijkheid kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Vaardigheid, Aard en Doel van de contacten. Bezwaren ongegrond verklaard.

Uitspraak

Inzake het bezwaar van de heer A te B, hierna ook te noemen 'de bezwaarde', tegen het besluit van het College van Bestuur van C te D, hierna ook te noemen 'het bevoegd gezag', d.d. 15 mei 2001 inhoudende de waardering van de functie van beleidsadviseur, in welke functie de heer A is benoemd, in schaal 11, verklaart de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE de bezwaren van de heer A ongegrond.

Zitting

De Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE, hierna te noemen 'de Commissie' heeft de bezwaren behandeld in de zitting van 9 januari 2002 te Voorburg.

De heer A heeft de Commissie verzocht om zijn bezwaar en het bezwaar van zijn collega de heer E, die in dezelfde functie is benoemd gevoegd te behandelen. De heer E heeft eveneens om een gevoegde behandeling verzocht.

De Commissie heeft deze verzoeken ingewilligd.

De in het reglement bezwarencommissie functiewaardering confessioneel bve opgenomen procedurele termijnen zijn gedeeltelijk overschreden op grond van buiten de partijen en de Commissie gelegen omstandigheden.

Ter zitting zijn verschenen:

de heer A;

de heer E;

het bevoegd gezag, ter zitting vertegenwoordigd door mr. F, lid van het College van Bestuur.

Verloop van de procedure

De heren A en E zijn sinds 1 augustus 1999 werkzaam bij C in de functie van beleidsadviseur. Het betreft een functie die niet voorkomt in Bijlage F van de CAO bve 2001-2002. Het bevoegd gezag heeft op verzoek van de bezwaarden in de loop van 2001 de functie beschreven. Het bevoegd gezag heeft de beschreven functie laten waarderen door het bureau G.

De heren A en E hebben in een gezamenlijk schrijven van 28 augustus 2001 bezwaar aangetekend bij de Commissie. De bezwaren betreffen zowel de functiebeschrijving in relatie tot de werkzaamheden als de waardering van de functie.

Partijen zijn overeengekomen het bezwaar rechtstreeks aan de Commissie voor te leggen, aangezien een van de bezwaarden het secretariaat van de interne bezwarencommissie functiewaardering voert. Samenvatting van de standpunten van partijen

De heren A en E hebben hun standpunt uiteengezet in een schrijven van 28 augustus 2001 en van 9 oktober 2001, en mondeling ter zitting onder overlegging van een pleitnota. Het standpunt van de heren A en E luidt samengevat als volgt.

In de beschrijving van de functie, met name in de onderdelen Omgeving en Speelruimte, wordt een grotere afhankelijkheid van het College van Bestuur gesuggereerd dan er feitelijk bestaat. De functiebeschrijving wekt ten onrechte de indruk dat elke opdracht die de bezwaarden aanvaarden eerst zou worden doorgesproken met en gefiatteerd door het College van Bestuur. Bezwaarden werken binnen het algemene kader van het strategisch beleid van het C en hebben een aanzienlijke vrijheid in keuze en aanpak van de werkzaamheden.

Aan de beschrijving van de Werkzaamheden zou moeten worden toegevoegd: het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijke, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling. Voor de werkzaamheden van bezwaarden is het volgen en analyseren van deze ontwikkelingen van essentieel belang.

Bezwaarden stellen dat bij de waardering van de functie op de kenmerken Dynamiek van de werkzaamheden, Complexiteit van de beslissingen, Effect van de beslissingen, Vaardigheid, en Contacten een 4 in plaats van een 3 gescoord dient te worden. Ter toelichting stellen bezwaarden het volgende.

Als gevolg van verschuivingen in beleids- en onderwijsdoelstellingen en uitkomsten van onderhandelingsprocessen ondergaan de werkzaamheden van bezwaarden meermalen wijzigingen. Dit rechtvaardigt een score van 4 op het kenmerk Dynamiek van de werkzaamheden.

De score voor de kenmerken Complexiteit van de beslissingen en Effect van de beslissingen behoort een 4 te zijn aangezien bezwaarden bij de werkzaamheden rekening moeten houden met een verwevenheid van niet duidelijk omlijnde keuzefactoren en ontwikkelingen. Voorts kan het effect van de beslissingen van bezwaarden veelal eerst op de middellange termijn worden vastgesteld.

Aangezien de werkzaamheden nadrukkelijk een multidisciplinaire oriëntatie vereisen dient voor het kenmerk Kennis een 4 te worden gescoord. De werkzaamheden betreffen voorts veelal vernieuwingsprojecten hetgeen impliceert dat bezwaarden moeten omgaan met weerstanden en tegengestelde belangen. In verband hiermee is een score van 4 voor de kenmerken Aard van de contacten en Doel van de contacten gerechtvaardigd.

Als voorbeelden van werkzaamheden waaruit de zwaarte van de functie met name ten aanzien van de hier genoemde kenmerken blijkt, noemen bezwaarden hun werkzaamheden met betrekking tot het tot stand brengen van het managementreglement en van de algemene klachtenregeling, de keuze voor het model-medezeggenschapsreglement, het mede tot stand brengen van een strategisch beleidsplan, de medewerking aan vernieuwingstrajecten zoals aan de vormgeving van resultaatverantwoordelijke teams, het mede concretiseren van onderdelen van de missie en strategisch beleidsplan van de instelling.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt uiteengezet in een schrijven van 12 november 2001 en mondeling ter zitting. Het standpunt van het bevoegd gezag luidt samengevat als volgt.

De functiebeschrijving is in overleg met de bezwaarden tot stand gekomen. In een gesprek dat heeft plaatsgevonden in april 2001 hebben de bezwaarden ingestemd met de beschrijving. Daarna is de waardering van de functie vastgesteld. De functiewaardering is uitgevoerd door een ter zake deskundig bureau.

Het College van Bestuur bestrijdt de stelling van bezwaarden dat het College van Bestuur niet op de hoogte zou zijn van de projecten waarmee de beleidsadviseurs bemoeienis hebben. De opdrachten aan bezwaarden zijn afkomstig van het College van Bestuur of van directie(s), in het laatste geval met

instemming van het College van Bestuur. Bij een besluit van het College van Bestuur om de beleidsadviseurs bij een project te betrekken spelen de inhoud van het project en tijd die de beleidsadviseurs beschikbaar hebben een rol.

De beleidsadviseur is uitsluitend verantwoordelijk voor de adviezen of de ondersteuning die hij geeft. De beleidsadviseur is geen (staf)directeur. De begrenzing van de werkzaamheden wordt duidelijk gemarkeerd in de beschrijving van de Speelruimte.

De beleidsadviseurs hebben geen specifieke taak ten aanzien van het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijk, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling.

Wijzigingen in de ondersteunings- en advieswerkzaamheden als gevolg van wijzigingen van beleid worden impliciet of expliciet geformuleerd door het College van Bestuur of de directies.

Onderhandelingsprocessen met betrekking tot reglementen als genoemd door bezwaarden worden rechtstreeks aangestuurd respectievelijk gevoerd door het College van Bestuur. Hetgeen bezwaarden aanvoeren met betrekking tot de complexiteit en het effect van de beslissingen geldt voor de besluiten van het College van Bestuur. De beleidsadviseur draagt uitsluitend verantwoordelijkheid voor zijn adviezen. Ook het creëren van draagvlak en omgaan met weerstanden is een taak van het College van Bestuur en de directies.

Overwegingen en conclusie van de Commissie

De Commissie is op grond van artikel D-16f in verbinding met artikel D-15, tweede lid, CAO bve bevoegd van het bezwaar kennis te nemen. Partijen hebben in onderling overleg besloten het bezwaar niet voor te leggen aan de interne bezwarencommissie. Gelet op de redenen die partijen voor dit besluit hebben aangevoerd acht de Commissie deze afwijking van de regeling gerechtvaardigd.

De Commissie toetst de relatie tussen de beschreven werkzaamheden en de opgedragen werkzaamheden, en de Commissie dient te beoordelen of het bevoegd gezag de functie in redelijkheid en billijkheid heeft gewaardeerd.

De Commissie gaat eerst in op de bezwaren met betrekking tot de functiebeschrijving.

Het eerste bezwaar houdt samengevat in dat bepaalde passages van de functiebeschrijving de indruk wekken dat richtlijnen, besluiten of controle van het College van Bestuur de handelingsvrijheid van bezwaarden meer beperken dan in werkelijkheid het geval is.

Ter zitting heeft het bevoegd gezag uitdrukkelijk verklaard dat de opdrachten aan bezwaarden steeds direct dan wel indirect - dat wil zeggen via de directeuren als uitvloeisel van overleg van het College van Bestuur met de directie(s) - door het College van Bestuur bepaald worden. De Commissie is gebleken dat bezwaarden een zekere vrijheid van handelen hebben, maar zoals bezwaarden ook erkennen, moeten de opdrachten en eigen initiatieven passen binnen de vastgestelde beleidskaders. Dat niet voor elke afzonderlijke opdracht of elk initiatief uitdrukkelijk het fiat van het College van Bestuur gevraagd hoeft te worden - zoals bezwaarden stellen en het bevoegd gezag erkent - doet hieraan niet af. De Commissie is van oordeel dat de functiebeschrijving op dit punt geen aanpassing behoeft aangezien de beschrijving de ruimte als hiervoor bedoeld voldoende aangeeft.

Voorts zijn bezwaarden van mening dat het onderdeel Werkzaamheden aangevuld dient te worden met: het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijke, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling. Het bevoegd gezag stelt uitdrukkelijk dat dit niet tot het takenpakket van de bezwaarden behoort. Bezwaarden achten het volgen en analyseren van deze ontwikkelingen van essentieel belang voor hun werkzaamheden.

De Commissie is van mening dat de kennis waarop bezwaarden hier doelen valt onder de beschrijving van de vereiste Kennis en vaardigheden: kennis van de ontwikkelingen op de betreffende beleidsterreinen en (van) relevante informatiebronnen. De Commissie is van oordeel dat een en ander in de functiebeschrijving gelet op de inhoud van de functie voldoende is omschreven.

Ten aanzien van de waardering overweegt de Commissie het navolgende.

Uit de verklaringen van zowel de bezwaarden als van het bevoegd gezag is gebleken dat bezwaarden hun werkzaamheden steeds in nauw overleg en samenwerking met de betrokken directies uitvoeren en dat het doorgaans kortlopende opdrachten of trajecten zijn. De taak van de bezwaarden bestaat uit adviseren, meedelen, en ondersteunen bij het ontwikkelen, vertalen en de uitvoeren van beleid. De besluitvorming vindt steeds plaats door het College van Bestuur respectievelijk de betreffende directie(s).

Uit de verklaringen van partijen is de Commissie gebleken dat de beleidsondersteunende werkzaamheden van bezwaarden beïnvloed worden door nieuwe ontwikkelingen of wijzigingen in beleid. De Commissie is evenwel niet gebleken dat het tot de taken van de bezwaarden behoort om direct invloed uit te oefenen op de beleidsdoelstellingen (op managementniveau) indien er sprake is van veranderde maatschappelijke opvattingen, politieke wijzigingen of uitkomsten van onderhandelingsprocessen.

De bezwaarden geven geen leiding aan ondergeschikten.

Dit leidt naar het oordeel van de Commissie tot de conclusie dat het bevoegd gezag in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Dynamiek van de werkzaamheden, en Complexiteit en Effect van de beslissingen.

Op grond van hetgeen partijen ter zitting hebben verklaard heeft de Commissie geconcludeerd dat het niet tot de werkzaamheden van bezwaarden behoort om onderhandelingen te voeren, conflicten te behandelen, het vastgesteld beleid te verdedigen of hiervoor draagvlak te creëren. Dit leidt tot de conclusie dat het bevoegd gezag in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Vaardigheid, Aard en Doel van de contacten.

De Commissie komt op grond van het bovenstaande tot de conclusie dat de bezwaren van de heren A en E ongegrond zijn.

Functiewaardering van beleidsadviseur in schaal 11

Deze uitspraak is identiek aan uitspraak 2001-06.

Uitspraak

Inzake het bezwaar van de heer A te B, hierna ook te noemen 'de bezwaarde', tegen het besluit van het College van Bestuur van C te D, hierna ook te noemen 'het bevoegd gezag', d.d. 15 mei 2001 inhoudende de waardering van de functie van beleidsadviseur, in welke functie de heer A is benoemd, in schaal 11, verklaart de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE de bezwaren van de heer A ongegrond.

Zitting

De Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE, hierna te noemen 'de Commissie' heeft de bezwaren behandeld in de zitting van 9 januari 2002 te Voorburg.

De heer A heeft de Commissie verzocht om zijn bezwaar en het bezwaar van zijn collega de heer E, die in dezelfde functie is benoemd, gevoegd te behandelen. De heer E heeft eveneens om een gevoegde behandeling verzocht.

De Commissie heeft deze verzoeken ingewilligd.

De in het reglement bezwarencommissie functiewaardering confessioneel bve opgenomen procedurele termijnen zijn gedeeltelijk overschreden op grond van buiten de partijen en de Commissie ge-legen omstandigheden.

Ter zitting zijn verschenen:

de heer E;

de heer A;

het bevoegd gezag, ter zitting vertegenwoordigd door mr. F, lid van het College van Bestuur.

Verloop van de procedure

De heren E en A zijn sinds 1 augustus 1999 werkzaam bij C in de functie van beleidsadviseur. Het betreft een functie die niet voorkomt in Bijlage F van de CAO bve 2001-2002. Het bevoegd gezag heeft op verzoek van de bezwaarden in de loop van 2001 de functie beschreven. Het bevoegd gezag heeft de beschreven functie laten waarderen door het bureau G.

De heren E en A hebben in een gezamenlijk schrijven van 28 augustus 2001 bezwaar aangetekend bij de Commissie. De bezwaren betreffen zowel de functiebeschrijving in relatie tot de werkzaamheden als de waardering van de functie.

Partijen zijn overeengekomen het bezwaar rechtstreeks aan de Commissie voor te leggen, aangezien een van de bezwaarden het secretariaat van de interne bezwarencommissie functiewaardering voert. Samenvatting van de standpunten van partijen

De heren E en A hebben hun standpunt uiteengezet in een schrijven van 28 augustus 2001 en van 9 oktober 2001, en mondeling ter zitting onder overlegging van een pleitnota. Het standpunt van de heren E en A luidt samengevat als volgt.

In de beschrijving van de functie, met name in de onderdelen Omgeving en Speelruimte, wordt een grotere afhankelijkheid van het College van Bestuur gesuggereerd dan er feitelijk bestaat. De functiebeschrijving wekt ten onrechte de indruk dat elke opdracht die de bezwaarden aanvaarden eerst zou worden doorgesproken met en gefiatteerd door het College van Bestuur. Bezwaarden werken binnen het algemene kader van het strategisch beleid van het Cen hebben een aanzienlijke vrijheid in keuze en aanpak van de werkzaamheden.

Aan de beschrijving van de Werkzaamheden zou moeten worden toegevoegd: het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijke, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling. Voor de werkzaamheden van bezwaarden is het volgen en analyseren van deze ontwikkelingen van essentieel belang.

Bezwaarden stellen dat bij de waardering van de functie op de kenmerken Dynamiek van de werkzaamheden, Complexiteit van de beslissingen, Effect van de beslissingen, Vaardigheid, en Contacten een 4 in plaats van een 3 gescoord dient te worden. Ter toelichting stellen bezwaarden het volgende.

Als gevolg van verschuivingen in beleids- en onderwijsdoelstellingen en uitkomsten van onderhandelingsprocessen ondergaan de werkzaamheden van bezwaarden meermalen wijzigingen. Dit rechtvaardigt een score van 4 op het kenmerk Dynamiek van de werkzaamheden. De score voor de kenmerken Complexiteit van de beslissingen en Effect van de beslissingen behoort een 4 te zijn aangezien bezwaarden bij de werkzaamheden rekening moeten houden met een verwevenheid van niet duidelijk omliggende keuzefactoren en ontwikkelingen. Voorts kan het effect van de beslissingen van bezwaarden veelal eerst op de middellange termijn worden vastgesteld. Aangezien de werkzaamheden nadrukkelijk een multidisciplinaire oriëntatie vereisen dient voor het kenmerk Kennis een 4 te worden gescoord. De werkzaamheden betreffen voorts veelal vernieuwingsprojecten hetgeen impliceert dat bezwaarden moeten omgaan met weerstanden en tegengestelde belangen. In verband hiermee is een score van 4 voor de kenmerken Aard van de contacten en Doel van de contacten gerechtvaardigd.

Als voorbeelden van werkzaamheden waaruit de zwaarte van de functie met name ten aanzien van de hier genoemde kenmerken blijkt, noemen bezwaarden hun werkzaamheden met betrekking tot het tot stand brengen van het managementreglement en van de algemene klachtenregeling, de keuze voor het model-medezeggenschapsreglement, het mede tot stand brengen van een strategisch beleidsplan, de medewerking aan vernieuwingstrajecten zoals aan de vormgeving van resultaatverantwoordelijke teams, het mede concretiseren van onderdelen van de missie en strategisch beleidsplan van de instelling.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt uiteengezet in een schrijven van 12 november 2001 en mondeling ter zitting. Het standpunt van het bevoegd gezag luidt samengevat als volgt.

De functiebeschrijving is in overleg met de bezwaarden tot stand gekomen. In een gesprek dat heeft plaatsgevonden in april 2001 hebben de bezwaarden ingestemd met de beschrijving. Daarna is de waardering van de functie vastgesteld. De functiewaardering is uitgevoerd door een ter zake deskundig bureau.

Het College van Bestuur bestrijdt de stelling van bezwaarden dat het College van Bestuur niet op de hoogte zou zijn van de projecten waarmee de beleidsadviseurs bemoeienis hebben. De opdrachten aan bezwaarden zijn afkomstig van het College van Bestuur of van directie(s), in het laatste geval met instemming van het College van Bestuur. Bij een besluit van het College van Bestuur om de beleidsadviseurs bij een project te betrekken spelen de inhoud van het project en tijd die de beleidsadviseurs beschikbaar hebben een rol.

De beleidsadviseur is uitsluitend verantwoordelijk voor de adviezen of de ondersteuning die hij geeft. De beleidsadviseur is geen (staf)directeur. De begrenzing van de werkzaamheden wordt duidelijk gemarkeerd in de beschrijving van de Speelruimte.

De beleidsadviseurs hebben geen specifieke taak ten aanzien van het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijk, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling.

Wijzigingen in de ondersteunings- en advieswerkzaamheden als gevolg van wijzigingen van beleid worden impliciet of expliciet geformuleerd door het College van Bestuur of de directies.

Onderhandelingsprocessen met betrekking tot reglementen als genoemd door bezwaarden worden rechtstreeks aangestuurd respectievelijk gevoerd door het College van Bestuur. Hetgeen bezwaarden aanvoeren met betrekking tot de complexiteit en het effect van de beslissingen geldt voor de besluiten van het College van Bestuur. De beleidsadviseur draagt uitsluitend verantwoordelijkheid voor zijn adviezen. Ook het creëren van draagvlak en omgaan met weerstanden is een taak van het College van Bestuur en de directies.

Overwegingen en conclusie van de Commissie

De Commissie is op grond van artikel D-16f in verbinding met artikel D-15, tweede lid, CAO bve bevoegd van het bezwaar kennis te nemen. Partijen hebben in onderling overleg besloten het bezwaar niet voor te leggen aan de interne bezwarencommissie. Gelet op de reden die partijen voor dit besluit hebben aangevoerd acht de Commissie deze afwijking van de regeling gerechtvaardigd. De Commissie toetst de relatie tussen de beschreven werkzaamheden en de opgedragen werkzaamheden, en de Commissie dient te beoordelen of het bevoegd gezag de functie in redelijkheid en billijkheid heeft gewaardeerd.

De Commissie gaat eerst in op de bezwaren met betrekking tot de functiebeschrijving.

Het eerste bezwaar houdt samengevat in dat bepaalde passages van de functiebeschrijving de indruk

wekken dat richtlijnen, besluiten of controle van het College van Bestuur de handelingsvrijheid van bezwaarden meer beperken dan in werkelijkheid het geval is.

Ter zitting heeft het bevoegd gezag uitdrukkelijk verklaard dat de opdrachten aan bezwaarden steeds direct dan wel indirect - dat wil zeggen via de directeuren als uitvloeisel van overleg van het College van Bestuur met de directie(s) - door het College van Bestuur bepaald worden. De Commissie is gebleken dat bezwaarden een zekere vrijheid van handelen hebben, maar zoals bezwaarden ook erkennen, moeten de opdrachten en eigen initiatieven passen binnen de vastgestelde beleidskaders. Dat niet voor elke afzonderlijke opdracht of elk initiatief uitdrukkelijk het fiat van het College van Bestuur gevraagd hoeft te worden - zoals bezwaarden stellen en het bevoegd gezag erkent - doet hieraan niet af. De Commissie is van oordeel dat de functiebeschrijving op dit punt geen aanpassing behoeft aangezien de beschrijving de ruimte als hiervoor bedoeld voldoende aangeeft.

Voorts zijn bezwaarden van mening dat het onderdeel Werkzaamheden aangevuld dient te worden met: het volgen en analyseren van (internationale) maatschappelijke, politieke en andere voor het beroepsonderwijs relevante ontwikkelingen op lange en middellange termijn en het bezien van de gevolgen daarvan voor het beleid van de instelling. Het bevoegd gezag stelt uitdrukkelijk dat dit niet tot het takenpakket van de bezwaarden behoort. Bezwaarden achten het volgen en analyseren van deze ontwikkelingen van essentieel belang voor hun werkzaamheden.

De Commissie is van mening dat de kennis waarop bezwaarden hier doelen valt onder de beschrijving van de vereiste Kennis en vaardigheden: kennis van de ontwikkelingen op de betreffende beleidsterreinen en (van) relevante informatiebronnen. De Commissie is van oordeel dat een en ander in de functiebeschrijving gelet op de inhoud van de functie voldoende is omschreven.

Ten aanzien van de waardering overweegt de Commissie het navolgende.

Uit de verklaringen van zowel de bezwaarden als van het bevoegd gezag is gebleken dat bezwaarden hun werkzaamheden steeds in nauw overleg en samenwerking met de betrokken directies uitvoeren en dat het doorgaans kortlopende opdrachten of trajecten zijn. De taak van de bezwaarden bestaat uit adviseren, meedenken, en ondersteunen bij het ontwikkelen, vertalen en de uitvoeren van beleid. De besluitvorming vindt steeds plaats door het College van Bestuur respectievelijk de betreffende directie(s).

Uit de verklaringen van partijen is de Commissie gebleken dat de beleidsondersteunende werkzaamheden van bezwaarden beïnvloed worden door nieuwe ontwikkelingen of wijzigingen in beleid. De Commissie is evenwel niet gebleken dat het tot de taken van de bezwaarden behoort om direct invloed uit te oefenen op de beleidsdoelstellingen (op managementniveau) indien er sprake is van veranderde maatschappelijke opvattingen, politieke wijzigingen of uitkomsten van onderhandelingsprocessen.

De bezwaarden geven geen leiding aan ondergeschikten.

Dit leidt naar het oordeel van de Commissie tot de conclusie dat het bevoegd gezag in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Dynamiek van de werkzaamheden, en Complexiteit en Effect van de beslissingen.

Op grond van hetgeen partijen ter zitting hebben verklaard heeft de Commissie geconcludeerd dat het niet tot de werkzaamheden van bezwaarden behoort om onderhandelingen te voeren, conflicten te behandelen, het vastgesteld beleid te verdedigen of hiervoor draagvlak te creëren. Dit leidt tot de conclusie dat het bevoegd gezag in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot de score van 3 voor de kenmerken Vaardigheid, Aard en Doel van de contacten.

De Commissie komt op grond van het bovenstaande tot de conclusie dat de bezwaren van de heren E en A ongegrond zijn.

DEEL D KLACHTENREGELING

Adviezen Landelijke Klachtencommissie
Primair en Voortgezet Onderwijs

Overzicht

Opmerking: in de inhoudsopgave zijn alleen verwijzingen naar artikelen van wet of regelgeving opgenomen, indien de Commissie zich daarover uitdrukkelijk uitspreekt. Artikelen zijn niet vermeld indien de Commissie zonder nadere motivering vaststelt, dat zij bevoegd is alsmede dat de klacht op tijd is ingediend en daarbij verwijst naar de van toepassing zijnde artikelen uit de Klachtenregeling.

01004	Klacht inzake strafmaatregel en afhandeling van klacht
01005	Klacht inzake taalgebruik
01007	Klacht inzake niet adequaat optreden tegen pesten
01008	Klacht inzake hardhandig optreden
01009	Klacht inzake het uit de klas plaatsen van een leerling
01010 }	Klacht inzake vermeend seksueel misbruik
01011 }	Artikel 7, tweede lid, Klachtenregeling juncto artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, Huishoudelijk Reglement van de Klachtencommissie
01012	Klacht inzake verbod om een hoofddoek te dragen
01013	Klacht inzake brief over vrij zijn op de dag na dagtekening van de brief
01015	Klacht inzake verwijdering uit de klas en ontzegging van toegang tot de school
01016	Klacht inzake onvoldoende aandacht voor bijzondere positie van adoptiekind Artikel 7, tweede lid, Klachtenregeling
01017	Klacht inzake onvoldoende aandacht voor dependance, verwijzing naar vervolgonderwijs en communicatie Artikel 1, eerste lid, onder g, van de Klachtenregeling
01020	Klacht inzake volgen van stageweek op plaats tegen de zin van de moeder
01029	Klacht inzake dichtknippen van de keel
01030	Klacht inzake verwijdering van kind van de school
01033	Klacht inzake inspanning om een vaak ziek zijnd kind over te laten gaan
01034	Klacht inzake fysiek en verbaal geweld Artikel 7, tweede lid, Klachtenregeling juncto artikel 2, tweede lid, Huishoudelijk Reglement van de Klachtencommissie
01035	Klacht inzake optreden van directeur
01036	Klacht inzake falend optreden van schoolleiding en bevoegd gezag Artikel 1, eerste lid, onder g, van de Klachtenregeling
01036	Wrakingsbeslissing
01038	Klacht inzake bejegening van een leerling door een docent
01039	Klacht inzake aanbieden van onjuiste leerstof en het niet geven van R.T.
01040, 01045	Klacht inzake bejegening, niet serieus nemen en onvoldoende communicatie Artikel 1, eerste lid, onder g, van de Klachtenregeling
01042	Klacht inzake afhandeling van een klacht
01051	Klacht inzake cijfermatige beoordeling en advies vmbo-tl
01054	Klacht inzake pesten en schorsing van leerling alsmede over opmerkingen
01055	Klacht inzake geestelijke en lichamelijke mishandeling, communicatie, schorsing en schooladvies
01056	Klacht inzake seksuele intimidatie
01057	Klacht inzake seksueel contact
01058	Klacht inzake arbeidsrechtelijk geschil

01061	Klacht inzake de weigering om een kind te herplaatsen Artikel 1, aanhef en onder c, van de Klachtenregeling
01062	Klacht inzake een aan een leerling opgelegde straf alsmede inzake toon van een brief van de directeur Artikel 7 Klachtenregeling
01063	Klacht inzake een maatregel, opgelegd aan ouders
01067	Klacht inzake verwijdering van een leerling van de school Artikel 40 van de WPO
01068	Klacht inzake (gang van zaken rond) verwijzing naar S.O.

Klachtennummer: 01004

Klacht inzake strafmaatregel en afhandeling van klacht

De klacht valt in twee onderdelen uiteen, te weten:

- 1. Het opleggen van strafmaatregelen ten aanzien van *** door aangeklaagde; en*
- 2. de manier waarop de school met de afhandeling van de klacht is omgegaan.*

Ad 1: Naar het oordeel van de Commissie heeft aangeklaagde voldoende gemotiveerd waarom het in dit geval nodig was maatregelen te treffen. Tevens kan gezegd worden dat die maatregelen pedagogisch verantwoord en niet onevenredig waren. De commissie acht het niet zorgvuldig dat klagers van hun zoon hebben moeten vernemen dat hem een maatregel was opgelegd. De Commissie ziet, nu zowel aangeklaagde als de school erkennen dat zij zorgvuldiger hadden kunnen optreden, onvoldoende aanleiding hier verder consequenties aan te verbinden.

Eerste deel van de klacht ongegrond

Ad 2: Vaststaat dat de school bij schrijven van 9 december 2000 heeft gereageerd op het schrijven van klagers van 1 december 2000, waarin hun klacht is verwoord. Naar het oordeel van de Commissie heeft de school in voldoende mate gereageerd op de klacht van klagers.

Tweede onderdeel van de klacht ongegrond

De commissie adviseert het bevoegd gezag in de toekomst ordemaatregelen vooraf aan de ouders te melden.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van ***, ouders van*** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief van 13 januari 2001, ontvangen op 16 januari 2001, hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen ***, leerkracht van onder meer groep 3 van ***; in verband met de aanpak van de problematiek rond hun zoon ***

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij brief van 12 februari 2001 meegedeeld op welke wijze tot dan toe getracht is de onderhavige klacht op schoolniveau op te lossen.

Bij brief van 13 februari 2001 heeft het bevoegd gezag de Commissie desgevraagd zijn reactie op het gestelde in de klachtbrief doen toekomen.

Bij brief van 2 maart 2001 hebben klagers een nadere reactie ingezonden.

Op 4 april 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar klagers in persoon zijn verschenen.. Voorts is aangeklaagde verschenen. Namens de school is verschenen ***, directeur van de school. Het bevoegd gezag heeft zich doen vertegenwoordigen door ***, voorzitter bestuur, ***, secretaris, ***, tweede secretaris, en ***, penningmeester. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

Standpunt van klagers.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting valt de klacht in twee onderdelen uiteen, te weten:

1. het opleggen van strafmaatregelen ten aanzien van *** door aangeklaagde; en
2. de manier waarop de school met de afhandeling van de klacht is omgegaan.

Ad 1.

De klacht heeft betrekking op het schooljaar 2000-2001, toen klagers zoon *** bij aangeklaagde in groep 3 van de***te *** zat. Naar aanleiding van een incident, waarbij ***i wc-rollen in het toilet heeft gestopt, waardoor deze verstopt raakte, heeft aangeklaagde maatregelen getroffen. *** mocht

voortaan niet meer tijdens de lessen naar het toilet en kwam daardoor elke dag met een natte broek thuis. Klagers stellen dat hen voorts toevalligerwijs ter ore is gekomen dat er nog een strafmaatregel was genomen door aangeklaagde jegens ***. *** moest met zijn gezicht naar het bord gekeerd zitten tijdens de lessen en hierdoor voelde hij zich buitengesloten. Klagers stellen in dit kader dat de aan *** opgelegde maatregelen gezien moeten worden als onverantwoorde strafmaatregelen. Klagers verwijten aangeklaagde ondeskundig handelen op dit punt. Voorts hebben klagers gesteld dat deze maatregelen zeer veel effect hebben gehad op ***. *** wilde niet meer naar school, ging bedplassen en had nachtmerries, zodat dit uiteindelijk heeft geleid tot een andere schoolkeuze.

Ad 2.

In dit verband hebben klagers gesteld dat hun verzoek aan mevrouw *** om alle informatie betreffende *** aan hen ter beschikking te stellen niet is gehonoreerd. Uiteindelijk hebben zij via Jeudzorg het dossier mogen inzien. Klagers stellen dat deze informatie hen zeer verbaasde en dat de informatie slechts is gebaseerd op vooroordelen en niet terzake doende argumenten. Voorts stellen klagers dat nooit is gereageerd door de school op hun klacht van 1 december 2000.

II. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Aangeklaagde heeft ten aanzien van de opgelegde maatregel betreffende het toiletverbod gesteld dat naar aanleiding van het feit dat *** reeds gedurende enkele weken 6 tot 7 keer op een ochtend naar het toilet ging en dan geruime tijd weg bleef, alsmede het incident met de wc-rollen waarbij *** betrokken was, de maat vol was en derhalve maatregelen moesten worden getroffen. De maatregel dat *** niet meer tijdens de les naar het toilet mocht gaan moet in de ogen van aangeklaagde veeleer gezien worden als een ordemaatregel en niet als een strafmaatregel. Deze ordemaatregel was noodzakelijk om te verhinderen dat *** nog maals schade aan de riolering zou veroorzaken. Aangeklaagde heeft nooit iets van de plasproblemen van *** gemerkt en verkeerde in de veronderstelling dat nu *** voor aanvang van de lessen en in de pauze naar het toilet kon gaan daarmee voldoende gelegenheid voor toiletbezoek bestond. Aangeklaagde betreurt het dat hij vooraf niet met klagers over deze ordemaatregel heeft gesproken. Met betrekking tot het plaatsen van *** met zijn rug naar de klas toe heeft aangeklaagde aangegeven dat dit een ook overigens niet ongebruikelijke methode is om rust te creëren voor *** en zijn concentratie te verbeteren.

De school heeft zich op het standpunt gesteld dat zij in de onderhavige situatie gezien de problematiek rond het wc-gedrag van *** van oordeel is dat de getroffen maatregel als pedagogisch verantwoord kan worden beschouwd. Dit laat overigens naar het oordeel van de school onverlet dat klagers als ouders altijd het recht hebben om tekst en uitleg te krijgen, alsmede om gehoord te worden. De school betreurt het dan ook dat deze ordemaatregel ten aanzien van *** niet vooraf aan klagers is gemeld.

Met betrekking tot het omdraaien van het tafeltje van *** heeft de school ter zitting aangegeven dat dit een gebruikelijke maatregel is om ervoor te zorgen dat een kind minder prikkels krijgt die zijn aandacht kunnen afleiden.

Naar het oordeel van de Commissie heeft aangeklaagde voldoende gemotiveerd waarom het in dit geval nodig was maatregelen te treffen. Tevens kan gezegd worden dat die maatregelen pedagogisch verantwoord en niet onevenredig waren. De Commissie ziet in het geheel geen aanleiding te twijfelen aan de integriteit, dan wel de deskundigheid van aangeklaagde. Naar het oordeel van de Commissie heeft aangeklaagde het belang van *** niet veronachtzaamd of miskend. Aan de andere kant acht de Commissie het niet zorgvuldig dat klagers van hun zoon hebben moeten vernemen dat hem een maatregel was opgelegd. Gelet op het karakter van de maatregel was het juist geweest wanneer aangeklaagde zelf klagers daarvan vooraf - bijvoorbeeld telefonisch - op de hoogte had gesteld. Ook had aangeklaagde er voor kunnen kiezen klagers zoon een brief over de maatregel mee naar huis te geven. Het is de Commissie gebleken dat de communicatie tussen klagers en de school als gevolg van deze gang van zaken verstoord is geraakt. De Commissie ziet, nu zowel aangeklaagde als de school erkennen dat zij zorgvuldiger hadden kunnen optreden, onvoldoende aanleiding hier verder consequenties aan te verbinden.

Uit het voorgaande volgt, dat het eerste deel van de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Vaststaat dat de school bij schrijven van 9 december 2000 heeft gereageerd op het schrijven van klagers van 1 december 2000, waarin hun klacht is verwoord. In haar schrijven heeft het bevoegd gezag medegedeeld dat zij de klacht in behandeling heeft genomen en dat nadere vragen aan het bevoegd gezag kenbaar kunnen worden gemaakt. Naar het oordeel van de Commissie heeft de school in voldoende mate gereageerd op de klacht van klagers. De Commissie merkt nog op dat het initiatief voor een vervolgesprek ook van de ouders had kunnen komen.

De Commissie stelt voorts vast dat het bevoegd gezag bij schrijven van 13 december 2000 aan klagers de mogelijkheid heeft geboden het leerlingendossier van *** in te komen zien. Nu reeds aan deze grief van klagers is voldaan is de Commissie van oordeel dat dit onderdeel van de klacht is komen te vervallen. Voorts is de Commissie van oordeel dat klagers niet mogen verwachten dat zij inzage krijgen in alle stukken, gelet op privacy-aspecten en het feit dat de schoolleiding zorgdraagt voor de schoolgemeenschap als geheel.

Het feit dat Jeugdzorg klagers inzage heeft gegeven in vertrouwelijke documenten van de school zonder daar toestemming voor te hebben gevraagd, kan niet tot het oordeel leiden dat de school onzorgvuldig heeft gehandeld.

Gelet op het vorenstaande dient het tweede onderdeel van de klacht eveneens ongegrond te worden verklaard.

III. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht ongegrond.

IV. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het voorgaande adviseert de Commissie het bevoegd gezag in de toekomst ordemaatregelen vooraf aan de ouders te melden, hetzij telefonisch, hetzij schriftelijk. Voorts adviseert de Commissie het bevoegd gezag in voorkomende gevallen zonodig een gesprek met de ouders en een delegatie van het bevoegd gezag te regelen teneinde een draagvlak voor acceptatie van de gekozen maatregel te creëren bij de ouders.

Klachtennummer: 01005

Klacht over taalgebruik

Het eerste onderdeel van klagers' klacht heeft betrekking op het door aangeklaagde sub I (leerkracht) jegens hun dochter X geuite taalgebruik. Het tweede onderdeel van klagers' klacht heeft betrekking op het feit dat door aangeklaagde sub II (directie) niet voldoende onderzoek is verricht om de waarheid boven tafel te krijgen.

De Commissie is van oordeel dat, nu de verklaringen van klagers en X aan de ene kant en de verklaring van aangeklaagde sub I recht tegenover elkaar staan en de stelling van klagers en X niet nader is onderbouwd met deugdelijk bewijsmateriaal zoals getuigenverklaringen, niet kan komen vast te staan welke precies de uitlatingen van aangeklaagde sub I jegens X zijn geweest en/of er aanrakingen hebben plaatsgevonden als door klagers en X beschreven. De aan aangeklaagde verweten gedraging dient met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid komen vast te staan. Het eerste onderdeel van de klacht dient ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende. De Commissie is van oordeel dat de wijze waarop aangeklaagde sub II de zaak heeft aangepakt op zichzelf genomen de toets der kritiek kan doorstaan. Op dit punt is de Commissie overigens van oordeel dat het verstandig was geweest indien de locatiedirecteur direct nadat zij het verhaal van X had vernomen, de klas van X zou hebben gehoord.

Tweede onderdeel van de klacht ongegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag de wijze waarop de vertrouwenspersoon in onderhavige situatie heeft gehandeld nader te bezien om in de toekomst adequater te kunnen optreden. (De vertrouwenspersoon had de aangeklaagde leerkracht in het bijzin van de leerling geconfronteerd met het verhaal van de leerling.

Advies aan:

het bestuur van *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 10 januari 2001, hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) bestaande uit de volgende twee onderdelen.

- het eerste onderdeel van de klacht richt zich tegen de heer *** (verder te noemen: aangeklaagde sub I), leerkracht aan *** te *** vanwege het door hem geuite taalgebruik jegens hun dochter X,
- het tweede onderdeel van de klacht richt zich tegen de afhandeling van het eerste onderdeel van de klacht door de directie van *** (verder te noemen: aangeklaagde sub II).

Desgevraagd heeft aangeklaagde sub II mede namens het bevoegd gezag bij brieven van 29 januari en 6 februari 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief, gedateerd 10 februari 2001, heeft aangeklaagde sub I desgevraagd gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 21 maart 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers en X in persoon zijn verschenen. Voorts is aangeklaagde sub I verschenen alsmede, mede namens het bevoegd gezag, aangeklaagde sub II.

Bij brief van 27 maart 2001, aangevuld bij schrijven van 28 maart 2001, heeft de vertrouwenspersoon van de school, mevrouw A, gewezen op onjuistheden in de informatie van aangeklaagde sub II. Deze brief is evenwel buiten beschouwing gebleven omdat de Commissie het onderzoek reeds had gesloten.

II. Standpunt van klagers.

Het eerste onderdeel van klagers' klacht heeft betrekking op het door aangeklaagde sub I jegens hun dochter X geuite taalgebruik. Aangeklaagde sub I zou op 27 november 2000 aan het einde van zijn lesuur X's hand hebben vastgepakt en haar hebben aangesproken met de woorden "Wat ben jij toch een gezellig kutje". X heeft hierop gereageerd door "Pardon?" te zeggen en snel verder te gaan met het inpakken van haar tas. Aangeklaagde sub I zou vervolgens een hand op één van de schouders van X hebben gelegd en met zijn andere hand over haar blouse zijn gaan wrijven en een vervolgoepmerking over stoute en lieve meisjes hebben gemaakt. Toen hij langzaam wegliep heeft X hem "Ik noem u toch ook geen gezellig lulletje?" nageroepen.

Ter zitting hebben zowel klagers als X aangegeven dat zij niet zozeer geschokt zijn over het geuite taalgebruik als wel over de wijze waarop aangeklaagde sub I ontkennend heeft gereageerd toen hij door mevrouw A in het bijzijn van X werd geconfronteerd met deze woorden. X heeft zich hierdoor in haar geloofwaardigheid aangetast gevoeld.

Het tweede onderdeel van klagers' klacht heeft betrekking op het feit dat door aangeklaagde sub II niet voldoende onderzoek is verricht om de waarheid boven tafel te krijgen. Als voorbeelden hiervan hebben klagers genoemd dat er van de zijde van de directie geen klasgenoten van X zijn gehoord, dat aangeklaagde sub II voor het nemen van zijn beslissing X naar een andere dependance van de school te verplaatsen wanneer zij haar verhaal niet zou intrekken, niet heeft geïnformeerd naar de bevindingen van de vertrouwenspersoon, mevrouw A, dat aangeklaagde sub II niet bij de onderwijsinspectie heeft gemeld dat X twee dagen niet naar school mocht en tot slot dat aangeklaagde sub II nimmer met X heeft gesproken en daartoe ook geen verzoek heeft gedaan. Door de wijze waarop door aangeklaagde sub II met de afhandeling van het eerste onderdeel van de klacht op schoolniveau is omgegaan, zijn zowel klagers als X het vertrouwen in de school kwijtgeraakt. X bezoekt sedert december 2000 een andere school.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het voortgezet onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie.

Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die

klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klager binnen genoemde termijn is ingediend.

Ten aanzien van het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Dit onderdeel van de klacht richt zich tegen aangeklaagde sub I vanwege het door hem geuite taalgebruik jegens hun dochter X alsmede over de wijze waarop aangeklaagde sub I ontkennend heeft gereageerd toen hij door mevrouw A in het bijzijn van X werd geconfronteerd met deze woorden. X heeft zich hierdoor in haar geloofwaardigheid aangetast gevoeld..

Aangeklaagde sub I heeft in dit kader zijn visie gegeven op het gebeurde in het klaslokaal aan het einde van het lesuur op de bewuste 27 november 2000. Hieruit komt naar de mening van aangeklaagde sub I naar voren dat er op geen enkele wijze aanrakingen hebben plaatsgevonden dan wel op enigerlei wijze woorden van intieme strekking tot X gesproken zijn.

De Commissie is van oordeel dat, nu de verklaringen van klagers en X aan de ene kant en de verklaring van aangeklaagde sub I recht tegenover elkaar staan en de stelling van klagers en X niet nader is onderbouwd met deugdelijk bewijsmateriaal zoals bijvoorbeeld getuigenverklaringen, niet kan komen vast te staan welke precies de uitingen van aangeklaagde sub I jegens X zijn geweest en/of er aanrakingen hebben plaatsgevonden als door klagers en X beschreven.

Het komt de Commissie aannemelijk voor dat er wel iets is gezegd althans er zich iets heeft voorgedaan op de bewuste datum tijdens het lesuur dat aanleiding gaf aan X om de door haar beschreven reactie te geven. De Commissie komt tot die conclusie omdat het haar hoogst ongebruikelijk voorkomt dat aangeklaagde niet reageert op de wel door hem gehoorde uitspraak van X "Ik noem u toch ook geen gezellig lulletje?".

Met deze opvatting van de Commissie kan zij echter nog niet komen tot een gegrondverklaring van de klacht. Immers dient, gelet op de gevolgen van haar oordeel en het daarmee verbonden advies, met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de aan aangeklaagde verweten gedraging ook komen vast te staan.

De Commissie wenst in dit kader ten aanzien van de rol van de vertrouwenspersoon nog het volgende op te merken. Door de wijze waarop de vertrouwenspersoon heeft gehandeld, namelijk aangeklaagde sub I rechtstreeks in het bijzijn van X te confronteren met haar verhaal zonder eerst aangeklaagde afzonderlijk te hebben gehoord over zijn versie van de gebeurtenissen waarover X had geklaagd bij de vertrouwenspersoon, terwijl dit andersom wel is gebeurd, heeft aangeklaagde sub I naar het oordeel van de Commissie ook geen ruimte gehad om zich nog eens te bezinnen op zijn handelen. Geconfronteerd met het verhaal van X in aanwezigheid van X kon een reactie als door aangeklaagde sub I gegeven bijna niet uitblijven. Aangeklaagde sub I werd immers geen enkele ruimte gelaten, terwijl ook de onderlinge gezagsverhoudingen bij die confrontatie op dat moment volstrekt ongelijkwaardig waren. Deze beide factoren hebben de situatie onmiddellijk op scherp gezet. De Commissie is dan ook van oordeel dat daar waar de vertrouwenspersoon in eerste instantie mogelijk de oplossing in handen had, zij deze niet heeft benut. Naar de mening van de Commissie is de situatie in het vervolgtraject alleen maar meer geëscaleerd.

Het eerste onderdeel van de klacht dient naar het oordeel van de Commissie gelet op het

vorenstaande dan ook ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Dit onderdeel van de klacht richt zich tegen de wijze waarop aangeklaagde sub II de hele situatie op de school heeft afgehandeld.

De Commissie is van oordeel dat de wijze waarop aangeklaagde sub II de zaak heeft aangepakt op zichzelf genomen de toets der kritiek kan doorstaan. Gelet op de aangetroffen situatie waarin geen ruimte meer was voor een andere oplossing dan de oplossing die uiteindelijk werd gekozen restten hem immers ook geen werkbare andere alternatieven. Betrokken partijen en de door hen ingenomen standpunten waren niet met elkaar te verenigen. Daarnaast was voor de gestelde klachten in de bewuste klas geen steun gevonden in de vorm van verklaringen van andere leerlingen of anderszins. Ook in het later gevolgde traject is geen enkele verklaring ter tafel gekomen die aan aangeklaagde sub 1 verweten gedragingen ondersteunden. Op dit punt is de Commissie overigens van oordeel dat het verstandig was geweest indien de locatiedirecteur mevrouw B als eerstverantwoordelijke direct nadat zij van X het verhaal over de gedragingen van aangeklaagde sub 1 had vernomen, de klas van X of de door haar aangegeven leerlingen van wie zij meende dat deze het ook zouden hebben gehoord en gezien, zou hebben gehoord over een mogelijk incident tussen aangeklaagde sub 1 en X. Door direct iets aan waarheidsvinding te doen had wellicht meer licht geworpen kunnen zijn op wat er zich nu werkelijk tijdens de les heeft voorgedaan.

Eén en ander laat onverlet dat klager sub 2 niet verweten kan worden dat hij niet verder is gekomen dan constateren dat wat reeds in het tot dan toe gevolgde traject was gebleken. De inspanningen die aangeklaagde sub 2 vervolgens nog heeft gedaan om de situatie voor alle partijen tot een goed einde te brengen via het bespreekbaar maken van het ontstane verschil van inzicht, zijn naar het oordeel van de Commissie voldoende verregaand geweest. Toen uiteindelijk partijen onwrikbaar in hun standpunten volhardden, was de uiteindelijk geboden uitweg een te billijken weg vanuit de verantwoordelijkheid van aangeklaagde sub 2. Dat de uiteindelijke uitkomst daarmee voor klagers en X zeer onbevredigend was begrijpt de Commissie, doch dat laat onverlet haar oordeel dat aangeklaagde sub 2 voldoende zorgvuldig heeft gehandeld.

Gelet op het voorgaande dient ook het tweede onderdeel van de klacht naar het oordeel van de Commissie ongegrond te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het voorgaande adviseert de Commissie het bevoegd gezag de wijze waarop de vertrouwenspersoon in onderhavige situatie heeft gehandeld nader te bezien om in de toekomst adequater te kunnen optreden.

Klachtennummer 01007

Klacht inzake niet adequaat optreden tegen pesten

*Drie leerlingen hebben geweigerd, zoals zij vooraf al hadden gezegd, de traktatie van *** aan te nemen. De leerkracht van *** heeft naar een ouder van een leerling vooraf duidelijk gemaakt dat de houding van leerlingen die een traktatie weigeren, niet acceptabel is. Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gezegd dat de tijd die door klagers aan de schooldirecteur werd gegeven een redelijke termijn was om de leerlingen die de traktatie van klagers dochter *** hadden geweigerd, op hun gedrag aan te spreken. Er zijn geen duidelijke aanknopingspunten gebleken, waaruit moet worden geconcludeerd dat de directeur niet adequaat heeft gereageerd.*
Klacht ongegrond

Advies aan
het bestuur van de SPCO *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure.

Bij ongedateerde brief hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is - kort gezegd - gericht tegen het nalaten van handelen van de directeur van de ***-school op het moment dat dochter *** door mede-leerlingen werd gepest.

Desgevraagd heeft mr. ***, namens het bevoegd gezag, bij schrijven van 9 februari 2001 medegedeeld dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie en dat de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO wordt gehanteerd.

Desgevraagd heeft de directeur van de ***-school, ***, bij schrijven van 9 februari 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 12 maart 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te ***, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Het bestuur heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. ***. Tevens is verschenen ***.

II. Standpunten van klagers en de directeur van de school.

Uit hetgeen door klagers schriftelijk en op de hoorzitting naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klacht af.

De directeur van de ***-school, ***, heeft ten onrechte nagelaten te handelen op het moment dat dochter *** door mede-leerlingen werd gepest en bedreigd. Door klagers zijn de navolgende omstandigheden aangegeven. Er heeft een gesprek plaatsgevonden met ***, waarin de situatie uiteen is gezet. Hij beloofde er wat aan te gaan doen, maar het pesten van *** ging door. Klagers hebben wederom contact opgenomen met de schooldirecteur. Hij is daarop met de betreffende leerlingen gaan praten. Met klagers is afgesproken dat er contact zou worden onderhouden en dat, als de mede-leerlingen *** weer zouden pesten, het zou worden gemeld. Klagers stellen het pesten gemeld te hebben, maar er gebeurde niets. Toen *** het voornemen had op 11 januari 2001 op school te gaan trakteren, hebben vooraf een aantal medeleerlingen aangegeven deze traktatie te gaan weigeren. Klagers hebben omtrent dit voornemen van enkele leerlingen contact opgenomen met de directeur. De directeur heeft toegezegd, dat als inderdaad de traktatie door leerlingen zou worden geweigerd, de leerlingen zouden worden aangepakt. Op donderdag 11 januari 2001 heeft *** getrakteerd. Een aantal medeleerlingen heeft de traktatie geweigerd. Klagers hebben daarop naar school gebeld, maar de directeur had op dat moment geen tijd voor klagers, omdat er een nieuwjaarsreceptie werd gehouden. Er is toen een afspraak gemaakt voor de volgende dag. Volgens klagers hebben de medeleerlingen van *** er die dag ook nog haar opa en oma bij gehaald. Klaagster is daarop naar de ouders van een van de leerlingen die *** hebben gepest, gegaan. Klaagster heeft

op dat moment haar zelfbeheersing verloren en heeft gedreigd de auto kort en klein te slaan als de ouders de deur niet zouden openen.

De directeur heeft in zijn brief van 9 februari 2001 het navolgende overzicht van de gebeurtenissen gegeven.

Op 8 december 2000 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen klagster en de directeur. Klagster heeft gemeld dat haar dochter *** ruzie heeft met andere meisjes, twee leerlingen uit groep 8 en een leerling uit groep 7. Deze leerlingen wonen in de buurt van *** ouderlijk huis. Ze gaan niet alleen op school, maar ook daarbuiten regelmatig met elkaar om. De directeur heeft de afspraak met klagster gemaakt dat hij op maandag 11 december 2000 de desbetreffende leerlingen bij zich zal roepen.

Op maandag 11 december 2000 heeft de directeur eerst een gesprek met *** en daarna een gesprek met de meisjes uit groep 8 afzonderlijk gevoerd. Daarna heeft de directeur de meisjes gezamenlijk gesproken. Afsproken wordt dat ze op donderdag 14 december 2000 bij de directeur komen vertellen of ieder zich aan de afspraken houdt.

Op maandagmiddag 11 december 2000 is conform de afspraak klagster bij de directeur langs geweest om te horen hoe het gesprek met de meisjes is gelopen. De directeur heeft benadrukt dat hij bij klagster erop heeft aangedrongen de regie van de school te volgen en zich terughoudend op te stellen ten opzichte van de andere meisjes. Uit ervaring - zo heeft de directeur aangegeven - weet hij dat klagster snel voor haar dochter op komt. Dit reageren is niet altijd tactisch en gooit nogal eens olie op het vuur.

Op donderdagmiddag 14 december 2000 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen de directeur en de meisjes. De meisjes houden zich aan de spelregels. Ook *** heeft gemeld dat het wel goed gaat. Wel is aangegeven dat de moeder van *** confrontaties is aangegaan met andere moeders. In het gesprek is afgesproken dat de meisjes op donderdag 21 december 2000 nogmaals bij de directeur langskomen om te vertellen hoe het gaat.

Op donderdagmiddag 14 december 2000 is klagster bij de directeur langs geweest. Ze was overstuur en heeft verteld dat haar man ruzie heeft gemaakt met een collega, tevens de vader van een van de betrokken meisjes. De directeur heeft haar dringend geadviseerd conflicten uit de weg te gaan en heeft haar tevens voorgesteld een beroep te doen op de schoolmaatschappelijk werker. Op 19 december 2000 zijn de vier meisjes, waaronder ***, spontaan bij de directeur langs geweest. Ze zijn weer vriendinnen. Na nog een korte toespraak wordt besloten deze episode te sluiten. De afspraak voor donderdag 21 december 2000 is zo komen te vervallen.

Op 11 januari 2001 hebben drie meisjes geweigerd om de traktatie van *** aan de te pakken. Vooraf heeft de leerkracht, nadat een moeder van een leerling opbelde, duidelijk gemaakt dat een dergelijke houding niet acceptabel is. Klager heeft naar aanleiding van het traktatie-incident die dag om 17.30 uur naar de schooldirecteur gebeld. De schooldirecteur heeft aangegeven dat hij op dat moment gastheer van een receptie was en heeft met klager een afspraak gemaakt voor de volgende ochtend om 8.30 uur. De volgende ochtend is gebleken dat er naar aanleiding van het traktatie-incident een confrontatie heeft plaatsgevonden tussen klagster en de familie Meijer. Klager is conform de afspraak op 12 januari 2001 bij de directeur verschenen. Hij heeft de school ervan beschuldigd geen aandacht te besteden aan het pesten van ***. Klager heeft voorts gemeld dat hij voor *** een andere school gaat zoeken. De volgende dag worden zowel *** als haar broertje ziek gemeld.

De directeur heeft erop gewezen dat de school het standpunt huldigt dat de ouders van de leerling die wordt gepest, en school juist bondgenoten moeten zijn van elkaar bij het zoeken naar oplossingen.

Gewezen wordt op het door de school gehanteerde pestprotocol en het meerjarig (emmabel)project "Emma en Abel" met betrekking tot sociale vaardigheden. Hierbij worden kinderen met tekeningen en spreken vertrouwd gemaakt met de schoolregels, de inhoud van het pestprotocol en met normen en waarden.

III Overwegingen van de Commissie.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

a. de (on)gegrondheid van de klacht;

- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist.

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen de hiervoor genoemde termijn is ingediend.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Kort gezegd is er - in de periode voorafgaande aan het ziek melden van *** en het daarop volgend haar van school afhaken - sprake geweest van een tweetal voorvallen, welke voorvallen hieronder door de Commissie worden besproken.

Na de door klaagster op vrijdag 8 december 2000 gemelde gebeurtenis - inhoudende dat er sprake is van ruzie tussen *** en medeleerlingen en dat *** wordt gepest door drie medeleerlingen - zijn door de schooldirecteur de desbetreffende leerlingen en *** op maandag bijeen geroepen om over de situatie te spreken en afspraken te maken. Daarna heeft er tussen de leerlingen en de directeur op donderdag een vervolgesprek over de gemaakte afspraken plaatsgevonden, waarbij een nieuwe afspraak is gemaakt voor donderdag 21 december 2000. Op dinsdagmiddag 19 december 2000 komen echter de leerlingen spontaan langs bij directeur om te vertellen dat ze weer vriendinnen zijn. Van de zijde van de directeur is in dit kader aangegeven dat hij geen aanknopingspunten had om te oordelen dat *** onder bedreiging van haar medeleerlingen mee naar de schooldirecteur is gekomen. De Commissie wijst erop dat de schooldirecteur klaagster op 11 december 2000 in een gesprek op de hoogte heeft gebracht van het verloop van het gesprek dat hij die ochtend heeft gehad met de leerlingen en ***. In de vorenstaande periode heeft de directeur op 14 december 2000 klaagster wederom te woord gestaan. Het gesprek betrof niet de ruzie tussen *** en de medeleerlingen, maar een ruzie tussen de vader van *** en de vader van een van de betrokken meisjes, tevens een collega. De directeur heeft daarop voorgesteld de schoolmaatschappelijk werker in te schakelen voor begeleiding. De schoolmaatschappelijk werker heeft klagers daadwerkelijk - voor de eerste maal op 9 januari 2001 - bezocht.

Naar het oordeel van de Commissie kan uit het vorengaande niet worden afgeleid dat de directeur op dit voorval niet adequaat heeft gereageerd of dat hij de gemaakte afspraken niet is nagekomen.

Met betrekking tot het voorval, waarbij drie leerlingen hebben geweigerd de traktatie van *** aan te nemen, overweegt de Commissie als volgt. Naar ter zitting is gebleken heeft de leerkracht van ***, de heer ***, naar een ouder van een leerling vooraf duidelijk gemaakt dat de houding van leerlingen die een traktatie weigeren, niet acceptabel is en dat van een ieder wordt verwacht dat alle leerlingen zich correct en normaal gedragen.

Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gezegd dat de tijd die door klagers aan de schooldirecteur werd gegeven een redelijke termijn was om de leerlingen die de traktatie van klagers dochter *** hadden geweigerd, op hun gedrag aan te spreken. De Commissie wijst er in dit kader op dat door klager de daarop volgende dag - in het gesprek met de directeur van 12 januari 2001 om 8.30 uur - al is gemeld dat hij voor zijn dochter *** op zoek zou gaan naar een andere school. De omstandigheid dat de directeur op 11 januari 2001 om 17.30 uur geen tijd had om klagers te woord te staan, maar een afspraak maakte met hen op 12 januari 2001 om 8.30 uur, maakt naar het oordeel van de Commissie niet dat de onderhavige klacht gegrond is.

Naar het oordeel van de Commissie zijn in het dossier en in het verhandelde ter zitting geen duidelijke aanknopingspunten gebleken, waaruit moet worden geconcludeerd dat de directeur van de *** niet adequaat heeft gereageerd op de - in een relatief korte tijd - ontstane en geëscaleerde situatie. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen acht de Commissie de klacht ongegrond.

De Commissie hecht er ten overvloede aan op te merken dat het gedrag van klagers en de ouders van de medeleerlingen van *** in de onderhavige ontstane situatie niet bevorderlijk op de situatie heeft gewerkt, maar heeft geleid tot escalatie.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie ziet geen aanleiding advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klacht nummer: 01008

Klacht inzake hardhandig optreden

Klagers klagen over:

1. de wijze waarop de heer *** hun dochter *** heeft behandeld;
2. de wijze waarop de heer *** met het incident is omgegaan;
3. de opstelling van het bevoegd gezag.

Ad 1: Onder de gegeven omstandigheden acht de Commissie het niet onjuist dat de heer *** *** heeft vastgepakt en met enige dwang naar buiten heeft geleid. De Commissie is echter niet tot de overtuiging gekomen dat de heer *** zodanig hardhandig is opgetreden, dat hij *** pijn heeft gedaan.

Ad 2: De Commissie heeft geoordeeld dat de heer *** niet klachtwaardig heeft gehandeld. De Commissie acht het daarom niet onjuist dat de heer *** geen excuses heeft aangeboden. De heer *** heeft daarom ook niet klachtwaardig gehandeld door geen verdere gesprekken te voeren. Daarmee is de kous echter niet af. De Commissie heeft vastgesteld dat voor alle betrokkenen duidelijk was dat de relaties binnen de school beschadigd waren. De Commissie is van oordeel dat alle betrokkenen in zo'n situatie de verplichting hebben om zich positief in te spannen. Bemiddeling door een ervaren en deskundig bemiddelaar is daartoe een bij uitstek geschikt middel.

Ad 3: De Commissie onderkent met klagers dat de reactie van het bevoegd gezag op de brief van 20 juli 2000 enkele - met name procedurele - onvolkomenheden bevat. Het is de Commissie echter niet gebleken dat klagers daardoor in hun belangen zijn geschaad.

De Commissie verklaart alle onderdelen van de klacht ongegrond

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om te bewerkstelligen dat alle betrokkenen zich tot het uiterste inspannen om hun bijdrage te leveren aan een herstel van de relaties. Tot slot adviseert de Commissie het bevoegd gezag om bij dit soort geschillen in een zo vroeg mogelijk stadium aan te dringen op inschakeling van een onafhankelijke vertrouwenspersoon.

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Basisonderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag)

Inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te ***, ouders van *** (verder te noemen: klagers).

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 23 januari 2001 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie primair onderwijs, voortgezet onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

De klacht is gericht tegen de heer ***, onderwijzer aan de basisschool *** te ***, alsmede tegen het bevoegd gezag.

De heer *** heeft op 20 februari 2001 gereageerd op de klacht. De heer ***, locatieleider van *** heeft op 26 februari 2001 een schriftelijke reactie toegezonden aan de Commissie. Het bevoegd gezag heeft op 28 februari 2001 gereageerd.

Op 10 mei 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Leeuwarden. Klagers en de heer *** zijn in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heren *** (voorzitter van het bestuur), *** (secretaris van het bestuur), *** (bestuurslid) en de heer *** (algemeen directeur). Ook de heer *** was bij de hoorzitting aanwezig. Alle betrokkenen hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Feiten

Voor een weergave van de feiten die hebben geleid tot de klacht verwijst de Commissie naar het verslag van een hoorzitting op 2 oktober 2000, inclusief de schriftelijke reacties daarop van betrokkenen. Deze hoorzitting vond plaats ten overstaan van een door het bevoegd gezag ingestelde

adviescommissie die nadien dit bevoegd gezag heeft geadviseerd over de klacht. Gelet op de uitvoerige weergave van de feiten en de omstandigheden in genoemd verslag, volstaat de Commissie in dit advies met een kort overzicht van de relevante feiten en omstandigheden.

Op 31 januari 2000 heeft de heer *** uit de klas verwijderd. De heer *** heeft *** daarbij naar eigen zeggen bij de arm vastgepakt en uit de klas geleid. Toen haar moeder *** die dag ophaalde uit school moest *** huilen. Naar aanleiding daarvan heeft mevrouw *** in de middagpauze gebeld met de heer ***. De heer *** heeft een toelichting gegeven op het incident van die ochtend. Beide partijen hadden een goed gevoel over dit gesprek en de zaak bleek daarmee beëindigd. *** is op 31 januari 2000 's middags weer gewoon naar school gegaan.

De dag daarna hebben circa 20 kinderen een - in de meeste gevallen onleesbare handtekening gezet op een stuk papier. Deze "petitie" is als een soort klacht over het feit dat de heer *** uit de klas heeft verwijderd, terecht gekomen bij de ouderraad.

De heer *** heeft daarop gereageerd door het incident van 31 januari 2000 en de handtekeningenactie van de leerlingen te bespreken in zijn groep. Voorts heeft hij op 2 februari 2000 een brief gezonden aan de ouders van de kinderen die hun "handtekening" hadden gezet. Klagers hebben geen exemplaar van die brief ontvangen.

Op 8 februari 2000 heeft er een gesprek plaatsgevonden over de gebeurtenissen van 31 januari 2000 en de dagen daarna. Daarbij waren onder meer aanwezig klagers, de heer *** en de heer ***. Het gesprek is in een bijzonder onprettige sfeer verlopen en geëindigd.

Daarna hebben verschillende (telefoon)gesprekken plaatsgevonden tussen onder meer klagers en de heer ***. Op 3 april 2000 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen klagers, de heer Doorhein en de heer ***. De sfeer van het gesprek van 3 april 2000 was aanmerkelijk beter dan op 8 februari 2000. De heer *** heeft in dat gesprek zijn excuses aangeboden voor uitlatingen tijdens het gesprek van 8 februari 2000. Klagers waren niet tevreden met de afloop van het gesprek van 3 april 2000, met name omdat de heer *** geen excuses heeft aangeboden.

Klagers hebben na 3 april 2000 bij de heer *** aangedrongen op een vervolggesprek met de heer ***. De heer *** heeft laten weten daaraan geen behoefte te hebben.

Bij brief van 20 juli 2000 hebben klagers zich gewend tot het algemeen bestuur. Zij hebben het algemeen bestuur verzocht om een oplossing te vinden "langs de weg der redelijkheid". Naar aanleiding daarvan zijn klagers bij brief van 26 september 2000 uitgenodigd voor een hoorzitting op 2 oktober 2000. Na ontvangst van de uitnodiging hebben klagers de heer *** (voorzitter van het algemeen bestuur) gebeld en gevraagd naar de aard en bedoeling van de hoorzitting. De heer *** heeft daarop telefonisch een toelichting gegeven. Ook aan het begin van de hoorzitting op 2 oktober 2000 heeft de heer *** aan alle aanwezigen uiteengezet hoe de hoorzitting en de gang van zaken daarna er uit zouden zien, alsmede wat de bedoeling was van de hoorzitting. Tijdens de hoorzitting op 2 oktober 2000 hebben klagers en de heer *** een uitgebreide toelichting gegeven op het incident van 31 januari 2000 en de gang van zaken daarna. Zij hebben ook geantwoord op vragen van de leden van de adviescommissie. Aan het slot van de hoorzitting heeft de heer *** een poging gedaan om beide partijen nader bij elkaar te brengen. Dat is niet gelukt, met name omdat de heer *** vast hield aan de voorwaarde dat de heer *** zijn excuses zou aan bieden.

Van de hoorzitting is een uitgebreid verslag gemaakt. Klagers en aangeklaagde hebben op dat verslag gereageerd.

Bij brief van 20 oktober 2000 heeft het algemeen bestuur overeenkomstig het advies van de adviescommissie besloten de klacht van klagers ongegrond te verklaren.

In december 2000 hebben klagers de vertrouwenspersoon (mevrouw ***) ingeschakeld en haar verzocht te bemiddelen tussen hen en de heer ***. Het bevoegd gezag heeft zich bereid verklaard

om de kosten van deze bemiddeling te betalen. De heer *** heeft geweigerd om aan de bemiddelingspoging mee te werken.

Op 23 januari 2001 hebben klagers hun klacht ingediend bij de Commissie.

3. De klacht

De klacht bestaat uit een aantal onderdelen, maar laat zich als volgt samenvatten:

1. Klagers klagen over de wijze waarop de heer *** hun dochter *** op 31 januari 2000 heeft behandeld. De heer *** *** uit de klas hebben gesleurd.
2. Klagers klagen over de wijze waarop de heer *** na 31 januari 2000 met het incident is omgegaan. Klagers doelen daarbij onder meer op de brief van de heer *** van 2 februari 2000, zijn houding tijdens gesprekken en zijn weigering om medewerking te verlenen aan vervolgesprekken en/of bemiddeling.
3. Klagers klagen over de opstelling van het bevoegd gezag, meer in het bijzonder over de wijze waarop het bevoegd gezag de brief van klagers van 20 juli 2000 heeft afgehandeld. Klagers hebben daarbij ondermeer het oog op het feit dat een "rechtbank-achtige" hoorzitting plaatsvond, terwijl zij vroegen om bemiddeling; zij hebben moeite met de korte termijn tussen de uitnodiging voor de hoorzitting en de hoorzitting zelf-, zij klagen over de samenstelling van de adviescommissie en zijn het tot slot niet eens met de uitspraak van het bevoegd gezag.

De Commissie zal de hiervoor genoemde klachtonderdelen behandelen, daaruit haar conclusies trekken en afronden met een advies aan het bevoegde gezag.

4. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants Christelijk Onderwijs heeft overgenomen. Deze Klachtenregeling is op de behandeling van deze klacht van toepassing. Deze Klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998, Stb. 1998, 398).

Het bevoegd gezag heeft zich met toepassing van artikel 4 lid 2 van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Vereniging Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs. De Commissie is derhalve bevoegd om van deze klacht kennis te nemen.

Op grond van artikel 7 lid 2 van de Klachtenregeling dient een klacht in beginsel binnen een jaar na de gedraging of beslissing, waarover wordt geklaagd, te worden ingediend. De klacht van klagers is tijdig ingediend en daarom ontvankelijk.

5. Overwegingen van de Commissie

Ad 1: de behandeling van *** op 31 januari 2000.

Zowel tijdens de hoorzitting op 2 oktober 2000 als tijdens de hoorzitting op 10 mei 2001 heeft de heer *** aangegeven dat de situatie in zijn groep op 31 januari 2000 nogal onrustig was. Het ging om een grote klas (34 leerlingen) en er was een incident dat zijn aandacht vroeg: drie kinderen (waaronder overigens niet ***) hadden met een slechte smoes hun gymkleden thuisgelaten. De heer *** besprak dit met hen op de gang. De klas werd onrustig. Na dit incident begon de heer Doorhein met lesgeven. Hij gaf *** een beurt (rekenen). *** gaf geen antwoord. Na een - naar het de Commissie voorkomt op zichzelf onschuldige opmerking van de heer *** barstte *** in tranen uit.

De Commissie meent dat het op dat moment zowel in het belang van *** zelf, als in het belang van de klas was dat zij buiten de groep tot zichzelf kwam. De Commissie acht het dan ook niet onjuist dat de heer *** het noodzakelijk achtte om *** uit de klas te verwijderen. Overigens leidt de Commissie uit de klacht en de hoorzitting af dat klagers niet zozeer moeite hebben met het feit dat *** uit de klas

is verwijderd, maar wel met de wijze waarop dat is gebeurd. Klagers spreken in dit verband consequent over "sleuren".

*** weigerde de klas te verlaten en bleef in tranen. Vast staat dat de heer *** met enige dwang uit de klas heeft verwijderd. Hij heeft *** bij de arm gepakt. *** stribelde kort tegen.

Onder de gegeven omstandigheden acht de Commissie het niet onjuist dat de heer *** heeft vastgepakt en met enige dwang naar buiten heeft geleid. De Commissie is echter niet tot de overtuiging gekomen dat de heer *** zodanig hardhandig is opgetreden, dat hij *** pijn heeft gedaan. De Commissie baseert zich daarbij op de verklaring van de heer *** zelf en het feit dat *** 's middags weer gewoon naar school ging. Bovendien acht de Commissie in dit verband van belang dat mevrouw *** heeft verklaard dat wat haar betreft de zaak aanvankelijk leek opgelost met het telefoongesprek in de middagpauze van 31 januari 2000, alsmede dat de houding van *** op 31 januari en 1 februari 2000 geen aanleiding gaf voor het nemen van verdere acties. Die aanleiding ontstond volgens mevrouw *** pas na de kwestie van de brief van de heer *** van 2 februari 2000. Mede gelet hierop kan de Commissie geen doorslaggevende betekenis toekennen aan de verklaring van de heer en mevrouw *** dat *** tijdens het incident op 31 januari 2000 "au" zou hebben geroepen. Nu *** op dat moment door emoties was overmand, sluit de Commissie niet uit dat zij iets heeft geroepen. Tegen het licht van het voorgaande kan de Commissie daaruit echter niet ondubbelzinnig afleiden dat de heer *** pijn heeft gedaan.

Resumerend is de Commissie van oordeel dat de heer *** op 31 januari 2000 niet onjuist heeft gehandeld. Dit onderdeel van de klacht acht de Commissie daarom ongegrond.

Ad 2: de reacties van de heer *** op de klachten van klagers.

Bij de behandeling van dit onderdeel neemt de Commissie als uitgangspunt dat de heer *** op 31 januari 2000 niet klachtwaardig heeft gehandeld.

De heer *** heeft in twee gesprekken met klagers een toelichting gegeven op de gebeurtenissen van 31 januari 2000 en kort daarna. Vast staat dat het eerste gesprek (op 8 februari 2000) in een bijzonder onprettige sfeer verliep. Het gesprek van 3 april 2000 verliep beter. Dat klagers het gesprek desondanks onbevredigend hebben ervaren heeft, zo komt het de Commissie voor, met name te maken met het feit dat klagers erop stonden (en staan) dat de heer *** zijn excuses aan zou bieden. De heer *** heeft dat noch in het gesprek van 3 april 2000, noch daarna gedaan.

De Commissie heeft geoordeeld dat de heer *** op 31 januari 2000 niet klachtwaardig heeft gehandeld. De Commissie acht het daarom niet onjuist dat de heer *** geen excuses heeft aangeboden.

Nu klagers stonden op excuses en de heer *** daartoe niet bereid was - en volgens de Commissie ook niet bereid behoefde te zijn - heeft de heer *** naar het oordeel van de Commissie niet klachtwaardig gehandeld door geen verdere gesprekken te voeren. De Commissie heeft bovendien de indruk dat die gesprekken op dat moment ook weinig zin zouden hebben. Er was immers sprake van een patstelling; klagers wilden excuses en de heer *** wilde deze niet geven.

Daarmee is de kous echter niet af. De Commissie heeft vastgesteld dat voor alle betrokkenen duidelijk was dat de relaties binnen de school beschadigd waren, los van de vraag waardoor of door wie dat was veroorzaakt. De Commissie is van oordeel dat alle betrokkenen in zo'n situatie de verplichting hebben om zich positief in te spannen om de relaties, de sfeer binnen de school en het vertrouwen onderling te herstellen. Bemiddeling door een ervaren en deskundig bemiddelaar is daartoe een bij uitstek geschikt middel. De heer *** heeft echter bemiddeling geweigerd, waardoor een mogelijk herstel van de onderlinge verhoudingen reeds bij voorbaat onmogelijk werd gemaakt. De Commissie verwijt de heer *** dan ook dat hij zich niet voldoende heeft ingespannen om de sfeer te verbeteren, zonder dat overigens klachtwaardig te achten.

Met inachtneming van het voorgaande acht de Commissie dit klachtonderdeel ongegrond.

Ad 3: de behandeling van de klacht door het bevoegd gezag

Met klagers meent de Commissie dat de reactie van het bevoegd gezag op de brief van 20 juli 2000 enkele schoonheidsfoutjes kent. De periode tussen uitnodiging en hoorzitting was aan de korte kant. Bovendien acht de Commissie het enigszins merkwaardig dat de brief van 20 juli 2000 als een klacht is behandeld, terwijl klagers in die brief juist hebben aangegeven dat zij nog geen klacht indienen. De informatie over de zogenaamde "marginale toetsing" door de Landelijke Klachtencommissie is eveneens onjuist. Dat leden van het bevoegd gezag zitting hadden in de adviescommissie is wellicht merkwaardig, maar niet onoverkomelijk. Daarbij moet worden bedacht dat de door het bevoegd gezag ingestelde "klachtenadviescommissie" geen onafhankelijke commissie is en dat ook niet pretendeerde te zijn. De Landelijke Klachtencommissie is wél een onafhankelijke commissie.

Genoemde onvolkomenheden zijn met name procedureel van aard. Uit het verslag van de hoorzitting van 2 oktober 2000 leidt de Commissie af dat de zaak inhoudelijk uitgebreid en zorgvuldig is behandeld. Betrokkenen hebben hun standpunten uitvoerig toegelicht en zij hebben op elkaar kunnen reageren. Zowel telefonisch als tijdens de hoorzitting heeft de heer *** het doel van de hoorzitting en de procedure toegelicht. Bovendien is de brief van klagers van 20 juli 2000 niet alleen behandeld als klacht, maar tevens is tijdens de hoorzitting naar aanleiding daarvan een bemiddelingspoging ondernomen. Dat die poging niet is gelukt, kan niet aan het bevoegd gezag worden toegerekend.

Voor zover klagers betogen dat het bevoegd gezag al vóór de brief van 20 juli 2000 had moeten ingrijpen, deelt de Commissie dit standpunt niet. Klagers hebben zich voor 20 juli 2000 nooit rechtstreeks gericht tot het bevoegd gezag met klachten over de gebeurtenis van 31 januari 2000 of over het vervolgtraject daarna.

Resumerend onderkent de Commissie met klagers dat de reactie van het bevoegd gezag op de brief van 20 juli 2000 enkele - met name procedurele onvolkomenheden bevat. Het is de Commissie echter niet gebleken dat klagers daardoor in hun belangen zijn geschaad. Belangrijker vindt de Commissie dat het bevoegd gezag inhoudelijk gezien zorgvuldig en correct heeft gehandeld naar aanleiding van de brief van 20 juli 2000.

De Commissie acht dit klachtonderdeel daarom ongegrond.

6. Conclusie en advies

De Commissie verklaart alle onderdelen van de klacht ongegrond.

De Commissie constateert dat de onderlinge verhoudingen binnen de schoolgemeenschap zijn beschadigd. De Commissie adviseert het bevoegd gezag om te bewerkstelligen dat alle betrokkenen zich tot het uiterste inspannen om hun bijdrage te leveren aan een herstel van de relaties, bijvoorbeeld door een bemiddelingspoging daartoe door een ervaren en deskundig bemiddelaar. Wellicht ten overvloede wijst de Commissie erop dat zo'n bemiddeling, gelet op het oordeel van de Commissie over klachtonderdeel 1, naar het de Commissie voorkomt niet hoeft te leiden tot excuses van ***, maar veeleer tot een wederzijds begrip voor elkaars standpunten en gedragingen.

Tot slot adviseert de Commissie het bevoegd gezag om bij dit soort geschillen in een zo vroeg mogelijk stadium aan te dringen op inschakeling van de vertrouwenspersoon, uiteraard in overleg met betrokkenen. De Commissie meent namelijk dat een onafhankelijke vertrouwenspersoon, die het vertrouwen geniet van alle betrokkenen, de eerst aangewezen is om een conflict op te lossen, waardoor mogelijk escalaties en lang slepende geschillen voorkomen kunnen worden.

Klachtenummer: 01009

Klacht inzake het uit de klas plaatsen van leerling

1. *Het eerste deel van de klacht betreft het buiten de groep plaatsen van ***. De beslissing om deze maatregel op te leggen is genomen door leden van het onderwijsteam in samenspraak met de directie van basisschool Het ***. Bij het gebruik van de bevoegdheid tot het opleggen van maatregelen aan leerlingen hebben scholen beoordelings- en beleidsvrijheid ten aanzien van de vraag, welk gedrag als ontoelaatbaar wordt aangemerkt en op welke wijze daartegen wordt opgetreden. De Commissie zal een klacht met betrekking tot een opgelegde maatregel in het algemeen eerst gegrond verklaren, indien moet worden geoordeeld, dat de school de procedureregels niet heeft nageleefd dan wel in redelijkheid, na afweging van alle feiten en omstandigheden van het concrete geval, niet tot het opleggen van de betreffende maatregel heeft kunnen beslissen. In het onderhavige geval is aan *** een maatregel opgelegd, die eruit bestaat dat hij voor een week buiten de groep zou worden geplaatst. Nadien is ervoor gekozen om *** nog een week buiten de groep te plaatsen. Naar het oordeel van de Commissie is het plaatsen van een leerling buiten de groep voor de periode van één week zeer lang. Gelet op de omstandigheid dat klaagster met de duur van die periode geen problemen had, zal de Commissie zich hier niet verder over uitlaten. Gelet op de aard en omvang van de getroffen maatregel acht de Commissie het echter noodzakelijk dat de school klaagster van de verlenging van deze maatregel vooraf op de hoogte had gesteld. Het eerste deel van de klacht gegrond*
2. *De verlenging van de afgesproken periode van vier weken is buiten de school en het bevoegd gezag om geregeld. De Commissie neemt dit onderdeel van de klacht niet in behandeling.*
3. *De Commissie is van oordeel dat de overplaatsing van *** naar de dislocatie *** vooraf met klaagster besproken had moeten worden. Het derde onderdeel van de klacht gegrond.*

De Commissie adviseert het bevoegd gezag procedureregels op te stellen voor het nemen van maatregelen indien door een leerling een buitenschools traject wordt gevolgd en deze naar de school terugkeert.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Primair Onderwijs
*** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mevrouw L. *** , moeder van *** , te Rotterdam
(verder te noemen: klaagster).

1. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief van 12 januari 2001, ontvangen op 6 februari 2001, heeft klaagster een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen de basisschool het *** te *** in verband met het uit de klas plaatsen van haar zoon *** .

Desgevraagd heeft de school bij brief van 26 februari 2001 meegedeeld op welke wijze tot dan toe getracht is de onderhavige klacht op schoolniveau op te lossen.

Bij brief van 27 februari 2001 heeft het bevoegd gezag de Commissie desgevraagd zijn reactie op het gestelde in de klachtbrief doen toekomen.

Op 10 april 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klaagster in persoon is verschenen. Namens de school is verschenen **, directeur van de school. Het bevoegd gezag heeft zich doen vertegenwoordigen door **, verenigingsdirecteur. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

Standpunt van klaagster.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat de klacht in drie onderdelen uiteen valt, te weten:

1. Het plaatsen van *** buiten de klas gedurende een periode van twee weken in plaats van één week;
2. Het plaatsen van *** tot bijna drie maanden op de *** in plaats van de afgesproken vier weken; en
3. Niet is vooraf met klaagster besproken dat *** niet meer zou kunnen terugkeren naar ***, maar in plaats daarvan op *** zou worden geplaatst.

Ad 1.

De klacht heeft betrekking op het schooljaar 2000-2001, toen klaagsters zoon *** in groep 6 van basisschool *** te *** zat. Naar aanleiding van een incident van 17 november 2000 zou *** één week buiten de klas worden geplaatst. Klaagster heeft in dit verband gesteld dat dit twee weken werden zonder dat dit met haar was overlegd.

Ad 2.

Voorts heeft klaagster toestemming verleend dat haar zoon op de ***, tijdelijke opvang voor kinderen van ongeveer 10 tot 14 jaar, werd geplaatst voor vier weken. Ten aanzien hiervan heeft klaagster gesteld dat *** uiteindelijk bijna 3 maanden op de *** heeft gezeten en dat zij zich steeds heeft afgevraagd wanneer hij weer terug naar school mocht. Als reden voor het plaatsen op de *** was gegeven dat *** daar zou leren om te gaan met zijn boosheid.

Ad 3.

In dit verband heeft klaagster gesteld dat de school haar expliciet heeft gezegd dat het doel van de opvang bij de *** ook terugplaatsing op school is. Voorts heeft klaagster gesteld dat haar zoon uiteindelijk niet is teruggekeerd naar ***, maar naar ***, zonder dat de school haar hiervan de reden had gemeld. Klaagster heeft aangevoerd dat zij nimmer vooraf enig overleg en enige keuze heeft gehad over deze terugplaatsing naar ***.

2. Overwegingen van de Commissie.

Ten aanzien van het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De klacht betreft het buiten de groep plaatsen van *** na het incident van 17 november 2000. De beslissing om deze maatregel op te leggen is genomen door leden van het onderwijsteam in samenspraak met de directie van basisschool Het ***.

De Commissie stelt vast dat een school in het algemeen de bevoegdheid heeft maatregelen op te leggen aan leerlingen die zich gedragen op een wijze die de school ongewenst acht. Bij het gebruik van deze bevoegdheid hebben scholen beoordelings- en beleidsvrijheid ten aanzien van de vraag, welk gedrag als ontoelaatbaar wordt aangemerkt en op welke wijze daartegen wordt opgetreden.

De Commissie respecteert deze beoordelings- en beleidsvrijheid van een school, hetgeen betekent dat zij niet snel haar eigen oordeel voor dat van een school in de plaats zal stellen. De Commissie zal een klacht met betrekking tot een opgelegde maatregel dan ook in het algemeen eerst gegrond verklaren, indien moet worden geoordeeld, dat de school de procedureregels niet heeft nageleefd dan wel in redelijkheid, na afweging van alle feiten en omstandigheden van het concrete geval, niet tot het opleggen van de betreffende maatregel heeft kunnen beslissen.

In het onderhavige geval is aan *** een maatregel opgelegd, die eruit bestaat dat hij voor een week buiten de groep zou worden geplaatst. Deze maatregel is genomen omdat zijn gedrag voor een constante dreiging van hevige uitbarstingen zorgde.

Ten aanzien van het gedrag van *** is ter zitting door de vertegenwoordigster van de school aangegeven dat hij docenten sloeg, scheldend rondliep en buiten zinnen was als het tot een uitbarsting kwam. Op 17 november 2000 kwam het tot een uitbarsting en wilde *** de klas niet meer

uitgaan, zodat hulp moest worden gehaald. Naar het oordeel van de Commissie kon de school gezien de ernst van de gedragsproblematiek van *** redelijkerwijs menen dat het geschetste gedrag van *** aanleiding gaf tot het plaatsen buiten de klas.

Uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht door de vertegenwoordigster van de school, leidt de Commissie echter af dat *** in de eerste week dat hij buiten de groep was geplaatst geen aanleiding heeft gegeven om hem nóg een week buiten de groep te plaatsen. De vertegenwoordigster van de school heeft ter zitting aangegeven dat zij op dat moment in gesprek waren om *** op de *** te plaatsen en dat ervoor is gekozen om *** nog een week buiten de groep te plaatsen om de tussentijdse tijd te overbruggen, aangezien op dat moment geen ruimte bestond binnen het lerarenteam om *** in een andere klas te plaatsen.

Naar het oordeel van de Commissie is het plaatsen van een leerling buiten de groep voor de periode van één week zeer lang. Gelet op de omstandigheid dat klaggster, zoals zij ter zitting heeft aangegeven, met de duur van die periode geen problemen had, zal de Commissie zich hier niet verder over uitlaten. Gelet op de aard en omvang van de getroffen maatregel acht de Commissie het echter noodzakelijk dat de school klaggster van de verlenging van deze maatregel vooraf - bijvoorbeeld telefonisch - op de hoogte had gesteld. Ook had de school er voor kunnen kiezen een gesprek met klaggster te regelen teneinde een draagvlak voor acceptatie van de verlenging van de oorspronkelijk opgelegde maatregel te creëren bij klaggster. In ieder geval had klaggster betrokken moeten worden bij de besluitvorming over de verlenging c.q. had klaggster in de gelegenheid gesteld moeten worden om haar oordeel daarover te geven.

De Commissie acht voldoende aannemelijk geworden dat de school niet voldoende heeft gecommuniceerd met klaggster en de keuze omtrent verlenging van de opgelegde maatregel niet met haar heeft afgestemd.

Gelet op het voorgaande dient het eerste deel van de klacht naar het oordeel van de Commissie gegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie behandelt klachten op basis van de (model)klachtenregeling (hierna: de Klachtenregeling), zoals die is ingesteld door de Besturenraad PCO te Voorburg.

Ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Klachtenregeling wordt verstaan onder klacht:

Klacht over gedragingen en beslissingen dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen van de aangeklaagde.

Deze bepaling impliceert dat uitsluitend een klacht tegen een aangeklaagde, in dit geval de school en het bevoegd gezag, kan worden ingediend.

Nu ter zitting is aangegeven dat de redenen van de verlenging van de afgesproken periode van vier weken bij de *** zelf zijn gelegen en deze verlenging derhalve buiten de school en het bevoegd gezag om is geregeld, neemt de Commissie dit onderdeel van de klacht niet in behandeling.

Ten aanzien van het derde onderdeel van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Uit hetgeen schriftelijk is overgelegd en het verhandelde ter zitting blijkt dat er, naar de visie van de school, voor *** na zijn verblijf bij de *** twee alternatieven bestonden, te weten plaatsing op de dislocatie *** óf overplaatsing naar een andere school.

Ter zitting heeft de vertegenwoordigster van de school aangegeven dat op de dislocatie *** een plek was gevonden, waar de leraren de problematiek met betrekking tot *** aandurfd.

Gelet op de bijzondere problematiek heeft de Commissie er begrip voor dat enige voorzichtigheid is betracht bij het terugplaatsen van *** naar de eigen school. Daar staat echter tegenover dat van een leerkracht/docententeam een professionele houding naar een leerling toe mag worden verwacht, terwijl door hem/haar de belangen van ouders en de leerling evenmin uit het oog mogen worden verloren.

Op deze punten is de school in dit geval te kort geschoten doordat zij niet heeft overwogen om *** terug te plaatsen naar de eigen school en in die omgeving voor adequate begeleiding en opvang zorg te dragen, al dan niet met behulp van adviezen van derdendeskundigen.

Hoewel de Commissies het zoals gezegd voorstelbaar acht dat er zich situaties kunnen voordoen waarin het belang van de ouders en leerlingen voor dat van de school moet wijken, is de Commissie er in de onderhavige zaak niet van overtuigd geraakt dat zich een dergelijke noodsituatie hier heeft voorgedaan.

De Commissie stelt verder vast dat vooraf niet met klaagster is gecommuniceerd over een eventuele terugplaatsing van *** naar de dislocatie ***. Klaagster is er derhalve van uitgegaan dat *** zou worden teruggeplaatst naar ***. Voorts staat vast dat de school geen enkele advisering aan haar besluit ten grondslag heeft gelegd.

De Commissie is van oordeel dat de overplaatsing van *** naar de dislocatie *** vooraf met klaagster besproken had moeten worden in plaats van haar met deze keuze zonder enige verdere motivering te overrompelen. De school had professioneler moeten zijn en het initiatief moeten nemen tot een open gesprek over de voorgenomen keuze. De Commissie is derhalve van oordeel dat het handelen van de school jegens klaagster onzorgvuldig is geweest.

Gelet op het vorenstaande dient het derde onderdeel van de klacht eveneens gegrond te worden verklaard.

3. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de onderdelen 1 en 3 van de klacht gegrond.

Verklaart klaagster niet-ontvankelijk ten aanzien van onderdeel 2 van de klacht.

4. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenstaande adviseert de Commissie het bevoegd gezag het volgende:

Na te denken over de vraag welke pedagogisch verantwoorde vervolgmaatregelen binnen de school kunnen worden genomen, indien door een leerling een buitenschools traject zoals *** wordt gevolgd en deze naar de school terugkeert; in ieder geval voor voorkomende gevallen procedureregels op te stellen.

Zich te houden aan afspraken die zijn gemaakt tussen de school en ouders. Indien de school van die afspraak wil afwijken, dient dit (extra) te worden gemotiveerd en met betrokkenen gecommuniceerd.

Klachtnummers: 01010 en 01011

Klacht inzake vermeend seksueel misbruik

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers sub 1 niet tijdig is ingediend. Gegeven de aard van de onderhavige klacht en het feit dat het hier een gehandicapt minderjarig kind betreft, dat in ieder geval gedurende een deel van de week in een internaat verblijft, is de Commissie evenwel van oordeel dat bedoelde termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht. De Commissie constateert vervolgens dat het bevoegd gezag de onderhavige klachten niet of nauwelijks zelf heeft onderzocht; in plaats daarvan zijn de kwesties vrijwel onmiddellijk op het bordje van de Commissie gelegd. Die handelwijze is niet alleen in strijd met de strekking van de klachtenregeling, maar ook is de Commissie in beginsel niet voldoende toegerust. Voorts doet zich hier gevoelen dat de betrokken scholengemeenschap niet over een protocol inzake seksuele intimidatie beschikte.

De Commissie kan niet uitsluiten dat de verweten gedragingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, doch acht het bewijs hiervoor onvoldoende.

Klachten ongegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag op korte termijn een protocol inzake seksuele intimidatie vast te stellen.

Advies aan:

het bestuur van de *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klachten van:

1. De heer en mevrouw ***, ouders van dochter *** en
2. De heer en mevrouw ***, ouders van dochter ***,
(verder te noemen: klagers).

Verloop van de klachtprocedures.

Bij brieven van 6 en 13 februari 2001 heeft de algemeen directeur van scholengemeenschap *** te *** een tweetal klachten doorgeleid naar de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie), ingediend door klagers tegen de heer *** (verder te noemen: aangeklaagde), verbonden als docent aan voornoemde scholengemeenschap, wegens vermeend seksueel misbruik van zowel de dochter van klagers sub I (***) als de dochter van klagers sub II (***)

Bij brief van 27 februari 2001 is namens het bevoegd gezag aangegeven dat, gezien de aard en vooral de ernst van de klachten, al in een vroeg stadium is besloten deze door te leiden naar de Commissie. De klachten alsnog op schoolniveau afhandelen, wordt niet als een reële optie beschouwd.

Bij schrijven van 22 februari 2001 heeft mr. ***, werkzaam bij Adviesburo ***, namens aangeklaagde op beide klachtbrieven gereageerd.

Bij schrijven van 5 maart 2001 heeft ***, sectordirecteur van bovengenoemde scholengemeenschap, de Commissie desgevraagd zijn reactie op het gestelde in de klachtbrieven doen toekomen.

Bij ongedateerd schrijven heeft ***, vertrouwenspersoon, de Commissie nadere informatie doen toekomen.

Op 12 april 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers sub I en klagers sub II in persoon zijn verschenen. Voorts zijn verschenen, mede namens het bevoegd gezag, de heer ***, algemeen directeur van scholengemeenschap ***, en mevrouw ***, voornoemd. Tot slot is aangeklaagde verschenen, bijgestaan door mr. ***, voornoemd, alsmede zijn echtgenote. Betrokkenen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

Op 19 april 2001 heeft een delegatie van de Commissie, met toestemming van klagers, *** en *** gehoord.

Bij schrijven van 25 april 2001 heeft de advocaat van aangeklaagde in de strafprocedure, dr. ***, processen-verbaal van de politie te *** ingezonden.

Vervolgens heeft de Commissie op 21 mei 2001 andermaal een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar de heer ***, locatiemanager van het ***, ***, voornoemd, mevrouw *** en mevrouw ***, beiden docent aan de scholengemeenschap ***, zijn verschenen. De gemachtigde van aangeklaagde, mr. ***, is door de Commissie in de gelegenheid gesteld bij deze hoorzitting aanwezig te zijn.

Bij schrijven van 22 mei 2001 heeft mr. ***, voornoemd, nog een nadere reactie ingezonden.

Inhoud van de klachten.

Door en namens klagers sub 1 is aangevoerd dat aangeklaagde zich in de periode september/oktober 1999 op twee verschillende momenten jegens *** schuldig heeft gemaakt aan ongewenste intimiteiten. Aangeklaagde zou haar borsten hebben vastgehouden en gestreeld en met zijn hand in haar broek hebben gezeten.

Door en namens klagers sub 2 is aangevoerd dat aangeklaagde *** gedurende het schooljaar 2000/2001 op verschillende momenten onzedelijk heeft betast, dat hij haar ook overigens heeft geïntimideerd en dat aangeklaagde tijdens zijn lessen leerlingen naar sexsites op internet laat kijken.

V. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2, lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn'.

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers sub 1 niet binnen genoemde termijn is ingediend. Gegeven de aard van de onderhavige klacht en het feit dat het hier een gehandicapt minderjarig kind betreft, dat in ieder geval gedurende een deel van de week in een internaat verblijft, is de Commissie evenwel van oordeel dat bedoelde termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht.

De Commissie constateert vervolgens dat het bevoegd gezag de onderhavige klachten niet of nauwelijks zelf heeft onderzocht; in plaats daarvan zijn de kwesties vrijwel onmiddellijk op het bordje van de Commissie gelegd. Naar het oordeel van de Commissie is deze handelwijze niet alleen in strijd met de strekking van de klachtenregeling, die er op neer komt dat in eerste instantie wordt geprobeerd een klacht op schoolniveau te onderzoeken en op te lossen, bovendien is de Commissie in beginsel niet voldoende toegerust om klachten te onderzoeken op een wijze zoals hier uiteindelijk is gebeurd.

Voorts doet zich hier gevoelen dat de betrokken scholengemeenschap, ten tijde hier van belang, niet over een protocol inzake seksuele intimidatie beschikte.

Ten aanzien van de inhoud van beide klachten overweegt de Commissie het volgende.

Hetgeen *** en *** in relatie tot aangeklaagde zou zijn overkomen, is in de voor handen stukken namens hen uiteengezet. Voorts hebben hun ouders/klagers hieromtrent verklaringen afgelegd tijdens de hoorzitting van 12 april 2001.

Aangeklaagde op zijn beurt heeft al datgene waarvan hij wordt beschuldigd ten stelligste ontkend.

Deze haaks op elkaar staande standpunten zijn voor de Commissie aanleiding geweest om klagers te verzoeken hun dochters te mogen horen. Na daartoe verkregen toestemming heeft een delegatie namens de Commissie op 19 april 2001 *** en *** bezocht.

Desgevraagd hebben zij hun eerder afgelegde verklaringen ten overstaan van de Commissie bevestigd.

Aan de hand van alle, ook de tijdens de hoorzitting van 21 mei 2001 afgelegde verklaringen, constateert de Commissie dat niemand gezien heeft dat aangeklaagde *** en/of *** onzedelijk heeft betast en/of anderszins heeft geïntimideerd. Het is hier het ene woord tegenover het andere.

Gegeven de aard en ernst van de geuite beschuldigingen jegens aangeklaagde, acht de Commissie het voorhanden bewijs onvoldoende om tot een gegrondverklaring van de onderhavige klachten te komen. Hierbij tekent de Commissie aan, dat zij tijdens het bezoek aan de school heeft moeten constateren dat zowel *** als *** op dit moment lichamelijke en psychische klachten vertonen die zeer wel zouden kunnen passen bij een eerder doorleefd sexueel trauma. De Commissie kan derhalve niet uitsluiten dat de verweten gedragingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, doch acht het bewijs hiervoor onvoldoende.

Dat aangeklaagde leerlingen tijdens lessen naar sexsites op internet zou laten kijken, acht de Commissie evenmin aangetoond. Op dit punt is namens de betrokken scholengemeenschap verklaard dat men slechts één incident heeft kunnen traceren, waarvan niet vaststaat dat aangeklaagde in dit verband enig initiatief heeft getoond.

De Commissie oordeelt daarom als volgt.

VI. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- De Commissie verklaart beide klachten ongegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag.

- De Commissie adviseert het bevoegd gezag op korte termijn een protocol inzake seksuele intimidatie vast te stellen.
- De Commissie adviseert het bevoegd gezag de betrokken minderjarige leerlingen *** en *** niet langer door aangeklaagde te laten onderwijzen of anderszins te laten begeleiden.

Klachtennummer: 01012

Klacht inzake verbod een hoofddoek te dragen

De Commissie gaat er van uit dat scholen voor bijzonder onderwijs binnen zekere grenzen vrij zijn in het stellen van regels omtrent het dragen van hoofddoekjes. Indien een school/bevoegd gezag hiervoor kiest, dienen bedoelde regels duidelijk – bijvoorkeur via de schoolgids – kenbaar te worden gemaakt. De Commissie constateert echter dat in dit geval in de schoolgids geen regels waren opgenomen omtrent het dragen van een hoofddoekje. Voorts kan de Commissie zich niet aan de indruk onttrekken dat aangeklaagde bij het toelatingsgesprek jegens klager tenminste de indruk heeft gewekt dat het dragen van hoofddoekjes zou zijn toegestaan. Onder deze omstandigheden getuigt het naar het oordeel van de Commissie niet van voldoende zorgvuldigheid om daarover, na de toelating van een leerling, alsnog een (ander) standpunt in te nemen.

Klacht gegrond

De Commissie adviseert het bevoegd gezag als het op dit punt beleid gaat ontwikkelen, daarin duidelijk te zijn en daarover vooraf in de schoolgids te publiceren.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor protestants christelijk onderwijs te ***(verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer *** te ***(verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 10 februari 2001 is namens klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) in verband met het feit dat het de dochter van klager, ***, op de Basisschool *** te *** verboden is om in de klas en tijdens de gymnastiekles een hoofddoek te dragen.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag mede namens de directeur *** (verder te noemen aangeklaagde) bij brief van 07 maart 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 29 mei 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klager is verschenen, bijgestaan door de heer ***, voorzitter van de ***. Voorts zijn aangeklaagde en, namens het bevoegd gezag, de heer ***, voorzitter, verschenen.

II. Standpunt van klager.

De klacht heeft betrekking op de dochter van klager, ***, die sinds 7 december 2000 op de ***school in *** in groep 2 zit.

Klager stelt zich op het standpunt dat de school zijn dochter niet mag verbieden om in de klas en tijdens de gymnastiekles een hoofddoek te dragen.

Klager heeft aangevoerd dat hij op 29 november 2000 samen met de heer ***, voornoemd, een gesprek heeft gehad met aangeklaagde in verband met de mogelijke inschrijving van zijn dochter *** op de ***school. Volgens klager ging dat gesprek over de regels van de school en heeft aangeklaagde tijdens het gesprek desgevraagd verklaard geen bezwaar te hebben tegen het dragen van hoofddoekjes op school.

Toen *** op 7 december 2000 na haar eerste dag op de ***school thuis kwam met de mededeling dat ze geen hoofddoek mocht dragen in de klas en tijdens de gymnastiekles, was klager dan ook zeer verbaasd.

Hij wijst erop dat in de schoolgids niets is vermeld over een verbod om een hoofddoekje te dragen.

Hij heeft de indruk dat de school steeds nieuwe regels voor zijn dochter bedenkt. Volgens hem mag de school haar geen regels opleggen, die niet duidelijk in de schoolgids zijn vermeld dan wel aan hem zijn meegedeeld.

III. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het bevoegd gezag van de ***school is aangesloten bij de Commissie.

De Commissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkloidend.

De Commissie stelt vast dat de klacht binnen de genoemde termijn is ingediend.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht heeft betrekking op het verbod voor de dochter van klager, ***, om op school in de klas en tijdens de gymnastiekles een hoofddoek te dragen.

Het bevoegd gezag stelt zich blijkens de stukken op het standpunt dat het dragen van hoofddeksels, zoals bijvoorbeeld hoofddoekjes, maar ook petten, in de klas niet zijn toegestaan.

Alléén voor het dragen van hoofddoekjes door meisjes in de hoogste klassen wordt daarop een uitzondering gemaakt omdat het voor meisjes na hun eerste menstruatie een religieuze verplichting kan zijn. Een en ander zal als regel in de schoolgids voor het schooljaar 2001-2002 worden vermeld.

Aangeklaagde heeft ter zitting desgevraagd verklaard niet zeker te weten of het hoofddoekje in het eerste gesprek met klager ter sprake is gekomen. Hij zou gezegd kunnen hebben dat hij geen problemen heeft met het dragen van hoofddoekjes op school, daarbij echter doelend op het dragen van hoofddoekjes door meisjes in de hoogste groepen. De gedachte dat ***, die in groep 2 zit, in de

klas een hoofddoekje zou willen dragen, is bij hem niet opgekomen, mede omdat zoiets zich op school nog nooit heeft voorgedaan.

De Commissie constateert op grond van hetgeen hiervoor is overwogen dat aangeklaagde kennelijk onderscheid maakt tussen het dragen van een hoofddoek door meisjes die nog niet hebben gemenstrueerd en door oudere meisjes.

In het eerste geval is volgens aangeklaagde sprake van een (verboden) hoofddeksel, vergelijkbaar met bijvoorbeeld een pet; in het laatste geval van een (verplicht) religieus kledingstuk.

De Commissie gaat er van uit dat scholen voor bijzonder onderwijs binnen zekere grenzen vrij zijn in het stellen van regels omtrent het dragen van hoofddoekjes. Indien een school/bevoegd gezag hiervoor kiest, dienen bedoelde regels duidelijk – bijvoorbeeld via de schoolgids – kenbaar te worden gemaakt.

De Commissie constateert echter dat in dit geval in de schoolgids geen regels waren opgenomen omtrent het dragen van een hoofddoekje.

Voorts kan de Commissie zich niet aan de indruk onttrekken dat aangeklaagde bij het toelatingsgesprek jegens klager tenminste de indruk heeft gewekt dat het dragen van hoofddoekjes zou zijn toegestaan.

Onder deze omstandigheden getuigt het naar het oordeel van de Commissie niet van voldoende zorgvuldigheid om daarover, na de toelating van een leerling, alsnog een (ander) standpunt in te nemen.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenoverwogene geeft de Commissie het bevoegd gezag in overweging, als het op dit punt beleid gaan ontwikkelen, daarin duidelijk te zijn en daarover vooraf in de schoolgids te publiceren.

Klachtennummer 01013

Klacht inzake brief over vrij zijn op de dag daarna

Op de hoorzitting heeft de directeur een adequate en bevredigende verklaring gegeven betreffende de omstandigheid dat eerst in de namiddag de brief, waarin is aangegeven dat klagers' zoon de volgende dag geen les zou hebben, is meegegeven aan de leerlingen. In dit kader is mede van belang dat de school voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat wanneer de ouders/verzorgers voor de dag, dat er geen onderwijs wordt gegeven, geen opvang voor de leerling kunnen regelen, de school de opvang regelt. Verwezen wordt naar hetgeen in de schoolgids staat vermeld.

Klacht ongegrond

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Nationaal Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** te *** (verder te noemen: klager).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 12 februari 2001 heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). Klager is van mening dat de school onzorgvuldig heeft gehandeld door in de middag een brief mee te geven, waarin is vermeld dat zijn zoon de volgende dag vrij heeft in verband met een niet voorziene omstandigheid.

Desgevraagd heeft ***, namens het bevoegd gezag, bij schrijven van 2 maart 2001 medegedeeld dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie en dat de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO wordt gehanteerd.

Desgevraagd heeft ***, directeur van ***-school bij schrijven van 23 maart 2001 medegedeeld dat de directie van de school zich volledig conformeert aan de inhoud van de brief van het bevoegd gezag.

Op 17 april 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klager in persoon is verschenen. Het bestuur heeft zich laten vertegenwoordigen door ***, bestuurslid. Voorts is verschenen ***, directeur. Klager en het bestuur zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord, omdat klager heeft aangegeven hiertegen bezwaar te hebben.

II. Standpunt van klager en bevoegd gezag/directie

Uit hetgeen door klager schriftelijk en op de hoorzitting naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klacht af.

Klager heeft aangegeven dat hij onaangenaam is getroffen door de omstandigheid dat de school eerst in de namiddag bekend heeft gemaakt, dat zijn zoon de volgende dag een dag vrij is in verband met een sterfgeval in de familie van de onderwijzeres. Op het moment dat klager van deze mededeling kennis nam (18.00 uur) was hij, zo heeft hij aangegeven, niet meer in de gelegenheid een andere oplossing te vinden dan zelf de volgende dag vrij te nemen. Klager heeft erkend dat de opvangregeling van de school in de schoolgids staat vermeld, maar heeft erop gewezen dat niet is vermeld dat de locatieleider of iemand anders buiten schooltijd kan worden benaderd om zijn probleem op te lossen.

Van de zijde van het bevoegd gezag en de directeur van de school is aangegeven dat de school een protocol hanteert, waarbij in eerste instantie wordt getracht vervanging voor de leerkracht te verkrijgen. Eerst wanneer er geen andere oplossing voor handen is, wordt de leerlingen geen onderwijs aangeboden. De ochtend na het bekend worden van het sterfgeval in de familie van de onderwijzeres is getracht een vervangende leerkracht te verkrijgen. De ouders zijn er bij brief van 16 maart 2000 op gewezen, dat vervanging moeilijk te krijgen is en dat dit ertoe kan leiden dat de school

moet besluiten leerlingen voor een (dag)deel naar huis te sturen. In deze brief is tevens begrip gevraagd voor de problemen waarmee de scholen te kampen hebben.

Toen de locatieleider er op 8 februari 2001 niet in slaagde om vervanging voor de onderwijzeres te vinden is die middag de brief, waarin werd medegedeeld dat er de volgende dag geen onderwijs zou worden gegeven, aan de kinderen meegegeven.

Van de zijde van het bevoegd gezag en de directeur is verwezen naar artikel 3.6.1. van de schoolgids, waarin staat vermeld dat de school zorgt voor opvang. Benadrukt is verder dat het privé-nummer van de locatieleider in de schoolgids staat vermeld. Naar de mening van het bevoegd gezag had klager op 9 februari 2001 in de ochtend naar de school kunnen bellen om te melden dat hij geen opvang kon regelen voor zijn zoon. De school is niet op de hoogte geweest van het feit dat het regelen van opvang bij klager problematisch was.

III Overwegingen van de Commissie

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7 van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair, Voortgezet Onderwijs en Beroepsonderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. de (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist.

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen de hiervoor genoemde termijn is ingediend.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Op de hoorzitting heeft de directeur een adequate en bevredigende verklaring verleend betreffende de omstandigheid dat eerst in de namiddag de brief, waarin is aangegeven dat klagers zoon de volgende dag geen les zou hebben, is meegegeven aan de leerlingen. Op 7 februari 2001 werd bekend dat de onderwijzeres geen les zou kunnen geven op 9 februari 2001. Op 8 februari 2001 in de ochtend is daarop getracht een vervangende leerkracht te krijgen. Toen deze poging om vervanging te krijgen niet slaagde is de brief gemaakt en die brief is diezelfde middag aan de leerlingen meegegeven. Naar het oordeel van de commissie kan niet worden gezegd dat deze handelwijze onzorgvuldig is. In dit kader is mede van belang dat de school voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat wanneer de ouders/verzorgers voor de dag dat er geen onderwijs wordt gegeven geen opvang voor de leerling kunnen regelen de school de opvang regelt. Verwezen wordt naar hetgeen in de schoolgids staat vermeld. In artikel 3.6.1., derde aandachtsstreep, van de schoolgids is weergegeven dat de school voor opvang zorgt als leerlingen thuis of elders niet opgevangen kunnen worden. Met betrekking tot het argument van klager dat niet expliciet is vermeld dat de locatieleider of iemand anders buiten schooltijd ter oplossing van dit probleem benaderd had kunnen worden overweegt de Commissie dat van de zijde van de directeur in dit kader is aangegeven dat het privé-nummer van de locatie-leider in de schoolgids staat vermeld. Dat dit telefoonnummer niet bij artikel 3.6.1., derde aandachtsstreep, van de schoolgids staat vermeld kan er niet toe leiden dat de klacht gegrond zou moeten worden verklaard. Met de directeur is de Commissie van oordeel dat klager de volgende ochtend naar school had kunnen bellen om te melden dat hij er niet in was geslaagd om opvang te regelen voor zijn zoon. Alsdan had de school op dat moment nog voor de opvang van klagers zoon kunnen zorgen.

De Commissie hecht er voorts aan op te merken dat gebleken is dat het de eerste keer is dat klagers zoon een brief is meegegeven waarin is medegedeeld dat zijn zoon de volgende dag geen onderwijs krijgt, wegens de onmogelijkheid een vervangende leerkracht te vinden. Het vorengaande klemmt des te meer, nu de ouders/verzorgers van de leerlingen bij brief van 16 maart 2000 op de hoogte zijn

gesteld van de problemen bij het vervullen van vacatures die van tijdelijke aard zijn. In de brief heeft het bestuur langs die weg om begrip gevraagd voor de problemen waarmee de scholen te kampen hebben.

Naar het oordeel van de Commissie bestaan er geen aanwijzingen dat de school ten opzichte van klager tekort is geschoten. De Commissie acht de klacht dan ook ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie ziet geen aanleiding om advies uit te brengen.

Klachtennummer: 01015

Klacht inzake verwijdering uit klas en ontzegging van toegang tot school

*Gelet op de klacht en de schriftelijke- en mondelinge toelichting door betrokken partijen op de gang van zaken, is de Commissie tot het oordeel gekomen dat op 14 december 2000 in groep 8 met betrekking tot *** kennelijk een zodanige situatie was ontstaan dat aangeklaagde geen andere keus meer had dan *** uit de klas te verwijderen en hem de toegang tot de locatie W. te ontzeggen. De Commissie neemt hierbij in aanmerking dat blijkens de stukken het gedrag van *** reeds diverse malen met de ouders was besproken alsmede dat aangeklaagde klagers op de kijkavond nog heeft gewaarschuwd dat schorsing van *** een van de mogelijkheden was als zijn gedrag niet zou verbeteren.*

Klacht ongegrond

De Commissie voegt de navolgende overweging toe aan haar oordeel. In geval een maatregel wordt overwogen waarbij een leerling langdurig buiten de groep wordt geplaatst en zelfs wordt overgeplaatst naar een andere locatie, dan kan een dergelijk besluit alleen worden genomen indien uit het voorliggende dossier blijkt dat het afwijkende en in de klassituatie ongewenste gedrag van een leerling op heldere en ondubbelzinnige wijze is vastgelegd en gecommuniceerd met de ouders.

Advies aan:

het bestuur van ***, Vereniging voor Christelijk Onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van:

*** en zijn echtgenote (verder te noemen klagers) te ***

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 10 januari 2001, heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen de directie en de leerkracht van groep 8, de heer ***, (hierna: de leerkracht), van de *** school te *** in verband een aantal gebeurtenissen rond hun zoon *** gedurende het schooljaar 2000-2001, die er uiteindelijk toe hebben geleid dat *** sinds 8 januari 2001 naar een andere school gaat.

Het bevoegd gezag heeft desgevraagd bij brief van 11 april 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De directie heeft bij brief van 27 februari 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De leerkracht heeft desgevraagd via zijn raadsman bij brieven van 15 maart en 3 april 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 22 mei 2001 heeft de Commissie hoorzitting gehouden te Utrecht, waar zijn verschenen de leerkracht, vergezeld van zijn raadsman, mr ***, namens de directie mevr. ***, directeur en mevr. ***, adjunct-directeur alsmede namens het bevoegd gezag, de heren ***, voorzitter, ***, secretaris van de personeelscommissie, ***, directeur bovenschoolse zaken en ***, contactpersoon.

Op 6 juni 2001 heeft de Commissie wederom hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers hun klacht hebben toegelicht.

II. Standpunt van klagers.

Klagers hebben – zakelijk weergegeven – onder meer het volgende aangevoerd:

De klacht betreft een aantal gebeurtenissen rond hun zoon *** in groep 8 gedurende het schooljaar 2000-2001, die er uiteindelijk toe geleid hebben dat hij sinds 8 januari 2001 naar een andere school gaat.

Klagers zijn van mening dat zowel de leerkracht van groep 8, de heer ***, als de directie tekort zijn geschoten in het oplossen van de problemen en het voorkomen van de situatie, die uiteindelijk heeft geleid tot hun besluit *** van school te halen..

Volgens klagers is het volgende aan dit voor hen onvermijdelijke besluit voorafgegaan. Tijdens een reguliere ouderavond op 30 november hebben klagers met de leerkracht over *** gesproken. De leerkracht heeft in dit gesprek aangegeven dat *** soms ongewenst gedrag vertoont maar, na hierop te zijn aangesproken, goed was te handhaven. Voor het overige zijn op dat moment door de leerkracht geen verontrustende mededelingen gedaan.

Op donderdag 14 december werden klagers om ongeveer 12.15 uur door de leerkracht gebeld met de mededeling dat hij *** uit de klas had gezet en hem de verdere toegang tot de school (Locatie Wilhelminalaan) had ontzegd. Hij sommeerde klagers om contact op te nemen met de directeur, mevrouw ***. Gezien de leerplicht van *** vonden klagers het ontzeggen van de toegang onacceptabel.. Zij zijn daarop naar school gegaan en hebben de leerkracht meegedeeld dat zij *** weer naar school wilden brengen. De leerkracht heeft hierop geantwoord dat hij dan de school zou verlaten en naar de directeur zou gaan (lees: op de hoofdlocatie). Zo is het ook gebeurd. Even later kwam groep 8 binnen met een andere leerkracht. Toen deze leerkracht *** zag sommeerde ze hem de school te verlaten. Toen klager hierop zei dat *** leerplichtig is en naar school moet, heeft de leerkracht de groep verlaten. Daarop heeft klager het toezicht op de groep op zich genomen tot de directeur enkele minuten later in de klas verscheen samen met de kort daarvoor weggelopen leerkracht. De directeur vroeg aan klager of hij met *** mee wilde gaan naar de ruimte voor de leerkrachten. Op voorwaarde dat *** op dat moment in het lokaal kon blijven, is klager met haar meegegaan. Na een korte discussie is klager vervolgens akkoord gegaan met het voorstel van de directeur dat *** tot en met maandag 18 december op de hoofdlocatie (Locatie ***) in groep 4 zou verblijven.

Op zaterdag 16 december heeft klager telefonisch gesproken met de voorzitter van het bevoegd gezag. Deze zei dat de situatie van klager zijn volle aandacht had. Dezelfde dag ontvingen klagers een brief van de directeur namens het bevoegd gezag, waarin werd bevestigd dat *** intern was geschorst (voor de Locatie W.) en dat was afgesproken met klagers dat *** voorlopig onderwijs zou volgen op de hoofdlocatie totdat er een gesprek zou hebben plaatsgevonden tussen klagers en het bevoegd gezag. Klagers werden daarbij uitgenodigd voor een gesprek op 19 december. Tevens werd meegedeeld dat een afschrift van deze brief zou worden verzonden naar de inspecteur voor het basisonderwijs en de leerplichtambtenaar van de gemeente ***. Omdat klagers de inhoud van de brief te eenzijdig vonden (zij hadden er graag ook in vermeld gezien dat het personeel op 14 december groep 8 aan haar lot heeft overgelaten en klagers niet te woord wilde staan.) heeft klager weer telefonisch contact opgenomen met de voorzitter van het bevoegd gezag, die niet van de brief op de hoogte bleek. Klager heeft vervolgens de inhoud van de brief naar de voorzitter van het bevoegd gezag gefaxed.

Op 19 december hebben klagers een gesprek gehad met twee leden van het bevoegd gezag en de directeur. De leerkracht was daarbij niet aanwezig. Van de zijde van het bevoegd gezag werd meegedeeld dat volgens de leerkracht een zodanig onhoudbare situatie was ontstaan dat hij niet meer met *** door één deur kon. Klagers hebben in dit gesprek aangegeven dat *** heel goed weet dat zij van hem verwachten dat hij luistert naar degene die voor de klas staat. Naar hun mening is met *** heel goed om te gaan. Zij hebben vervolgens voorgesteld om *** tot de kerstvakantie de lessen te laten volgen in groep 4 op de hoofdlocatie en dat hij na de vakantie terug zou keren in groep 8. Voor het bevoegd gezag en de directie bleek dit voorstel niet bespreekbaar omdat verwacht werd dat de leerkracht zich dan ziek zou melden. Voor hen was de enige bespreekbare optie het volgen van lessen in groep 7 op de hoofdlocatie. Op de vraag van klagers wat hun zoon zegt en doet in de klas is door één van de leden van het bevoegd gezag een gekopieerde lijst van gedragingen voorgelezen, zonder dat klagers daarvan een exemplaar hadden ontvangen..

Zo zou *** een bedreigende houding aannemen tegenover andere leerlingen, waardoor zij zich onveilig zouden voelen, hij zou seksistische uitspraken doen en ruzie zoeken. Wanneer door de leerkracht werd gedreigd met nablijven, zou hij altijd met de smoes komen: "jullie kunnen mij niet laten nablijven, want ik moet met de auto mee". Klagers zeiden met name dit laatste zeer vreemd te vinden, omdat juist hierover de afspraak bestond met de directeur dat klagers gebeld zouden worden als *** zou moeten nablijven, zodat *** later opgehaald zou worden.

Omdat desgevraagd het bestaan van deze afspraak door de directeur niet werd bevestigd, zijn klagers uit het overleg gestapt.

Thuisgekomen hebben zij *** tot de kerstvakantie ziek gemeld en dit doorgegeven aan de Onderwijsinspectie en de leerplichtambtenaar.

Direct daarop hebben zij telefonisch de voorzitter van het bevoegd gezag van de ontwikkelingen op de hoogte gesteld. Deze zou in zijn reactie het voorstel van de directie te mager hebben gevonden. Hij deelde verder mee dat het bevoegd gezag op donderdag 21 december de ontstane situatie zou bespreken.

Op woensdag 27 december ontvingen klagers vervolgens per aangetekende brief, gedateerd 22 december 2000, waaruit blijkt dat het bevoegd gezag het bovengenoemde voorstel van de directie handhaaft.

III. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klachten overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag dat de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie.

Het bevoegd gezag van de ***school is aangesloten bij de Commissie.

De Commissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Commissie verricht zij haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen de genoemde termijn is ingediend.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

1. Aangeklaagde heeft in zijn schriftelijke reactie op de klacht en bij de mondelinge behandeling ter zitting onder meer het volgende verklaard. Na de fusie van de school waarvan hij directeur was met de (grotere) *** school werd aangeklaagde als leerkracht voor een groep 8 geplaatst waarvan hij de leerlingen, op twee na, niet kende.

Reeds bij de aanvang van het schooljaar werd *** door de overige leerkrachten aan aangeklaagde beschreven als 'problematisch', in die zin dat hij zeer waarschijnlijk meer dan gewone moeilijkheden zou geven voor wat betreft de handhaving van de orde in de klas.

Helaas werd deze voorspelling bewaarheid. Reeds vanaf het begin van het schooljaar vertoonde *** niet te tolereren gedrag, zoals voortdurend een grote mond geven, het maken van allerlei ongepaste opmerkingen tussendoor, ook in de richting van medeleerlingen, en een houding van volledige desinteresse. Volgens aangeklaagde kan dit gedrag worden omschreven als onaangepast. Deze term is overigens tijdens een leerlingenbespreking in januari 2001 ook gebruikt door de schoolbegeleider, in aanwezigheid van de directeur, mevrouw ***. Aangeklaagde heeft voorgesteld *** te laten testen voor het speciaal onderwijs, maar werd daarin door de directie niet gesteund.

Met betrekking tot de gebeurtenissen op 14 december, zoals die door klagers is geschetst, wijst aangeklaagde er op dat hij die zich op onderdelen anders herinnert.

Juist is dat hij niet bereid is geweest tot een gesprek met klagers. Hij kon dat op dat moment emotioneel niet aan. Hierbij dient bedacht te worden dat hij tijdens de bijna 40 jaar die hij op de basisschool heeft gewerkt nog nooit een leerling uit de klas heeft hoeven verwijderen.

Aangeklaagde ontkent dat groep 8 aan zijn lot zou zijn overgelaten, hij is namelijk pas vertrokken nadat de directrice de groep had overgenomen.

Aangeklaagde is van mening dat niet alleen sprake was van een verstoorde relatie tussen hemzelf en ***, maar van een verstoorde relatie tussen *** en alle leerkrachten, die hem in de loop van de jaren in de groep hebben gehad. Hij verwijst in dit verband naar een brief van het bevoegd gezag aan de ouders van *** d.d. 22 december 2000, waarin voor zover hier van belang het volgende staat: *"U gaat er van uit dat *** maar te luisteren heeft naar de leerkracht. Wij constateren echter dat dit ook na vele waarschuwingen niet alleen in dit schooljaar, maar ook in voorgaande schooljaren niet gebeurt"*.

Aangeklaagde voegt hieraan toe dat klagers weinig tot niet ontvankelijk waren voor de signalen die in ieder geval ook hijzelf heeft afgegeven over het moeilijke karakter van hun zoon. Zo werden bijvoorbeeld tijdens de ouderavond van 30 november 2000 de opmerkingen van aangeklaagde over het problematische gedrag van hun zoon door klagers afgedaan met de opmerking: "Ach, zo was ik vroeger ook".

Aangeklaagde stelt dat hij op meerdere momenten bij de directeur, mevrouw ***, heeft aangegeven grote problemen te hebben met de aan hem toevertrouwde groep 8 en meer in het bijzonder met het onaanvaardbare en onaangepaste gedrag van ***.

Achteraf meent aangeklaagde dat hij met betrekking tot de door hem gesignaleerde problemen beslist onvoldoende is gesteund door de directeur.

Met betrekking tot het verwijt van klagers dat aangeklaagde aanwezig had moeten zijn bij het hierboven reeds genoemde gesprek dat op 19 december 2000 heeft plaatsgevonden, wijst aangeklaagde er op dat hij niet voor dit gesprek is uitgenodigd en zelfs niet wist dat dit plaats zou vinden. Hij acht dit verwijt derhalve niet terecht. In plaats daarvan zijn het in de beleving van aangeklaagde klagers zelf die niet verder hebben willen praten en een beslissing hebben geforceerd door *** naar een andere school te sturen.

2. De directeur, mevr. *** heeft in haar schriftelijke reactie en tijdens de hoorzitting verklaard dat *** sinds het cursusjaar 2000-2001 op de locatie W. in groep 8 zit met als groepsleerkracht aangeklaagde. Omdat laatstgenoemde Bapo-gerechtigd is, wordt hij op de woensdagmorgen 1 keer per 2 weken en iedere vrijdag vervangen door een vrouwelijke leerkracht, mevrouw ***. Eind november 2000 bereikten haar klachten dat het gedrag van *** sterk te wensen overliet. De klachten kwamen van mevr. ***, mevr *** en aangeklaagde.

Nadat mevr. *** op vrijdagmiddag 8 december in het klassenschrift naar aangeklaagde had aangegeven dat *** de volgende week vrijdagmiddag niet welkom was, heeft aangeklaagde op maandagmorgen 11 december haar daarvan op de hoogte gesteld.

Omdat haar in het verleden al diverse malen klachten hadden bereikt over het gedrag van *** en zij deze klachten ook al diverse malen met de ouders van *** had besproken vond zij in overleg met aangeklaagde het moment gekomen om dit in de teamvergadering van 12 december aan de orde te stellen. Dit mede omdat aangeklaagde het gedrag van *** al tijdens de reguliere ouderavond met de ouders ter sprake heeft gebracht.

Tijdens de teamvergadering is het gedrag van *** echter niet ter sprake gekomen omdat andere problemen de aandacht vroegen.

Na afloop van de teamvergadering heeft zij met aangeklaagde het gedrag van *** besproken. Om een oplossing te zoeken voor de vrijdagmiddag 15 december (*** zou dan niet welkom zijn in de klas) zou zij op 14 december een gesprek hebben met mevr. ***.

Op 14 december werd zij evenwel om 12.00 uur gebeld door aangeklaagde dat hij *** voorlopig niet meer in de groep wilde hebben. Hij zei tegen *** gezegd te hebben dat hij zich 's middags maar met een van zijn ouders op de hoofdlocatie moest melden. Zij heeft daarop tegen aangeklaagde gezegd dat hij als leerkracht de ouders daar persoonlijk van op de hoogte hoorde te stellen. Een half uur later belde aangeklaagde haar met de mededeling dat hij *** definitief niet meer in de groep wilde hebben. Afsproken is dat aangeklaagde klagers zou bellen dat ze om 13.30 uur met *** op de hoofdlocatie bij de directeur werden verwacht. Zij heeft voor de hoofdlocatie gekozen om een confrontatie van klagers met aangeklaagde te voorkomen.

Om 13.30 uur kwam er een telefoontje van aangeklaagde dat klager tegen alle afspraken in toch met *** op de locatie W. was verschenen en dat hij, aangeklaagde nu vertrok. Zij heeft hem tot kalmte gemaand en meegedeeld dat ze er meteen aankwam.

Toen zij enkele minuten later op de locatie W. verscheen, stond het personeel op de gang en vertelde mevr. ***, een groepsleerkracht, dat zij klager had verteld dat *** niet welkom was. Toen klager weigerde het gebouw te verlaten, was zij naar de andere leerkrachten gegaan en heeft klager naast zijn zoon in de groep plaatsgenomen.

Zij is vervolgens met mevr. *** naar het lokaal van groep 8 gegaan en heeft klager vriendelijk verzocht mee te gaan naar de lerarenkamer om de ontstane situatie te bespreken. Mevr. Hooiveld heeft groep 8 vervolgens overgenomen, waar *** op dat moment nog aanwezig was. Zij heeft klager zijn verhaal laten doen. Hij vertelde dat *** leerplichtig is en zich maar te gedragen heeft. Hij wilde daar nu zelf in de groep toezicht op komen houden.

Zij heeft klager gezegd dat zijn aanwezigheid in de groep niet op prijs wordt gesteld. Ook heeft ze enkele voorbeelden geschetst van het gedrag van ***, die de laatste tijd hebben plaatsgevonden.

Klager gaf toe dat *** niet gemakkelijk is en wel een beetje op zijn vader lijkt. Hij verwees nog naar hun gesprek in het cursusjaar 1998-1999, waarin hij ook moest toegeven dat hij wel eens te ver was gegaan in uitlatingen naar leerkrachten toe.

Er werd met klager afgesproken dat *** tot en met maandag 18 december op de hoofdlocatie in groep 4 op het niveau van groep 8 les zou ontvangen. Zo zouden het bevoegd gezag en het team zich op de situatie kunnen beraden en zou groep 8 ongestoord, zonder de aanwezigheid van klager en *** les kunnen krijgen. Klager heeft *** met zijn boeken en andere leermiddelen zelf naar de hoofdlocatie gebracht en zij zijn vervolgens in goede verstandhouding uit elkaar gegaan.

Zij heeft hiermee een afkoelingsperiode proberen te bewerkstelligen.

Vervolgens heeft zij op haar verzoek een onderhoud gehad met het bevoegd gezag dat al op de hoogte bleek te zijn.

Zij heeft in opdracht van het bevoegd gezag, dat vanaf dat moment de zaak in handen had genomen, een afspraak gemaakt met aangeklaagde voor een gesprek nog op diezelfde avond.

3. Het bevoegd gezag heeft in haar schriftelijke reactie en ter zitting onder meer het volgende naar voren gebracht.

*** heeft vanaf groep 6 regelmatig problemen gehad met een aantal leerkrachten. Vooral aan het gezag van een vrouw kon hij zich maar moeilijk onderwerpen. Hij moest met veel tact benaderd worden.

Van verschillende kanten is naar klagers toe gereageerd en gewaarschuwd.

Het afgelopen jaar is een collega van aangeklaagde, die de groep anderhalve dag per week had, met ziekteverlof gegaan vanwege spanningen in de groep en problemen met ***.

Klagers bagatelliseerden het probleem, namen het niet serieus.

Aangeklaagde genoot een goede reputatie. Hij heeft de laatste tijd privé veel tegenslagen gehad, waaronder het overlijden van zijn vrouw, dreigende opheffing van zijn school en een opgedrongen fusie.

Hij was voorheen directeur van een school met 50 leerlingen, die gedwongen was te fuseren met een grotere school. De huidige ***school is het resultaat van deze fusie.

Betrokkene hanteerde op zijn vorige school strenge regels en duldde geen tegenspraak. Hij was gewend les te geven aan kleine groepen (12 a 13 leerlingen).

Na de fusie werd hij tijdens het schooljaar 2000-2001 voor een grote groep 8 geplaatst met daarin niet de makkelijkste leerlingen, onder wie *** die bekend stond als een moeilijk te hanteren leerling. Al snel bleek het te botsen tussen *** en aangeklaagde, wat voor beiden heel vervelend was.

Op donderdag 14 december is aangeklaagde naar huis gegaan, nadat hij die morgen *** had geschorst. Klager verscheen die middag samen met zijn zoon in de klas en ze weigerden desgevraagd te vertrekken. Vervolgens is aangeklaagde, die de confrontatie met klager niet wilde aangaan, vertrokken nadat hij de directeur en vervolgens het bevoegd gezag hiervan op de hoogte had gesteld.

Diezelfde avond heeft een gesprek plaatsgehad tussen de directeur, aangeklaagde en een lid van het bevoegd gezag. Tijdens dit gesprek is gebleken dat:

- De problemen rond *** al spelen sinds hij in groep 6 zat;
- de problemen in groep 8 een duidelijke rol hebben gespeeld in de ziekmelding van een
- Andere leerkracht;
- Aangeklaagde klagers op de kijkavond heeft gewaarschuwd dat schorsing een van de mogelijkheden was, dit conform de informatie in de schoolgids;
- *** aan het begin van de week nogmaals duidelijk door aangeklaagde gewaarschuwd was;
- Uiteindelijk na diverse pogingen tot verbetering een schorsing niet kon uitblijven;
- Er wat betreft aangeklaagde sprake is van een onherstelbaar conflict.

Het bevoegd gezag heeft vervolgens de volgende inventarisatie gemaakt van de redenen die aan de schorsing ten grondslag hebben gelegen:

- *** houdt zich niet aan de afspraken c.q. de schoolregels;
- Hij loopt tegen de afspraken in van het plein en van zijn plaats;
- Hij gebruikt herhaaldelijk woorden die de grenzen van de normaal geaccepteerde fatsoensnormen overschrijden en dus niet zijn toegestaan op school;
- Hij geeft onvoldoende gevolg aan de aanwijzingen van de leerkrachten;
- Hij vertoont bedreigend, agressief en intimiderend gedrag;
- Hij maakt daarbij gebruik van ongeoorloofde middelen als schelden, vechten, schoppen, het uiten van schuttingtaal en seksistische opmerkingen;
- Hij vraagt negatieve aandacht (plant op zijn hoofd);
- Hij toont onvoldoende of geen respect voor leerkrachten, leerlingen en andere bij de school betrokkenen;
- Hij wil altijd het woord en het laatste woord, ook als dat verboden is;
- Hij is steeds degene die begint en niet van ophouden weet;
- Hij wil de clown uithangen terwijl de leerprestaties achterblijven;
- Waarschuwingen en straf helpen niet. Als hij het verbaal niet meer aankan begint hij te huilen;

- Hij verstoort in grote en toenemende mate het pedagogisch klimaat in de groep, waardoor de andere leerlingen zich niet langer veilig voelen.

Uit het bovenstaande heeft het bevoegd gezag de volgende conclusies getrokken:

- De directie kan op deze wijze een goede pedagogische sfeer niet waarborgen
- De directie kan op deze manier niet langer garant staan voor een veilig en geborgen schoolklimaat;
- Van de kant van de leerkracht is er sprake van een onherstelbaar conflict;
- De directie voelt zich gedwongen de leerling buiten groep acht te plaatsen.

Op 19 december 2000 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen klagers, directeur en twee leden van het bevoegd gezag.

Op grond van bovenstaande inventarisatie en conclusies heeft het bevoegd gezag klagers onder meer voorgesteld *** verder onderwijs aan te bieden op de hoofdlocatie waarbij qua leerstof en begeleiding afstemming met groep 8 zou plaatsvinden.

Voorwaarde hierbij is dat *** zijn gedrag zal verbeteren en klagers hem hiertoe zullen aanzetten.

Het bleek in dit gesprek echter niet mogelijk nader tot elkaar te komen.

Gedurende de kerstvakantie heeft klager langdurige gesprekken gevoerd met de voorzitter van het bevoegd gezag en met de inspecteur voor het basisonderwijs

Deze gesprekken hebben niet geleid tot een gewijzigd standpunt van het bevoegd gezag.

Tegen het einde van de kerstvakantie heeft klager de directeur van CBS '****' verzocht of *** daar welkom was.

Na overleg met de betreffende leerkracht van groep 8 heeft het bevoegd gezag besloten dat *** na de kerstvakantie welkom was op de ***.

Klagers waren met deze oplossing zeer ingenomen.

Het bevoegd gezag is van mening op deze wijze een verantwoorde oplossing te hebben gevonden omdat het zowel voor *** als voor groep 8 van de Kon. Emmaschool goed was zo een nieuwe start te kunnen maken.

4. Gelet op de klacht en de schriftelijke- en mondelinge toelichting door betrokken partijen op de gang van zaken, is de Commissie tot het oordeel gekomen dat op 14 december 2000 in groep 8 met betrekking tot *** kennelijk een zodanige situatie was ontstaan dat aangeklaagde geen andere keus meer had dan *** uit de klas te verwijderen en hem de toegang tot de locatie W. te ontfangen. De Commissie neemt hierbij in aanmerking dat blijkens de stukken het gedrag van *** reeds diverse malen met de ouders was besproken alsmede dat aangeklaagde klagers op de kijkavond nog heeft gewaarschuwd dat schorsing van *** een van de mogelijkheden was als zijn gedrag niet zou verbeteren.

Voorts was *** blijkens de stukken aan het begin van de week nogmaals duidelijk door aangeklaagde gewaarschuwd.

Onder deze omstandigheden kan de Commissie de door aangeklaagde getroffen maatregel billijken.

Ook de wijze waarop de directeur op 14 december is opgetreden en heeft getracht een afkoelingsperiode te bewerkstelligen door in overleg met klagers te treden en te bewerkstelligen dat zij ermee akkoord gingen dat *** tijdelijk op de hoofdlocatie onderwijs zou volgen in afwachting van verder overleg, kan de Commissie billijken.

Tegen het bevoegd gezag is geen klacht ingediend, doch de Commissie heeft er behoefte aan om navolgende overweging toe te voegen aan haar oordeel.

De stappen die nadien onder verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag zijn gezet en die uiteindelijk hebben geleid tot het vertrek van *** naar een andere school, zijn naar het oordeel van de Commissie niet zondermeer zijn te billijken op grond van de feiten die aanleiding gaven tot het voor de eerste keer verwijderen uit de klas van *** door aangeklaagde op 14 december 2000.

In geval een maatregel wordt overwogen waarbij een leerling langdurig (de rest van het schooljaar) buiten de groep wordt geplaatst en zelfs wordt overgeplaatst naar een andere locatie, dan kan een dergelijk besluit alleen worden genomen indien uit het voorliggende dossier blijkt dat het afwijkende en in de klassituatie ongewenste gedrag van een leerling op heldere en ondubbelzinnige wijze is vastgelegd en gecommuniceerd met de ouders. Uit het dossier dient te blijken welke maatregelen zijn

getroffen, alsook welke maatregelen er getroffen zullen worden bij het voortduren van het ongewenste gedrag. Het is de Commissie niet gebleken dat er sprake is van een zodanige dossieropbouw en communicatie met de ouders dat een verregaande maatregel als verwijdering uit de klas voor de rest van het schooljaar beschouwd kan worden als een passende maatregel.

Gelet op het hiervooroverwogene dienen de klachten jegens aangeklaagde ongegrond te worden verklaard.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie acht de klachten ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het voorgaande geeft de Commissie het bevoegd gezag in overweging in het vervolg geen maatregelen te treffen zonder dat daar een schriftelijke procedure aan ten grondslag ligt.

Indien wel een maatregel wordt getroffen adviseert de Commissie deze te baseren op schriftelijke vastgelegde afwijkingen van gedrag

Klachtenummer: 01016

Klacht inzake onvoldoende aandacht voor bijzondere positie van adoptiekind

*De klacht houdt in, dat er vanwege de school ondanks aandringen en suggesties van de zijde van klagers onvoldoende aandacht was voor de bijzondere positie van *** was. Klagers hebben hun klacht ingediend op 12 februari 2001. Strikt genomen zouden gedragingen en beslissingen van vóór 12 februari 2000 buiten het bereik van de klachtenregeling vallen. Dit komt de Commissie onwenselijk voor. De gebeurtenissen na 12 februari 2000 kunnen immers niet los worden gezien van alles wat daarvoor op de school is gebeurd. Over de gehele lijn bezien, komt de Commissie tot het oordeel dat het schoolteam heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend schoolteam mag worden verwacht. De Commissie acht het handelen van de school niet klachtwaardig en zal de klacht daarom ongegrond verklaren. Wel plaatst de Commissie, met name gelet op de inhoud van de schoolgids van de school, de volgende kanttekeningen. Het schoolteam heeft de pretenties uit de schoolgids niet waar kunnen maken. De Commissie adviseert de school, althans het bevoegd gezag, om de extra zorg op de school in overeenstemming te brengen met het ambitieniveau uit de schoolgids, dan wel het ambitieniveau uit de schoolgids enigszins naar beneden bij te stellen, zodat voor ouders een reëler beeld ontstaat.*

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs in de gemeente *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** , ouders van *** (verder te noemen: klagers).

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 12 februari 2001 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

De klacht is gericht tegen de christelijke basisschool te *** in *** .

Het schoolteam van *** heeft bij brief van 1 maart 2001 gereageerd op de klacht. Het bevoegd gezag heeft op 2 maart 2001 een schriftelijke reactie ingediend.

Op 22 mei 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Groningen. Namens klagers zijn verschenen mevrouw *** en haar broer, de heer ***. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer ***. Namens het schoolteam waren aanwezig mevrouw *** (groepsleerkracht), mevrouw *** (vervangend directeur) en mevrouw *** (intern begeleider). Als deskundige was aanwezig mevrouw *** van de Onderwijsbegeleidingsdienst te Groningen. Alle betrokkenen hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Feiten

Klagers hebben hun zoon *** geadopteerd uit Roemenië. *** is op 3,3-jarige leeftijd in augustus 1997 naar Nederland gekomen met een ontwikkelingsachterstand. Klagers waren zelfstandige ondernemers in de binnenvaart. Zij besloten om in 1998 aan wal te gaan zodat *** regulier basisonderwijs zou kunnen volgen.

In augustus 1998 ging *** naar *** in groep 1. In april 1999 is *** door zijn leerkracht intern aangemeld wegens gedragsproblemen en leerproblemen. In overleg met de ouders is besloten om *** een jaar over te laten doen in groep 1. In december 1999 zijn de vijf oudste kinderen van groep 1 overgeplaatst naar groep 2. Zij werden daar groep 1b. Ook *** hoorde bij die vijf kinderen. Klagers hadden aanvankelijk bezwaar tegen de overplaatsing naar groep 2. Met de school werd daarover vervolgens afgesproken dat *** remedial teaching zou krijgen en terug zou worden geplaatst naar

groep 1 indien het in groep 2 niet zou gaan. In groep twee werden de problemen niet minder. *** is niet teruggeplaatst naar groep 1.

Vanaf september 1999 tot en met eind mei 2000 is er gewerkt met een “plan van handelen” op basis waarvan *** werd ondersteund en begeleid.

In februari 2000 heeft een logopedist van de GGD een onderzoek gedaan. Daaruit blijkt dat *** logopedie nodig heeft. Klagers hebben zelf een logopedist ingeschakeld.

Qua gedragsproblemen en leermoeilijkheden ging het niet goed met *** , ondanks remedial teaching en de “plannen van handelen”. In mei 2000 heeft de school *** aangemeld voor een onderzoek bij de onderwijsbegeleidingsdienst (OBD). Dit onderzoek is gedaan door mevrouw *** van de OBD en vond plaats in het najaar van 2000. De OBD concludeerde dat *** niet voldoende op een basisschool in een grote groep kinderen gedijt. Het advies luidde daarom om *** te verwijzen naar het speciaal basisonderwijs.

Naar aanleiding van dit advies hebben klagers *** aangemeld bij de permanente commissie leerlingenzorg (PCL) en verzocht om een toelatingsbeschikking tot de speciale school voor basisonderwijs. Die toelatingsbeschikking heeft de PCL verleend op 23 februari 2001. *** is geplaatst op de speciale school voor basisonderwijs *** te ***. Hij heeft het daar erg naar zijn zin.

3. De klacht

De klacht van klagers kan als volgt worden samengevat:

Vanwege de school was ondanks aandringen en suggesties van de zijde van klagers onvoldoende aandacht voor en gedaan aan de bijzondere positie van *** . Klagers verwijten de school bijvoorbeeld dat de school onvoldoende en te laat informatie heeft ingewonnen over kinderen die op oudere leeftijd zijn geadopteerd en onvoldoende (externe) deskundigheid hebben ingeschakeld.

4. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants-Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft vastgesteld. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998, Stb 1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de landelijke klachtencommissie primair onderwijs, voortgezet onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

Artikel 7 lid 2 van de klachtenregeling bepaalt dat de klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing moet worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Klagers hebben hun klacht ingediend op 12 februari 2001. Strikt genomen zouden gedragingen en beslissingen van vóór 12 februari 2000 buiten het bereik van de klachtenregeling vallen. Dit komt de Commissie onwenselijk voor. De gebeurtenissen na 12 februari 2000 kunnen immers niet los worden gezien van alles wat daarvoor – sinds augustus 1998 – op de school is gebeurd. De Commissie zal de klacht daarom in zijn geheel in behandeling nemen en daarover oordelen.

5. Overwegingen van de Commissie

De Commissie neemt bij de beoordeling van de klacht als maatstaf dat het team van CBS *** dient te handelen zoals van een redelijk handelend schoolteam mag worden verwacht, zulks onder verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag.

Klagers klagen over het feit dat *** pas na negen maanden (namelijk pas in april 1999) intern is aangemeld vanwege gedragsproblemen en leermoeilijkheden. Daarover is namens de school

verklaard dat de keuze om *** niet direct als zodanig aan te melden, bewust is gemaakt. Met klagers is afgesproken om eerst eens aan te zien hoe *** het zou doen, mede gelet op zijn jeugdige leeftijd (4 jaar). Dit komt de Commissie niet onaannemelijk en onlogisch voor. Mevrouw *** heeft tijdens de hoorzitting verklaard dat zij de school aanvankelijk vertrouwde. Zij achtte de school deskundig en dacht dat de school wist wat zij deed. De Commissie gaat er dan ook vanuit dat aanvankelijk overeenstemming bestond over de keuze om eerst eens aan te zien hoe *** zou functioneren in groep 1. Deze benadering komt de Commissie niet onjuist voor, te meer nu mevrouw *** tijdens de hoorzitting gemotiveerd heeft aangegeven dat het voor een jong kind van belang is om zich zoveel mogelijk te ontwikkelen in de klas. In groep 1 wordt daarom normaliter geen remedial teaching gegeven. Het is niet gebruikelijk en in het algemeen onwenselijk om een zo jeugdig kind regelmatig uit de klas te halen.

Gelet op het voorgaande acht de Commissie het niet klachtwaardig dat de school niet vóór april 1999 actie heeft ondernomen.

De Commissie stelt vast dat de school na de interne aanmelding in april 1999 extra inspanningen heeft verricht en extra aandacht heeft besteed aan de positie van ***. *** kreeg, hoewel niet gebruikelijk in groep 1, remedial teaching en aan zijn problemen werd aandacht besteed in het kader van zogeheten “plannen van handelen”.

Deze begeleiding had echter onvoldoende resultaat. Om die reden heeft de school *** aansluitend in mei 2000 aangemeld voor een onderzoek bij de OBD. Dat het vervolgens een half jaar heeft geduurd voordat de OBD uiteindelijk advies uitbracht, is een omstandigheid die niet aan de school kan worden toegerekend.

De Commissie is gelet op het voorgaande van oordeel dat de school niet onvoldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van de interne aanmelding in april 1999.

Het is de Commissie gebleken dat er misverstanden zijn ontstaan over de bedoeling van het OBD-onderzoek. Bij de school speelde duidelijk de gedachte van een verwijzing naar het speciaal basisonderwijs. Klagers gingen ervan uit dat het onderzoek was bedoeld om vast te stellen welke (ambulante) hulp *** nodig zou hebben om te kunnen blijven functioneren in het reguliere basisonderwijs. Kennelijk is op enig moment sprake geweest van een communicatiestoornis. De Commissie betreurt dat maar heeft niet ondubbelzinnig kunnen vaststellen aan wie of wat de misverstanden over het onderzoek nu exact te wijten zijn.

De Commissie kan klagers niet volgen in hun betoog dat de school logopedische hulp had moeten inschakelen. Het is de Commissie gebleken dat de GGD jaarlijks op de school een logopedisch onderzoek uitvoert bij daarvoor in aanmerking komende leerlingen. Indien daaruit blijkt dat een kind logopedie nodig heeft, dan dienen de ouders daarvoor zelf te zorgen. De school heeft daarmee, afgezien van de jaarlijkse GGD-controle, geen bemoeienis.

Over de gehele lijn bezien, komt de Commissie tot het oordeel dat het schoolteam heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend schoolteam mag worden verwacht. De Commissie acht het handelen van de school niet klachtwaardig en zal de klacht daarom ongegrond verklaren.

Wel plaatst de Commissie, met name gelet op de inhoud van de schoolgids van de school, de volgende kanttekeningen.

In de schoolgids wordt onder paragraaf 4.2 uitgebreid stilgestaan bij de “zorg voor kinderen met een specifieke onderwijsbehoefte”. Daarin wordt bijvoorbeeld onvoorwaardelijk gesteld dat er op *** extra zorg is voor kinderen die, om wat voor reden dan ook, uit de boot dreigen te vallen. In deze paragraaf geeft de school hoog op van de bestaande mogelijkheden voor extra zorg voor kinderen die dat nodig hebben. De indruk wordt gewekt dat in zo'n geval verschillende deskundigen worden ingeschakeld (remedial teachers), RGAB, PCL en, in het kader van “Weer Samen Naar School”, de speciale school voor basisonderwijs te ***.

Hoewel de Commissie van oordeel is dat het schoolteam heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend schoolteam verwacht mag worden, meent de Commissie dat het schoolteam de pretenties uit de schoolgids niet waar heeft kunnen maken. Zo verbaast het de Commissie bijvoorbeeld dat het schoolteam enerzijds erkent geen ervaring te hebben met “oudere” adoptiekinderen als ^{***}, maar het anderzijds niet nodig heeft geoordeeld om daarover tijdig informatie in te winnen bij instanties en organisaties die daarvoor wel de benodigde kennis en ervaring in huis hebben. De school heeft dat pas gedaan ná het OBD-advies en na aandringen van mevrouw ^{***}.

Voorts is de Commissie zowel uit de stukken als tijdens de hoorzitting gebleken dat de school een duidelijke relatie legt tussen het verlenen van extra zorg en de mogelijkheid om daarvoor subsidie te krijgen. Het lijkt er zelfs op dat de school geen extra (ambulante) zorg kan of wil inzetten, indien daarvoor de subsidiemogelijkheden ontbreken. In de schoolgids wordt daarover echter met geen woord gerept. Integendeel, daar is onvoorwaardelijk vermeld dat er extra zorg is voor álle kinderen die hulp nodig hebben. Kinderen – en hun ouders – mogen dan ook op die extra zorg rekenen.

Tot slot meent de Commissie dat het aanbeveling had verdiend, indien meer met klagers was gecommuniceerd over het functioneren van ^{***} en het verloop van de extra begeleiding (remedial teaching en plannen van handelen). Het is de Commissie gebleken dat slechts die leerkracht–ouder contacten hebben plaatsgevonden, die ook bij andere kinderen gebruikelijk zijn (korte intake, 10-minutengesprekken/ rapportbesprekingen en huisbezoek). Het komt de Commissie wenselijk voor dat, indien een kind extra zorg behoeft en ook krijgt, daarover óók extra communicatie met de ouders plaatsvindt, naast de reguliere contacten.

6. Conclusie

De Commissie is van oordeel dat de school niet klachtwaardig heeft gehandeld. De school heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend schoolteam verwacht mag worden. Het beeld dat uit de schoolgids blijkt heeft de school naar het oordeel van de Commissie echter niet waar kunnen maken.

De Commissie adviseert de school, althans het bevoegd gezag, om de extra zorg op de school in overeenstemming te brengen met het ambitieniveau uit de schoolgids, dan wel het ambitieniveau uit de schoolgids enigszins naar beneden bij te stellen, zodat voor ouders een reëler beeld ontstaat. (De Commissie hoopt dat de school kiest voor het eerste).

Klachtennummer 01017

Klacht inzake onvoldoende aandacht aan dependance, verwijzing naar vervolgonderwijs en communicatie

1. *Onvoldoende aandacht aan dependance: De commissie is van oordeel dat onvoldoende gebleken is dat de locatie *** moet worden gekenschetst als een "ondergeschoven kind".*
2. *Voor zover de klacht zich richt tegen de leerkracht mevrouw *** overweegt de Commissie, dat mevrouw *** de school inmiddels heeft verlaten. Zij maakt derhalve geen onderdeel meer uit van het personeel van de school.*
3. *Verwijzing naar de scholengemeenschap: Naar het oordeel van de Commissie kan - gegeven de situatie van het gewijzigde toelatingsbeleid van het *** - niet worden gezegd dat de school niet datgene heeft gedaan wat in haar vermogen lag om de onverwachte problemen rondom het toelatingsbeleid van *** tot een voor betrokken leerlingen aanvaardbare oplossing te brengen.*
4. *Slechte communicatie: Enerzijds hebben de school en de directeur onvoldoende aandacht geschonken aan de communicatie. Anderzijds zijn klagers niet altijd voldoende bereid geweest om te zien wat door de school met de door hen geuite opmerkingen is gebeurd. Tot slot hecht de Commissie eraan op te merken dat de klacht beter had moeten worden voorbereid door de vertrouwenspersoon.*

Klacht 1, 3 en 4 ongegrond; klacht 2 niet-ontvankelijk.

Advies aan

het bestuur van de Stichting Protestants Christelijk Onderwijs *** te *** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),
inzake de klacht van zeven ouders van groep 8 (schooljaar 1999-2000) van de *** , dependance *** (verder te noemen: klagers).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 12 februari 2001, ontvangen op 20 februari 2001, hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek om hun klacht te behandelen.

Bij brief van 9 april 2001 heeft mr. ***, advocaat te Rotterdam en tevens vertrouwenspersoon van de school verzocht de behandeling van de klacht aan te houden tot nader order omdat klagers graag zien dat de diverse klachten eerst door het bevoegd gezag worden behandeld.

Bij schrijven van 12 april 2001 heeft de secretaris van het bestuur de klachtencommissie medegedeeld dat hij geen bezwaar heeft tegen de aanhouding van de klachtenprocedure en dat het bestuur medewerking verleent aan het eerst behandelen van de klachten door het bestuur.

Bij schrijven van 15 mei 2001 hebben klagers het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de klacht ingetrokken.

Een poging van de zijde van de secretaris van de klachtencommissie om de vertrouwenspersoon aan zijn toezegging de klacht op schrift te stellen te houden, heeft niet het gewenste resultaat opgeleverd.

Uiteindelijk heeft de Commissie het bevoegd gezag en de aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 21 september 2001 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert. Bij schrijven van 21 september 2001 hebben ***, ***, *** en *** gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 30 oktober 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar S. ***, *** en ***, drie klagers, in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen **, secretaris. Voorts zijn verschenen ***, ***, ***.

Op de hoorzitting heeft de Commissie de behandeling van de klacht geschorst teneinde klagers in de gelegenheid te stellen de "klacht achter de klacht" op papier te zetten.

Van deze mogelijkheid hebben klagers gebruik gemaakt. Bij ongedateerde brief zijn de achterliggende klachten van de in eerste instantie ingediende klacht op papier gezet en naar de Klachtencommissie toegezonden. Dit aanvullend schrijven heeft de Klachtencommissie doen toekomen aan het bevoegd gezag en aangeklaagden.

Bij schrijven van 28 november 2001 heeft het bevoegd gezag klagers - ingegeven door het voorstel van de klachtencommissie - voorgesteld nader overleg te voeren.

Van deze mogelijkheid hebben klagers geen gebruik gemaakt.

Bij schrijven van 14 december 2001 hebben het bevoegd gezag en aangeklaagden gereageerd op het gestelde in de aanvullende klachtbrief.

Op 30 januari 2002 heeft de Commissie wederom een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar ***, ***, ***, drie klagers, in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen ***, secretaris. Voorts zijn verschenen ***, ***, ***.

II. Standpunten.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (kern)klachten af.

De dependance van de ***, locatie ***, waar de kinderen van klagers op school hebben gezeten, verkrijgt niet de aandacht die de dependance zou moeten krijgen. Het is ten opzichte van de locatie *** een ondergeschoven kind. Voorts is er sprake van onvoldoende kwalitatief onderwijs. De CITO-uitslag was in vergelijking met de locatie *** laag. Op de locatie *** was de uitslag gemiddeld 520 en op de locatie *** lag deze gemiddeld op 532. De samenwerking tussen de leerkrachten, mevrouw *** en mevrouw ***, is niet goed geweest.

Verder is de gang van zaken betreffende de verwijzing naar het vervolgonderwijs en de school *** op een onjuiste en onzorgvuldige wijze verlopen.

Tot slot is gesteld dat de vragen van klagers om in gesprek te komen met de directeur en het locatiehoofd, door de directeur en het locatiehoofd onvoldoende zijn opgepakt. Er is sprake geweest van een slechte communicatie.

III Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de landelijke commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;

c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Met betrekking tot het gestelde dat de dependance *** een "ondergeschoven kind" is waar onvoldoende aandacht aan werd geschonken, overweegt de Commissie als volgt.

Van de zijde van de school is in dit kader aangegeven dat er in vergelijking met de hoofdvesting aan het *** verhoudingsgewijs aan de locatie *** per kind meer leerkrachten werkzaam zijn. Ook was er in het jaar 1998/1999 een locatieleider aanwezig. Wekelijks werd door de directeur met de locatieleider overleg gevoerd. Ook heeft de heer van Reeve, directeur, regelmatig de locatie *** bezocht. Verder heeft de school in dit kader op het rapport van de inspectie gewezen en op de omstandigheid dat groep 7 uit de combinatieklas van groep 8 in het schooljaar 1998/1999 zowel bij de entreetoets als bij de eindscore (gemiddeld 535) hoog scoorde.

Hoewel de Commissie bijvoorbeeld het voorval met de geboden mogelijkheid van het bezoek aan het Feijenoordstadion voor een klas van de locatie *** niet gelukkig acht, is de commissie van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat de locatie *** moet worden gekenschetst als een "ondergeschoven kind". Evenmin is vast komen te staan dat er onvoldoende kwalitatief onderwijs op de locatie *** werd gegeven. Met name acht de Commissie in dit kader van belang het overgelegde rapport van de inspectie en de omstandigheid dat de combinatieklas van de *** het daaropvolgende jaar wel gemiddeld hoog scoorde.

Voor zover de klacht zich richt tegen de leerkracht mevrouw *** overweegt de Commissie als volgt. Ingevolge artikel 1, eerste lid, onder g van de Klachtenregeling wordt onder een aangeklaagde onder meer verstaan een (ex-)leerling, (een lid van) het personeel, (een lid van) de directie, (een lid van) het bevoegd gezag. Naar uit de stukken is gebleken heeft mevrouw *** de school inmiddels verlaten. Er bestaat geen arbeidsrelatie meer met het bevoegd gezag en zij maakt derhalve geen onderdeel meer uit van het personeel van de school.

Gezien het vorenstaande wordt dit onderdeel van de klacht niet-ontvankelijk verklaard. Dat mevrouw *** op het moment van het aanhangig maken van de klacht bij de Commissie nog een arbeidsovereenkomst met de school had, kan hieraan niets afdoen. De met mevrouw *** samenhangende klacht dat de samenwerking tussen mevrouw *** en mevrouw *** niet goed verliep kan om bovenstaande reden niet worden beoordeeld.

In het kader van de verwijzing naar de scholengemeenschap *** is van de zijde van de school het navolgende gesteld. De school had besloten geen GL-brugklas samen te stellen, maar een MAVO/HAVO brugklas: leerlingen met een CITO-score onder de 530 werden niet aangenomen. Met het advies van de basisschool werd geen rekening gehouden. Deze nieuwe wijze van toelating had scholengemeenschap *** niet, ook niet in hun wervingsfolders en de schoolgids, gemeld aan de basisscholen. Hierdoor kon het gebeuren dat ouders met een positief advies naar het *** zijn gegaan en daar te horen kregen dat de CITO-score te laag was voor toelating. Naar aanleiding van gesprekken tussen de heer Van Reeve en de brugklascoördinator van het *** is er deels een oplossing gevonden. Het *** heeft de ondergrens verlaagd naar 528, waardoor enkele leerlingen alsnog naar het *** konden gaan. De andere leerlingen zijn naar andere scholen gegaan.

Naar het oordeel van de Commissie kan - gegeven de situatie van het gewijzigde toelatingsbeleid van het *** - niet worden gezegd dat de school niet datgene heeft gedaan wat in haar vermogen lag om de onverwachte problemen rondom het toelatingsbeleid van *** tot een voor betrokken leerlingen aanvaardbare oplossing te brengen.

Ten aanzien van de klachten gericht op de slechte communicatie acht de Commissie van belang te overwegen dat een gedeelte van de klachten van klagers reeds op school zijn besproken of in de medezeggenschapsraad, waarvan mevrouw Berkenvelder deel uitmaakte, aan de orde zijn geweest. Vanuit de school is gesteld dat er op een aantal aspecten wel degelijk gevolg is gegeven aan hetgeen

de ouders hebben aangekaart. Naar aanleiding van de klachten en de opmerkingen van de klagers is het beleid van de school op enkele punten aangepast. Verwezen wordt in dit kader onder andere naar de brief van 24 maart 2000, waarin het beleid is neergelegd betreffende de begeleiding van de kinderen tijdens een werkweek of een schoolkamp.

De Commissie kan uit de stukken en het verhandelde ter zitting niet anders concluderen dan dat enerzijds de school en de directeur onvoldoende aandacht hebben geschonken aan de communicatie met klagers. Klagers hebben het idee gehad dat zij wel gehoord zijn, maar dat er vanwege de school niet echt werd geluisterd. Anderzijds zijn klagers niet altijd voldoende bereid geweest om te zien wat door de school met de door hen geuite opmerkingen is gebeurd.

Tot slot hecht de Commissie eraan op te merken dat de klacht beter had moeten worden voorbereid door de vertrouwenspersoon. Het bestuur heeft reeds erkend dat deze procedure niet op een juiste wijze is verlopen. De Commissie betreurt het voorts dat klagers op hun beurt geen vertrouwen hadden in een gesprek met het bestuur en niet op de uitnodiging na de eerste hoorzitting zijn ingegaan. Het voorgaande maakt dat er geen oplossing naar aanleiding van deze klacht is gevonden. Het voorgaande klemmt des te meer nu klagers kinderen reeds naar het voortgezet onderwijs zijn gegaan.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht ongegrond.

V. Oordeel omtrent de klacht.

- verklaart de klacht gericht tegen mw. *** niet-ontvankelijk.
- verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

Klachtennummer: 01020

Klacht inzake volgen van stageweek op plaats tegen de zin van de moeder

*De klacht betreft het feit dat de zoon van klaagster, *** op school door zijn mentor en door de adjunct-directeur onder druk zou zijn gezet om de voor de derde klas verplichte stageweek tegen de zin van zijn moeder te volgen op de ***. De Commissie is tot de overtuiging gekomen dat niet kan worden gezegd dat de keuze door de school van de *** als stageplaats voor *** niet op grond van een zeer zorgvuldige afweging is geschied. De klacht dat de moeder en *** door en op school onder druk zou zijn gezet om *** de stage tegen de zin van zijn moeder te volgen op de *** moet naar het oordeel van de Commissie echter gegrond worden geacht. De Commissie acht het niet correct dat de school naar aanleiding van de bezwaren van de ouders tegen de stageplaats op geen enkele wijze bereid is gebleken te zoeken naar een alternatieve oplossing. De school kent die alternatieve oplossingen echter wel.*

Klacht gegrond

Het bevoegd gezag wordt geadviseerd om het wel bestaande, doch niet op schrift staande beleid met betrekking tot het omgaan met (principiële) bezwaren aangaande aangewezen stageplaatsen alsnog op schrift te stellen.

Advies aan:

het bestuur van de *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mevrouw *** (verder te noemen: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 06 maart 2001 heeft klaagster een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) in verband met het feit dat haar zoon ***, leerling aan ***, op school onder druk zou zijn gezet om een om de voor de derde klas verplichte stageweek tegen de zin van zijn moeder te volgen op de***.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij brief van 05 april 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 21 juni 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Utrecht, waar klaagster en haar echtgenoot zijn verschenen.

Voorts zijn verschenen namens het bevoegd gezag de heer ***, secretaris en ***algemeen adjunct, alsmede namens de directie ***, directeur en ***, adjunct-directeur.

In verband met de vakantieperiode heeft de Commissie de in het huishoudelijk reglement gestelde termijn voor het uitbrengen van het advies niet in acht kunnen nemen, zoals ter zitting reeds was aangekondigd. Zij heeft partijen hiervan schriftelijk in kennis gesteld.

II. Standpunt van klaagster.

Gelet op de stukken en het ter zitting verhandelde heeft de klacht betrekking op de zoon van klaagster, ***, die gedurende het schooljaar 2000-2001 in de derde klas Mavo zat van scholengemeenschap ***

Klaagster heeft er bezwaar tegen dat *** de voor de derde klas in het kader van het project "Arbeids-orientatie" verplichte stage van 19 tot en met 23 maart 2001 moest volgen op de ***, een christelijke geloofs- en werkgemeenschap. Zij stelt zich op het standpunt dat *** daartoe ten onrechte door de school onder druk is gezet..

Zij heeft daartoe –kort gezegd- het volgende aangevoerd.

*** heeft als diagnose PDD-NOS en is afkomstig van de MLK. De *** is een christelijke geloofs- en werkgemeenschap, waar onder meer drugsverslaafden en mensen met psychische problemen worden opgevangen. Er wordt een streng christelijk beleid gevoerd. Toen de stageplaats voor *** bekend werd en de *** bleek te zijn heeft zij onmiddellijk telefonisch contact opgenomen met de stagecoördinator, mevrouw ***. Zij heeft haar uitgelegd dat zij bezwaar had tegen de *** als stageplaats voor haar zoon omdat zij op grond van persoonlijke ervaringen bang is voor

geloofsbeïnvloeding van ***. Mevrouw *** zegde daarop toe te zullen overleggen met de adjunct-directeur van de school, ***.

De volgende dag kwam *** uit school met de mededeling dat hij toch naar de*** zou moeten en dat hij, als hij niet zou gaan, zou blijven zitten en ook nog 50 strafbladzijden zou moeten schrijven.

Klaagster was hierover zeer verontwaardigd en heeft vervolgens weer naar school gebeld, nu met de heer***. Tijdens dit telefoongesprek zou laatstgenoemde hele nare dingen tegen haar hebben gezegd onder meer dat zij *** in een bijzonder positie wilde plaatsen, dat ze alles verkeerd doet met haar zoon en dat het haar schuld zou zijn dat *** zo is. Deze beschuldiging heeft klaagster veel pijn gedaan. Voorts zou hij gezegd hebben dat de school niet van haar standpunt over de stage zou afwijken en dat klaagster als ze het daar niet mee eens was, *** maar van school moest halen. Klaagster voelt zich hierdoor aangetast in haar ouderlijk gezag en niet serieus genomen. Bovendien vond zij dat haar zoon een heleboel spanning te verwerken zou krijgen door de straf die men hem wilde opleggen.

Op 13 maart 2001 heeft klaagster tijdens een gesprek op school met de stagecoördinator, de adjunct-directeur en de directeur nogmaals haar bezwaren tegen de stageplaats (angst voor geloofsbeïnvloeding) uitgelegd, maar men vond haar angst ongegrond.

Bij brief van 14 maart heeft de directeur klaagster –kort gezegd- het volgende laten weten.

“De*** is sinds jaar en dag een stagebedrijf waar reeds 50 leerlingen met veel plezier stage liepen. U heeft het recht dat in twijfel te trekken, doch niet het recht de school te verplichten een ander adres voor *** te zoeken of af te zien van de stage voor ***.”

“De mededeling van U dat *** door mevrouw *** onder druk is gezet is onjuist. In de klassensituatie is gezegd dat de stage een wezenlijk en verplicht onderdeel is van het onderwijs in klas 3, dat het niet volgen van de stage inhoudt dat klas 3 niet met voldoende resultaat is afgerond en wellicht geen overgang kan volgen”

Voorts is klaagster er in deze brief op gewezen dat, mocht *** maandag 19 maart om 8.30 uur niet aanwezig zijn op de***, het verzuim, behoudens ziekte, gemeld zou worden aan de leerplichtambtenaar.

Klaagster heeft vervolgens met een ambtenaar van de afdeling onderwijs van de gemeente *** gebeld, die haar adviseerde *** tijdens de stageweek gewoon naar school te sturen.

Toen *** tijdens de stageweek op maandagmorgen naar school ging bleek er voor hem een vervangende opdracht, een maatschappijwerkstuk, klaar te liggen. Gedurende het eerste half uur van die week zijn er volgens klaagster wel drie leerkrachten bij *** langs gekomen, onder wie de directeur, de heer *** , die tegen hem zei: “je moet een werkstuk maken omdat je fout bent”.

Klaagster heeft *** vervolgens die week ziek gemeld en hem thuis zijn werkstuk laten maken.

III. Overwegingen van de Commissie

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting betreft de klacht het feit dat de zoon van klaagster, ***, leerling van de Christelijke Scholengemeenschap ***, op school door zijn mentor en door de adjunct-directeur, de heer*** onder druk zou zijn gezet om de voor de derde klas verplichte stageweek tegen de zin van zijn moeder te volgen op de ***.

Het bevoegd gezag heeft ter zitting meegedeeld dat de gewraakte stage van klas 3 een wezenlijk onderdeel is van het onderwijsprogramma van klas 3. De stageplaatsen worden daarbij door de school toegewezen. Bij overeenstemming wordt een stagecontract ondertekend door de ouders, de school en het stageadres.

Voor ouders die zich hierin niet kunnen vinden bestaat de mogelijkheid ontheffing van de leerplicht te vragen voor de duur van de stageweek. De school behoudt zich in dat geval het recht voor de stage als onvoldoende aan te merken dan wel niet vervuld te verklaren. In dit geval is hier niet voor gekozen maar heeft *** een vervangende opdracht gekregen en deze naar behoren uitgevoerd. Hierdoor zijn geen nadelige gevolgen ontstaan met betrekking tot zijn bevorderingskansen naar klas 4.

De directeur heeft daar aan toegevoegd dat er in de beginperiode met *** veel problemen waren waarbij heel veel zorg aan hem is besteed. Nu is hij een goede mavo-3 leerling. Bij de keuze van de stage is door de school zeer zorgvuldig bekeken wat voor ***, gelet op bepaalde beperkingen van hem, een goed adres zou zijn. Daarbij is heel bewust juist voor de*** gekozen omdat daar zeer zorgzaam met de medemens wordt omgegaan. Toen klaagster bezwaar maakte tegen het stageadres is haar ook duidelijk gemaakt dat deze stageplaats voor *** een zeer bewuste keuze van de school was.

Aan klaagster is aangeboden dat de school meteen zou ingrijpen als mocht blijken dat *** tijdens de stage zou ervaren waar zij bang voor is.

De vervangende opdracht is *** gegeven om hem niet de dupe van de situatie te laten worden.

Desgevraagd heeft de directeur ter zitting verklaard dat de vervangende opdracht beslist niet als een straf wordt gezien. Hij ligt klaar voor iedere leerling die tijdens de stage uitvalt.

De mentor heeft er, aldus de directeur, tegenover *** juist de nadruk opgelegd dat het geen straf was.

De adjunct-directeur heeft ter zitting ten stelligste ontkend dat hij tegen klaagster gezegd zou hebben dat het haar schuld zou zijn dat *** zo is. Hij heeft zo stelt hij, alleen duidelijk willen maken dat *** verplicht was naar deze stage te gaan.

Op grond van het vorenstaande en het verder nog ter zitting verhandelde is de Commissie tot de overtuiging gekomen dat niet kan worden gezegd dat de keuze door de school van de*** als stageplaats voor *** niet op grond van een zeer zorgvuldige afweging is geschied.

De klacht dat de moeder en *** door en op school onder druk zou zijn gezet om *** de stage tegen de zin van zijn moeder te volgen op de *** moet naar het oordeel van de Commissie echter gegrond worden geacht om de navolgende redenen.

De Commissie acht het niet correct dat de school naar aanleiding van de bezwaren van de ouders tegen de stageplaats op geen enkele wijze bereid is gebleken te zoeken naar een alternatieve oplossing. De school kent die alternatieve oplossingen echter wel en geeft zelfs aan dat het mogelijk is om bij bezwaar om ontheffing van de leerplicht te vragen. Deze mogelijke alternatieven waren echter niet bespreekbaar laat staan genoemd naar de ouders.

De Commissie wijst er in dit verband op dat de ouders geen bezwaar maakten tegen de stage op zich, maar alleen tegen de *** als stage adres. Het had naar het oordeel van de Commissie dan ook in de rede gelegen om in goed overleg met de ouders tot een alternatief te komen. De School koos echter voor een frontale houding waarbij uitgangspunt was dat over de stageplaats geen discussie meer mogelijk was. De school heeft vanuit die insteek zowel de ouders als *** met – gelet op het belang van het onderwerp – onevenredig zware druk geconfronteerd. Zo heeft de school tot het begin van de stageweek naar de ouders en *** toe volgehouden dat *** zich tijdens de stageweek op de *** diende te melden.

Als hij dat niet zou doen dan zou dat consequenties hebben voor de bevordering naar een hogere klas. Eerst toen *** tijdens de stageweek - na overleg tussen de moeder van *** en de leerplichtambtenaar - op advies van de leerplichtambtenaar op maandagochtend op school kwam, bleek voor hem toch een vervangende opdracht klaar te liggen.

De gang van zaken en de vanuit de school gezette druk op ouders en *** is in de ogen van de commissie temeer onjuist omdat er in het beleid van de school ten aanzien van de stageverplichting ruimte aanwezig is voor overleg.

Ter zitting is van de zijde van het bevoegd gezag desgevraagd nog verklaard dat de vraag hoe in het algemeen om te gaan met principiële bezwaren van ouders tegen een bepaalde stage uitgebreid is besproken, doch van duidelijke richtlijnen daaromtrent is de Commissie vooralsnog niet gebleken.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

V. Advies:

Het bevoegd gezag wordt geadviseerd om het wel bestaande doch niet op schrift staande beleid met betrekking tot het omgaan met (principiële) bezwaren aangaande aangewezen stageplaatsen alsnog op schrift te stellen en er op toe te zien dat dit beleid tijdig wordt gecommuniceerd met ouders van leerlingen die met een stageverplichting te maken krijgen.

Klachtennummer: 01029

Klacht inzake dichtknijpen van de keel

*De Commissie is van oordeel dat in deze procedure niet is bewezen dat de heer*** op 4 april 2001 de keel van*** heeft dichtgeknepen. Omtrent de klacht van klagers dat de heer*** zes of zeven keer eerder de keel van*** heeft dichtgeknepen en hem zodanig bij de arm heeft gevat, dat*** daaraan blauwe plekken overhield, overweegt de Commissie als volgt. Tegenover de verklaringen hierover van*** staat de ontkenning van de heer***. De verklaring van*** weegt voor de Commissie net zo zwaar als de verklaring van de heer***. Zonder aanvullend bewijs kan daarom niet worden bewezen dat de gedragingen waarvan klagers de heer*** beschuldigen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.*

Klacht ongegrond

Advies aan:

Het Bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Onderwijs*** te*** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw ***, ouders van*** (verder te noemen: klagers).

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 1 mei 2001 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

De klacht is gericht tegen de heer ***. De heer *** is als gymleraar in dienst bij de gemeente *** en verzorgt de gymlessen aan – onder meer - de christelijke basisschool *** te***.

Het bevoegd gezag en de heer ***, directeur van CBS ***, hebben bij brief van 31 mei 2001 gereageerd op de klacht. De heer *** heeft op 2 juni 2001 een schriftelijke reactie ingediend.

Op 23 augustus 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Groningen. Klagers en de heer *** zijn in persoon verschenen. Het bevoegd gezag was, hoewel behoorlijk opgeroepen, zonder bericht van verhindering afwezig. Nadien heeft het bevoegd gezag de Commissie laten weten dat de envelop met de uitnodiging voor de zitting, die was verzonden op 13 juli 2001, in verband met de schoolvakantie pas na de zittingsdatum is geopend zodat het bevoegd gezag niet van de zitting op de hoogte was.

De heer en mevrouw *** en de heer *** hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Feiten

De heer *** verzorgt de gymlessen aan CBS *** te ***. De heer *** geeft circa twee jaren gymles aan ***.

Na de gymles van woensdag 4 april 2001 weigerde*** aanvankelijk te gaan douchen. Normaliter wordt er na de gymles altijd gedoucht. Dit is als regel opgenomen in het schoolreglement.

De heer*** heeft*** daarop aangesproken en hem gezegd dat hij alsnog moest douchen. Als laatste van de jongens is*** toen de doucheruimte binnen gegaan. In plaats van één douche, heeft*** alle douches aangezet. De heer*** heeft*** erop gewezen dat dit niet de bedoeling was.*** heeft toen de heer*** een grote mond gegeven en jegens de heer*** één of meerdere verwensingen uitgesproken.

Over wat daarna is gebeurd lopen de meningen uiteen.

Klagers stellen dat de heer***, *** bij zijn keel heeft gepakt en deze zodanig heeft dichtgeknepen dat*** geen lucht meer kreeg.

De heer*** stelt dat*** met gebogen hoofd tegenover hem stond en weigerde hem aan te kijken. Daarop heeft de heer*** met zijn wijsvinger of hand de kin van*** opgetild om oogcontact met*** te krijgen.

3. De klacht

De klacht van klagers kan als volgt worden samengevat.

Klagers klagen erover dat de heer***, *** bij de keel zou hebben gegrepen en deze heeft dichtgeknepen. Dit is gebeurd op 4 april 2001, maar ook zes à zeven keer daarvoor. Voorts stellen klagers dat de heer***, *** eveneens zes à zeven keer (voor 4 april 2001) zodanig bij de arm heeft gevat dat*** daar grote blauwe plekken aan heeft overgehouden. Klagers vinden dat de heer*** met zijn handen van hun kind moet afblijven.

4. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants-Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft vastgesteld. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

5. Overwegingen van de Commissie

De klacht van klagers is zeer ernstig. Zij de heer betichten de heer*** ervan dat hij hun zoon heeft mishandeld. Gelet op de ernst van deze klacht is de Commissie van oordeel dat zorgvuldig moet worden nagegaan of de verweten gedragingen bewezen kunnen worden.

De Commissie ziet zich dan ook geplaagd voor de vraag of de verweten gedragingen in deze procedure voldoende bewezen zijn. De aanwezige bewijsmiddelen zijn:

- De verklaring van***
- De verklaring van de heer***
- De verklaringen van *** en *** die zijn opgetekend door adjunct-directeur ***.

Ten aanzien van deze laatste verklaringen stelt de Commissie vast dat klagers de juistheid daarvan niet hebben betwist.

Klagers hebben gesteld dat ook andere kinderen zouden kunnen verklaren over de heer***. Klagers hebben echter niet aangegeven om welke kinderen het gaat en evenmin wat zij zouden kunnen verklaren. De Commissie heeft op zichzelf begrip voor de opstelling van klagers, die wordt ingegeven door de wens van klagers om geen anderen bij deze kwestie te betrekken. De consequentie daarvan is echter wel dat de onbekende verklaringen van onbekende kinderen niet kunnen bijdragen aan het bewijs van de stellingen van klagers.

De Commissie stelt vast dat*** heeft verklaard, onder meer via zijn ouders, dat andere kinderen niet konden zien wat er in de doucheruimte gebeurde. Deze verklaring komt niet overeen met de verklaringen van de heer***,

*** en***. De heer*** heeft verklaard dat de leerlingen in de kleedkamer wel het zicht hadden op de plaats waar de heer*** en

*** stonden. De verklaringen van*** en*** ondersteunen de verklaring van de heer***. Uit de verklaringen van

*** en*** blijkt immers dat zij hebben gezien wat er in de doucheruimte gebeurde.*** heeft zelfs gezien

dat de heer***, *** bij de kin heeft gepakt. De Commissie kan dan ook niet anders constateren dan dat de verklaringen van de heer***, *** en*** goeddeels overeenstemmen en afwijken van die van***.

Gelet op het voorgaande is de Commissie van oordeel dat in deze procedure niet is bewezen dat de heer*** op 4 april 2001 de keel van*** heeft dichtgeknepen.

Omtrent de klacht van klagers dat de heer*** zes of zeven keer eerder de keel van*** heeft dichtgeknepen en hem zodanig bij de arm heeft gevat, dat*** daaraan blauwe plekken overhield, overweegt de Commissie als volgt.

Tegenover de verklaringen hierover van*** staat de ontkenning van de heer***. De verklaring van*** weegt voor de Commissie net zo zwaar als de verklaring van de heer***. Zonder aanvullend bewijs kan daarom niet worden bewezen dat de gedragingen waarvan klagers de heer*** beschuldigen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Dat aanvullende bewijs is in deze procedure niet naar voren gebracht.

6. Conclusie

De Commissie is van oordeel dat in deze procedure de gedragingen waarvan klagers de heer*** beschuldigen niet bewezen zijn. De Commissie verklaart de klacht daarom ongegrond.

De Commissie ziet geen aanleiding om het bevoegd gezag nader te adviseren.

Klachtenummer: 01030

Klacht inzake verwijdering van kind van de school

Het bevoegd gezag heeft ten aanzien van de gevolgde verwijderingsprocedure volmondig erkend niet juist te hebben gehandeld. Met betrekking tot dit onderdeel van de klacht onthoudt de Commissie zich dan ook van een oordeel. Gelet op de stukken en het ter zitting verhandelde kan de Commissie niet anders dan tot het oordeel komen dat de aan de verwijdering ten grondslag liggende redenen de beslissing tot verwijdering in alle redelijkheid kunnen dragen. De Commissie wel van oordeel dat de communicatie tussen de school en klagers niet altijd goed is verlopen. Het mislopen van de communicatie ligt naar het oordeel van de Commissie in hoofdzaak aan klagers.

Klacht ongegrond

Advies aan: het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Basisonderwijs voor *** (verder te noemen: het bevoegd gezag), inzake de klacht van de heer *** en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 3 mei 2001, hebben klagers, ouders van de minderjarige***, een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen mevrouw ***, schoolleidster van Prot.-Chr. Basisschool '****' te *** (verder te noemen: aangeklaagde) en tegen het bevoegd gezag en betreft de verwijdering van klagers' zoon*** van de school met ingang van 9 april 2001.

Bij brief van 13 juni 2001 heeft het bevoegd gezag aan de Commissie meegedeeld dat zij de afhandeling van de klacht zelf op zich heeft genomen en dat de Commissie te zijner tijd van de bevindingen van het bevoegd gezag op de hoogte wordt gesteld. Het bevoegd gezag heeft deze brief vergezeld laten gaan van een afschrift van haar brief aan klagers hieromtrent. Bij brief van 12 juli 2001 heeft het bevoegd gezag vervolgens een afschrift van het antwoord van 2 juli 2001 dat zij na gedegen onderzoek van de zaak door een commissie vanuit het bevoegd gezag heeft geformuleerd op de klacht van klagers en aan klagers hebben doen toekomen, aan de Commissie gezonden.

Op 12 september 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klaagster heeft de Commissie bij faxbericht van 11 september 2001 laten weten dat zij in verband met dringende zakelijke aangelegenheden niet ter zitting zal verschijnen. Voorts heeft zij door middel van dit faxbericht gereageerd op het antwoord van het bevoegd gezag van 2 juli 2001. Ter zitting waren wel aanwezig aangeklaagde alsmede de heer ***, algemeen directeur van het bevoegd gezag en de heer ***, secretaris van het bevoegd gezag.

Bij brief van 14 september 2001 heeft het bevoegd gezag het leerlingendossier van*** aan de Commissie doen toekomen.

Bij faxbericht van 20 september 2001 heeft klaagster nog gereageerd op een brief van 28 mei 2001 van het bevoegd gezag aan aangeklaagde en een brief van 30 mei 2001 van aangeklaagde aan het bevoegd gezag.

Bij schrijven van 12 oktober jl. heeft de Commissie voornoemd leerlingendossier aan klagers doen toekomen alsmede aan alle partijen bericht dat zij er niet in zal slagen het advies af te ronden binnen de in de Klachtenregeling gestelde termijn van vier weken.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief heeft de klacht betrekking op de gang van zaken rond de verwijdering van***, zoon van klagers, van de school. De klacht kan als volgt kort worden samengevat en zakelijk worden weergegeven.

Klagers zijn ten eerste van mening dat de door het bevoegd gezag gevolgde verwijderingsprocedure van hun zoon*** van de school procedureel onjuist is geweest.*** is naar de mening van klagers zeer abrupt binnen een week van school verwijderd zonder dat het bevoegd gezag de groepslerares en klagers heeft gehoord zoals dit wettelijk is voorgeschreven. Voorts had het bevoegd gezag dan wel aangeklaagde naar de mening van klagers*** op 9 april 2001 niet de toegang tot de school mogen weigeren, nu zij eerst hadden moeten proberen een andere school voor*** te vinden.

Klagers zijn ten tweede van mening dat de aan de verwijdering van*** van de school ten grondslag liggende redenen onjuist zijn dan wel in ieder geval niet dan wel onvoldoende met klagers gecommuniceerd. Zo zou het aangevoerde onacceptabele gedrag van*** naar de mening van klagers niet blijken uit het schoolrapport van*** en nimmer aan de orde zijn gekomen in de tien minuten gesprekken. Klagers zijn juist van mening dat zij er alles aan hebben gedaan om de taalproblemen bij*** te verhelpen door bijvoorbeeld het inhuren van een privé docent Nederlands van wie*** éénmaal per week les kreeg. De school heeft naar de mening van klagers verzuimd hieraan medewerking te verlenen, doordat zij eerst negen maanden na de door de school gedane toezeggingen de handreikingen voor deze privé docent ontvingen en desgevraagd geen extra taaloefeningen verstrekten.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkloidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat klagers derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Zoals de Commissie hiervoor onder I. reeds heeft meegedeeld heeft het bevoegd gezag de afhandeling van de klacht eerst zelf ter hand willen nemen. Dit heeft geresulteerd in een antwoord van 2 juli 2001 waarin na onderzoek van de zaak door een commissie vanuit het bevoegd gezag zowel een besluit op het bezwaar van klagers tegen het verwijderingsbesluit van 6 april 2001 is genomen als een oordeel over de klacht is geveld. Dit antwoord is bij brief van 12 juli 2001 aan de Commissie toegezonden. Hieruit blijkt dat het bevoegd gezag ten aanzien van de gevolgde verwijderingsprocedure volmondig heeft erkend niet juist te hebben gehandeld. Dit is nogmaals ter zitting bevestigd. Met het oog hierop acht de Commissie het niet noodzakelijk hierover nog een zelfstandig oordeel te vellen. Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht van klagers onthoudt de Commissie zich dan ook van een oordeel.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht, de aan het verwijderingsbesluit ten grondslag liggende redenen, overweegt de Commissie het volgende.

Blijkens het verwijderingsbesluit van 6 april 2001 zijn de redenen die aan de verwijdering ten grondslag liggen de volgende.

- het onacceptabele gedrag van*** in de groep;
- de onevenredige hoeveelheid tijd die van de leerkracht wordt gevraagd om hem te begeleiden;
- het feit dat de school in de afgelopen jaren al haar mogelijke pedagogische en onderwijskundige middelen heeft aangewend om*** te begeleiden en deze maatregelen niet het beoogde effect leveren waardoor zowel voor*** als voor de school de situatie niet meer werkbaar is.

Gelet op het door aangeklaagde in het kader van de afhandeling van het bezwaarschrift en de klacht op schoolniveau opgestelde 'feitenrelaas', de toelichting ter zitting hierop en het na de zitting ingezonden leerlingendossier van*** kan de Commissie niet anders dan tot het oordeel komen dat voornoemde aan de verwijdering ten grondslag liggende redenen de beslissing tot verwijdering in alle redelijkheid kunnen dragen. Naar het oordeel van de Commissie was er voor de school in dit concrete geval geen ander redelijk alternatief meer voorhanden.

De Commissie is tot slot wel van oordeel dat de communicatie tussen de school en klagers niet altijd goed is verlopen. Dit is, zoals ook ter zitting erkend, mede aan de school te wijten. De nalatigheid van de school op dit punt is echter naar het oordeel van de Commissie onvoldoende om hieraan de door klagers gewenste consequentie in de zin van het gegrond verklaren van de klacht te verbinden. Het mislopen van de communicatie ligt naar het oordeel van de Commissie in hoofdzaak aan klagers. Zo is bijvoorbeeld aan klaagster in groep 5 de mogelijkheid geboden in de klas het gedrag van*** te komen observeren, doch hierover gemaakte afspraken zijn telkens door klaagster niet nagekomen. Ook op uitnodigingen voor tien minuten gesprekken is door klagers herhaaldelijk niet ingegaan. Eerst in maart bezochten klagers een dergelijk tien minuten gesprek.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenstaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtnummer 01033

Klacht inzake inspanning om vaak ziek zijnd kind over te laten gaan

*Klaagster is van mening dat door de school onvoldoende is gedaan om*** op een niveau te brengen dat ze naar klas vier van de MAVO zou kunnen overgaan en om in dat jaar haar eindexamen te doen. Naar het oordeel van de Commissie heeft de school gedurende het gehele jaar voldoende inspanningen getoond om tot een situatie te komen waarbij*** een schoolritme op zou bouwen en een kans zou hebben om te worden bevorderd naar het vierde schooljaar. Gelet op de in het dossier aanwezige evaluatierapporten vanaf mei 2001 kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat de school*** ten onrechte niet heeft bevorderd.*
Klacht ongegrond

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te*** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mevrouw *** te*** (verder te noemen: klaagster).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 12 juli 2001 heeft klaagster een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). Klaagster heeft zich - kort gezegd - op het standpunt gesteld dat het*** zich gedurende het schooljaar onvoldoende heeft ingespannen om klaagsters dochter*** naar de vierde klas van de MAVO over te laten gaan.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 24 juli 2001 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, doch dat het bestuur een eigen klachtenregeling hanteert, die overigens is gebaseerd op de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO. Verder heeft het bestuur medegedeeld dat de klacht op verzoek van het bestuur is afgehandeld op schoolniveau en dat geen aanleiding wordt gezien de klacht op bestuursniveau af te handelen.

Bij schrijven van 3 september 2001 heeft drs. ***, rector van het***, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 17 september 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te***, alwaar klaagster en haar dochter*** in persoon zijn verschenen. Namens het*** zijn verschenen drs. ***, drs. *** en drs. ***.

II. Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klaagster naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (kern)klacht af.

Reeds voor aanvang van het schooljaar - in de zomer - heeft klaagster naar de voor*** nieuwe school gebeld en aandacht gevraagd voor de omstandigheid dat*** veel ziek is. Klaagster heeft aangegeven dat ze de school heeft gevraagd op voorhand er over na te denken hoe hier mee zal worden omgegaan. Klaagster is van mening dat er op dat moment en ook in een later stadium van het schooljaar door de school onvoldoende is gedaan om*** op een niveau te brengen dat ze naar klas vier van de MAVO zou kunnen overgaan en om in dat jaar haar eindexamen te doen.

III Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de landelijke commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Gelet op de aanwezige stukken en het verhandelde ter zitting kan naar het oordeel van de Commissie niet staande worden gehouden dat de school in de eerste periode van het schooljaar onvoldoende aandacht heeft besteed aan*** en haar problematiek.

De Commissie wijst er in dit kader op dat*** een mentor heeft toegewezen gekregen. Uit de door de school overgelegde stukken (met name ook uit de verslaglegging van de mentor) blijkt voldoende dat de school getracht heeft*** in een aan haar mogelijkheden aangepast schoolritme te brengen en te houden. De mentor heeft op 8 september 2000; 13 oktober 2000 en 9 november 2000 gesprekken met*** gevoerd.

Naar aanleiding van het slechte eerste rapport en de ontbrekende cijfers heeft de mentor op 19 januari 2001 een afspraak met*** gemaakt dat als zij alles in orde heeft voor haar tweede rapport, dit eerste rapport niet meetelt voor de overgang. Met*** is op dat moment een inhaalschema gemaakt voor de gemiste schoolonderzoeken en repetities. Voorts is*** in die periode aangemeld voor het leerlingenzorgteam. Ook heeft de mentor de moeder van*** op de hoogte gesteld.

De omstandigheid dat de school niet voor aanvang van het schooljaar naar klaagster duidelijkheid heeft verschaft over een plan van aanpak in geval van ziekte van***, maakt naar het oordeel van de Commissie, gelet op het bovenstaande niet dat de school op een onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Naar het oordeel van de Commissie heeft de school gedurende het gehele jaar voldoende inspanningen getoond om tot een situatie te komen waarbij*** een schoolritme op zou bouwen en een kans zou hebben om te worden bevorderd naar het vierde schooljaar. De school heeft in voldoende mate haar best gedaan om binnen het door de school gehanteerde klassikale systeem*** tegemoet te komen. De Commissie wijst ter onderbouwing van dit oordeel nog op de volgende omstandigheden. Vanaf mei 2001 heeft de school getracht de aanwezigheid van*** op school op te voeren. De school heeft de wens om een apart rooster voor*** op te stellen gehonoreerd. Hoewel ook niet-examenvakken op den duur gevolgd zouden moeten worden, hebben haar eindexamenvakken in dat rooster centraal gestaan. En hoewel*** nimmer meer aan de bevorderingsnormen zou kunnen voldoen - het eerste en tweede rapport werd niet uitgereikt - is door de school toegezegd, dat wanneer ze het schoolritme te pakken had en er voldoende vertrouwen was dat*** de vierde klas van de MAVO aan zou kunnen en er voldoende vertrouwen was dat zij haar eindexamen zou halen, zij bevorderd zou worden.

Gelet op de in het dossier aanwezige evaluatierapporten vanaf mei 2001 kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat de school*** ten onrechte niet heeft bevorderd.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht dan ook ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie ziet - gelet op het bovenstaande - geen aanleiding een advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtennummer: 01034

Klacht inzake fysiek en verbaal geweld door locatiedirecteur alsmede inzake schorsing van leerling.

1. Een tweetal klachten met betrekking tot fysiek geweld is buiten de termijn ingediend, zodat de Commissie deze klachten niet in behandeling neemt. Klacht niet-ontvankelijk

2. De Commissie is niet gebleken van verbaal geweld. Naar het oordeel van de Commissie kan de discussie op 7 juni 2001 hooguit als een "heftige woordenwisseling" worden bestempeld. Klacht ongegrond

3. Bij de uitoefening van de bevoegdheid tot het opleggen van disciplinaire maatregelen dient een school het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen. Dit betekent dat een school, alvorens een maatregel op te leggen, alle betrokken belangen dient af te wegen, en voorts dat het besluit tot het opleggen van een maatregel op zorgvuldige wijze dient te worden gemotiveerd en bekendgemaakt. Daarnaast moet er sprake zijn van een redelijke verhouding tussen een opgelegde maatregel en de ontoelaatbaarheid van het gedrag waarvoor de maatregel wordt opgelegd.

De onderhavige maatregel hield in, dat *** niet meer op school mocht komen totdat het onderzoek naar de klachten van klaagster over aangeklaagde waren opgehelderd. Deze maatregel is gelijk te stellen met een schorsing. Uit het zorgvuldigheidsbeginsel vloeit voort dat besluiten tot schorsing schriftelijk moeten worden genomen met vermelding van de duur van de schorsing. De Commissie is van oordeel dat duur van de schorsing onredelijk lang is, daar blijkens het beleid een schorsing maximaal twee dagen duurt. Uit hetgeen de directeur naar voren heeft gebracht, leidt de Commissie af dat aan de schorsing van *** niet zozeer diens eigen gedrag ten grondslag heeft gelegen, maar juist het gedrag van klaagster. In dat verband heeft de directeur gesteld dat hij zijn medewerkers een hand boven het hoofd mag houden en dat hij met dat doel heeft besloten *** de toegang tot de school te ontfemen totdat hij zijn onderzoek naar de klachten tegen aangeklaagde zou hebben afgerond. De Commissie is van oordeel dat deze reden voor de schorsing van *** niet toelaatbaar is. De Commissie wijst er op, en heeft dat al bij herhaling in andere zaken als haar oordeel gegeven, dat gedrag van ouders eerst aanleiding kan geven tot schorsing van een leerling indien het gedrag van de ouders door de leerling wordt vertaald binnen de schoolsituatie op een wijze die aanleiding geeft en voldoende reden is tot het opleggen van de maatregel schorsing. Naar het oordeel van de Commissie kon de directeur in redelijkheid niet komen tot het besluit *** van school te schorsen.

Klacht in zoverre gegrond

De Commissie adviseert het bevoegd gezag met de schoolleiding in gesprek te treden over het beleid inzake disciplinaire maatregelen op school en daarbij afspraken te maken over de voorwaarden waaronder disciplinaire maatregelen worden opgelegd.

Advies aan:

het bestuur van de Protestants Christelijke Vereniging voor *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mevrouw *** te ***, moeder van *** (verder te noemen: klaagster).

1. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief van 12 juni 2001 heeft klaagster een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen ***, locatiedirecteur van school "****" te *** (verder te noemen: aangeklaagde), wegens herhaaldelijk fysiek en verbaal geweld en de schorsing van haar zoon ***.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij brief van 2 juli 2001 meegedeeld op welke wijze tot dan toe getracht is de onderhavige klacht op schoolniveau op te lossen.

Bij brief van 4 juli 2001 heeft *** algemeen directeur van bovengenoemde school, de Commissie desgevraagd zijn reactie op het gestelde in de klachtbrief doen toekomen.

Bij apart schrijven van 4 juli 2001 heeft aangeklaagde de Commissie zijn reactie op het gestelde in de klachtbrief doen toekomen.

Bij brieven van 15 juni en 1 juli 2001 heeft klagster nadere stukken ingezonden.

Bij schrijven van 28 augustus 2001 heeft aangeklaagde aan de Commissie laten weten dat hij wegens omstandigheden niet op de hoorzitting van 20 september 2000 kan verschijnen en dat ***, voornoemd, zijn standpunt zal verwoorden.

Op 5 september 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar betrokkenen in elkaars aanwezigheid zijn gehoord. Klagster is in persoon verschenen bijgestaan door ***, huisvriend en 'stiefvader' van ***. Namens de school is ***, voornoemd, verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich doen vertegenwoordigen door ***, secretaris van het bevoegd gezag.

2. Feiten en omstandigheden.

Op woensdag 6 juni 2001 heeft *** aangeklaagde gevraagd of hij naar huis mocht gaan omdat hij een hooikoortsaanval had. Aangeklaagde heeft naar aanleiding van dit verzoek van *** zeer indringend gevraagd of *** softdrugs had gebruikt. Voorts achtte aangeklaagde de klachten van *** niet zo ernstig dat hij vond dat daarvoor lessen mochten worden verzuimd. *** is ten slotte zonder toestemming van de school naar huis gegaan. 's Avonds heeft *** met klagster een telefoongesprek gevoerd over dit incident. Klagster heeft in dit telefoongesprek het gedrag van aangeklaagde als "treiterijen jegens ***" bestempeld. *** heeft klagster gevraagd deze woorden terug te nemen en aangeboden dat een onderzoek zal plaatsvinden naar het incident. Indien klagster deze woorden niet terug zou nemen hoefde *** de volgende morgen niet meer op school te verschijnen. De volgende dag is *** weer naar school gegaan en heeft een gesprek met aangeklaagde gehad. Aangeklaagde heeft *** vervolgens naar huis gestuurd. 's Middags hebben klagster en de heer Zegers een gesprek met aangeklaagde gehad. Bij schrijven van 7 juni 2001 heeft *** gemeld dat zolang het onderzoek loopt naar de klacht van klagster, *** de les niet mag volgen.

3. Standpunt van klagster

Klagster heeft – zakelijk weergegeven – het volgende aangevoerd.

- A. Ten aanzien van aangeklaagde heeft klagster gesteld dat een drietal incidenten heeft plaatsgevonden waarbij aangeklaagde haar zoon *** fysiek hardhandig heeft aangepakt.
- B. Voorts heeft klagster gesteld dat aangeklaagde zich tijdens het gesprek van 7 juni 2001 onprofessioneel jegens haar heeft gedragen door verbaal geweld te gebruiken.
- C. Ten slotte heeft klagster aangevoerd dat *** ten onrechte is geschorst.

4. Overwegingen van de Commissie.

Ten aanzien van punt A overweegt de Commissie als volgt.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de (model-) klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

De Commissie stelt vast dat een tweetal klachten met betrekking tot fysiek geweld buiten de genoemde termijn zijn ingediend, zodat de Commissie deze klachten niet in behandeling neemt. De derde klacht over fysiek geweld is wel binnen de termijn ingediend doch de klacht over de gedragingen is – zo blijkt ook uit de stukken – naar het oordeel van beide partijen in goed overleg naar behoren opgelost en kan dan ook niet opnieuw ter toetsing bij de Landelijke Klachtencommissie worden voorgelegd.

Ten aanzien van punt B overweegt de Commissie als volgt.

Gelet op het verhandelde ter zitting en de overgelegde stukken is de Commissie niet gebleken van verbaal geweld. Naar het oordeel van de Commissie kan de discussie op 7 juni 2001 hooguit als een “heftige woordenwisseling” worden bestempeld.

Dit betekent dat de klacht in zoverre ongegrond dient te worden verklaard.

Ten aanzien van punt C wordt als volgt overwogen.

De Commissie stelt voorop dat leerkrachten, schoolleiding en bevoegd gezag (hierna: een school) in het algemeen de bevoegdheid hebben disciplinaire maatregelen op te leggen aan leerlingen die zich gedragen op een wijze die de school ontoelaatbaar acht. De bevoegdheid is inherent aan de taak en plicht van de school om zorg te dragen voor een veilige en ordelijke schoolsituatie.

Bij de uitoefening van bedoelde bevoegdheid dient een school het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen. Dit betekent dat een school, alvorens een maatregel op te leggen, alle betrokken belangen dient af te wegen, en voorts dat het besluit tot het opleggen van een maatregel op zorgvuldige wijze dient te worden gemotiveerd en bekendgemaakt. Daarnaast moet er sprake zijn van een redelijke verhouding tussen een opgelegde maatregel en de ontoelaatbaarheid van het gedrag waarvoor de maatregel wordt opgelegd.

Ten aanzien van de vraag welk gedrag als toelaatbaar wordt aangemerkt en op welke wijze daarop wordt gereageerd, hebben scholen beoordelingsvrijheid. De Commissie respecteert deze beoordelingsvrijheid, hetgeen betekent dat zij niet snel haar eigen oordeel voor dat van een school in de plaats zal stellen. Derhalve zal de Commissie een klacht met betrekking tot een opgelegde maatregel in het algemeen pas gegrond verklaren, indien geoordeeld moet worden dat de school in redelijkheid, na afweging van alle feiten en omstandigheden van het concrete geval, niet tot het opleggen van de betreffende maatregel heeft kunnen beslissen.

In het onderhavige geval heeft *** aan *** een maatregel opgelegd, die eruit heeft bestaan dat *** niet meer op school mocht komen totdat het onderzoek naar de klachten van klaagster over aangeklaagde waren opgehelderd. Dit is op 6 juni 2001 telefonisch medegedeeld aan klaagster en schriftelijk bevestigd bij brief van 7 juni 2001. Deze maatregel is gelijk te stellen met een schorsing.

Tussen klaagster en *** bestaat, gelet op hun mondelinge verklaringen tegenover de Commissie, geen verschil van mening over de wijze waarop de maatregel tot stand is gekomen, bekend is gemaakt en gemotiveerd.

Derhalve gaat de Commissie er in het navolgende vanuit, dat de heer *** het besluit om *** te schorsen heeft genomen, toen aangeklaagde hem tijdens het telefoongesprek van 6 juni 2001 weigerde de woorden “treiterijen/pesterijen van aangeklaagde jegens ***” terug te nemen. Daarbij heeft de heer *** klaagster medegedeeld dat *** pas weer op school mocht komen als de heer *** zijn onderzoek naar het gebeurde had afgerond.

De Commissie begrijpt dat de heer *** tijdens een telefoongesprek mondeling aan klaagster de schorsing heeft willen mededelen, maar de Commissie begrijpt tevens dat klaagster uit dit gesprek niet heeft begrepen dat het een schorsing betrof. Klaagster vertelde dat zij hier pas achter is gekomen nadat zij contact had gehad met de inspectie. De dag na het telefoongesprek heeft de heer *** bij schrijven van 7 juni 2001 de schorsing bevestigd en tevens heeft hij medegedeeld dat aan de schorsing een termijn van vijf dagen is verbonden.

Ten aanzien van besluiten tot schorsing van een leerling vloeit uit het zorgvuldigheidsbeginsel voort, dat deze besluiten schriftelijk moeten worden genomen met vermelding van de duur van de schorsing.

Uit het voorgaande volgt dat aangeklaagde deze zorgvuldigheidseisen jegens aangeklaagde in acht heeft genomen. Met betrekking tot de duur van de schorsing is de Commissie van oordeel dat deze onredelijk lang is, daar blijkens het beleid een schorsing maximaal twee dagen duurt.

Voorts geldt ten aanzien van een besluit tot schorsing van een leerling dat dit een ingrijpende maatregel is, waartoe in beginsel eerst zal worden besloten indien een leerling zich bij herhaling schuldig maakt aan overtreding van de in de school geldende regels of aan (ander) ernstig wangedrag.

Uit hetgeen de heer *** op dit punt schriftelijk en ter zitting naar voren heeft gebracht, leidt de Commissie af dat aan de schorsing van *** niet zozeer diens eigen gedrag ten grondslag heeft gelegen, maar juist het gedrag van klaagster.

In dat verband heeft de heer *** verklaard dat klaagster zonder meer is afgegaan op ***'s versie van het gebeurde, en dat klaagster hem tijdens het telefoongesprek van 6 juni 2001 confronteerde met beschuldigingen aan het adres van aangeklaagde. De heer *** heeft gesteld dat hij zijn medewerkers een hand boven het hoofd mag houden en dat hij met dat doel heeft besloten *** de toegang tot de school te ontzeggen totdat hij zijn onderzoek naar de klachten tegen aangeklaagde zou hebben afgerond.

De Commissie is van oordeel dat deze reden voor de schorsing van *** niet toelaatbaar is. Door het in zijn ogen ontoelaatbare gedrag van klaagster ten grondslag te leggen aan de schorsing van ***, is de heer *** voorbij gegaan aan de aard en het doel van de schorsing als disciplinaire maatregel voor een leerling. Het door het schorsen van een leerling bestraffen van gedrag van een ouder of ouders van een leerling jegens de school of medewerkers van de school acht de commissie in het algemeen niet toelaatbaar.

De Commissie wijst er op, en heeft dat al bij herhaling in andere zaken als haar oordeel gegeven, dat het in de rede ligt slechts voor de maatregel van schorsing te kiezen, indien een leerling zich herhaaldelijk schuldig maakt aan overtreding van schoolregels of (ander) ernstig wangedrag. Bij dat oordeel neemt de Commissie in aanmerking dat een schorsing een ingrijpende maatregel is, die als ultimatum remedium dient te worden beschouwd. Gedrag van ouders kan dan ook eerst aanleiding geven tot schorsing van een leerling indien het gedrag van de ouders door de leerling wordt vertaald binnen de schoolsituatie op een wijze die – gelet op de vastgelegde regeling van de school over disciplinaire maatregelen – aanleiding geeft en voldoende reden is tot het opleggen van de maatregel van schorsing. Daar waar echter het gedrag van ouders of een ouder grensoverschrijdend is dienen maatregelen van de school afgestemd te worden op dat gedrag en zich ook te vertalen in maatregelen jegens de betreffende ouders of ouder.

Uit het vorenstaande volgt dat de heer *** naar het oordeel van de Commissie in redelijkheid niet kon komen tot het besluit *** van school te schorsen.

Dit betekent dat de klacht in zoverre gegrond dient te worden verklaard.

5. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht besproken onder A niet-ontvankelijk;
- Verklaart de klacht besproken onder B ongegrond;
- Verklaart de klacht besproken onder C gegrond.

6. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het voorgaande adviseert de Commissie de maatregel van schorsing – indien deze in de toekomst nog eens zou moeten worden genomen – volgens de daarvoor geldende regels op te leggen. Voorts dient uitdrukkelijk te worden aangegeven dat de maatregel een schorsing betreft en dient in de schriftelijke mededeling omtrent de schorsing te worden verwezen naar het van toepassing zijnde beleid.

Ten slotte adviseert de Commissie het bevoegd gezag met de schoolleiding in gesprek te treden over het beleid inzake disciplinaire maatregelen op school en daarbij afspraken te maken over de voorwaarden waaronder disciplinaire maatregelen worden opgelegd.

Klachtenummer: 01035

Klacht inzake optreden van directeur

*De klacht heeft betrekking op het optreden van aangeklaagde (directeur van de school) inzake een aanvaring van klaagster met de vader van een klasgenootje van *** , het destijds zesjarige zoontje van klaagster. De Commissie heeft er begrip voor dat klaagster voor haar gevoel haar kind heeft willen beschermen, maar vindt tegelijkertijd dat zij wel erg impulsief heeft gehandeld door aan het conflict zo'n vertrouwensbreuk te verbinden. Alles overziende heeft de Commissie nadrukkelijk niet de overtuiging gekregen dat de directeur in het conflict partij heeft gekozen tegen klaagster.*

Klacht ongegrond

De Commissie adviseert dat het wellicht aanbeveling verdient met het personeel te bespreken hoe te handelen bij conflicten van ouders in de klas.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor protestants christelijk onderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw *** te *** (verder te noemen: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 05 juni 2001, is door klaagster een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) over het optreden van de directeur van basisschool *** te *** inzake een aanvaring van klaagster met de vader van een klasgenootje van klaagsters jongste zoon *** .

Desgevraagd heeft de directeur *** (verder te noemen aangeklaagde) bij brief van 10 juli 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 21 september op de klachtbrief gereageerd.

Op 08 oktober 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klaagster en aangeklaagde zijn verschenen.

II. Standpunt van klaagster.

De klacht heeft betrekking op het optreden van aangeklaagde inzake een aanvaring van klaagster met de vader van een klasgenootje van *** , het destijds zesjarige zoontje van klaagster.

Klaagster is van mening dat aangeklaagde haar in deze kwestie niet serieus heeft genomen en bovendien partij heeft gekozen tegen haar.

Klaagster heeft daartoe het volgende aangevoerd.

Op woensdag 4 april 2001 was klaagster voor de aanvang van de les in de kleutergroep in gesprek met de leerkracht van *** . Tijdens het gesprek was zij er getuige van dat *** in de bouwhoek door de vader van een medeleerling heel hardhandig werd vastgepakt en aan de overkant van het lokaal tegen de muur werd gezet. *** was daarvan helemaal overstuur en klaagster was heel erg geschrokken van de hardhandigheid van de betreffende vader. Toen klaagster vervolgens aan de leerkracht vroeg wat er aan de hand was bagatelliseerde deze volgens klaagster het probleem. Klaagster kreeg als antwoord dat in de bouwhoek slechts 4 kinderen mogen spelen, en dat de betreffende vader kennelijk *** uit de bouwhoek heeft gezet en zijn eigen kind erin. Vervolgens heeft klaagster geprobeerd met de betreffende vader te praten, maar die weigerde dit.

De directeur bleek daarna niet bereikbaar, waardoor klaagster hem pas de volgende dag over het gedrag van de betreffende vader kon spreken.

De volgende dag heeft de directeur, die inmiddels door de leerkracht van het gebeurde op de hoogte was gebracht, *** zelf ondervraagd. *** heeft daarbij volgens klaagster het verhaal bevestigd.

Klaagster vindt het kwalijk dat het daarna nog anderhalve maand, te weten tot 14 mei, heeft geduurd voordat de directeur een gesprek voor haar had geregeld met de betreffende ouders in zijn aanwezigheid.

Voorts vindt zij de wijze waarop dat gesprek is verlopen totaal niet aanvaardbaar. De betreffende ouders vonden dat ze klaagster geen excuus waren verschuldigd. Volgens klaagster had de directeur bij voorbaat al zijn conclusies getrokken en heeft hij partij gekozen tegen haar. Uiteindelijk heeft hij haar zelfs de deur gewezen met de mededeling dat ze dan de volgende dag maar een klacht moest indienen.

Naar aanleiding hiervan heeft klaagster *** de volgende dag thuisgehouden.
Sinds 16 mei gaat *** naar een andere basisschool.

III. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht betrekking op het optreden van aangeklaagde inzake een aanvaring van klaagster met de vader van een klasgenootje van ***, het destijds zesjarige zoontje van klaagster.

Aangeklaagde heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat hij aanvankelijk een goede vertrouwensband had met klaagster. Zij stelde zich op school heel actief op, maar kwam door haar impulsieve gedrag soms in conflict met andere ouders.

Met betrekking tot het gebeurde op 4 april heeft aangeklaagde verklaard dat de leerkracht van *** naar eigen zeggen niet duidelijk heeft gezien wat er gebeurde. Zij hoorde opeens *** heel erg huilen en zag dat klaagster erg overstuur was.

Zij heeft klaagster en de betreffende vader daarop naar de gang verwezen om te voorkomen dat de kinderen getuige zouden zijn van hun woordenwisseling. Vervolgens heeft zij meteen aangeklaagde van het voorval op de hoogte gebracht en hem gezegd dat hij klaagster na schooltijd kon verwachten. Aangeklaagde heeft daarna zo snel mogelijk de betreffende vader achterhaald en hem er op gewezen dat zijn optreden niet door de beugel kon.

Hij heeft verder getracht in het conflict slechts een bemiddelende rol te spelen.

Desgevraagd heeft aangeklaagde voorts verklaard dat het gesprek van klaagster met de betreffende ouders pas op 14 mei kon plaatsvinden omdat laatstgenoemden langdurig met buitengewoon verlof naar Suriname waren vertrokken voor familiebezoek.

Met betrekking tot het gesprek op 14 mei heeft aangeklaagde verklaard dat hij de betreffende vader heel duidelijk heeft laten zeggen dat het gebeurde hem speet. Klaagster nam daar echter geen genoegen mee. Ze wilde excuses voor het pijn doen van *** en het beledigen van haarzelf. De betreffende vader werd daar kwaad over en liet zich niet beschuldigen van mishandeling en belediging. Aangeklaagde heeft klaagster gezegd dat hij geen bewijzen had van mishandeling en heeft daarop het gesprek beëindigd. Klaagster wilde echter niet weggaan, waarna hij haar heeft gesommeerd te vertrekken.

Desgevraagd heeft aangeklaagde verder nog verklaard dat hij meteen de volgende dag in zijn brief van 15 mei aan klaagster de naam en het telefoonnummer van de Contactpersoon klachtenregeling heeft doorgegeven. Zij heeft hiervan echter geen gebruik gemaakt en heeft meteen haar klacht bij de Landelijke klachtencommissie neergelegd.

Voorts gaf hij desgevraagd aan dat hij achteraf gezien van mening is dat het beter was geweest als het gesprek van 14 mei op een eerder tijdstip had plaatsgevonden en als de adjunct directeur er ook bij aanwezig was geweest.

Hij heeft echter ten stelligste ontkend dat klaagster met betrekking tot dit incident niet serieus zou zijn genomen.

De Commissie merkt op grond van het voorgaande op dat klaagster kennelijk het gevoel heeft gehad dat de leerkracht van *** haar niet serieus nam. De Commissie deelt deze mening niet, maar vindt wel dat de leerkracht zich met betrekking tot het incident in de klas actiever had mogen opstellen, gelet op het feit dat alles wat in het klaslokaal gebeurt primair onder de verantwoordelijkheid van de leerkracht valt. Dan kan niet worden volstaan met de mededeling dat de leerkracht niets heeft gezien.

De Commissie acht het ongelukkig dat het gesprek van klaagster met de betreffende ouders pas na zes weken kon plaatsvinden, maar twijfelt er niet aan dat aangeklaagde alles in het werk heeft gesteld om het gesprek zo snel mogelijk te organiseren.

Met betrekking tot de hierboven reeds genoemde brief die de directeur op 15 mei aan klaagster heeft gestuurd constateert de Commissie dat deze kennelijk heeft gezorgd voor een verdere escalatie van het conflict. De brief heeft in elk geval niet het deëscalerende effect gehad dat klaagster er nog eens over zou nadenken. Gezien de wat emotionele toonzetting van de brief acht de Commissie dat ook niet verwonderlijk.

Met betrekking tot de Contactpersoon klachtenregeling had naar het oordeel van de Commissie van aangeklaagde een iets actievere houding kunnen worden verwacht. Aangeklaagde had klaagster nadrukkelijker naar hem kunnen verwijzen of hem wellicht zelf kunnen inschakelen.

De Commissie heeft er begrip voor dat klaagster voor haar gevoel haar kind heeft willen beschermen, maar vindt tegelijkertijd dat zij wel erg impulsief heeft gehandeld door aan het conflict zo'n vertrouwensbreuk te verbinden.

Met betrekking tot het verwijt van klaagster dat aangeklaagde partij zou hebben gekozen tegen haar constateert de Commissie dat aangeklaagde heeft getracht in het conflict louter een bemiddelende rol te spelen.

Alles overziende heeft de Commissie nadrukkelijk niet de overtuiging gekregen dat de directeur in het conflict partij heeft gekozen tegen klaagster.

De Commissie is van oordeel dat aangeklaagde steeds heeft getracht het belang van *** voorop te stellen

De Commissie acht de klacht dan ook ongegrond.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie adviseert voorts aan het bevoegd het volgende..

Wellicht verdient het aanbeveling met het personeel te bespreken hoe te handelen bij conflicten van ouders in de klas.

Indien bij een conflict tussen ouders op school een gesprek plaatsvindt op instigatie van de school zouden daarbij vanuit de school bij voorkeur tenminste twee personen bij aanwezig dienen te zijn.

Met betrekking tot het functioneren van de Contactpersoon klachtenregeling zou de directie zich actiever kunnen opstellen.

Klachtennummer: 01036

Klacht inzake falend optreden van schoolleiding en bevoegd gezag

1. Zowel mevrouw *** als de heer *** hebben de school inmiddels verlaten. Klagers dienen voor wat betreft hun klacht jegens mevrouw *** alsmede de heer *** niet te worden ontvangen.
 2. De klacht tegen de heer *** dient ongegrond te worden verklaard, en wel om de volgende reden. De Commissie heeft niet tot het oordeel kunnen komen dat vanaf het moment dat de heer *** op de hoogte was van de situatie in groep 8, hem enig verwijt valt maken in zijn handelwijze de problemen in groep 8 aan te pakken. Een rol heeft gespeeld het feit dat het bevoegd gezag heeft verzuimd de ouders in te lichten over de waarnemingsconstructie.
 3. De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag in belangrijke mate heeft bijgedragen aan het feit dat de ernst van de situatie in groep 8 zodanig laat is onderkend dat escalatie reeds onvermijdelijk was geworden.
- Klacht tegen het bevoegd gezag gegrond

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 20 juni 2001, hebben klagers, ouders van de minderjarige *** , een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen:

- mevrouw M. *** , leerkracht van groep 8 van de *** te ***
(verder te noemen: de school);
- de directie van de school en
- het bevoegd gezag.

Bij brief van 18 juli 2001 heeft het bevoegd gezag, mede namens de aangeklaagden, de Commissie meegedeeld dat zij in deze kwestie wordt vertegenwoordigd door hun juridisch adviseur de heer mr. *** en dat de Commissie op korte termijn een inhoudelijk bericht van hem kan verwachten. Na daartoe door de Commissie uitstel te hebben verkregen, heeft de heer *** , voornoemd, op 16 augustus 2001 namens het bevoegd gezag en de directie inhoudelijk gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 1 oktober 2001 heeft klager vooruitlopend op de zitting gereageerd op het verweer van het bevoegd gezag en de directie.

Op 15 oktober 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Voorts waren aanwezig de heer *** , directeur van de school, de heer mr. drs. *** , voorzitter van het bevoegd gezag, en de heer *** voornoemd. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

Naar aanleiding van voornoemde hoorzitting van 15 oktober 2001 heeft de heer *** , voornoemd, bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2001, namens het bevoegd gezag de betreffende leden van de Commissie gewraakt vanwege het feit dat deze betreffende leden naar het oordeel van het bevoegd gezag zich tijdens de zitting niet onbevangen hebben getoond en de klacht niet op professionele wijze hebben behandeld.

Voormeld wrakingsverzoek is door een drietal andere Commissieleden behandeld op een hoorzitting op 8 januari 2002. De fungerend voorzitter en leden van onderhavige Commissie hebben niet in de wraking berust en hebben voorts van het recht om te worden gehoord afgezien. Bij besluit van 8 januari 2002, aan partijen verzonden op 25 januari 2002, is het wrakingsverzoek afgewezen.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting valt de klacht uiteen in drie onderdelen.

- Ten eerste is de klacht van klagers gericht tegen mevrouw M. *** , leerkracht van groep 8 van de school. Klagers zijn kort samengevat van mening dat zij heeft gefaald voor de klas door geen enkel kind te corrigeren en de kinderen alle vrijheid te geven waardoor zij de ontwikkeling van slechte eigenschappen stimuleerde. De sfeer in de klas werd hierdoor steeds slechter. Voorts is de klacht betreffende mevrouw *** gericht tegen het feit dat zij de dingen die klagers hebben aangevoerd over het veranderde gedrag van hun dochter *** thuis, van tafel veegde.
- De klacht gericht tegen de directie van de school betreft een klacht tegen de directie zoals die tot 7 mei 2001 heeft gefunctioneerd. Deze directie was samengesteld uit de heer *** , waarnemend directeur, en de heer *** , adjunct-directeur. Naar de mening van klagers is deze directie niet in staat gebleken de vanaf het begin van het schooljaar 2000/2001 bij voortduring slechter wordende verhoudingen binnen groep 8 bij te sturen. Voorts is deze directie volgens klagers niet in staat gebleken de leerkracht van groep 8, mevrouw *** , bij te sturen. De directie is naar het oordeel van klagers ernstig tekort geschoten in het bieden en handhaven van een veilig (leer)klimaat aan nog jonge en opgroeiende kinderen op school. Dit heeft erin geresulteerd dat klagers hun dochter *** , die overigens naar hun mening part noch deel heeft gehad aan de narigheid in groep 8, met ingang van 5 april 2001 van school hebben gehaald, welk afscheid overigens naar de mening van klagers bijzonder onplezierig is verlopen en derhalve het predikaat onchristelijk verdient.
- De klacht gericht tegen het bevoegd gezag behelst het feit dat het bevoegd gezag er geen blijk van heeft gegeven na door klagers op de hoogte te zijn gebracht van de situatie in groep 8, enige actie te willen ondernemen. Tevens verwijten klagers het bevoegd gezag dat ook zij geen enkel woord van afscheid tot *** heeft cht gericht.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie.

Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat klagers derhalve voor wat betreft deze termijn ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de verdere ontvankelijkheid van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Zoals reeds in de brieven van de Commissie van 6 juli en 28 september 2001 aan klagers is meegedeeld en ter zitting nog eens nader is toegelicht, kunnen de klachten voor zover gericht tegen mevrouw *** en de heer *** door de Commissie niet in behandeling worden genomen. Ingevolge artikel 1, eerste lid, onder g, van de Klachtenregeling wordt namelijk in de Klachtenregeling onder aangeklaagde verstaan een (ex-)leerling, ouder/voogd/verzorger van een minderjarige (ex-)leerling, (een lid van) het personeel, (een lid van) de directie, (een lid van) het bevoegd gezag of een vrijwilliger die werkzaamheden verricht voor de school, alsmede een persoon die anderszins deel uitmaakt van de schoolgemeenschap, tegen wie een klacht is ingediend. Uit de stukken blijkt, en zulks is door klagers overigens ook niet ontkend, dat zowel mevrouw *** als de heer *** de school inmiddels hebben verlaten. Zij maken derhalve thans geen onderdeel meer uit van het personeel van de school.

Gelet op het vorenstaande dienen klagers voor wat betreft hun klacht jegens mevrouw *** alsmede voor wat betreft de klacht jegens de heer *** niet te worden ontvangen. Het feit dat mevrouw *** op het moment van het aanhangig maken van de klacht bij de Commissie nog een arbeidsovereenkomst had met de school, doet aan het vorenstaande niets af.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De heer *** heeft namens het bevoegd gezag en de directie van de school –kort samengevat– aangevoerd dat het bevoegd gezag niet het standpunt van klagers deelt over de ernst van de problemen in groep 8. Wel is er overeenstemming over de noodzaak dat aan de situatie in groep 8 extra aandacht besteed diende te worden. Dat is evenwel ook gebeurd. De problemen in groep 8 vonden naar de mening van het bevoegd gezag hun oorzaak in het functioneren van een aantal leerkrachten hetgeen er onder meer toe heeft geleid dat de heer *** niet in aanmerking is gekomen voor de vacante functie van directeur en dat de arbeidsovereenkomst met hem vervolgens is beëindigd. Dit laatste geldt ook voor mevrouw ***. Het bevoegd gezag is voorts van oordeel dat uit de door klagers ingebrachte stukken blijkt dat de problemen in groep 8 zich in de loop van het schooljaar hebben voorgedaan, maar in hoofdzaak na het tijdstip waarop de heer *** nog directeur van de school was. Ten tijde van zijn directeurschap heeft de heer *** naar de mening van het bevoegd gezag juist gehandeld. Voor wat betreft de klacht gericht tegen haarzelf is het bevoegd gezag van mening dat zij zich wel degelijk met de klachten van klagers bezig heeft gehouden en heeft geprobeerd om een voor alle partijen

aanvaardbare oplossing te vinden. Dat dit niet is gelukt kan het bevoegd gezag naar haar mening niet worden verweten. Voorts is het naar de mening van het bevoegd gezag volstrekt logisch dat zij in eerste instantie de heer *** met de oplossing van de problemen heeft belast. Het oplossen van onderhavige problemen is namelijk bij uitstek een taak van het management. Pas als blijkt dat het management de problemen niet of niet voldoende adequaat kan oplossen, is daar een taak voor het bevoegd gezag weggelegd, aldus het bevoegd gezag.

De Commissie is van oordeel dat de klacht tegen de heer *** ongegrond dient te worden verklaard. Hiertoe overweegt de Commissie het volgende.

Met het vertrek van de heer *** als directeur van de school en in afwachting van de komst van een nieuwe directeur is de heer *** aangesteld als waarnemend directeur. Hij was op dat moment eindverantwoordelijke. Met de heer *** was afgesproken dat hij in voornoemde periode voor twee dagdelen per week als coach op met name beleidsmatig terrein zou aanblijven. Naar de mening van de Commissie heeft deze constructie onvoldoende gefunctioneerd. Zo is het de Commissie bijvoorbeeld niet gebleken dat er op een vast tijdstip, bijvoorbeeld eens per week, gesprekken zijn geweest over het reilen en zeilen op de school en heeft het kunnen gebeuren dat de heer *** toen de situatie in groep 8 zich reeds in de escalatiefase bevond, eerst eind maart signalen heeft kunnen opvangen over hetgeen zich in die groep 8 afspeelde. Dit kan evenwel niet aan de heer *** worden verweten, maar is hoofdzakelijk het gevolg van het feit dat het bevoegd gezag heeft verzuimd de ouders in te lichten over de hierboven vermelde waarnemingsconstructie. De Commissie heeft niet tot het oordeel kunnen komen dat vanaf het moment dat de heer *** op de hoogte was van de situatie in groep 8 hem in zijn handelwijze de problemen in groep 8 aan te pakken enig verwijt te maken valt.

Met betrekking tot de opstelling van het bevoegd gezag merkt de Commissie het volgende op. Ter zitting is gebleken dat de suggestie die uitgaat van de schriftelijke reactie van het bevoegd gezag als zou door hun toedoen zowel de arbeidsovereenkomst met mevrouw *** als die met de heer *** zijn beëindigd, bezijden de waarheid is. Vastgesteld is dat eerstgenoemde om haar moverende redenen zelf ontslag heeft genomen, terwijl het vertrek van laatstgenoemde verband hield met de eerdere beslissing om hem niet tot directeur te benoemen, doch slechts te laten waarnemen.

De Commissie is voorts van oordeel dat zich door voortgaande verslechtering van de verhoudingen en de daarop volgende escalatie, in groep 8 volstrekt ontoelaatbare toestanden hebben voorgedaan, waardoor er van een veilig schoolklimaat geen sprake meer was.

De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag in belangrijke mate heeft bijgedragen aan het feit dat de ernst van de situatie in groep 8 zodanig laat is onderkend dat escalatie reeds onvermijdelijk was geworden. In de eerste plaats kan het bevoegd gezag verweten worden dat het, terwijl reeds gerede twijfel bestond of de heer *** tegen de taken van schoolleider was opgewassen, onvoldoende duidelijke afspraken heeft gemaakt over de invulling van de rol van de heer *** in de waarnemingsperiode.

In de tweede plaats moet worden vastgesteld dat het bevoegd gezag op dit punt niets aan de ouders heeft meegedeeld, zodat die steeds in de veronderstelling verkeerden dat uitsluitend de heer *** verantwoordelijk was voor de schoolleiding en zij in het geheel niet op de hoogte waren van de mogelijkheid zich terzake tot de heer *** te wenden. Dit heeft tot gevolg gehad dat de ernst van de problematiek in groep 8 hem niet tijdig ter ore is gekomen. Eerst toen laatstgenoemde zich in de escalatiefase met een door hem ondertekende brief tot de ouders richtte is duidelijk geworden dat hij op dit punt nog aanspreekbaar was. Het bevoegd gezag heeft ter zitting nog aangegeven dat zij via mevrouw ***, bestuurslid en tevens moeder van een leerling in groep 8, op de hoogte was van de gebeurtenissen in groep 8. Mevrouw *** kwalificeerde de gebeurtenissen in die groep 8 echter naar de mening van het bevoegd gezag anders dan klagers. Zij zou in ieder geval niet de indruk hebben gehad dat de situatie dusdanig ernstig was dat deze zou escaleren. De Commissie is van oordeel dat de

inzet van mevrouw *** in deze kwestie niet de duidelijkheid heeft opgeleverd, die het bevoegd gezag had beoogd. Mevrouw *** heeft naar het oordeel van de Commissie omdat zij tevens ouder was van een leerling uit groep 8 niet naar de ouders toe de rol van een onafhankelijk en onpartijdig vertegenwoordiger van het bevoegd gezag kunnen vervullen. In ieder geval is vastgesteld dat klagers de bemiddeling van mevrouw *** niet hebben gezien als vertegenwoordiging vanuit het bestuur, temeer nu zij mevrouw *** ook persoonlijk kennen. Gezien het bovenstaande komt de Commissie tot de conclusie dat de klacht tegen het bevoegd gezag gegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht tegen mevrouw *** niet-ontvankelijk;
- Verklaart de klacht tegen de heer *** niet-ontvankelijk;
- Verklaart de klacht tegen de heer *** ongegrond;
- Verklaart de klacht tegen het bevoegd gezag gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op hetgeen onder IV is overwogen ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtennummer 01036 (wrakingsverzoek)

Wrakingsbeslissing t.a.v. de Commissie ter hoorzitting

Aan de orde is het wrakingsverzoek. Zoals de voorzitter van de wrakingskamer reeds op de hoorzitting heeft aangegeven behoeft de redactie van de modelklachtenregeling en het huishoudelijk reglement een nadere beschouwing. Het door het bevoegd gezag aangehaalde aspect dat alle leden van de Klachtencommissie moeten worden betrokken bij de beoordeling van het wrakingsverzoek is in het onderhavige geval - analoog aan de praktijk binnen de rechtspraak - praktisch opgelost, in die zin dat uit de resterende leden van de commissie een wrakingskamer is samengesteld. De wrakingskamer is van oordeel dat in het onderhavige geval onvoldoende is aangetoond dan wel onvoldoende aannemelijk is geworden dat de commissie niet onpartijdig is (geweest) of de schijn van partijdigheid heeft gewekt. Onvoldoende is hiertoe het subjectieve gevoel van het bevoegd gezag dat er sprake is van vooringenomenheid bij de Commissie. Wrakingsverzoek afgewezen

Wrakingsbeslissing

Beoordeling van het wrakingsverzoek ingediend door het bestuur van de Vereniging School met de Bijbel te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag), gericht tegen de fungerend voorzitter en de leden van de Commissie, die op de hoorzitting van 15 oktober 2001 de klacht van de familie *** hebben behandeld.

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij schrijven van 20 juni 2001 hebben de heer en mevrouw *** , ouders van *** , uit Dordrecht een klacht ingediend welke is gericht tegen de directie van de Julianaschool te Dordrecht, tegen mevrouw M. de Kruijf, leerkracht van groep 8 van de school, alsmede tegen het bestuur van de Vereniging "School met de Bijbel"

Op 15 oktober 2001 heeft de Commissie (bestaande uit mr. E. Batelaan-Boomsma, fungerend voorzitter, mr. W. van Blitterwijk-Dansberg en drs. K.B. Visser, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. Salamony, secretaris) een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn in persoon verschenen. Voorts zijn verschenen *** , directeur van de school. Namens het bevoegd gezag zijn verschenen mr. *** , juridisch adviseur en *** , voorzitter van het bevoegd gezag. Klagers en aangeklaagden zijn - op verzoek van klagers - buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

Bij schrijven van 22 oktober 2001 heeft mr. *** , namens het bevoegd gezag, zich tot de voorzitter van de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en Bve gewend en - kort gezegd - een wrakingsverzoek ingediend.

Voormeld wrakingsverzoek is behandeld op de hoorzitting van 8 januari 2002. Namens het bevoegd gezag zijn verschenen mr. *** , juridisch adviseur en *** , voorzitter van het bevoegd gezag. De fungerend voorzitter en leden van de Commissie die de klacht op de hoorzitting van 15 oktober 2001 hebben behandeld, hebben niet in de wraking berust en hebben voorts van het recht om te worden gehoord afgezien.

II. Standpunt verzoekers.

Het bevoegd gezag heeft het wrakingsverzoek ingediend, omdat het - na afloop van de hoorzitting van 15 oktober 2001 - van opvatting was dat in het onderhavige geval de Commissie zich niet onbevangen heeft getoond en de klacht van de familie *** op een niet professionele wijze heeft behandeld. Daartoe is het volgende aangevoerd.

Het zou processueel correcter zijn geweest indien bij de oproep voor de hoorzitting reeds zou zijn gemeld dat het horen buiten elkaars aanwezigheid zou geschieden, op verzoek van klagers en niet op grond van een besluit van de Klachtencommissie. Het klaagschrift van de familie *** bevatte

feitelijke onjuistheden. Bij voorbaat was niet uitgesloten dat het ook tijdens het gescheiden horen onjuistheden zouden worden verteld. Het verzoek om een verslag van het horen te ontvangen werd echter door de voorzitter afgehouden met de mededeling dat het meeste van wat al besproken was in het klaagschrift stond vermeld. Het niet verstrekken van het verslag van het horen is in strijd met de beginselen van een goede procesorde.

Met de mededeling dat de klachtenregeling ook betrekking had op het niet naleven van fatsoensnormen en dat die onderdelen van de klacht dus ook in de beoordeling zouden worden meegenomen, heeft de Commissie er blijk van gegeven zich reeds een definitief oordeel over (de ontvankelijkheid van) van de klacht te hebben gevormd voor de beëindiging van de hoorzitting en zonder de aangeklaagden ter zake van dit onderdeel van de klacht nader te bevragen. Door dit te doen geeft zij aan bevooroordeeld te zijn, althans niet in staat te zijn de klacht op een onbevangen en professionele wijze te kunnen behandelen. Voorts kent voorzitter de strekking van de klachtenregeling niet. Het niet naleven van fatsoensnormen staat niet in de toelichting behorend bij artikel 1d van de (model)klachtenregeling.

Op de hoorzitting van 8 januari 2002 heeft de gemachtigde voorts - kort en zakelijk weergegeven - het navolgende aangevoerd. Blijkens artikel 9, derde lid, van het huishoudelijk reglement wordt over een wrakingsverzoek door de overige leden van de Commissie beslist. Het bevoegd gezag heeft vastgesteld dat met uitzondering van de gewraakte leden, niet alle leden van de Commissie bij de behandeling van het wrakingsverzoek betrokken zijn.

De klacht betrof mede twee ex-medewerkers. De Klachtencommissie dient dat onderdeel van de klacht niet in behandeling te nemen. Door de ex-medewerkster te willen betrekken bij de klacht die tegen haar is ingediend en door bovendien tijdens het horen uitvoerig bij het gedrag van de ex-medewerkers stil te staan, heeft de Commissie er blijk van gegeven niet onbevangen tegenover klagers te staan. Klagers was het vooral te doen het gedrag van de ex-medewerkers aan de kaak te stellen. De Commissie heeft klagers daarbij willen helpen, maar daarmee tevens haar onafhankelijke en professionele opstelling tegenover partijen laten varen. In tegenstelling tot wat de voorzitter op de hoorzitting heeft medegedeeld blijkt uit het verslag van de hoorzitting, dat kennelijk alsnog is opgemaakt, niet dat de voorzitter klagers heeft laten weten dat over de ex-medewerkers niet kan worden geklaagd.

Tot slot is aangevoerd dat het verslag van het horen niet voldoet aan de eisen, zoals neergelegd in artikel 11, vijfde lid, van de modelklachtenregeling. Het verslag geeft namelijk slechts een weergave van wat door partijen is gezegd, maar geeft niet aan of en zo ja wat door de Commissie is gezegd of gevraagd. Het verslag meldt niets over de standpunten die tijdens het horen reeds door leden van de Commissie zijn ingenomen of over de incidenten die zich tijdens het horen hebben voorgedaan en die in het wrakingsverzoek zijn beschreven.

III. Overwegingen van de wrakingskamer.

Thans ligt ter beoordeling voor het ingediende wrakingsverzoek. Aan de orde is de vraag of het wrakingsverzoek voor toewijzing in aanmerking komt. In het kader van de beoordeling van dit verzoek toetst de wrakingskamer of er een grond aanwezig is, waaruit blijkt dat de Commissie in haar samenstelling van 15 oktober 2001 bij de beoordeling van de klacht niet onpartijdig is (geweest) of bij de indieners van het wrakingsverzoek de schijn van partijdigheid heeft gewekt.

Zoals de voorzitter van de wrakingskamer reeds op de hoorzitting heeft aangegeven behoeft de redactie van de modelklachtenregeling en het huishoudelijk reglement een nadere beschouwing. Het door het bevoegd gezag aangehaalde aspect dat alle leden van de Klachtencommissie moeten worden betrokken bij de beoordeling van het wrakingsverzoek is in het onderhavige geval - analoog aan de praktijk binnen de rechtspraak - praktisch opgelost, in die zin dat uit de resterende leden van de commissie een wrakingskamer is samengesteld, welke het onderhavige verzoek heeft beoordeeld. De overige leden van de Klachtencommissie, welke over het gehele land verspreid wonen en de behandeling van de klachten uit de desbetreffende regio voor hun rekening nemen, zullen van deze beslissing op de hoogte worden gesteld.

In het kader van de beoordeling van het verzoek wijst de wrakingskamer er allereerst op dat aspecten, zoals naar voren gebracht in het schrijven van 22 oktober 2001 en op de hoorzitting van 8 januari 2002, betreffende het verslag van de hoorzitting van 15 oktober 2001, het horen van partijen in of buiten elkaars aanwezigheid, geen rol kunnen spelen bij de beoordeling van het onderhavige wrakingsverzoek.

De wrakingskamer stelt vast dat door de bejegening van de fungerend voorzitter en/of leden van de Commissie op de hoorzitting van 15 oktober 2001 kennelijk het gevoel is ontstaan van vooringenomenheid bij de Commissie. De wrakingskamer, die thans het wrakingsverzoek beoordeelt, hecht eraan op te merken dat dit gevoel serieus wordt genomen. Op basis van ervaringsfeiten overweegt de wrakingskamer dat er bij de behandeling van een klacht op een hoorzitting emoties een rol kunnen spelen, die de sfeer op de hoorzitting negatief kunnen beïnvloeden in die zin dat er tussen de Commissie of bepaalde leden van de Commissie en partijen als het ware een spanning kan ontstaan. De wrakingskamer wil zeker niet uitsluiten dat dit op 15 oktober 2001 het geval is geweest. De wrakingskamer is echter van oordeel dat in het onderhavige geval onvoldoende is aangetoond dan wel onvoldoende aannemelijk is geworden dat de commissie niet onpartijdig is (geweest) of de schijn van partijdigheid heeft gewekt. Onvoldoende is hiertoe het subjectieve gevoel van het bevoegd gezag dat er sprake is van vooringenomenheid bij de Commissie.

De omstandigheid dat de fungerend voorzitter heeft gevraagd naar de achtergrond van de klacht en daarbij de rol van ex-medewerkers aan bod is gekomen, maakt niet dat er sprake is van partijdigheid. De omstandigheid dat de voorzitter zou hebben aangegeven dat het door klagers gehanteerde begrip fatsoensnormen ook wordt betrokken bij de beoordeling van de klacht maakt evenmin dat de Commissie partijdig is of de schijn van partijdigheid heeft gewekt. De voorzitter, bij wie overigens de leiding van de hoorzitting berust, heeft hiermede kennelijk beoogd de omvang van de klacht, welke ter toets voor de commissie ligt, kenbaar te willen maken.

Gelet op vorenstaande overwegingen ziet de wrakingskamer aanleiding het onderhavige verzoek af te wijzen.

IV. Oordeel omtrent het wrakingsverzoek.

- wijst het wrakingsverzoek af.

Klachtennummer: 01038

Klacht inzake bejegening van leerling door docent

*Klager heeft aangevoerd dat de benadering van de leerkracht naar zijn zoon toe negatief is geweest en dat aangeklaagde *** systematisch heeft gepest, getreiterd, beledigd en voor de klas in het bijzijn van andere leerlingen heeft vernederd. De Commissie stelt vast dat de mening van klager op dit punt en die van het bevoegd gezag niet wezenlijk van elkaar verschillen. Ook het bevoegd gezag heeft desgevraagd aangegeven dat de benadering door aangeklaagde van leerlingen te kort schiet. Aangeklaagde weigert de problematiek rond zijn persoon onder ogen te zien.*

Klacht gegrond

De Commissie adviseert het bevoegd gezag met aangeklaagde in open gesprek te treden en in onderling overleg deskundige begeleiding in te schakelen.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer ***, vader van ***, (verder te noemen: klager).

VIII. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief van 30 juni 2001 heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) over de wijze waarop zijn zoon wordt bejegend door de heer ***, docent in groep 7 van de Christelijke basisschool *** (verder te noemen: aangeklaagde).

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij schrijven van 13 juli 2001 meegedeeld op welke wijze tot dan toe getracht is de onderhavige klacht op schoolniveau op te lossen.

Voorts heeft de heer ***, directeur, bij apart schrijven van 13 juli 2001 namens de school zijn reactie op het gestelde in de klachtbrief doen toekomen.

Op 18 september 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klager in persoon is verschenen. Voorts is aangeklaagde verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich doen vertegenwoordigen door *** en ***. Verder is verschenen ***, voornoemd. Partijen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

Standpunt van klager.

Klager heeft – zakelijk weergegeven – het volgende aangevoerd.

De klacht houdt verband met klagers zoon ***, gedurende het schooljaar 2000/2001 leerling van de Christelijke basisschool *** te ***. Tijdens dit schooljaar heeft aangeklaagde als docent van groep 7 opgetreden. Klager heeft gesteld dat aangeklaagde in die rol in onvoldoende mate heeft gefunctioneerd. Klager heeft in dit verband aangevoerd dat de benadering van de leerkracht naar zijn zoon toe negatief is geweest en dat aangeklaagde *** systematisch heeft gepest, getreiterd, beledigd en voor de klas in het bijzijn van andere leerlingen heeft vernederd.

IX. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot het functioneren van aangeklaagde overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat de mening van klager op dit punt en die van het bevoegd gezag niet wezenlijk van elkaar verschillen. Ook het bevoegd gezag heeft desgevraagd aangegeven dat, in het algemeen gesproken, de benadering door aangeklaagde van leerlingen te kort schiet. Het bevoegd gezag heeft aangegeven dienaangaande met aangeklaagde gesprekken te hebben gevoerd, maar dat deze gesprekken over het algemeen weinig vruchten hebben afgeworpen. Aangeklaagde weigert de problematiek rond zijn persoon onder ogen te zien, aldus het bevoegd gezag.

De Commissie ziet, gehoord hebbende klager en aangeklaagde, geen aanleiding terzake van de onderhavige klacht tot een ander oordeel te komen.

Hoewel de Commissie niet heeft kunnen vaststellen of alle concrete verwijten jegens aangeklaagde in dit verband terecht zijn geuit, ziet zij, mede gelet op het verslag van 19 juni 2001, voldoende reden om de onderhavige klacht gegrond te verklaren.

X. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht gegrond.

XI. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenoverwogene adviseert de Commissie het bevoegd gezag met aangeklaagde in open gesprek te treden en in onderling overleg deskundige begeleiding in te schakelen, teneinde de pedagogische vaardigheden van aangeklaagde te verbeteren.

De Commissie adviseert voorts het bevoegd gezag het initiatief te nemen tot een afrondend gesprek met klager teneinde meer vertrouwen te creëren voor de toekomst in het belang van *** en klagers andere kind, dat ook op bovengenoemde school zit.

Klachtnummer: 01039

Klacht inzake aanbieden van onjuiste leerstof en niet geven van R.T.

*Een deel van de klacht betreft de communicatie van de school naar klagers toe. De Commissie acht het volstrekt onaannemelijk dat klagers niet dan wel onvoldoende op de hoogte waren van de ernst van het leerprobleem. Gelet op de ernst van de problematiek en op het feit dat klagers hiervan op de hoogte moeten zijn geweest was het naar het oordeel van de Commissie niet nodig dit ook nog eens expliciet via de rapporten naar klagers toe te communiceren. Voor zover de klacht betrekking heeft op het aanbieden van onjuiste leerstof gedurende enkele maanden overweegt de Commissie dat dit door aangeklaagden volmondig is erkend. De Commissie acht het dan ook niet meer nodig over dit onderdeel van de klacht nog een uitspraak te doen. Met betrekking tot de klacht dat *** gedurende enige tijd (van 9 februari tot begin april) geen R.T. heeft gehad, is gebleken dat de reden hiervan gelegen is in het ziekteverzuim alsmede in het feit dat er sprake van was dat *** naar een andere school zou gaan.*

Klacht ongegrond

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 03 mei 2001 is door klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen de leerkrachten van groep 6, *** en ***, en de remedial teacher, *** van de Protestants Christelijke basisschool '****' (verder te noemen: aangeklaagden) over het aanbieden van onjuiste leerstof en de gang van zaken rond de remedial teaching aan hun zoon ***. Verder beschuldigen zij aangeklaagden van leugenachtigheid en valsheid in geschrifte op de rapporten.

Bij brief van 23 juli 2001 hebben klagers hun klacht nog nader toegelicht.

Desgevraagd hebben aangeklaagden bij brieven van 30 augustus, 1 en 3 september 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 15 september 2001 hebben klagers gereageerd op de brief van 30 augustus 2001.

Het bevoegd gezag heeft bij brieven van 31 juli en 21 september 2001 op de klachtbrief gereageerd.

Op 2 oktober 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers zijn verschenen. Voorts zijn aangeklaagden verschenen. Namens het bevoegd gezag zijn verschenen *** en ***.

II. Standpunt van klagers.

De klacht heeft blijkens de klachtbrief betrekking op het aanbieden van onjuiste leerstof en de gang van zaken rond de remedial teaching aan de zoon van klagers, *** , in groep 6 gedurende het schooljaar 2000-2001.

Klagers verwijten de aangeklaagden met name dat *** een aanzienlijke leerachterstand heeft opgelopen doordat hij per vergissing gedurende 4 maanden uit het verkeerde taalboek (voor groep 8) heeft gewerkt, alsmede dat hij enige tijd geen remedial teaching (hierna: R.T) heeft gehad, zonder dat zij daarvan op de hoogte waren gesteld.

Voorts verwijten zij aangeklaagden leugenachtigheid en valsheid in geschrifte op de rapporten.

Klagers hebben daartoe – zakelijk weergegeven - het volgende aangevoerd.

Op 9 februari 2001 kregen zij voor hun zoon *** van de school het Speciaal Onderwijs (S.O.)-advies. Zij zijn daar als ouders zeer serieus mee aan de slag gegaan en hebben verschillende S.O.-scholen bezocht. Het viel hen daarna op dat *** geen R.T. meer kreeg. Toen zij vervolgens tijdens de

rapportenbespreking op 20 maart vroegen waarom *** geen R.T. meer kreeg, bleken niet alle aangeklaagden daarvan op de hoogte, hetgeen hen vreemd voorkwam. Toen klagers vervolgens vroegen om inzage in het behandelingsplan van *** , kregen zij als antwoord dat ze dat schriftelijk moesten aanvragen, hetgeen zij hebben gedaan. Klagers hebben ter zitting desgevraagd aangegeven dat het S.O.-advies voor hen heel onverwacht kwam. Volgens klagers was het tot dan toe steeds heel goed gegaan met *** op school. Zij wezen in dat verband op *** s rapporten. *** is volgens klagers bijvoorbeeld zonder enige achterstand aan groep 5 begonnen. Zij vroegen zich ter zitting af hoe het dan in groep 6 opeens kon gebeuren dat hij een S.O.-advies kreeg. Desgevraagd gaven klagers aan van de school nooit eerder signalen over een eventuele overgang van *** naar het S.O. te hebben ontvangen. Inmiddels zit *** in groep 7 van een andere gewone basisschool.

III. Overwegingen van de Commissie.

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht betrekking op het gedurende enkele maanden aanbieden van onjuiste leerstof en het tijdelijk stopzetten van de R.T., als gevolg waarvan *** volgens klagers een aanzienlijke leerachterstand heeft opgelopen. Voorts heeft de klacht betrekking op gebrek aan openheid c.q. leugenachtigheid van de school naar klagers toe op de rapporten van *** , waardoor zij naar eigen zeggen volkomen verrast werden door het S.O.-advies.

Aangeklaagde *** heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat *** in 1996 op school is gekomen in groep 3. Vanaf het begin heeft hij steeds heel veel zorg en begeleiding nodig gehad en is de Permanente Commissie Leerlingenzorg (hierna: P.C.L.) bij de begeleiding ingeschakeld. Reeds in het voorjaar van 1998, *** zat toen voor de tweede keer in groep 3, heeft de P.C.L. besloten de Onderwijs Begeleidings Dienst (hierna: O.B.D.) bij de begeleiding van *** te betrekken. De O.B.D. heeft *** vervolgens psychologisch en didactisch onderzocht en voor hem M.L.K.-onderwijs (onderwijs voor Moeilijk Lerende Kinderen) geadviseerd. Dit advies is in april 1998 door de O.B.D. met klagers besproken. *** is daarna toch op school gebleven en met veel extra aandacht en begeleiding naar groep 4 en vervolgens naar groep 5 gegaan.

Toen *** naar groep 6 ging waren er vanuit de school grote twijfels of dat wel zou lukken. In groep 6 bleek de aandacht en begeleiding die *** nodig had voor de school niet meer te organiseren. De school heeft daarom in overleg met de P.C.L. besloten dat *** op het S.O. beter op zijn plaats zou zijn.

Op 9 februari 2001 heeft vervolgens over het S.O.-advies een gesprek plaatsgevonden met klagers. Aangeklaagden dachten dat klagers en aangeklaagden het geheel met elkaar eens waren. Echter op 20 maart 2001 tijdens de rapportbespreking bleken klagers opeens heel boos. Aangeklaagden waren hierdoor onaangenaam verrast.

Desgevraagd heeft aangeklaagde *** ter zitting verklaard dat er vanaf het begin van *** op school in groep 3 steeds 3 a 4 keer per jaar gesprekken met de moeder van *** (hierna: klaagster) zijn geweest. Steeds was duidelijk dat er leerproblemen waren. Met klaagster is afgesproken dat elk jaar zou worden bekeken wat voor *** het beste was.

Voorts gaf zij desgevraagd aan dat zij bij alle gesprekken van de P.C.L. met klaagster aanwezig is geweest. Aan het eind van ieder leerjaar werd een prognose gegeven. Zo is aan het eind van groep 5 uitgesproken dat *** het heel moeilijk zou krijgen in groep 6 omdat hij bij alles begeleiding nodig had. Tot 9 februari 2001 waren er geen problemen in de communicatie met klagers. Toen kwam het gesprek met hen over het S.O.-advies voor *** . Richtlijn voor het gesprek voor aangeklaagden was het welbevinden van *** . Aangeklaagden waren opgelucht dat het gesprek goed was verlopen en meenden dat klagers met de overgang van *** naar het S.O. instemden. Klagers moesten vervolgens toelating voor *** voor het S.O. aanvragen. Het aanvraagformulier is echter nooit op school terug ontvangen. Daarmee is de communicatie met klagers gestopt.

Met betrekking tot het stopzetten van de R.T. heeft zij tenslotte verklaard dat *** tot 9 februari R.T. heeft gehad. Daarna is de R.T. even stopgezet omdat er sprake van was dat *** naar een andere school zou gaan. Ook waren er op school op dat moment veel ziektegevallen, waardoor de mogelijkheden voor R.T. tijdelijk beperkt waren. Vanaf begin april 2001 heeft *** weer R.T. gehad.

Aangeklaagde *** heeft ter zitting aangegeven dat zij het heel jammer vindt dat pas zo laat is opgemerkt dat *** uit het verkeerde taalboek werkte.

Desgevraagd heeft ze met betrekking tot de rapportbespreking op 20 maart verklaard dat dat gesprek niet goed verliep. Alles ging volgens haar mis, er waren alleen maar beschuldigingen en verwijten naar haar toe. Zij heeft toen klagers de hand geschud en is weggegaan.

Voorts heeft zij desgevraagd met betrekking tot de rapporten van *** verklaard dat het heel moeilijk was een rapport voor hem te schrijven, omdat de vele hulpvragen van *** daarop niet goed zichtbaar waren te maken. De rapporten werden daarom tijdens de rapportbesprekingen naar de ouders toe verduidelijkt en toegelicht.

De Commissie overweegt allereerst met betrekking tot de communicatie van de school naar klagers toe het volgende.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is genoegzaam naar voren gekomen dat *** problemen heeft met de verwerking van de leerstof.

Reeds in 1998 is *** door de O.B.D. op advies van de P.C.L. psychologisch en didactisch onderzocht.

De Commissie tekent hierbij aan dat hiervoor de toestemming van klagers nodig was.

Voor *** werd toen M.L.K. onderwijs geadviseerd. Dit advies is blijkens door de O.B.D. met klagers besproken. Blijkens het gespreksverslag vond dit gesprek plaats op 21 april 1998.

Voorts is uit het verhandelde ter zitting gebleken dat de leerproblemen van *** van af zijn begin op school 3 à 4 keer per jaar met klaagster zijn besproken, waarbij steeds zijn leerprobleem aan de orde kwam.

Gelet hierop acht de Commissie het volstrekt onaannemelijk dat klagers, zoals zij hebben gesteld, niet dan wel onvoldoende op de hoogte waren van de ernst van het leerprobleem.

Gelet op de ernst van de problematiek en op het feit dat klagers hiervan op de hoogte moeten zijn geweest was het naar het oordeel van de Commissie niet nodig dit ook nog eens expliciet via de rapporten naar klagers toe te communiceren.

Gebrek aan openheid c.q. leugenachtigheid van de school naar klagers toe op de rapporten van *** , waar klagers over spreken, heeft de Commissie niet kunnen constateren.

De commissie acht de klacht op dit punt derhalve ongegrond.

Voor zover de klacht betrekking heeft op het aanbieden van onjuiste leerstof gedurende enkele maanden overweegt de Commissie dat dit door aangeklaagden volmondig is erkend. Aangeklaagden hebben ter zitting aangegeven dit achteraf zeer te betreuen.

Voor de Commissie is voorts niet aannemelijk geworden dat de leerachterstand van *** met name hieraan te wijten zou zijn.

De Commissie acht het dan ook niet meer nodig over dit onderdeel van de klacht nog een uitspraak te doen.

Tot slot overweegt de Commissie met betrekking tot de klacht dat *** gedurende enige tijd (van 9 februari tot begin april) geen R.T. heeft gehad het volgende.

Blijkens de verklaringen ter zitting van aangeklaagden was de reden hiervan gelegen in de omstandigheid dat er op dat moment op schoolveel ziekte gevallen waren alsmede in het feit dat er gelet op het gesprek met klagers d.d. 9 februari over het S.O.-advies sprake van was dat *** naar een andere school zou gaan. Deze verklaringen komen de Commissie alleszins aanvaardbaar voor. Ook op dit punt acht de Commissie de klacht derhalve ongegrond.

Ook overigens zijn de Commissie geen argumenten gebleken op basis waarvan de onderhavige klacht gegrond zou moeten worden verklaard.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtnummers: 01040 en 01045

Klacht inzake bejegening, niet serieus nemen en onvoldoende communicatie

De klacht richt zich onder meer tegen de GGD te Groningen en, meer in het bijzonder, mevrouw K., die aldaar werkzaam is. De Commissie is niet bevoegd om deze klacht in behandeling te nemen. Klagers hebben veel concrete verwijten geuit aan het adres van de heer Z.. De informatie over de verweten gedragingen hebben klagers veelal van horen zeggen. Daar tegenover staat de uitdrukkelijke ontkenning van de heer Z.. Gelet daarop acht de Commissie niet bewezen dat al die gedragingen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

Dit klacht onderdeel ongegrond

De Commissie acht de klachten van klagers gegrond, voor zover deze betrekking hebben op onvoldoende communicatie door de heer Z.. Voor zover de klachten van klagers zich richten tegen de heer H., verklaart de Commissie deze klachten ongegrond.

Overigens is de Commissie wel van oordeel dat het bevoegd gezag niet op zorgvuldige wijze met de ouders heeft gecommuniceerd over de vertrouwenspersoon. Naam en adres van de vertrouwenspersoon waren onjuist vermeld in de schoolgids. De Commissie adviseert het bevoegd gezag om in kwesties als de onderhavige, waarbij de communicatie tussen betrokkenen niet meer vlekkeloos verloopt, in een vroeg stadium de vertrouwenspersoon in te schakelen.

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** en de heer B., ouders van respectievelijk *** en ***.

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 14 juni 2001 hebben de heer en mevrouw *** een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

Bij brief van 16 juli 2001 heeft de heer B. een klacht ingediend bij de Commissie.

De klacht van de heer en mevrouw *** is gericht tegen de heer Z., leraar in de bovenbouw, tevens locatiedirecteur van CBS *** , tegen de heer H., bovenschools directeur en tegen het bevoegd gezag.

De klacht van de heer B. is gericht tegen de heer Z., de heer H., het bevoegd gezag en de GGD Groningen, vertegenwoordigd door mevrouw K..

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 24 augustus 2001 gereageerd op de klachten van klagers.

De heer Z. heeft bij brief van 4 oktober 2001 zijn zienswijze gegeven over de klachten.

Op 5 november 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Leeuwarden. Klagers zijn in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer H. die een daartoe strekkende machtiging heeft overgelegd. Voorts waren de heer en mevrouw Z. aanwezig.

Alle klagers en aangeklaagden zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Alle aanwezigen hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants-Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft overgenomen.

Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998, Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

De klacht van de heer B. richt zich ondermeer tegen de GGD te Groningen en, meer in het bijzonder, mevrouw K., die aldaar werkzaam is. Omdat noch de GGD te Groningen, noch mevrouw K. onder het gezag van het bevoegd gezag staan en voorts niet deel uit maken van de schoolgemeenschap, als bedoeld in artikel 1 lid 1 sub g van de Klachtenregeling, is de Commissie niet bevoegd om de klacht tegen de GGD te Groningen en mevrouw K. in behandeling te nemen. Dit klachtonderdeel laat de Commissie daarom verder buiten beschouwing.

3. De klachten

De klacht van de heer en mevrouw *** kan als volgt worden samengevat:

De heer en mevrouw *** beklagen zich over het functioneren van de heer Z. en de wijze waarop de heer Z. hun dochter *** , en ook andere kinderen, bejegt. De heer Z. zou *** kleineren en treiteren en dreigen met schorsing.

De heer en mevrouw *** stellen voorts dat de heer H. onvoldoende oog en oor heeft gehad voor hun klachten. De heer H. zou hen niet geloven en niet serieus nemen en daardoor onvoldoende adequaat hebben gereageerd op de klachten.

De klacht van de heer B. kan als volgt worden samengevat:

De heer B. stelt dat de heer Z. onvoldoende heeft gedaan aan het pesten van *** door medeleerlingen. Voorts beklagt de heer B. zich over het functioneren van de heer Z.. De heer Z. zou kinderen, met name *** , treiteren, kleineren en dreigen met straf. Voorts zou de heer Z. aan de school voor voortgezet onderwijs, die *** thans bezoekt, een negatieve en ongepaste brief hebben geschreven over haar psychische gesteldheid.

Ten aanzien van de heer H. merkt de heer B. op dat de heer H. niet adequaat heeft gereageerd. De heer B. werd onvoldoende serieus genomen en had de indruk dat de heer H. de heer Z. de hand boven het hoofd hield en in alles steunde.

4. Overwegingen van de Commissie

Omdat de klachten van de heer B. en de heer en mevrouw *** gericht zijn tegen dezelfde personen en voor het overgrote deel betrekking hebben op dezelfde gedragingen, zal de Commissie de klachten gezamenlijk behandelen.

Zowel in de schriftelijke stukken als tijdens de hoorzitting hebben klagers veel concrete verwijten geuit aan het adres van de heer Z., bijvoorbeeld dreigen met straf en/of schorsing, willekeurig handelen, vloeken, met deuren gooien. De heer Z. heeft al deze beschuldigingen met klem ontkend.

De informatie over de verweten gedragingen hebben klagers veelal van horen zeggen. Daar tegenover staat de uitdrukkelijke ontkening van de heer Z.. Gelet daarop acht de Commissie niet bewezen dat al die gedragingen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De Commissie heeft uit de stukken en tijdens de hoorzitting niet de overtuiging gekregen dat de heer Z. zich structureel schuldig zou maken aan wangedrag, zoals door klagers geschetst.

Voor zover de klacht van klagers betrekking heeft op deze gedragingen en het functioneren van de heer Z. in de klas, verklaart de Commissie dit klachtonderdeel ongegrond.

Uit de brieven van klagers, maar met name tijdens de hoorzitting, is de Commissie wel gebleken dat klagers grote moeite hebben met de wijze waarop de heer Z. heeft gereageerd op hun klachten. De Commissie heeft de overtuiging dat er tussen enerzijds klagers en anderzijds de heer Z. onvoldoende is gecommuniceerd en dat partijen onvoldoende écht met elkaar in gesprek zijn geraakt.

De Commissie maakt daarbij overigens onderscheid tussen de heer en mevrouw *** en de heer B.. Laatstgenoemde heeft aangegeven dat hij de heer Z. weliswaar veelvuldig sprak, maar dat het vaak ging over koetjes en kalfjes. Tussen de heer en mevrouw *** en de heer Z. hebben aanmerkelijk minder gesprekken plaatsgevonden. Het resultaat was echter hetzelfde. Alle klagers hadden de indruk dat zij en hun klachten onvoldoende serieus werden genomen en dat de heer Z. onvoldoende open stond voor kritiek. De heer Z. zou de problemen steeds te eenzijdig benaderen, waardoor klagers unaniem het gevoel kregen dat zij geen goed konden doen. De heer Z. gaf klagers steeds de indruk dat hij alles goed deed. Wat de heer Z. bijvoorbeeld “afspraken” noemde, werd door klagers ervaren als eenzijdige instructies.

Gelet op de eenduidigheid van de verklaringen van klagers heeft de Commissie de overtuiging dat de gebrekkige communicatie inderdaad voor een belangrijk deel is veroorzaakt door de opstelling van de heer Z.. De Commissie heeft de indruk dat de supervisie voor de heer Z. niet voor niets is geweest en slaat daarbij acht op de opmerking van de heer H. dat supervisie als steun in de rug voor de heer Z. onder deze omstandigheden goed was. De Commissie merkt daarbij op dat de heer H. desgevraagd heeft verklaard dat het beleid voor supervisie binnen het schoolverband (95 personeelsleden) nog niet op papier staat. De supervisie bij de heer Z. heeft kennelijk ad hoc plaatsgevonden, hetgeen - naar de Commissie voorkomt - niet zou zijn gebeurd als de onderhavige incidenten zich niet hadden voorgedaan.

Tot slot laat de Commissie in haar motivering meewegen dat in de relatie tussen de heer Z. en klagers de heer Z. de professional is. Die professionaliteit brengt met zich dat van een schooldirecteur verwacht mag worden dat hij in staat is om serieus in gesprek te zijn en te blijven met ouders over eventuele problemen die zij ervaren met betrekking tot hun kinderen. De Commissie merkt daarbij direct op dat de communicatie met de één natuurlijk gemakkelijker gaat dan de communicatie met de ander. Feit is echter dat te allen tijde (enige vorm van) een open en serieuze communicatie mogelijk moet zijn. Daarvoor kan nodig zijn dat ook de professional erkent dat hij fouten maakt of dingen achteraf gezien anders had moeten aanpakken. Klagers stellen unaniem dat de heer Z. onvoldoende blijkt heeft gegeven van een dergelijke zelfreflectie. Tijdens de zitting heeft de heer Z. die indruk niet bij de Commissie kunnen wegnemen.

Gelet op al het voorgaande acht de Commissie de klachten van klagers gegrond, voor zover het betreft de klachtonderdelen die betrekking hebben op onvoldoende communicatie door de heer Z..

Omdat de Commissie de brief die de heer Z. beweerdelijk heeft verzonden naar de school voor voortgezet onderwijs van *** niet kent, kan de Commissie over die brief geen oordeel geven.

Voor zover de klachten van klagers zich richten tegen de heer H., verklaart de Commissie deze klachten ongegrond. De Commissie heeft namelijk niet de indruk gekregen dat de heer H. de klachten niet serieus heeft genomen. De heer H. heeft wel degelijk actie ondernomen, door het voeren van gesprekken met de heer Z., klagers, andere ouders en de schoolarts. Voorts heeft de heer H. het gehele schoolteam “de hei opgestuurd” en besloten tot het toepassen van supervisie voor de heer Z.. Alles overziend is de Commissie derhalve van oordeel dat de heer H. voldoende actie heeft ondernomen naar aanleiding van de klachten. Dat die actie niet tot het door klagers gewenste resultaat heeft geleid is op zichzelf betreurenswaardig, maar betekent niet dat de heer H. daardoor klachtwaardig heeft gehandeld.

Overigens is de Commissie wel van oordeel dat het bevoegd gezag niet op zorgvuldige wijze met de ouders heeft gecommuniceerd over de vertrouwenspersoon. Naam en adres van de vertrouwenspersoon waren onjuist vermeld in de schoolgids. Gelet op de belangrijke rol van de vertrouwenspersoon was het juister geweest dit te corrigeren door een brief aan alle ouders, dan om dit te doen via een briefje dat aan de leerlingen werd meegegeven. Daardoor kon het gebeuren dat

klagers aanvankelijk niet wisten wie zij als vertrouwenspersoon moesten benaderen.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klachten ongegrond, voor zover deze betrekking hebben op het wangedrag en niet-functioneren van de heer Z. voor de klas.

De Commissie acht de klachten gegrond voor zover deze betrekking hebben op de wijze van communiceren door de heer Z..

De Commissie verklaart de klachten ongegrond, voor zover deze betrekking hebben op de heer H..

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om in kwesties als de onderhavige, waarbij de communicatie tussen betrokkenen niet meer vlekkeloos verloopt, in een vroeg stadium de vertrouwenspersoon in te schakelen. Onder omstandigheden kan een bemiddelaar, bijvoorbeeld de vertrouwenspersoon, partijen weer bij elkaar brengen, zodat escalatie kan worden voorkomen. Daarbij spreekt het voor zichzelf dat naam en adres van de vertrouwenspersoon op juiste wijze in de schoolgids zijn vermeld.

Klachtennummer 01042

Klacht inzake afhandeling van klacht

Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gezegd dat het bevoegd gezag de onderhavige klacht niet serieus heeft genomen. De klachtbrief is in een bestuursvergadering besproken en er heeft een gesprek tussen de voorzitter van het bestuur en de leerkracht plaatsgevonden. Van de gesprekken is echter niets schriftelijk vastgelegd. Gezien de ernst van het incident had dit wel moeten gebeuren. De Commissie is tevens van oordeel dat het bevoegd gezag onvoldoende duidelijk heeft gereageerd naar klagers.

Klacht gegrond

De Commissie ziet aanleiding om het bevoegd gezag het advies te geven te bezien hoe de postbehandeling in het algemeen en tijdens de vakantieperiode in het bijzonder kan worden verbeterd.

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Basisonderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij schrijven van 20 april 2001 hebben klagers bij het bevoegd gezag een klacht ingediend tegen de leerkracht van hun zoon, ***.

Bij schrijven van 31 mei 2001 hebben klagers het bevoegd gezag gevraagd om een officiële reactie op de brief van 20 april 2001.

Bij brief van 10 juli 2001 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). Klagers zijn van mening dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld door geen officiële reactie te geven naar aanleiding van de op 20 april 2001 ingediende klacht tegen leerkracht ***.

Desgevraagd hebben *** en *** , namens het bevoegd gezag, bij schrijven van 21 september 2001 medegedeeld dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie en dat de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO wordt gehanteerd. Tevens hebben zij aangegeven nog te willen proberen met klagers een gesprek te arrangeren.

Klagers zijn evenwel niet op dit voorstel ingegaan.

Op 15 november 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Het bestuur heeft zich laten vertegenwoordigen door ***, *** en ***, vertegenwoordigers van het bestuur.

II. Standpunt klagers.

Uit hetgeen door klagers schriftelijk en op de hoorzitting naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klacht af.

Klagers hebben zich op het standpunt gesteld dat het bevoegd gezag ten onrechte geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van de op 20 april 2001 ingediende klacht over de leerkracht ***. *** heeft klagers zoon in de nek geknepen, zijn stoel weggetrokken waardoor hij op de grond viel en daarna hard met de vuist tegen zijn schouder geslagen. Het bevoegd gezag heeft, aldus klagers, behoudens een informeel gesprek bij het schoolhek niet van zich laten horen terwijl een officiële reactie wel was toegezegd.

De algemene brief die het bestuur aan de ouders heeft gestuurd op 31 mei 2001 was voor klagers aanleiding nogmaals om een officiële reactie op hun klacht te verzoeken. Dit schrijven is persoonlijk bij de voorzitter van het bestuur bezorgd, doch klagers hebben daarna evenmin iets vernomen.

III. Standpunt bevoegd gezag.

Namens het bevoegd gezag is op de hoorzitting naar voren gebracht dat de klachtbrief van 20 april 2001 besproken is in een bestuursvergadering. Verder heeft de voorzitter van het bestuur omtrent het voorval met klagers zoon een gesprek gevoerd met de leerkracht ***. Desgevraagd is van de zijde van het bevoegd gezag medegedeeld dat van wat over de kwestie op de bestuursvergadering is besproken als van het gesprek met de leerkracht niets schriftelijk is vastgelegd. Op de hoorzitting is van de zijde van het bevoegd gezag benadrukt dat de klacht serieus is genomen. Erkend is voorts dat naar klagers toe te laat is gereageerd. De brief van klagers van 31 mei 2001 is ten huize van de voorzitter in het ongereede geraakt. De brief van de secretaris van de Commissie inzake de ingediende klacht is eerst na de zomervakantie uit de postbus gehaald. Door familie-omstandigheden was de secretaris pas half september in de gelegenheid op de klacht te reageren. De vertegenwoordigers van het bevoegd gezag betreuren deze gang van zaken in hoge mate en bieden hiervoor excuus aan.

IV. Overwegingen van de Commissie.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7 van de Klachtenregeling aangesloten bij de landelijke commissie Primair, Voortgezet Onderwijs en Beroepsonderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist.

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen de hiervoor genoemde termijn is ingediend.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Hoewel naar het oordeel van de Commissie afhandeling van de klacht op school-niveau zeker de voorkeur verdient, kan de Commissie in het onderhavige geval begrip opbrengen voor het standpunt van klagers dat zij eind september niet meer op het voorstel van het bevoegd gezag zijn ingegaan. Weliswaar is er aan de kant van het bevoegd gezag sprake geweest van een opeenstapeling van ongelukkige omstandigheden, doch de ernstige miscommunicatie die daarvan het gevolg is geweest heeft klagers niet anders dan de stellige indruk kunnen geven dat het bevoegd gezag zich niets aan hun klacht gelegen heeft laten liggen.

Naar het oordeel van de Commissie kan evenwel niet worden gezegd dat het bevoegd gezag de onderhavige klacht niet serieus heeft genomen. De Commissie wijst er in dit kader op dat op de hoorzitting door de vertegenwoordigers van het bevoegd gezag is medegedeeld dat de klachtbrief in een bestuursvergadering is besproken en dat er een gesprek tussen de voorzitter van het bestuur en de leerkracht *** heeft plaatsgevonden. Het is de Commissie evenwel gebleken dat er van de gesprekken niets schriftelijk is vastgelegd. De Commissie is van oordeel dat dit gezien de ernst van het incident wel had moeten gebeuren. Indien zich in de toekomst onverhoopt nogmaals een dergelijk voorval zou voordoen, kan het ontbreken van een registratie van de onderhavige gebeurtenis en de reactie daarop van het bevoegd gezag een ernstig probleem vormen. Ook de mogelijkheid van het veelvuldig wisselen van bestuursleden over een langere periode bezien, maakt het vastleggen van de in het kader van het personeelsbeleid gevoerde gesprekken waarbij in het geval van herhaling rechtspositionele maatregelen niet zijn uitgesloten, beslist noodzakelijk.

De Commissie is tevens van oordeel dat het bevoegd gezag - naar ook door het bevoegd gezag in het schrijven van 21 september 2001 is erkend - onvoldoende duidelijk heeft gereageerd naar klagers. Naar het oordeel van de Commissie had het echter op de weg van het bevoegd gezag gelegen om schriftelijk naar klagers toe te communiceren wat het standpunt van het bevoegd gezag in deze was en welke stappen zouden worden ondernomen dan wel zijn ondernomen terzake de afhandeling van hun klacht.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie is gezien het bovenstaande van oordeel dat de klacht gegrond dient te worden verklaard.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie ziet aanleiding om het bevoegd gezag het advies te geven te bezien hoe de postbehandeling in het algemeen en tijdens de vakantieperiode in het bijzonder kan worden verbeterd. Voorts wordt het bevoegd gezag het advies gegeven om de inhoud van vergaderingen en gesprekken waarbij rechtspositionele aspecten ten aanzien van de leerkrachten aan de orde komen schriftelijk vast te leggen.

De Commissie ziet aanleiding om in het onderhavige geval tevens te adviseren dat de voorzitter van het bevoegd gezag alsnog een terugkoppeling naar klagers toe geeft omtrent de afhandeling van de klacht c.q. het gesprek met leerkracht *** .

Klachtennummer: 01051

Klacht inzake cijfermatige beoordeling/ advies VMBO-theoretische leerweg

*De klacht heeft mede betrekking op de becijfering, maar is vooral gericht tegen het door de school aan *** gegeven advies vmbo-theoretische leerweg. Alles overziende is de Commissie er van overtuigd geraakt dat de cijfers van *** , voor zover ze niet bleken te kloppen, steeds zijn herzien en uiteindelijk op de juiste wijze zijn vastgelegd. De commissie kan niet vinden dat aangeklaagden daarin zijn tekort geschoten. Voorts is naar het oordeel van de Commissie het aan *** gegeven advies vmbo-theoretische leerweg op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Van een apert onredelijk advies is derhalve geen sprake.*

Klacht ongegrond

Advies aan:

het bestuur van de Christelijk Voortgezet Onderwijs Groep *** te *** (hierna: het bevoegd gezag), inzake de klacht van drs. *** te *** (hierna: klager).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 03 september 2001, is door klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) over mw. drs. *** en de heer *** , respectievelijk rector en directeur onderbouw van het Christelijk College *** (hierna: aangeklaagden) betreffende de cijfermatige beoordeling van zijn dochter *** gedurende het schooljaar 2000-2001, die er uiteindelijk toe heeft geleid dat zij niet is bevorderd naar klas 3 havo.

Desgevraagd heeft eerstgenoemde aangeklaagde bij brief van 09 oktober 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 16 oktober 2001 op de klachtbrief gereageerd.

Op 21 november 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klager en aangeklaagden zijn verschenen.

II. Feiten en omstandigheden

Uit de stukken is de Commissie het volgende gebleken.

*** was gedurende de cursusjaren 1999-2000 en 2000-2001 leerling van het Christelijk College *** .

Deze school kent een tweejarig periode aan het eind waarvan wordt bepaald welke vervolgopleiding voor de leerling de beste is.

*** was gedurende deze periode op verzoek van haar ouders geplaatst in de dakpanklas mavo/havo.

In maart 2001 zijn de voorlopige adviezen voor de vervolgopleiding bekend geworden.

Het advies aan *** luidde: vmbo-theoretische leerweg.

Voor klager was dit advies onacceptabel. Hij heeft hierover geklaagd bij het bevoegd gezag,

Op 5 juli 2001 heeft de beslissende docentenvergadering plaatsgevonden. Aangeklaagde mw. *** heeft deze vergadering bijgewoond. Zij heeft voorgesteld *** , alhoewel zij destijds volgens de beoordelingsnormen geen bespreekgeval was, toch wel als zodanig te bespreken.

Dit is gebeurd, waarna unaniem is besloten haar te bevorderen naar 3-vmbo.

Klager heeft daarop schriftelijk een klacht ingediend bij *** , algemeen directeur van het bevoegd gezag.

Bij brief van 19 juli 2001 heeft laatstgenoemde namens het bevoegd gezag de klacht met betrekking tot het cijfer voor het vak techniek gegrond en de overige klachten ongegrond verklaard. Hij heeft daaraan toegevoegd dat hij zich ervan vergewist heeft dat de docentenvergadering de geldende bevorderingsregels op een juiste manier heeft toegepast en met grote zorgvuldigheid tot het besluit is gekomen dat *** bevorderd wordt naar klas 3-mavo (vmbo-theoretische leerweg). Tot slot heeft hij klager in de gelegenheid gesteld zich tegen deze beslissing schriftelijk of mondeling te verweren.

Bij schrijven van 6 september 2001 is vervolgens aan klager een nieuwe uitdraai van het rapport van *** toegezonden, waarop het cijfer voor techniek was gewijzigd van een 6 in een 7.

Daarbij is aan klager meegedeeld dat *** daardoor officieel in bespreking was gekomen en dat deze bespreking ook reeds (lees: op 5 juli 2001) had plaatsgevonden en was vastgelegd. Op één docent na hadden alle docenten aangegeven dat havo op dit moment geen goede vervolgopleiding voor *** was. Unaniem was toen besloten *** te bevorderen naar de derde klas theoretische leerweg.

III. Standpunt van klager.

Klager is van mening dat zijn klacht door het bevoegd gezag niet naar behoren is behandeld.

Hij wijst erop dat de cijfers van *** nooit klopten. Altijd ontving zij daardoor pas in tweede instantie haar juiste rapport.

In sommige vakken werd bijvoorbeeld op mavo-niveau les gegeven terwijl andere vakken op havo-niveau werden becijferd. Op een bepaald moment bleken cijfers op havo-niveau meegeteld te worden als mavo-cijfers, waardoor de cijfers te laag waren.

Bovendien was het rapportcijfer soms gebaseerd op maar één proefwerk.

Volgens klager zijn er gedurende het hele schooljaar fouten gemaakt door aangeklaagden.

Als de cijfers vanaf het begin hadden geklopt, was *** volgens klager een echt bespreekgeval geweest, terwijl zij nu in de lerarenvergadering is besproken alsof zij een bespreekgeval was terwijl daar bovendien, anders dan gewoonlijk, de rector bij aanwezig was.

Hij is van mening dat zijn dochter daar niet de dupe van mag worden en beoogt met zijn klacht te bereiken dat *** alsnog wordt bevorderd naar klas 3 havo.

IV. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting leidt de Commissie af dat de klacht mede betrekking heeft op de becijfering, maar vooral is gericht tegen het door de school aan *** gegeven advies vmbo-theoretische leerweg, hetgeen tot gevolg had dat zij niet naar klas 3-havo kon worden bevorderd van het Christelijk College ***.

De Commissie stelt in dit verband voorop dat de becijfering en het geven van schooladviezen een eigen bevoegdheid is van scholen, die dient te worden uitgeoefend met inachtneming van bepaalde grenzen van redelijkheid.

De Commissie neemt derhalve bij de toetsing van deze adviezen de nodige terughoudendheid in acht. Dit betekent dat de Commissie uitsluitend negatief zal oordelen over een concreet advies, indien dit naar haar oordeel apert onredelijk is.

Aangeklaagden hebben ter zitting desgevraagd verklaard dat de leerling na elke 6 a 7 weken een rapport ontvangt waarop voor elk vak het voortschrijdend gemiddelde cijfer is weergegeven. Het kan gebeuren dat er voor een vak maar één cijfer of helemaal geen cijfer is bijgekomen. Aan het eind van het schooljaar wordt het cijfer bepaald aan de hand van het gemiddelde van alle cijfers over het hele jaar, afgerond op een heel cijfer. Dit systeem werd op het Christelijk College *** vorig jaar pas voor het tweede jaar gehanteerd, waardoor het nog niet altijd goed ging. Werd dit door een leerling gemeld dan werd een eventuele fout altijd hersteld.

Voorts werd volgens aangeklaagden in de dakpanklas mavo/havo, waarin *** zat, in principe op mavo/havo-niveau lesgegeven en getoetst.

Met een aantal leerlingen was echter afgesproken dat ze op mavo-niveau zouden worden getoetst, maar deze leerlingen maakten dan geen aanspraak meer op een havo-advies.

Met *** was zo'n afspraak niet gemaakt om voor haar de mogelijkheid van een havo-advies open te houden.

Het is volgens aangeklaagden beslist niet zo dat *** anders was behandeld als ze destijds al een regulier bespreekgeval was geweest. Ze is in de beslissende lerarenvergadering als een bespreekgeval behandeld. Bespreekgeval zijn houdt echter, anders dan klager kennelijk denkt, niet in dat je automatisch naar de havo gaat. Het betekent volgens aangeklaagden dat gekeken wordt naar

de redenen waarom de betreffende leerling niet geheel aan de normen voldoet en naar het perspectief van de leerling. Bij *** was de verwachting van de leraren dat ze op de havo onder de maat zou blijven, terwijl ze op vmbo-niveau wel goed zou kunnen presteren. Daarom is uiteindelijk unaniem besloten voor het advies vmbo-theoretische leerweg

Alles overziende is de Commissie er van overtuigd geraakt dat de cijfers van *** , voor zover ze niet bleken te kloppen, steeds zijn herzien en uiteindelijk op de juiste wijze zijn vastgelegd. De commissie kan niet vinden dat aangeklaagden daarin zijn tekort geschoten.

De Commissie ziet verder geen enkele aanleiding voor de veronderstelling van klager dat het oordeel met betrekking tot *** anders zou zijn uitgevallen indien zij een regulier bespreekgeval zou zijn geweest.

Voorts is naar het oordeel van de Commissie het aan *** gegeven advies vmbo-theoretische leerweg op zorgvuldige wijze tot stand gekomen.

Van een apert onredelijk advies is derhalve geen sprake

De Commissie acht de klacht dan ook ongegrond.

V. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtennummer: 01054

Klacht over pesten en schorsing van leerling alsmede over opmerkingen

1. *Pesten van leerling. het ontbreken van structureel anti-pestbeleid heeft bevorderd dat kinderen die moeilijk of anders liggen in de groep, zoals *** , jarenlang gepest konden worden.*

Dit klachtonderdeel gegrond

2. *Schorsing van leerling. Schorsing van een leerling is in beginsel een ordemaatregel en geen bestraffing. Feit is echter dat een schorsing door zowel het kind, de ouders als anderen als zeer stigmatiserend wordt ervaren. Een schorsing kan daarom slechts worden gerechtvaardigd door zeer zwaarwegende belangen. Voorts dient de procedure, die uiteindelijk leidt tot de schorsing, uitermate zorgvuldig te worden gevoerd. De Commissie is van oordeel dat de heer *** en de heer *** in beide opzichten (materieel en formeel) ernstig te kort zijn geschoten. Het had voor de hand gelegen om eerst minder vergaande middelen te beproeven. Daarnaast acht de Commissie de schorsing van één leerling een uitermate ongewenste maatregel in een situatie waarin vast staat dat andere kinderen medeverantwoordelijk zijn. Het is duidelijk dat schorsing een taak van het bestuur is. Vast staat echter dat aan de schorsing van *** geen bestuursbesluit ten grondslag ligt. Enkel de heer *** (voorzitter van het bestuur) heeft daartoe besloten. Tot slot acht de Commissie het merkwaardig en onzorgvuldig dat de heer *** de schorsing heeft gemotiveerd onder verwijzing naar een incident tijdens de gymles van juf *** , terwijl de heer *** niet de moeite heeft genomen vooraf bij juf *** te informeren.*

Dit klachtonderdeel gegrond

3. *Opmerking van de heer ***. Er staat niet vast wat de heer *** nu wel en niet heeft gezegd. De Commissie kan dan ook niet komen tot een oordeel over deze klacht.*

*De Commissie adviseert het bevoegd gezag om op alle scholen, maar zeker op CBS *** , structureel aandacht te besteden aan pestgedrag. De Commissie adviseert het bevoegd gezag voorts om een regeling te maken voor het schorsen van leerlingen. De communicatie tussen enerzijds de familie *** en anderzijds de heren *** en *** is ernstig verstoord. De Commissie adviseert het bevoegd gezag - en klagers - om onder begeleiding van een deskundig en onafhankelijk bemiddelaar weer met elkaar in gesprek te raken.*

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs te *** , gevestigd te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw *** , wonende te *** , ouders van *** .

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij van brief 13 september 2001 hebben de heer en mevrouw *** bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder tenoemen: de Commissie) een klacht ingediend.

Bij brief van 30 september 2001 hebben klagers hun klacht nader toegelicht en nadere stukken toegezonden aan de Commissie.

De heer *** (voorzitter van het bestuur) en de heer *** (locatieleider van CBS ***) hebben in een gezamenlijke brief van 9 oktober 2001 op de klacht gereageerd.

Op 15 november 2001 heeft de heer *** aan de Commissie een verslag toegezonden over de periode 7 september 2001 tot en met 17 september 2001. Op 19 november 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Haren. Klagers zijn in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *** . Daarnaast waren de heer *** en mevrouw *** (secretaris van het bestuur) aanwezig.

Klagers en aangeklaagden zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Alle aanwezigen hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants-Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft overgenomen. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb. 1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

3. De klacht

De klacht van de heer en mevrouw *** kan als volgt worden samengevat.

In de eerste plaats stellen klagers dat de school in de loop der jaren te weinig heeft gedaan aan het pesten van *** door medeleerlingen.

Voorts maken klagers bezwaar tegen de schorsing van *** op 12 september 2001. Meer in het bijzonder stellen klagers dat de schorsing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Bovendien achten klagers het onredelijk dat andere kinderen, die medeverantwoordelijk waren voor de gebeurtenissen van begin september 2001 niet zijn geschorst en *** – als enige – wel.

Tot slot achten klagers het niet correct dat de heer *** , in het gesprek dat hij op 7 september 2001 voerde met mevrouw *** , een negatieve opmerking maakte over het gezin van de familie *** .

4. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie zal de klachtonderdelen achtereenvolgens behandelen.

Pesten

Tijdens de hoorzitting is de Commissie duidelijk gebleken dat de laatste jaren op *** onvoldoende structureel is gewerkt aan het voorkomen en beperken van pestgedrag. Vier jaren geleden heeft op *** het anti-pestproject “****” plaatsgevonden. Daarna – niet duidelijk is exact wanneer – heeft nog een ander project plaatsgevonden om kinderen te stimuleren elkaar positief te benaderen. Met name uit de verklaringen van de heer *** is wel gebleken dat de (stilzwijgende) regels uit het verleden waren weggezaakt en/of verwaterd. Op zichzelf is het positief dat de heer *** in een aantal vergaderingen met het team bezig is om de regels weer op de rails te krijgen, maar daaruit blijkt dat dat kennelijk ook nodig was.

Dat de vorige directeur een jaar met ziekteverlof is geweest wegens burn-out, is vanzelfsprekend geen excuus voor de onvoldoende aandacht die op CBS *** werd besteed aan pestgedrag. Gelet op de ernstige gevolgen van pesten, dient het tegengaan van pestgedrag te allen tijde en onder alle omstandigheden de volle aandacht van een school(team) te hebben.

De Commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het ontbreken van structureel anti-pestbeleid heeft bevorderd dat kinderen die moeilijk of anders liggen in de groep, zoals *** , jarenlang gepest konden worden. Bij gebreke van structurele aandacht voor pesten, worden “buitenbeentjes” extra kwetsbaar.

Wellicht heeft *** door haar soms explosieve gedrag bijgedragen aan pestincidenten. Dat neemt echter niet weg dat de school (juist daarom) aan pesten in het algemeen en de situatie van *** in het bijzonder blijvend en structureel aandacht had moeten besteden. Het is de Commissie niet gebleken dat dat in voldoende mate is gebeurd.

Gelet op het voorgaande verklaart de Commissie dit klachtonderdeel gegrond.

De schorsing

De Commissie stelt het volgende voorop. Schorsing van een leerling is in beginsel een ordemaatregel en geen bestraffing. Feit is echter dat een schorsing door zowel het kind, de ouders als anderen als zeer stigmatiserend wordt ervaren. Dat geldt temeer indien naar aanleiding van incidenten, waarvoor diverse kinderen verantwoordelijk zijn, slechts één van hen wordt geschorst. Die situatie deed zich bij *** voor. Zeker in zo'n geval is schorsing een uitermate zware maatregel, die wellicht niet als straf is bedoeld, maar door alle betrokkenen wel als zodanig wordt gevoeld.

De Commissie is dan ook van oordeel dat een schorsing slechts kan worden gerechtvaardigd door zeer zwaarwegende belangen. Voorts dient de procedure, die uiteindelijk leidt tot de schorsing, uitermate zorgvuldig te worden gevoerd.

De Commissie is van oordeel dat de heer *** en de heer *** in beide opzichten (materieel en formeel) ernstig te kort zijn geschoten.

Het is de Commissie namelijk niet gebleken dat de schorsing van *** door zeer zwaarwegende belangen werd gerechtvaardigd. De Commissie acht daarbij van belang dat *** in de groepen 6 en 7 – bij meester *** – wellicht niet geheel probleemloos, maar wel naar behoren functioneerde. De Commissie acht het onwaarschijnlijk dat de situatie rond *** in de eerste drie weken van het nieuwe schooljaar zodanig escaleerde dat moest worden gegrepen naar de allerswaarste ordemaatregel, namelijk een schorsing. Het had voor de hand gelegen om eerst minder vergaande middelen te beproeven, zoals bijvoorbeeld een gesprek tussen de (nieuwe) directeur en de (nieuwe) juf enerzijds en de ouders van *** (en eventueel *** zelf) anderzijds.

Daarnaast acht de Commissie de schorsing van één leerling een uitermate ongewenste maatregel in een situatie waarin vast staat dat andere kinderen medeverantwoordelijk zijn. Tijdens de hoorzitting hebben de heren *** en *** immers bij herhaling gesteld dat diverse kinderen bij de incidenten betrokken waren en dat *** niet de enige “boosdoener” was. Dat is ook op die wijze bij de andere kinderen onder de aandacht gebracht. Onder die omstandigheden gaat het naar het oordeel van de Commissie niet aan om één kind, namelijk ***, te belasten met een zware maatregel als schorsing. Zowel *** als de andere kinderen krijgen daardoor een verkeerd signaal.

Ook in procedureel opzicht is er rond de schorsing van *** veel misgegaan.

Het is duidelijk dat schorsing een taak van het bestuur is. Dat staat in de schoolgids en is bevestigd door de heer ***. Vast staat echter dat aan de schorsing van *** geen bestuursbesluit ten grondslag ligt. Enkel de heer *** heeft daartoe besloten, op verzoek c.q. aandringen van de heer ***. Pas ná het schorsingsbesluit heeft de heer *** zijn medebestuurleden ingelicht, alsmede de leden van de medezeggenschapsraad. Saillant detail daarbij is dat nota bene de dag vóór de schorsing een bestuursvergadering plaatsvond, waarbij de situatie van *** is besproken. Tijdens die vergadering is, aldus de heren *** en ***, de mogelijkheid van een schorsing niet eens besproken, laat staan dat daartoe besloten zou zijn. Desalniettemin heeft de heer *** de dag daarna, zonder overleg met het bestuur, besloten *** te schorsen. De Commissie acht dit zeer onzorgvuldig.

Tot slot acht de Commissie het merkwaardig en onzorgvuldig dat de heer *** de schorsing heeft gemotiveerd onder verwijzing naar een incident in de gymzaal tijdens de gymles van juf ***, terwijl de heer *** niet de moeite heeft genomen om bij juf vooraf bij juf *** na te vragen wat er nu precies was gebeurd. Daardoor kon het gebeuren dat de heer *** aan klagers vertelde dat *** twee kinderen een bloedneus had geslagen, hetgeen achteraf onjuist bleek. Voorts verklaarde de heer *** tegenover klagers dat juf *** in de gymzaal in huilen was uitgebarsten. Ook dit bleek niet juist.

Gelet op het voorgaande verklaart de Commissie dit klachtonderdeel gegrond.

Opmerking van de heer ***

Mevrouw *** stelt dat de heer *** op 7 september 2001 tegen haar zou hebben gezegd dat het er bij de familie *** thuis niet normaal aan toe ging, althans woorden van gelijke strekking. De heer *** betwist dit.

Hierdoor staat niet vast wat de heer *** nu wel en niet heeft gezegd. De Commissie kan dan ook niet komen tot een oordeel over deze klacht.

4. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klacht gegrond, voor zover deze betrekking heeft op het onvoldoende en structureel aandacht besteden aan pestgedrag, en op de schorsing van ***.

De Commissie kan niet oordelen over uitlatingen van de heer *** , omdat deze uitlatingen niet vast staan.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om op alle scholen, maar zeker op CBS ***, structureel aandacht te besteden aan pestgedrag, bijvoorbeeld door regelmatig anti-pestprojecten te organiseren op de school.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag voorts om een regeling te maken voor het schorsen van leerlingen. In zo'n regeling moet in ieder geval aan de orde komen wie bevoegd is om te schorsen, welke procedure daaraan voorafgaand moet worden gevolgd (in ieder geval een gesprek vooraf met de ouders), alsmede onder welke omstandigheden tot schorsing kan worden overgegaan. Die regeling, althans de belangrijkste bestanddelen daarvan, zou(den) moeten worden gepubliceerd in de schoolgids, zodat ouders en kinderen het bestaan daarvan kennen en weten waar zij aan toe zijn.

Los van het bestaan van zo'n regeling adviseert de Commissie het bevoegd gezag om uitermate terughoudend om te gaan met het schorsen van leerlingen. Schorsing is een zeer zware maatregel en dient pas in beeld te komen, indien alle andere inspanningen zonder resultaat zijn gebleven.

Tijdens de zitting is de Commissie gebleken dat de communicatie tussen enerzijds de familie *** en anderzijds de heren *** en *** ernstig is verstoord. In het belang van *** en haar broer, die ook als leerling de school bezoekt, adviseert de Commissie het bevoegd gezag - en klagers - om onder begeleiding van een deskundig en onafhankelijk bemiddelaar weer met elkaar in gesprek te raken. Het spreekt voor zich dat zo'n bemiddelaar het vertrouwen moet hebben van beide partijen en daarom in overleg tussen partijen gekozen zou moeten worden.. Indien aan zo'n bemiddelingspoging kosten zijn verbonden, dan komt het de Commissie, gelet op de gegrondverklaring van de eerste twee klachtonderdelen, redelijk voor dat het bevoegd gezag die kosten voor haar rekening neemt.

Klachtennummer: 01055

Klachten inzake geestelijke en lichamelijke mishandeling, communicatie, schorsing en schooladvies

- De Commissie acht de door klaagster gestelde geestelijke en lichamelijke mishandeling van *** niet althans onvoldoende aangetoond of aannemelijk gemaakt. Dit deel van de klacht ongegrond

- De communicatie tussen klaagster en de groepsleerkracht van ***, de heer ***, verliep dermate moeilijk dat op advies van de door de school ingeschakelde psycholoog en in overleg met klaagster is besloten dat de contacten tussen klaagster en school uitsluitend nog via de directeur zouden lopen.

Op 29 november 2000 vond het eerste gesprek met klaagster plaats en toen is afgesproken dat er elke twee weken contact tussen hen zou zijn. Sinds een telefoongesprek van de directeur met klaagster begin februari zijn er weinig contacten geweest vanuit de school naar klaagster toe. Hierop gelet kan de Commissie zich voorstellen dat de aankondiging van een voornemen tot schorsing in mei voor klaagster nogal onverwacht kwam. De klacht op dit onderdeel gegrond

- De Commissie stelt vast dat de directeur in het gesprek op 22 mei 2001 *** slechts gedreigd heeft met de mogelijkheid van schorsing. Van het mondeling meedelen van een schorsing aan een leerling is naar het oordeel van de Commissie geen sprake geweest. Dit deel van de klacht ongegrond

- Klaagster was het niet eens met het advies van de school vmbo-theoretische leerweg. Het geven van schooladviezen is een eigen bevoegdheid van scholen, die dient te worden uitgeoefend met inachtneming van bepaalde grenzen van redelijkheid. De Commissie zal uitsluitend negatief oordelen over een concreet advies, indien dit naar haar oordeel apert onredelijk is. Dit laatste is echter niet gebleken. Dit onderdeel van de klacht ongegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om het beleid met betrekking tot schorsing op papier te zetten

Advies aan:

het bestuur van de V.C.N.S. *** (hierna: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mw.*** (hierna: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 18 september 2001, heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) een klacht ontvangen van klaagster over geestelijke en lichamelijke mishandeling van haar zoon *** door diverse leerkrachten/de directeur van de dependance aan de *** te *** (hierna: aangeklaagden).

Desgevraagd is van de zijde van aangeklaagden bij brief van 19 oktober 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 5 november 2001 op de klachtbrief gereageerd.

Op 11 december 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klaagster en aangeklaagden zijn verschenen.

II Standpunt van klaagster.

Gelet op de klachtbrief, de stukken en het verhandelde ter zitting zijn uit de klacht de volgende deelklachten af te leiden:

- A. Lichamelijke en geestelijke kindermishandeling door leerkrachten;
- B. Het niet doorgeven van klachten die telefonisch zijn gemeld bij het aanspreekpunt en het pas contact opnemen met de ouder als de situatie vanuit het oogpunt van de leerkracht escaleert;
- C. Het doen van uitspraken tegen kinderen, onder andere het meedelen van een schorsing, zonder de ouders daarvan eerst in kennis te stellen;
- D. Het op voorhand aannemen dat leerkrachten in alles gelijk en kinderen in alles ongelijk hebben;
- E. Het niet goed omgaan met het in opdracht en met medewerking van ouders en school opgestelde advies van de schoolbegeleidingsdienst.

De klacht is in de klachtbrief niet nader toegelicht.

III. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot onderdeel A van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Klaagster heeft ter zitting in dit verband toegelicht dat zij met lichamelijke mishandeling bedoelt dat *** is geslagen door zijn groepsleerkracht, de heer ***.

Volgens klaagster kan laatst genoemde zijn handen niet thuishouden.

Klaagster heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat *** eens met blauwe plekken is thuisgekomen omdat hij volgens andere kinderen door de meester was geslagen.

*** zelf ontkende dat aanvankelijk, maar gaf later volgens klaagster toe dat de meester dat (lees: de blauwe plekken) gedaan had.

Klaagster heeft voorts desgevraagd toegelicht dat zij met geestelijke mishandeling bedoelt dat *** getreiterd en gepest werd door de leerkrachten *** en *** , die hem bij zijn oude naam *** noemden, wat hij heel erg vindt. De naam is zeven jaar geleden immers, aldus klaagster, niet voor niets gewijzigd van *** in ***.

Verder heeft klaagster nog verklaard dat de communicatie tussen haar en de heer *** , niet goed verliep omdat een ouder kind van haar in het verleden door deze leerkracht was mishandeld. Daarom verliep haar communicatie met de school via de directeur.

De directeur, sinds 4 september 2000 als zodanig aan de school verbonden, heeft in dit verband toegelicht dat het hem tijdens de leerling-bespreking met het team in oktober 2000 duidelijk werd dat het werken met *** in groep 8 door de leerkrachten als steeds moeilijker werd ervaren. Hij gedroeg zich soms, met name als er iets niet goed ging in de klas, heel explosief en was dan niet meer tot rede te brengen. Bovendien verliep de communicatie tussen klaagster en aangeklaagde *** dermate moeizaam dat een gewoon gesprek niet meer mogelijk was. Naar aanleiding van deze leerling-bespreking heeft de school advies ingewonnen van een psycholoog om te voorkomen dat de situatie uit de hand zou gaan lopen.

Aangeklaagde *** heeft ter zitting met klem ontkend dat hij of andere leerkrachten *** met zijn oude naam zouden hebben aangesproken/getreiterd.

Volgens *** hebben de leerkrachten juist geprobeerd het voor *** op te nemen als andere kinderen hem op het schoolplein met zijn naam pestten.

De Commissie acht de door klaagster gestelde geestelijke en lichamelijke mishandeling van *** gelet op het gestelde in de stukken en het verhandelde ter zitting niet althans onvoldoende aangetoond of aannemelijk gemaakt.

Hieruit volgt dat onderdeel A van de klacht ongegrond moet worden verklaard.

Met betrekking tot onderdeel B van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Blijkens de stukken is klaagster van mening dat er nooit iets met haar telefonische klachten werd gedaan. Als zij telefonisch ergens over klaagde bij bepaalde personen op school, werd dit nooit doorgegeven en bleek de directeur later van niets van te weten. Er kwam volgens haar alleen een gesprek als daar vanuit de school behoefte aan bestond.

Met name sinds januari 2001 waren er zo weinig contacten dat de aankondiging van de schorsing zeer onverwacht kwam.

Desgevraagd heeft de directeur in dit verband ter zitting verklaard dat de communicatie tussen klaagster en de groepsleerkracht van *** , de heer *** , dermate moeilijk verliep dat op advies van de door de school ingeschakelde psycholoog en in overleg met klaagster is besloten dat de contacten tussen klaagster en school uitsluitend nog via de directeur zouden lopen.

Op 29 november 2000 vond het eerste gesprek met klaagster plaats en toen is afgesproken dat er elke twee weken contact tussen hen zou zijn.

Vanwege een tragisch ongeluk, waarbij een leerling van de school omkwam, vond pas op 31 januari 2001 het volgende gesprek plaats. In februari was er telefonisch contact, maar klaagster gaf toen aan, aldus de directeur, dat zij contact niet nodig vond als er niets aan de hand was.

Volgens de directeur heeft de intern begeleider in ieder geval tot februari regelmatig gesprekken gehad met *** . Daarna gebeurde dat wat onregelmatiger.

Uit het verhandelde ter zitting heeft de Commissie afgeleid dat er sinds een telefoongesprek van de directeur met klaagster begin februari weinig contacten zijn geweest vanuit de school naar klaagster toe. Hierop gelet kan de Commissie zich voorstellen dat de aankondiging van een voornemen tot

schorsing in mei voor klaagster gezien de spaarzame contacten van de directeur met klaagster in de daaraan voorafgaande maanden, nogal onverwacht kwam.
De Commissie acht de klacht op dit onderdeel dan ook gegrond.

Met betrekking tot onderdeel C van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De directeur heeft in dit verband ter zitting het volgende verklaard.

Op vrijdagmiddag 18 mei 2001 liep de situatie in de klas bij een invalster uit de hand.

Maandag 21 mei d.a.v. heeft hij 's avonds klaagster gebeld met het verzoek op school te komen voor een gesprek. Klaagster weigerde en wilde weten waar het over ging. Toen ze bleef aandringen heeft hij haar verteld dat de situatie in de klas onhoudbaar dreigde te worden en dat hij er over dacht *** voor een bepaalde periode te schorsen.

Klaagster antwoordde dat dat dat alleen kon nadat de ouders daarvan schriftelijk op de hoogte waren gesteld. Hij heeft klaagster toen toegezegd *** niet te zullen schorsen, zonder haar daarvan eerst op de hoogte te stellen.

Die avond heeft hij daarover een brief opgesteld en die laten ondertekenen door de voorzitter van het bevoegd gezag.

Op dinsdag 22 mei 2001 heeft hij *** bij zich geroepen en hem gezegd dat de maat vol was. Als hij nog een keer zo grof zou uitvallen tegen een leerkracht of medeleerling, zou hij hem schorsen tijdens de kampweek. Om zijn woorden kracht bij te zetten had hij de brief inzake de schorsing op zijn bureau liggen. Tijdens de kampweek heeft klaagster *** thuis gehouden.

Klaagster heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat *** tijdens de kampweek ziek was.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, zoals hiervoor overwogen, stelt de Commissie vast dat de directeur in het gesprek op 22 mei 2001 *** slechts gedreigd heeft met de mogelijkheid van schorsing.

Van het mondeling meedelen van een schorsing aan een leerling, zoals door klaagster gesteld in de klachtbrief, is naar het oordeel van de Commissie dan ook geen sprake geweest.

Gezien het vorenstaande acht de Commissie dit onderdeel van de klacht ongegrond.

Met betrekking tot onderdeel D van de klacht is moet de Commissie op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting constateren dat hiervoor elke onderbouwing ontbreekt.

De Commissie is derhalve van oordeel dat ook dit onderdeel van de klacht ongegrond moet worden geacht.

Met betrekking tot onderdeel E van de klacht overweegt de Commissie tenslotte het volgende.

Klaagster heeft in dit verband ter zitting toegelicht dat zij het helemaal niet eens was met het advies van de school op grond van de Cito-toets. Het advies luidde: vmbo-theoretische leerweg, terwijl klaagster van mening is dat *** geschikt is voor havo/vwo.

Zij heeft vervolgens *** opnieuw laten testen en de uitslag van deze test luidde dat *** duidelijk geschikt was voor havo/vwo. Dit was voor de school echter geen aanleiding het advies te herzien.

De directeur heeft desgevraagd ter zitting meegedeeld dat *** qua intelligentie een goede externe toets heeft gemaakt, maar dat er volgens dezelfde toets wel sprake was van gedragsproblemen. Met het oog op die bij de school bekende gedragsproblemen is de school van mening dat *** beter thuis zal zijn op een wat lager leerniveau, omdat hij dan gestimuleerd zal worden door de "succeservaring". De school is dan ook van mening dat het gegeven advies juist was en paste bij de leerling en voelt zich daarbij gesteund door de uitkomst van de externe test en de toelichting daarop.

De Commissie stelt in dit verband voorop dat het geven van schooladviezen een eigen bevoegdheid is van scholen, die dient te worden uitgeoefend met inachtneming van bepaalde grenzen van redelijkheid.

De Commissie neemt derhalve bij de toetsing van deze adviezen de nodige terughoudendheid in acht. Dit betekent dat de Commissie uitsluitend negatief zal oordelen over een concreet advies, indien dit naar haar oordeel apert onredelijk is.

Dit laatste is naar het oordeel van de Commissie echter niet gebleken.

Ter zitting is overigens gebleken dat *** ondanks het schooladvies op een school voor havo/vwo is toegelaten.

Hiervoor overwogene is de Commissie van oordeel dat onderdeel B gegrond en de overige onderdelen van de klacht ongegrond moeten worden geacht.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart onderdeel B van de klacht gegrond en de overige onderdelen ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om het beleid met betrekking tot schorsing op papier te zetten en de opbouw van de straffen daarin mee te nemen

Klachtnummer: 01056

Klacht inzake seksuele intimidatie

- Mr. *** heeft tijdens de hoorzitting de deskundigheid en onpartijdigheid van drs. *** en daardoor de kwaliteit van zijn rapportage in twijfel getrokken. Het is de Commissie echter niet gebleken dat de rapportages van drs. *** op onzorgvuldige of onjuiste wijze tot stand zijn gekomen. De Commissie heeft dan ook geen reden om te twifelen aan de juistheid van de rapportages van drs. ***.

- De Commissie constateert dat het verhaal van *** , voor zover betrekking hebbend op de opmerking van de heer *** dat zij "het" zou hebben gedaan (welke opmerking de heer *** ontkent), zowel op 31 oktober als op 12 november 2001 is bevestigd door twee andere meisjes (*** en ***). Het maken van een opmerking "je hebt "het" gedaan" kwalificeert de Commissie als ongewenste seksuele intimidatie. Het maken van dergelijke opmerkingen is niet passend voor een professionele leerkracht en bovendien klachtwaardig.

De Commissie verklaart derhalve dit klachtonderdeel gegrond.

- De Commissie acht niet bewezen dat de heer *** leerlingen in de kont heeft geknepen en hen heeft gezoend. Dit klachtonderdeel ongegrond.

Opmerking van de Commissie: Leerlingen bevinden zich jegens hun leraar in een afhankelijke positie en zullen daarom niet snel durven te protesteren tegen dergelijke handtastelijkheden. Daaruit mag onder geen beding worden afgeleid dat zij daarmee instemmen.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om, voor het geval de heer *** weer voor de klas aan het werk gaat, hem goed te begeleiden.

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Onderwijs te ***, gevestigd te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw ***, wonende te ***, ouders van *** , gericht tegen de heer ***, wonende te ***.

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 3 september 2001 hebben de heer en mevrouw *** een klacht ingediend bij het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag heeft de klacht op 21 september 2001 doorgezonden naar de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

Het bevoegd gezag heeft naar aanleiding van de klacht aan drs. *** verzocht om een onderzoek in te stellen. Drs. *** (orthopedagoog, psycho-sociaal therapeut en verliesbegeleider) is werkzaam bij ***. Naar aanleiding van het onderzoek door drs. *** zond het bevoegd gezag kopieën van de volgende stukken aan de Commissie:

- Brief d.d. 16 oktober 2001 van drs. *** aan het bevoegd gezag
- Brief d.d. 3 november 2001 van drs. *** aan het bevoegd gezag
- Twee brieven van drs. *** van 4 november 2001 aan het bevoegd gezag
- Brief van 15 november 2001 van drs. *** aan het bevoegd gezag.

Mr. *** , advocaat van de heer *** (aangeklaagde) heeft op 16 november 2001 een kopie van een uitspraak van 22 oktober 2001 van de Commissie van beroep voor het Protestants-Christelijk Basis-, Speciaal - en Voortgezet Speciaal onderwijs aan de Commissie toegezonden, waarbij het besluit tot schorsing van de heer *** is vernietigd.

Op 3 december 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Leeuwarden. Klagers zijn in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. *** (juridisch adviseur bij Metrium onderwijsdiensverlening te Leeuwarden) . Daarnaast waren namens het bevoegd gezag aanwezig de heren *** (Voorzitter Dagelijks Bestuur), *** (Secretaris Dagelijks Bestuur), *** (Voorzitter van de Schoolcommissie en lid van het Algemeen Bestuur). De heer ***, directeur van CBS *** was bij de hoorzitting aanwezig, evenals de heer *** (vertrouwenspersoon).

Aangeklaagde was in persoon aanwezig, vergezeld van mevrouw *** (partner van de heer ***) en zijn advocaat, de heer *** . Tot slot was drs. *** , deskundige, bij de hoorzitting aanwezig.

Alle betrokkenen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Alle aanwezigen hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft overgenomen. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998 Stb. 1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

3. De klacht

De klacht van de heer en mevrouw *** kan als volgt worden samengevat.

In de eerste plaats klagen klagers over een verbaal incident dat zou hebben plaatsgevonden tijdens het kringgesprek op maandagochtend 3 september 2001. De heer *** zou tegen *** hebben gezegd dat zij "het" had gedaan in de keuken, dat hij er langs liep en dat hij haar kut had gezien.

In de tweede plaats stellen klagers dat de heer *** meisjes in de kont kneep en sommige een zoen gaf. Klagers noemen daarbij de namen van ***, ***, ***, *** en ***. Meestal kruipt de heer *** ook *** aan.

4. Overwegingen van de Commissie

Vooraf merkt de Commissie op dat zij zich zal beperken tot de klacht van de heer en mevrouw ***, zoals hiervoor onder 3 samengevat. Beweringen en veronderstellingen uit de rapportages van drs. *** , die daarop niet rechtstreeks betrekking hebben, laat de Commissie daarom buiten beschouwing.

Mr. *** heeft tijdens de hoorzitting de deskundigheid en onpartijdigheid van drs. *** en daardoor de kwaliteit van zijn rapportage in twijfel getrokken. Het is de Commissie echter niet gebleken dat de rapportages van drs. *** , voor zover betrekking hebbend op de klacht zoals verwoord onder 3 op onzorgvuldige of onjuiste wijze tot stand zijn gekomen. Dat er, zoals door mr. *** gesteld en door drs. *** bevestigd, meerdere onderzoeksmethoden zijn, betekent niet dat de methode waarmee drs. *** het onderzoek heeft verricht, onjuist of onzorgvuldig is. De Commissie heeft dan ook geen reden om te twijfelen aan de juistheid van de rapportages van drs. *** , voor zover deze betrekking hebben op de klacht van de familie *** . Voor zover die rapportages zien op andere aspecten, daarover spreekt de Commissie zich, zoals hiervoor vermeld, niet uit.

Het incident op 3 september 2001

Onbetwist is dat *** op 3 september 2001 ernstig overstuur thuis kwam uit school. De Commissie stelt vast dat mevrouw *** het verhaal van haar dochter op zorgvuldige wijze heeft opgetekend. Zij heeft de nodige tijd genomen en moeite gedaan om van haar dochter te vernemen, wat er aan de hand was. De Commissie gaat er dan ook vanuit dat het verhaal in de klachtbrief van 3 september 2001 ook daadwerkelijk het verhaal is zoals *** dat die dag aan haar moeder heeft verteld.

Voorts stelt de Commissie vast dat *** consequent is bij het vertellen van wat haar op 3 september 2001 is overkomen. Uit de rapportages van drs. *** blijkt dat zij haar verhaal, zoals verwoord in de klachtbrief van 3 september 2001, heeft bevestigd op 31 oktober 2001 en, ten dele, op 12 november 2001.

De heer *** ontkent met klem dat hij de opmerkingen, zoals verwoord in de klachtbrief van 3 september 2001, in het kringgesprek van diezelfde dag zou hebben gemaakt.

De Commissie constateert dat het verhaal van *** , voor zover betrekking hebbend op de opmerking van de heer *** dat zij “het” zou hebben gedaan zowel op 31 oktober als op 12 november 2001 is bevestigd door twee andere meisjes (*** en ***).

Tegelijkertijd stelt de Commissie echter vast dat het verhaal van *** voor zover dat betrekking heeft op de opmerkingen van de heer *** dat hij haar in de keuken zag, terwijl hij er langs liep en bovendien haar kut heeft gezien, niet wordt bevestigd door medeleerlingen, noch door anderen. Integendeel, de meisjes met wie drs. *** op 12 november 2001 heeft gesproken (waaronder overigens *** zelf) vertellen die dag een ander verhaal. Weliswaar bevestigen zij dat de heer *** heeft gezegd dat *** “het” heeft gedaan, maar plaatsen deze opmerking in een geheel andere context. Zij kunnen zich niet herinneren dat de heer *** in het kringgesprek van 3 september 2001 het woord kut heeft gebruikt. Ook *** kan zich, blijkens de rapportage van drs. *** , daarvan desgevraagd niets herinneren, overigens evenals als ***.

Alles overziend acht de Commissie het voldoende aannemelijk dat de heer *** tijdens het kringgesprek van 3 september 2001 heeft gezegd dat hij had gezien dat *** “het” had gedaan. De Commissie slaat hierbij mede acht op een grap, die de heer *** tijdens de hoorzitting desgevraagd bij wijze van voorbeeld noemde (“Meester, ik ben klaar”, “Doe dan je broek maar weer omhoog”). Uit deze grap blijkt dat de heer *** grappen c.q. opmerkingen die voor tweërlei uitleg vatbaar en seksueel getint zijn, niet schuwt en kennelijk gewoon, althans in de klas aanvaardbaar vindt.

Het maken van een opmerking “je hebt “het” gedaan” kwalificeert de Commissie als ongewenste seksuele intimidatie. Het maken van dergelijke opmerkingen is niet passend voor een professionele leerkracht en bovendien klachtwaardig.

De Commissie verklaart derhalve dit klachtonderdeel ten dele bewezen en gegrond, namelijk voor zover betrekking hebbend op de opmerking “je hebt “het” gedaan”.

De overige opmerkingen die de heer *** volgens klagers zou hebben gemaakt – dat hij er langs was gelopen, dat het in de keuken gebeurde en dat hij haar kut zag – acht de Commissie niet bewezen.

Het “aankruipen” van leerlingen

Klagers stellen dat de heer *** meisjes in de kont knijpt en sommige een zoen geeft. Klagers noemen daarbij de namen van *** , *** , *** , *** en *** . Ook zou de heer *** regelmatig *** “aankruipen”.

De heer *** heeft met klem ontkend dat hij leerlingen in de kont knijpt en zoent.

De heer *** heeft ontkend noch bevestigd dat hij wel eens zijn arm om leerlingen heen slaat.

In geen van de rapportages van drs. *** , noch anderszins, wordt bevestigd dat de heer *** leerlingen in de kont knijpt en zoent. Noch drs. *** , noch het bevoegd gezag heeft daarover navraag gedaan bij de kinderen, waarvan de namen in de klachtbrief van 3 september 2001 worden genoemd. Wel blijkt uit de stukken dat *** , *** , *** en *** ontkennen dat de heer *** hen aanraakte bij hun bips.

Gelet op het voorgaande acht de Commissie daarom niet bewezen dat de heer *** leerlingen in de kont heeft geknepen en hen heeft gezoend.

Datzelfde geldt voor de klacht dat de heer *** meestal *** aankruipt. Ook dat klachtonderdeel wordt niet door verklaringen van anderen ondersteund.

De Commissie verklaart dit klachtonderdeel in zijn geheel ongegrond.

Wel merkt de Commissie op dat uit de stukken is gebleken dat de heer *** wel eens lijfelijk contact zoekt met leerlingen (arm om leerling tijdens diales, tikje met zweep op hoofd tijdens paardrijles, strijken met handen door haren, handen op schouders leggen, over rug strijken) terwijl de leerlingen dat onprettig en ongewenst vinden. Hoewel in deze procedure niet bewezen, wil de Commissie daarom ook niet uitsluiten dat de heer *** dat ook wel eens bij *** heeft gedaan.

De Commissie acht dergelijk gedrag onaanvaardbaar. Leerlingen bevinden zich jegens hun leraar in een afhankelijke positie en zullen daarom niet snel durven te protesteren tegen dergelijke handtastelijkheden. Daaruit mag onder geen beding worden afgeleid dat zij daarmee instemmen. Dergelijke gedragingen kunnen als sexueel getint worden ervaren en zijn daarom zeer ongewenst. Naar het oordeel van de Commissie behoort een leraar in groep 7/8 daarom geen lijfelijk contact te zoeken met zijn leerlingen, behoudens bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld in geval van verdriet om te troosten.

6. Conclusie en advies

De Commissie verklaart het eerste klachtonderdeel gegrond, voor zover dit betrekking heeft op de opmerking “je hebt “het” gedaan” van de heer *** tijdens het kringgesprek op 3 september 2001.

Voor het overige acht de Commissie de klacht ongegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om, voor het geval de heer *** weer voor de klas aan het werk gaat, hem goed te begeleiden, bijvoorbeeld door het volgen van cursussen en persoonlijke coaching, en goed duidelijk te maken welk gedrag wel en welk gedrag niet wordt getolereerd, bijvoorbeeld wat betreft taalgebruik en het aanraken van leerlingen. De heer *** zal zich hiervan terdege bewust moeten worden.

Klachtnummer 01057

Klacht inzake seksueel contact

De in het strafrecht gehanteerde (streng) bewijsleer is een andere dan die de commissie dient te hanteren bij een klacht. De commissie dient te beoordelen of aannemelijk is geworden dat de contacten zoals die er tussen R. en B. zijn geweest, contacten zijn geweest die – gegeven de gezagsrelatie leerkracht/leerling – de grens van professioneel gedrag overschrijden. Details uit de verklaringen van R. en B. alsook hetgeen overigens uit de verklaringen in onderling verband kan worden afgeleid, doen de Commissie komen tot het oordeel dat in voldoende mate aannemelijk is geworden dat er tussen leraar B. en de leerling R. sprake is geweest van zodanige contacten dat de grens van hetgeen een leraar betaamt in de relatie tot de leerling is overschreden. De Commissie is van oordeel dat er sprake is geweest van misbruik door B. van de beroeps- en gezagsrelatie met een minderjarige leerlinge.

Klacht gegrond

*De Commissie geeft het bevoegd gezag in overweging de arbeidsverhouding met B. te beëindigen c.q. aan te sturen op een spoedig vertrek van *** bij de school.*

Advies aan

het bestuur van het *** College te *** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag), inzake de klacht van *** *** en haar ouders, de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Op 21 september 2001 hebben R. (geboren op 25 april 1986) en haar ouders een klacht ingediend tegen de heer B., docent lichamelijk opvoeding en informatiekunde aan het *** College in ***. B. wordt aangeklaagd wegens het meerdere malen hebben van seksueel contact met ***.

De klacht is opgetekend door ***, contactpersoon locatie *** en ***, directeur locatie ***. Op 25 september 2001 heeft ***, voorzitter van het college van Bestuur de klacht naar de Landelijk Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE gezonden met het verzoek de klacht in behandeling te nemen.

Bij schrijven van 18 oktober 2001 heeft B. gereageerd op het gestelde in de klachtbrief. B. ontkent dat er sprake is geweest van seksueel contact met ***.

Op 3 december 2001 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers zich hebben laten vertegenwoordigen door mr. ***, rechtshulpverlener bij het CNV. Aangeklaagde, B., is in persoon verschenen. Voorts is verschenen de vertrouwenspersoon van aangeklaagde, mw ***. Namens het bevoegd gezag is verschenen ***. Tevens is verschenen ***, directeur van het *** college, locatie ***.

Op 18 december 2002 heeft de advocaat van B. de verklaringen van B., welke op 12, 13, 14 november 2001 ten overstaan van de politie zijn afgelegd, en de beschikking afwijzing vordering bewaring van 14 november 2001, in handen gesteld van de klachtencommissie. De verklaringen van R. zijn niet in handen gesteld van de klachtencommissie. De commissie heeft – na de hoorzitting van 14 januari 2002 - met nadrukkelijke instemming van R. en haar gemachtigde bedoelde verklaringen wel opgevraagd bij de raadsman van B., doch de raadsman heeft bij brief van 16 januari 2002 laten weten geen gevolg te kunnen geven aan het verzoek om reden dat de verdediging geen zicht heeft op de gang van zaken bij het verhoor van R. en de verklaring buiten aanwezigheid van B. is afgelegd.

Op 14 januari 2002 heeft de Commissie een tweede hoorzitting gehouden te Utrecht. R. is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. ***, rechtshulpverlener bij het CNV.

Op 14 februari 2002 is het verslag van de twee hoorzittingen d.d. 3 december 2001 en 14 januari 2002 naar R.A. *** , B. en de andere - hiervoor vermelde - aanwezigen op de hoorzitting van 3

december 2001 gezonden. Betrokkenen zijn in de gelegenheid gesteld te reageren op het verslag van de hoorzittingen.

Van deze gelegenheid heeft B. gebruik gemaakt. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat hij R. nooit naar de seksuoloog heeft gebracht. De verklaringen van *** zijn niet allemaal hetzelfde. Eerst heeft R. verklaard vijftien keer bij hem thuis te zijn geweest. Nu staat de teller op dertig keer. R. heeft het over een boekenkast die er niet is. Er staat in de woonkamer een vitrinekast met bierglazen. R. heeft niets omtrent specifieke kleine details, zoals kleur keuken, vloerbedekking, in het huis verklaard.

Bij brief van 1 maart 2002 heeft mR. medegedeeld dat zowel R. als zij zich akkoord verklaren met de inhoud van de verslagen van de hoorzitting.

II. Standpunt klagers.

R. en haar ouders klagen de leerkracht van het *** College, B., aan wegens het meerdere malen hebben van seksueel contact met R.. Het standpunt van R. is naar voren gekomen in de verklaring van 21 september 2001, afgelegd ten overstaan van *** en *** en op de hoorzitting van de klachtencommissie van 14 januari 2002.

Kort weergegeven heeft R. het navolgende naar voren gebracht:

R. heeft aangegeven dat ze sportgek is en dat B. de docent lichamelijke opvoeding is van de school. Al snel klikte het tussen hen. Eind januari/begin februari 2001 heeft B. R. meegenomen naar de open dag van het CIOS in Arnhem. Na die dag is er veelvuldig (telefonisch) contact geweest. B. belde R. vaak om te vragen hoe de therapie van R. bij de sexuologe is geweest. R. heeft in de verklaring van 21 september 2001 verklaard ongeveer 15 maal bij hem thuis in Apeldoorn te zijn geweest. Op de hoorzitting van 14 januari 2002 heeft zij de inrichting van het appartement en de ligging van het appartement beschreven.

Daar en ook op andere plaatsen, waaronder de auto, is er tussen B. en R. seksueel contact geweest. Half augustus, als R. terug komt van haar vakantie is B., naar R. stelt, verontwaardigd dat hij twee weken niets heeft gehoord van haar. R. heeft daarop aangegeven dat ze geen contact meer met hem wil. In het nieuwe schooljaar blijft B. op school lacherig doen en knipogen. Op 15 september 2001 heeft R. naar zijn huis gebeld om hem te vertellen dat ze met rust gelaten wil worden. R. heeft toen een vriendin aan de telefoon gekregen. Sedertdien heeft R. geen contact meer met B..

III. Standpunt aangeklaagde.

Kort weergegeven en blijkend uit de schriftelijke reactie van 18 oktober 2001, de hoorzitting en de processen-verbaal van de politie is het standpunt van aangeklaagde als volgt.

B. ontkent dat er sprake is geweest van een seksuele relatie met R.. Ook is er geen sprake geweest van lichamelijk contact, behalve dat hij wel eens als R. hilde een arm om haar heen sloeg. B. heeft aangegeven dat hij R. mee naar de open dag van het CIOS in Arnhem heeft genomen. Dit is op een vergadering op school besproken. Daarna spraken R. en B. elkaar regelmatig. R. was onder behandeling van een seksuologe. Als R. in de put zat dan zocht ze B. op. B. heeft aangegeven dat ze zei dat hij haar weer aan het lachen kon maken.

B. ontkent tevens dat R. ooit bij hem thuis is geweest. Hij heeft aangegeven dat R. wel meerdere malen heeft gevraagd hoe zijn appartement er uit zag. B. heeft erkend dat hij veelvuldig telefonisch- en smscontact heeft gehad met R.. Deze contacten vonden zowel op school als buiten de schooluren plaats. B. heeft erkend dat hij initiatief heeft genomen tot het opnemen van telefonisch contact. Ook heeft hij wel eens sms-berichten van haar ontvangen en beantwoord. In de schoolvakantie, zo heeft B. aangegeven, wilde hij rust en afstand nemen van de schoolactiviteiten. R. belde voor en na haar vakantie met B.. B. heeft aangegeven dat hij dat vervelend vond. Hierna, zo heeft B. verklaard, kreeg hij dreigtelefoontjes.

IV Overwegingen van de Commissie.

Ouders van minderjarige leerlingen kunnen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

De klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Hetgeen R. in relatie tot aangeklaagde, B. zou zijn overkomen, is in de voor handen stukken uiteengezet. Voorts heeft klaagster hieromtrent verklaringen afgelegd tijdens de hoorzitting van 14 januari 2002. Aangeklaagde op zijn beurt heeft al datgene waarvan hij wordt beschuldigd ten stelligste ontkend.

De Commissie hecht er aan vooraf op te merken dat de in het strafrecht gehanteerde (streng) bewijsleer een andere is dan die de commissie dient te hanteren bij de beoordeling van een bij de klachtencommissie ingediende klacht. De commissie dient te beoordelen of aannemelijk is geworden dat de contacten zoals die er tussen R. en B. zijn geweest, contacten zijn geweest die – gegeven de gezagsrelatie leerkracht/leerling – de grens van het professioneel gedrag overschrijden.

De rechter-commissaris heeft in de beschikking van 14 november 2001, strekkende tot afwijzing van de vordering tot in bewaringstelling geoordeeld dat uit de door de officier van justitie verschaft gegevens kan worden afgeleid dat er ernstige bezwaren tegen de verdachte bestaan terzake het strafbare gedrag, omschreven in de vordering. De rechter-commissaris geeft in het proces verbaal van verhoor van B. ook aan dat de in verzekeringstelling niet onrechtmatig door hem wordt geoordeeld. Echter vanwege het feit dat gronden als bedoeld in artikel 67a van het Wetboek van Strafvordering niet aanwezig waren is de vordering tot in bewaringstelling afgewezen. Uit de motivering van de rechter-commissaris op de vordering tot bewaring blijkt dusdat de afwijzing niet te maken heeft met de afwezigheid van een ernstige verdenking jegens B., maar dat er geen gronden voor de voorlopige hechtenis aanwezig waren. De rechter-commissaris heeft met name stil gestaan bij de vraag of er sprake was van een herhalingsgrond en heeft, gelet op het blanco-strafblad en diens houding bij het verhoor, geoordeeld dat dit niet het geval was.

Kortom de ernstige verdenking is ook na het verhoor van B. blijven bestaan.

De Commissie wijst er overigens ook op dat het verzoek tot onmiddellijke invrijheidstelling ook is afgewezen, zodat de in verzekeringstelling is voortgezet tot het moment dat de politie B. niet langer nodig had voor verhoor danwel tot het moment dat de maximale duur daarvan was bereikt. Voor de juiste gang van zaken heeft de commissie niet alle gegevens voorhanden gekregen doch zij kan zulks afleiden uit de wel aan haar ter hand gestelde stukken

De Commissie acht voorts van belang dat R. op de hoorzitting van 14 januari 2002 gedetailleerd heeft verklaard over de ligging en de inrichting van het appartement van aangeklaagde, terwijl aangeklaagde ontkent dat R. ooit in zijn appartement is geweest. De Commissie wijst in dit kader op de verklaring van R. betreffende de ligging van de flat en de aanwezigheid van een volleybalveld op de binnenplaats. Voorts acht de Commissie van belang dat R. heeft verklaard omtrent de inrichting van de slaapkamer, waar een masker en een duikerspak aan de muur hing.

Dat aangeklaagde heeft aangegeven dat hij tegenover R. zijn appartement heeft beschreven en dat zij derhalve op de hoogte is van de inrichting van het appartement kan hieraan naar het oordeel van de Commissie niet afdoen. De wijze waarop B. bij het politieverhoor aangeeft dat hij in detail de flat zou hebben beschreven aan R. komt de Commissie niet voor als onderdeel van een regulier gesprek tussen leraar en leerling. Het belang om zulks in detail aan één leerling te vertellen ontgaat de Commissie volledig.

De Commissie hecht voorts waarde aan de verklaringen van R., waarin zij beschrijft dat het de eerste

tien keren niet tot seksueel contact kwam, maar dat het de laatste keren wel tot penetratie kwam. Volgens R. wilde aangeklaagde haar, omdat zij geen gezonde gevoelens over seks had, leren dat seks ook iets moois kan zijn. R. wist ook reeds bij de politie exact te vertellen waar de condooms lagen in de woning van B., welke informatie in overeenstemming was met hetgeen B. daaromtrent vertelde.

Dergelijke details uit de verklaringen van R. en B. alsook hetgeen overigens uit de verklaringen in onderling verband kan worden afgeleid, doen de Commissie komen tot het oordeel dat in voldoende mate aannemelijk is geworden dat er tussen leraar B. en de leerling R. sprake is geweest van zodanige contacten dat de grens van hetgeen een leraar betaamt in de relatie tot de leerling overschreden is.

De commissie voegt wellicht ten overvloede aan haar oordeel toe dat het op zich niet van belang is hoeveel keren er sexueel contact is geweest en hoever betrokkenen daarbij zijn gegaan; voor de Commissie is de overtuiging van het bestaan van een relatie tussen B. en R. voldoende om tot het oordeel te komen dat B. zich als leraar heeft misdragen in relatie tot een leerling die onder zijn gezag was gesteld.

Een relatie als hiervoor omschreven gaat buiten de professionaliteit, die van een leraar verwacht mag worden. De Commissie is van oordeel dat er is sprake is geweest van misbruik door B. van de beroeps- en gezagsrelatie met een minderjarige leerlinge.

De wijze waarop het bevoegd gezag de zaak heeft aangepakt toen duidelijk werd dat er een verdenking was jegens B. wordt door de Commissie als juist gekwalificeerd.

Gelet op voorgaande overwegingen acht de Commissie de klacht gegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht gegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie geeft het bevoegd gezag in overweging de arbeidsverhouding met B. te beëindigen c.q. aan te sturen op een spoedig vertrek van *** bij de school.

Klachtennummer 01058

Klacht inzake arbeidsrechtelijk geschil

Bij bestudering van de klachtbrief is de Commissie tot de conclusie gekomen dat het hier een arbeidsrechtelijk geschil betreft. Blijkens de parlementaire geschiedenis kan een klachtencommissie een klacht buiten behandeling laten indien zij van oordeel is dat zij niet de geëigende instantie is om de klacht te behandelen.

De Commissie neemt de klacht niet in behandeling

Betreft: klacht 01058

Voorburg, 18 oktober 2001

Geachte heer ***,

Bij schrijven van 26 september 2001, door de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) ontvangen op 27 september 2001, heeft u een klacht bij de Commissie ingediend.

De klacht is gericht tegen de directie van de Oekomenische Scholengemeenschap *** te ***. Kort samengevat bent u van mening dat u een ernstig verschil van mening hebt met de directie van voornoemde school rond de gang van zaken rondom uw persoon in de afgelopen jaren, meer specifiek vanaf 1996.

Bij bestudering van de klachtbrief is de Commissie tot de conclusie gekomen dat het hier een arbeidsrechtelijk geschil betreft.

Blijkens de parlementaire geschiedenis kan een klachtencommissie een klacht buiten behandeling laten indien zij van oordeel is dat zij niet de geëigende instantie is om de klacht te behandelen. Nog afgezien van het feit dat klachten op grond van de Klachtenregeling binnen een jaar na de betreffende gedragingen dienen te worden ingediend, ziet de Commissie in uw geval aanleiding van deze bevoegdheid gebruik te maken. Een vordering tot nakoming van de arbeidsovereenkomst kan bij de kantonrechter worden neergelegd. Voorts kan, op grond van de geldende CAO VO, de Commissie voor Geschillen van (voorheen) de NPCS worden ingeschakeld. De Commissie is van oordeel dat deze genoemde wegen in onderhavige kwestie, hoewel deze deels in het verlengde ligt van een eerder door de Commissie behandelde klacht, meer geëigend zijn dan de gang naar een klachtencommissie.

De Commissie neemt uw klacht derhalve niet in behandeling.

Het bevoegd gezag is van deze beslissing schriftelijk op de hoogte gesteld.

Hoogachtend,

Mr. H.C. Naves,
Voorzitter

Klachtennummer 01061

Klacht inzake weigering kind te herplaatsen

*Op het moment van het indienen van de klacht was de dochter van klager geen leerling.
Klacht niet in behandeling genomen.*

Betreft: klachtennummer 01061 inzake *** te A

Voorburg, 20 februari 2002

Geachte ***,

Met betrekking tot bovengenoemde klacht bericht ik u het volgende.

In uw klachtbrief, gedateerd 26 oktober 2001 en door de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) ontvangen op 1 november 2001, heeft u een klacht naar voren gebracht met betrekking tot het feit dat u heeft getracht uw dochter *** te herplaatsen op het *** hetgeen voornoemde school heeft geweigerd.

De Commissie behandelt klachten op basis van de (model)klachtenregeling (hiern: de Klachtenregeling) zoals die is vastgesteld door de Besturenraad PCO te Voorburg. In de Klachtenregeling is onder meer aangegeven wie klachten bij de Commissie kunnen indienen.

In artikel 1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Klachtenregeling is het begrip klager, voor zover hier van belang, gedefinieerd als:

- een (ex-)leerling;
- een ouder/voogd/verzorger van een minderjarige (ex-)leerling.

Deze bepaling impliceert dat uitsluitend (ex-)leerlingen dan wel ouders/voogden of verzorgers van minderjarige (ex-)leerlingen een klacht kunnen indienen bij de Commissie.

In uw klachtbrief heeft u vermeld dat uw dochter *** inschrijving is geweigerd aan het *** te A. Dit betekent dat zij op het moment van het indienen van de klacht geen leerling was als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, van de Klachtenregeling. Uit deze omstandigheid vloeit voort dat u als ouder van *** op het moment van het indienen van de klacht niet binnen de reikwijdte van de Klachtenregeling viel. Het feit dat *** eerder wel heeft ingeschreven gestaan aan het *** doet hieraan niets af. In ieder geval kan zij op basis daarvan niet als ex-leerling zoals bedoeld in voornoemd artikel van de Klachtenregeling worden beschouwd. Het thans in uw ogen klachtwaardige feit staat immers los van deze eerdere inschrijving.

Gelet op het voorgaande is besloten uw klacht niet in behandeling te nemen.

De directie van het *** Lyceum alsmede het bevoegd gezag zijn van deze beslissing op de hoogte gesteld.

In het vertrouwen u hiermede voldoende te hebben geïnformeerd, tekent,

hoogachtend,

mr. H.C. Naves, voorzitter

Klacht inzake opgelegde straf aan leerling en toon van brief van directeur

- Omdat klaagster's zoon *** twee jaar geleden in de groep van aangeklaagde *** zat en uit de klachtbrief niet is gebleken van gedraging van *** binnen een jaar voor het indienen van de klachtbrief van november 2001 is het gedeelte van de klacht, gericht tegen *** , niet ontvankelijk. - -
- Ten aanzien van de klacht, gericht tegen de brief van 30 oktober 2001, ondertekend door de directeur, overweegt de Commissie als volgt. Het advies aan ouders om een andere school voor hun kind te zoeken, moet op een correcte wijze worden gecommuniceerd naar ouders toe. Naar het oordeel van de Commissie getuigen de gekozen bewoordingen in de brief van de directeur, gedagtekend 30 oktober 2001, van onvoldoende professionaliteit. Dit deel van de klacht gegrond.
- De verwijten van klaagster aan het adres van de directeur betreffende de belediging en het treiteren van *** , acht de Commissie niet aangetoond. Voorts acht de commissie de handelwijze van *** naar aanleiding van het voorval tijdens de wandeling naar het zwembad en de door hem gegeven straf, waarbij door *** de zwemles niet mocht worden gevolgd, niet onredelijk. Dit deel van de klacht ongegrond.

Advies aan

het bestuur van Stichting Christelijk Onderwijs te *** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),
inzake de klacht van mevrouw A. *** te *** (verder te noemen: klaagster).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Per ongedateerde brief ingekomen op 5 november 2001 heeft klaagster zich middels een klachtbrief tot de Landelijke Klachtencommissie Primair OnderwijsVoortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de commissie) gewend. De klacht is geschreven naar aanleiding van de brief van de directeur van 30 oktober 2001 en gericht tegen de directeur en twee leerkrachten van de Protestants Christelijke Basisschool *** te *** .

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 17 december 2001 medegedeeld dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert. Voorts is, mede namens de directeur, gereageerd op hetgeen is gesteld in de klachtbrief.

Op 8 januari 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar klaagster in persoon is verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen J. *** . Voorts zijn verschenen *** , directeur, *** en *** , leerkrachten.

II. Standpunten.

Klaagster heeft de klacht ingediend naar aanleiding van de door haar ontvangen brief van 30 oktober 2001 van de directeur, . *** , waarin onder meer het volgende is geschreven:

“ Heden middag voerden wij een kort telefoongesprek. U gaf aan dat u een probleem had met het feit dat uw zoon *** voor straf de zwemles moest verzuimen en dat u een andere school voor *** ging zoeken. Ik meldde u dat ik een prima idee vond!.....

Op mijn bureau lag ook al een briefje met de naam *** opgeschreven van mijn collega van de voorschoolse opvang; ook daar weet u zoon zich niet te gedragen. Door drukke werkzaamheden was ik er helaas nog niet aan toegekomen om u hierover in te lichten. Bij deze!!! Uw reactie vond ik ook namelijk heel vervelend. De schuld van het wangedrag van uw zoon ligt altijd bij de school en nooit bij uw zoon. Of het nu juffrouw *** , meester *** of wie dan ook is, zij zijn degenen die zich niet weten te gedragen en onze R is de heilige. Helaas is de realiteit anders. Op de een of andere manier is *** altijd betrokken bij ruzies, scheldpartijen, vernieligen e.d. Hij heeft u blijkbaar ook niet verteld dat hij onlangs een horloge van een medeleerling moedwillig kapot gemaakt heeft! “ Zoiets doet *** niet.”

Uw zoon speelt u uit (overigens is dit niet de eerste keer dat ik u dit vertel). Tegenover u het heilige boontje uithangen; u boos de juffrouw/meester te woord staan, de directeur bellen en hij met een schijnheilig gezicht u vertellen hoe het niet is gegaan. Ik neem het u kwalijk dat u eerder hem gelooft dan wat wij u te vertellen hebben; u geeft hierbij direct aan dat u geen vertrouwen heeft in de collega's die hier werken. Indien mijn constatering de juiste is, ben ik het met u eens dat u er goed aan doet een andere school voor uw zoon te zoeken, maar dan wel op zeer korte termijn."

Klaagster heeft aangegeven dat ze door de bewoording van de brief was getroffen en met name met de zinsnede "op zeer korte termijn". De brief is op de persoon geschreven. Een dergelijke brief behoort naar de mening van klaagster de directeur van de school niet naar een ouder te schrijven. Klaagster heeft verder in de klachtbrief aangegeven dat het probleem op school is begonnen toen haar zoon bij *** in de klas zat. Verder heeft klaagster zich op het standpunt gesteld dat *** is getreiterd en beledigd door . *** . Klaagster is van oordeel dat de houding van de heer *** , niet alleen voor *** maar ook voor de andere kinderen van de school, moet veranderen. Klaagster heeft zich tot slot op het standpunt gesteld dat leerkracht *** ten onrechte *** de straf, waarbij een verbod tot zwemmen is opgelegd, heeft gegeven. In het kader van het vorenstaande heeft klaagster er op gewezen dat op de 10-minuten gesprekken nooit problemen aan de orde zijn gekomen. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft klaagster *** 's rapport overhandigd waaruit blijkt dat zijn gedrag "prettig" is.

Van de zijde van het bestuur, de directeur en de leerkrachten is onder meer en kort weergegeven het volgende naar voren gebracht.

De brief is als het ware " uit het hart" gegrepen en laat aan duidelijkheid niets te wensen over, maar mist de vereiste nuancerings. De brief moet echter gezien worden in het licht van de hele voorgeschiedenis. De beweringen die door klaagster worden gedaan zijn feitelijk onjuist. De directeur heeft diverse keren getracht klaagster op het gedrag van haar zoon aan te spreken, maar communicatie met klaagster, op basis van wederzijds vertrouwen en respect, was helaas niet mogelijk.

Op de school worden strenge regels gehanteerd. Deze regels zijn neergelegd in het stappenplan. Het stappenplan is onder andere weergegeven in de Schoolgids. Kort gezegd is de inhoud van het stappenplan als volgt. Wanneer er sprake is van wangedrag bij een kind wordt de directeur geïnformeerd. De ouders krijgen een brief toegezonden waarin melding wordt gemaakt van het wangedrag van de leerling. Naar aanleiding van de brief vindt er in de regel een gesprek met de directeur en ouder plaats. Gaat het wangedrag door dan wordt de leerling tijdelijk geschorst. Biedt de tijdelijke schorsing geen oplossing, dan moet een andere school voor de leerling worden uitgezocht. Deze laatste fase van het stappenplan was echter nog niet bereikt.

In het onderhavige geval heeft echter klaagster aangegeven dat er een probleem is met de directeur c.q. de leerkracht en dat wordt overwogen een andere school te zoeken voor het kind. De directeur heeft zich op het standpunt gesteld dat in het onderhavige geval de situatie duidelijk was. Wanneer er geen vertrouwen meer is in de school, de leerkracht of de directeur, moet er door de ouder gezocht worden naar een andere school.

De concrete aanleiding voor het ontstaan van de onderhavige situatie was dat *** in de voorschoolse opvang voor het raam had gestaan en zijn middelvinger naar voorbijgangers had opgestoken. Tijdens de wandeling naar het zwembad liep hij niet goed in de rij. Toen hij door leerkracht *** werd gecorrigeerd, ging het duwen en trekken door en werd de leerkracht een grote mond gegeven. Daarop heeft de leerkracht besloten om *** die middag niet te laten zwemmen.

III Overwegingen van de Commissie.

Ten aanzien van de klacht, welke naar de Commissie begrijpt, is gericht tegen de brief van 30 oktober 2001, tegen de directeur van de school, *** en de leerkrachten *** en *** , overweegt de Commissie als volgt.

Ingevolge artikel 7 van de klachtenregeling moet een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing worden ingediend, tenzij de commissie anders beslist. Omdat klaagster's zoon *** twee jaar geleden in de groep van aangeklaagde *** zat en uit de klachtbrief niet is gebleken van

gedraging van *** binnen een jaar voor het indienen van de klachtbrief van november 2001, overweegt de Commissie dat het gedeelte van de klacht, gericht tegen ***, niet kan worden ontvangen. De commissie ziet geen aanleiding anders te beslissen. Voorzover de klachtbrief is gericht tegen leerkracht *** verklaart de Commissie de klacht dan ook niet-ontvankelijk.

Ten aanzien van de klacht, gericht tegen de brief van 30 oktober 2001, ondertekend door ***, overweegt de Commissie als volgt.

Op de hoorzitting heeft de directeur de strenge regels, welke zijn neergelegd in het stappenplan, uiteengezet. De Commissie hecht eraan op te merken dat er bij de Commissie begrip bestaat voor het stringent toepassen van de regels en het strikt hanteren van het stappenplan op deze school, welke is gesitueerd in de *** van ***. Voorts acht de Commissie het niet kennelijk onredelijk dat wanneer een ouder aangeeft geen vertrouwen meer in de school, de directie of de leerkrachten te hebben, de ouder geadviseerd wordt een andere school te zoeken. Dit laat evenwel onverlet dat dit advies op een correcte wijze moet worden gecommuniceerd naar ouders toe. Naar het oordeel van de Commissie getuigen de gekozen bewoordingen in de brief van de directeur, gedagtekend 30 oktober 2001, van onvoldoende professionaliteit. De omstandigheid, dat in het verleden al een aantal (telefoon)gesprekken met klaagster waren gevoerd over het gedrag van *** en er aldus een voorgeschiedenis was ontstaan, kan hieraan niet afdoen.

De verwijten van klaagster aan het adres van de directeur betreffende de belediging en het treiteren van ***, acht de Commissie niet aangetoond. Voorts acht de commissie de handelwijze van *** naar aanleiding van het voorval tijdens de wandeling naar het zwembad en de door hem gegeven straf, waarbij door *** de zwemles niet mocht worden gevolgd niet onredelijk. Gebleken is dat *** met een zekere regelmaat aanleiding gaf tot een strenge aanpak. De omstandigheid dat op de rapporten van *** staat aangegeven dat zijn gedrag “prettig” is, maakt het vorenstaande niet anders.

Gezien bovenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht gericht tegen de brief van 30 oktober 2001 dan ook gegrond. De klacht gericht tegen directeur *** en *** acht de Commissie ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht, voor zover gericht tegen ***, niet-ontvankelijk.
- verklaart de klacht, voor zover gericht tegen de door *** ondertekende brief van 30 oktober 2001, gegrond.
- verklaart de klacht, voor zover (overigens) gericht tegen directeur en leerkrachten. *** en ***, ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie ziet geen aanleiding om in dit geval nog een concreet advies aan het bevoegd gezag uit te brengen.

Klachtennummer: 01063

Klacht inzake maatregel opgelegd aan ouders

1. Klagers verwijten het bevoegd gezag dat hen ten onrechte bij brief van 14 maart 2001 een maatregel is opgelegd. Deze maatregel komt erop neer, dat klagers werden ontheven van de vrijwillige taken die zij binnen de school op zich hadden genomen.

2. Klagers verwijten het bevoegd gezag de jegens hen geuite dreigementen. Deze dreigementen bestaan hierin dat het bevoegd gezag bij hernieuwde onttrekking aan het verbod klaagster de toegang tot de school geheel wordt ontzegd.

3. Voorts verwijten klagers het bevoegd gezag dat de door hen opgevraagde statuten en reglementen niet welwillend ter beschikking zijn gesteld.

Ad 1: De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag de door hen bij brief van 14 maart 2001 opgelegde maatregel niet had mogen nemen, nu tussen partijen vaststaat dat de aanleiding van de gebrouilleerde verhoudingen tussen klagers en de familie *** , wat daar verder ook van zij, niet de schoolse situatie betreft. Het bevoegd gezag had, alvorens te overwegen de maatregel op te leggen, beter onderzoek moeten doen naar de wijze waarop de schoolsituatie te lijden had onder de verhoudingen tussen de beide families.

Ad 2: Nu de door het bevoegd gezag genomen maatregel niet opgelegd had mogen worden, dient de klacht zoals gericht tegen de uit de maatregel voortvloeiende sanctie eveneens gegrond te worden verklaard.

Ad 3: De Commissie is van oordeel dat ook dit onderdeel van de klacht gegrond dient te worden verklaard.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Primair Onderwijs *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief, gedateerd 8 november 2001, hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen het bevoegd gezag en betreft de wijze waarop door het bevoegd gezag de door klagers bij haar ingediende klacht is afgehandeld.

Bij brief van 14 december 2001 heeft het bevoegd gezag schriftelijk gereageerd op de tegen haar ingediende klacht.

Op 6 februari 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *** , voorzitter, en de heer *** , penningmeester. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

Bij schrijven van 1 maart jl. heeft de Commissie partijen bericht dat zij er niet in zal slagen het advies af te ronden binnen de in de Klachtenregeling gestelde termijn van vier weken.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting valt de klacht tegen het bevoegd gezag uiteen in de navolgende drie onderdelen.

- a. Klagers verwijten het bevoegd gezag dat hen ten onrechte bij brief van 14 maart 2001 een maatregel is opgelegd. Blijkens voornoemde brief komt deze maatregel erop neer dat, gezien het feit dat de, naar de mening van het bevoegd gezag, persoonlijke geschillen van klagers met de familie *** van te grote invloed dreigden te worden op de dagelijkse gang van zaken op basisschool *** (hierna te noemen: de school) en mogelijk zelfs de goede voortgang van het onderwijs in gevaar brachten, klagers werden ontheven van de vrijwillige taken die zij

binnen de school op zich hadden genomen. Deze maatregel is met ingang van direct ingegaan en zou aanvankelijk van kracht zijn tot 1 augustus 2001. Klagers zijn van mening dat, ondanks herhaaldelijk verzoek hiertoe, de maatregel nimmer deugdelijk door het bevoegd gezag is gemotiveerd.

- b. Klagers verwijten het bevoegd gezag ten tweede de jegens hen geuite dreigementen. Deze dreigementen bestaan hierin dat het bevoegd gezag naar aanleiding van het feit dat klaagster naar de mening van het bevoegd gezag het hiervoor onder a. genoemd verbod heeft overtreden, heeft meegedeeld dat bij hernieuwde onttrekking aan het verbod klaagster de toegang tot de school geheel wordt ontzegd alsmede dat zij met inachtneming van de wettelijk voorgescreven termijn van acht weken behulpzaam zal zijn bij het vinden van een andere school voor de kinderen.
- c. Ten derde verwijten klagers het bevoegd gezag dat de door hen opgevraagde statuten en reglementen niet welwillend ter beschikking zijn gesteld en dat zij het huishoudelijk reglement nog steeds niet hebben ontvangen. Voorts zou het bevoegd gezag klagers niet hebben gewezen op de klachtenregeling.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat klagers derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht zoals weergegeven onder punt II, a. overweegt de Commissie het volgende.

Het bevoegd gezag heeft tegen dit onderdeel van de klacht aangevoerd dat zij tot deze maatregel zijn gekomen na afzonderlijk gesprekken te hebben gevoerd met klagers en de familie ^{***}, de docenten te hebben gehoord, de Besturenraad te Voorburg te hebben geconsulteerd en uiteraard na intern overleg binnen het dagelijks bestuur van het bevoegd gezag te hebben gevoerd. De afzonderlijke gesprekken met klagers en de familie ^{***} op 6 maart 2001 hadden tot doel om de standpunten van beide partijen helder te krijgen en alle schijn van partijdigheid gezien het lidmaatschap van de heer ^{***} van het dagelijks bestuur van het bevoegd gezag, te vermijden. Naar aanleiding van deze gesprekken heeft het bevoegd gezag kort na 6 maart 2001 gesproken met de docenten van de school die van oordeel waren dat escalatie van de problemen tussen de beide families buiten de school moest worden gehouden. Vervolgens, zo heeft het bevoegd gezag aangevoerd, heeft zij bij de Besturenraad nagevraagd welke maatregelen in een geval als het onderhavige aan de orde zouden kunnen komen. Dit alles heeft, aldus het bevoegd gezag, geresulteerd in het opleggen van de maatregel zoals vermeld in de brief van 14 maart 2001 aan zowel klagers als de familie ^{***}. Aangezien de maatregel achteraf gezien ten onrechte is opgelegd heeft het bevoegd gezag bij brief van 10 juli 2001 besloten de bij brief van 14 maart 2001 opgelegde maatregel met onmiddellijke ingang te beëindigen.

Alvorens de Commissie zich inhoudelijk over dit onderdeel van de klacht zal uitlaten, wenst zij voor alle duidelijkheid op te merken dat de Commissie zich in deze kwestie geen oordeel zal aanmeten over de oorzaak van de gebrouilleerde verhoudingen dan wel aan welke familie welk verwijt te maken zou zijn. Ten eerste zou zij dan een oordeel moeten vellen over een kwestie die niet expliciet aan haar is voorgelegd en waarvan het maar zeer de vraag is of haar op dit punt enige bevoegdheid toekomt. Ten tweede kan de Commissie ook zonder dat zij zich op dit punt uitspreekt de klacht op zorgvuldige wijze afdoen.

De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag de door hen bij brief van 14 maart 2001 opgelegde maatregel niet had mogen nemen, nu tussen partijen vaststaat dat de aanleiding van de gebrouilleerde verhoudingen tussen klagers en de familie ^{***}, wat daar verder ook van zij, niet de schoolse situatie betreft. Naar het oordeel van de Commissie had het bevoegd gezag, alvorens te overwegen de maatregel op te leggen, beter onderzoek moeten doen naar de wijze waarop de schoolsituatie te lijden had onder de verhoudingen tussen de beide families. In dat kader had het naar de mening van de Commissie ook veel meer in de rede gelegen beide partijen tegelijkertijd te horen. Eerst indien dit op niets zou zijn uitgelopen, had het bevoegd gezag er voor kunnen kiezen de betrokkenen apart te horen. Ook in de wijze waarop de maatregel naar klagers toe is gecommuniceerd en gemotiveerd is het bevoegd gezag tekort geschoten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht zoals weergegeven onder punt II, b. overweegt de Commissie het volgende.

Aangezien de Commissie in het vorenstaande van oordeel is dat de door het bevoegd gezag genomen maatregel niet opgelegd had mogen worden, dient de klacht zoals gericht tegen de uit de maatregel voortvloeiende sanctie eveneens gegrond te worden verklaard. Aan het vorenstaande kan met betrekking tot de aangezegde sanctie nog worden overwogen dat hetgeen zich tussen de beide families afspeelt en de consequenties die dit tijdelijk heeft gehad op de rol van klaagster als vrijwilligster op school in geen enkele relatie staat tot het gedrag dan wel de schoolprestaties van de kinderen. Het is vaste jurisprudentie van de Commissie dat met het verwijderen van leerlingen van school zeer terughoudend moet worden omgegaan en moet worden gezien als een ultimatum remedium als alle mogelijke oplossingen om met ouders tot een vergelijk te komen uitputtend zijn benut.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht zoals weergegeven onder punt II, c. overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie is van oordeel dat ook dit onderdeel van de klacht gegrond dient te worden verklaard. Klagers hebben bij brief van 27 maart 2001 aan het bevoegd gezag verzocht hen per ommegaande een exemplaar van de statuten en reglementen toe te sturen. Op 4 april 2001 hebben klagers de statuten ontvangen. De reglementen ontbraken, zodat klagers zich wederom genoodzaakt zagen zich schriftelijk tot het bevoegd gezag te richten met andermaal het verzoek om de reglementen, meer specifiek het huishoudelijk reglement als bedoeld in artikel 24 van de statuten. Hierop hebben klagers op 10 april 2001 het afdelingsreglement ontvangen. Bij brief van 11 april 2001 hebben klagers nogmaals om een afschrift van het huishoudelijk reglement verzocht. Op deze brief hebben klagers nimmer een reactie van het bevoegd gezag ontvangen.

Het bevoegd gezag heeft ten aanzien van dit onderdeel van de klacht aangevoerd dat zij vrij snel na het eerste verzoek van klagers van 27 maart 2001 de statuten aan hen hebben doen toekomen. Ten aanzien van het huishoudelijk reglement heeft het bevoegd gezag verklaard een dergelijk reglement niet te hebben.

De Commissie is weliswaar met het bevoegd gezag van oordeel dat zij vrij snel na het eerste verzoek van klagers hiertoe aan hen de statuten heeft doen toekomen, maar kan niet begrijpen waarom zij niet op hetzelfde moment heeft meegedeeld dat zij geen huishoudelijk reglement kent, temeer nu klagers, zo zij ter zitting hebben aangegeven en niet door het bevoegd gezag is weersproken, lid zijn van de Vereniging. Het bevoegd gezag is naar het oordeel van de Commissie op dit punt tekort geschoten.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht op alle drie de onderdelen gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het feit dat het bevoegd gezag reeds heeft toegegeven dat de door haar bij brief van 14 maart 2001 getroffen maatregel nimmer had mogen worden opgelegd en zij deze direct nadat zij tot deze conclusie is gekomen, heeft ingetrokken, ziet de Commissie geen aanleiding een nader advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Klachtnummer: 01067

Klacht inzake verwijdering van leerling van school

Klaagster voelt zich overvallen door het besluit van aangeklaagde per 1 december een verwijderingstraject te starten. Zij is van mening dat aangeklaagde in ieder geval de uitkomsten van het RIAGG-onderzoek moet afwachten. Ingevolge artikel 40, vijfde lid van de WPO vindt definitieve verwijdering van een leerling niet plaats dan nadat het bevoegd gezag ervoor heeft zorggedragen dat een andere school bereid is de leerling toe te laten. Indien aantoonbaar gedurende 8 weken zonder succes is gezocht naar een zodanige school of kan in afwijking van de vorige volzin tot definitieve verwijdering worden overgegaan. Voor de Commissie is ter zitting vast komen te staan dat gedurende de 8 weken niet aantoonbaar zonder succes is gezocht naar plaatsing op een andere school. Het zoeken naar een andere school was volgens de school niet mogelijk, aangezien het resultaat van het Riagg-onderzoek nog niet bekend is. Het bevoegd gezag dient de resultaten van het Riaggonderzoek af te wachten. Pas dan kan naar het oordeel van de Commissie de periode van 8 weken ingaan. Klacht gegrond

Advies aan:

het bestuur van de Stichting voor Christelijk Onderwijs *** (hierna: het bevoegd gezag), inzake de klacht van N.Y. *** te *** (hierna: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure.

De Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) heeft bij brief, gedateerd 19 november 2001, een klacht ontvangen van N.Y. *** over R.H. *** , de directeur van de christelijke basisschool *** (hierna: aangeklaagde) betreffende de gang van zaken rond de verwijdering van haar dochter *** van deze school.

Desgevraagd heeft aangeklaagde bij brief van 14 december 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 13 december 2001 op de klachtbrief gereageerd.

Op 28 januari 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te *** , waar klaagster en *** , alsmede aangeklaagde zijn verschenen.

II Voorgeschiedenis en feiten

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting zijn de Commissie de volgende feiten gebleken.

*** is aan het begin van het schooljaar 1999-2000 in groep 3 op de *** gekomen. Ze heeft vervolgens deze groep gedoubleerd en zit nu, gedurende het schooljaar 2001-2002, in groep 4. Reeds na korte tijd op school bleek dat *** zoveel aandacht nodig had dat dit ten koste ging van het leerproces van de hele groep.

Vanaf februari 2000 zijn allerlei onderzoeken naar de problematiek rond *** gedaan door het Centrum Educatieve Dienstverlening (hierna: CED) en het Zorgteam.

Sinds december 2000 heeft *** een werkplek buiten de groep omdat werken binnen de groep niet meer mogelijk bleek.

Op 9 januari 2001 is een onderzoek gestart in het kader van Weer Samen Naar School (hierna: WSNS) ten behoeve van een oriëntatie op de voortgang van het onderwijs.

Naar aanleiding van dit onderzoek heeft het Zorgteam besloten tot een uitgebreid persoonlijkheids- en intelligentieonderzoek.

Op grond van de uitkomsten van dit onderzoek heeft het Zorgteam besloten voor *** het advies 'basisschool' te handhaven en op 5 juli 2001 aan klaagster een RIAGG-onderzoek geadviseerd.

Klaagster heeft op 9 september 2001 toestemming verleend voor het RIAGG-onderzoek waarbij zij onder meer de voorwaarde heeft gesteld dat de school het onderwijs aan *** tenminste tot 1 december 2001 zou voortzetten.

Inmiddels werd *** op school continue buiten de groep opgevangen met een 1-op-1 begeleiding. Omdat deze situatie op school dermate onhoudbaar was geworden dat het onderwijs aan de hele groep dreigde te gaan vervallen heeft aangeklaagde gedurende de maanden oktober en november 2001 allerlei alternatieven onderzocht om *** elders geplaatst te krijgen. Groot knelpunt daarbij bleken de RIAGG-wachlijsten. In samenwerking met klaagster en WSNS heeft aangeklaagde toch voorrang voor *** weten te bereiken en heeft het intakegesprek voor het RIAGG op 5 november 2001 plaatsgevonden.

Op 9 november 2001 heeft aangeklaagde met de leerkrachten de haalbaarheid besproken om *** op school te houden en de ouders op school bij de begeleiding te betrekken. Hij heeft daarbij echter moeten constateren dat de leerkrachten daartoe geen mogelijkheden meer zagen.

Besloten is ingaande 1 december 2001 een verwijderingstraject te starten waarbij een overgangsperiode zou gelden van 8 weken, waarin *** buiten de groep onderwijs zou ontvangen. Wanneer gedurende die periode met ondersteuning van de school geen nieuwe school zou zijn gevonden zou de verwijdering definitief zijn.

Klaagster is hiervan in een persoonlijk gesprek op de hoogte gebracht.

III. Standpunt van klager.

Klaagster voelt zich blijkens de klachtbrief en het verhandelde ter zitting overvallen door het besluit van aangeklaagde per 1 december een verwijderingstraject te starten.

Zij is van mening dat aangeklaagde in ieder geval de uitkomsten van het RIAGG-onderzoek moet afwachten.

Zij wijst er op dat de school altijd enorm veel voor *** heeft gedaan en nu juist op het moment, dat na lange tijd van onderzoeken en overleg is besloten het RIAGG in te schakelen, geen medewerking meer wil verlenen.

IV. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Ingevolge het bepaalde in artikel 40, vijfde lid, van de Wet op het Primair Onderwijs (hierna WPO) vindt definitieve verwijdering van een leerling niet plaats dan nadat het bevoegd gezag ervoor heeft zorggedragen dat een andere school, een school voor speciaal onderwijs, een school voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs of een instelling voor speciaal en voortgezet speciaal onderwijs bereid is de leerling toe te laten.

Indien aantoonbaar gedurende 8 weken zonder succes is gezocht naar een zodanige school of instelling waarnaar kan worden verwezen, kan in afwijking van de vorige volzin tot definitieve verwijdering worden overgegaan.

Voor de Commissie is ter zitting vast komen te staan dat gedurende de 8 weken tussen 1 december 2001 en 1 februari 2002 niet aantoonbaar zonder succes is gezocht naar plaatsing op een andere school.

Immers van de zijde van de *** is medegedeeld dat het zoeken naar een andere school niet mogelijk was, aangezien het resultaat van het Riagg-onderzoek nog niet bekend is en het derhalve niet duidelijk is wat voor soort school voor *** moet worden gezocht.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie van oordeel dat het bevoegd gezag de resultaten van het Riaggonderzoek dient af te wachten, alvorens een besluit te nemen omtrent de verwijdering van ***. Pas dan kan naar het oordeel van de Commissie de periode van 8 weken ingaan, waarin naar een andere school kan worden gezocht. Als dit aantoonbaar gebeurt en na acht weken geen resultaat heeft kan tot definitieve verwijdering worden overgegaan.

De Commissie heeft er begrip voor dat de huidige situatie waarin *** 1 op 1 wordt begeleid een bovenmatige inspanning van de teamleden vergt en onvoldoende recht doet aan de aanspraken van de overige leerlingen op goed onderwijs. Dit heeft voor aangeklaagde in november 2001 geleid tot de

tamelijk abrupte constatering dat er voor continuering van deze situatie in het team geen draagvlak meer aanwezig was.

Hoewel het begrijpelijk is dat aangeklaagde hieraan consequenties heeft willen verbinden, kan de Commissie klagers volgen in hun standpunt dat dit voor hen wel heel onverwacht gebeurde en niet in de lijn lag van de eerdere afspraken. Daarbij is tevens van belang dat klagers inmiddels zelf hadden aangeboden een gedeelte van de begeleiding van *** tijdens schooltijd voor hun rekening te willen nemen.

V. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie aanleiding het volgende advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Alvorens een besluit te nemen omtrent de verwijdering van *** dienen de resultaten van het Riaggonderzoek te worden afgewacht.

Pas dan kan de periode van acht weken ingaan, waarin naar een andere school kan worden gezocht. Als dit aantoonbaar gebeurt en na acht weken geen resultaat heeft kan tot definitieve verwijdering worden overgegaan.

Klachtnummer: 01068

Klacht inzake (gang van zaken rond) verwijzing naar S.O.

*De klacht komt erop neer, dat naar het oordeel van klagers de school in de communicatie naar hen toe over de aard en de consequenties van de bij *** afgenomen testen is tekort geschoten. Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden staande gehouden dat de school het WSNS traject niet zorgvuldig heeft aangepakt. De Commissie kan ook niet vinden dat de school daarbij in de communicatie naar de ouders toe is tekort geschoten. De hele verwijzingsprocedure is volgens de Commissie gelopen zoals die moest lopen.*

Klacht ongegrond

Advies aan:

het bestuur van de Stichting Verenigde Protestants Christelijke Scholen te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van *** en *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

De Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) heeft bij brief, gedateerd 21 november 2001, een klacht ontvangen van *** en *** over mevrouw *** , de locatieleider van de Protestants Christelijke basisschool *** (hierna aangeklaagde) betreffende de gang van zaken rond de verwijzing van hun zoon *** naar het Speciaal Onderwijs (hierna: S.O.)

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij brief van 13 december 2001 op de klachtbrief gereageerd.

Aangeklaagde heeft bij brief van 21 december 2001 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 29 januari 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Rotterdam, waar klagers en aangeklaagde zijn verschenen.

II. Standpunt van klagers.

Op grond van hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht vat de commissie de klacht als volgt samen.

Klagers hebben er bezwaar tegen dat er bij *** op initiatief van de school allerlei testen zijn afgenomen onder meer door het Zorgteam en in het kader van het Weer Samen Naar School (hierna: WSNS)-traject zonder dat zij als ouders door de school voldoende op de hoogte waren gebracht van de aard van de testen.

Zij stellen zich op het standpunt dat zij nooit toestemming voor deze testen zouden hebben gegeven als zij op de hoogte waren geweest van de consequenties van alle onderzoeken.

Zij zijn het voorts absoluut niet eens met het advies van het WSNS om *** op een school voor S.O. te plaatsen. Het beeld dat in de rapporten wordt geschetst van *** klopt niet met het beeld dat zij thuis van hem hebben.

Sinds klagers zich zelf intensief met de scholing van *** zijn gaan bezighouden gaat het volgens hen al veel beter met hem.

Vanwege de S.O.-beschikking en het dossier, opgemaakt door de school kunnen zij *** op geen enkele andere reguliere basisschool geplaatst krijgen.

Zij willen dat de school bepaalde informatie uit het dossier verwijderd, die de ontwikkeling van *** zou kunnen belasten.

Zij vinden tenslotte dat de school te weinig doet voor *** sinds is vastgesteld dat hij beter naar het S.O. kan.

III. Overwegingen van de Commissie.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de

(model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

De klacht komt er in de eerste plaats –kort gezegd – op neer dat naar het oordeel van klagers de school in de communicatie naar hen toe over de aard en de consequenties van de bij *** afgenomen testen is tekort geschoten.

Aangeklaagde heeft in dit verband ter zitting desgevraagd het volgende verklaard.

*** is geboren in oktober en heeft daarom drie jaar gekleuterd. Toch maakte de school zich tijdens het derde kleuterjaar zorgen over zijn stap naar groep 3.

In groep 3 had de school in november al vermoedens over het ontoereikende sociale en cognitieve niveau van *** . Er zijn toen reeds een paar onderzoekjes gedaan. Daar kwam echter geen duidelijk beeld uit. De school heeft de ouders vervolgens toestemming gevraagd om een medewerker van WSNS onderzoek te laten doen. In een gesprek met aangeklaagde, dat in verband met de ernst van de problematiek van *** vervroegd op 2 februari 2001 plaatsvond, zijn klagers akkoord gegaan met een onderzoek door het zorgteam en is het WSNS-traject gestart. Hiervoor moesten veel formulieren worden ingevuld. Dit is op 13 maart 2001 met klaagster besproken. Op de vraag van klaagster aan aangeklaagde welke schoolsoort volgens haar het beste zou zijn voor *** , heeft aangeklaagde geantwoord dat er twee mogelijkheden waren, te weten ofwel de reguliere basisschool met speciale begeleiding ofwel speciaal onderwijs.

Vervolgens heeft het zorgteam verschillende onderzoeken gedaan en hierover op 9 juli 2001 gerapporteerd. Op 11 juli 2001 is vanuit de school een brief uitgegaan naar klagers met een uitnodiging om het rapport te komen bespreken. In september 2001 hebben klagers vervolgens het verzoek om een beschikking van de Permanente Commissie Leerlingenzorg (hierna: PCL) ondertekend.

Op 16 november 2001 ontving aangeklaagde vervolgens bericht van de PCL dat de aanvraag op 6 november 2001 weer was ingetrokken door klagers. Later berichtte de PCL aan aangeklaagde dat het verzoek toch nog was ondertekend.

Op 30 november 2001 is in overleg met klagers besloten tot een samenwerking met een S.O.-school. Klagers zijn op de school wezen kijken, maar *** kon niet geplaatst worden omdat het voor de school niet duidelijk was of klagers dit wel wilden.

Uiteindelijk bleek dat klagers liever een andere reguliere school voor basisonderwijs voor *** wilden zoeken. Omdat andere reguliere basisscholen echter geen kinderen aannemen met een S.O.-verwijzing, heeft aangeklaagde aan klagers aangeboden om te onderzoeken of binnen het eigen bevoegd gezag mogelijkheden waren voor plaatsing op een reguliere basisschool.

Ook heeft aangeklaagde aangeboden om een 'second opinion' aan te vragen.

Klagers hebben in dit verband desgevraagd verklaard dat zij inmiddels toch een andere reguliere basisschool bereid hebben gevonden om *** op te nemen.

Gezien het vorenstaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden dat de school het WSNS traject niet zorgvuldig heeft aangepakt. De Commissie kan ook niet vinden dat de school daarbij in de communicatie naar de ouders toe is tekort geschoten. De hele verwijzingsprocedure is volgens de Commissie gelopen zoals die moest lopen en had naar het oordeel van de Commissie ook niet anders kunnen lopen.

De Commissie tekent verder aan dat het gebruikelijk is dat indien de school een beroep doet op externe begeleiding, de deskundigen bepaalde onderzoeken uitvoeren en dat de ouders daarbij nooit aanwezig kunnen zijn. Op grond van de uitslagen van deze onderzoeken en de bevindingen op school is een advies gegeven door genoemde deskundigen voor verwijzing van *** naar het S.O.. Dat de ouders daar vanuit de thuissituatie anders tegenaan kijken, maakt de verwijzing niet minder nodig of terecht.

Dat andere reguliere basisscholen in het algemeen een leerling met een S.O.-verwijzing niet aannemen berust op het vertrouwen van de basisscholen in de expertise van de adviserende deskundigen. Dit kan aangeklaagde niet verweten worden.

De Commissie acht de klacht op deze onderdelen derhalve ongegrond.

*Met betrekking tot de eis van klagers dat bepaalde informatie uit het schooldossier van *** wordt verwijderd overweegt de Commissie het volgende.*

Aangeklaagde heeft in dit verband ter zitting desgevraagd verklaard dat het schooldossier van *** in geen geval zonder toestemming van klagers aan anderen ter beschikking zal worden gesteld. Naar het oordeel van de Commissie moet de angst van klagers dat het dossier de ontwikkeling van *** in de toekomst zou kunnen belasten dan ook ongegrond worden geacht.

Met betrekking tot het onderdeel van de klacht dat de school op dit moment weinig doet aan het onderwijs van *** omdat al is vastgesteld dat hij niet op een reguliere basisschool thuis hoort, overweegt de Commissie tenslotte dat zij daarvoor geen aanwijzingen heeft kunnen vinden. Integendeel, aangeklaagde heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat aan *** tot op heden steeds juist veel extra hulp is geboden. Wel is op de rapporten aangegeven dat *** in cognitief opzicht niet voldoende presteerde. Ook op dit punt acht de Commissie de klacht derhalve ongegrond.

IV. Het oordeel van de Commissie.

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding om advies uit te brengen.

LIJST VAN GEBRUIKTE AFKORTINGEN

AvB	Akte van benoeming
ABP	Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds
ADV	Arbeidsduurverkorting
BAPO	Bevordering Arbeidsparticipatie Onderwijspersoneel
BBA	Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945
BBRA	Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren
BPCO	Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs
BO	Basisonderwijs
BVE	Beroepsonderwijs volwasseneneducatie
BW	Burgerlijk Wetboek
BWOO	Besluit Werkloosheid Onderwijs- en Onderzoeks- personeel
BZA	Besluit Ziekte en Arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel
CA	Centrale Administratie
CAO	Collectieve Arbeidsovereenkomst
Cie	Commissie
Conf.	Confessioneel
CvB BO/SO	Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs
CvB VO/HBO	Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs
CvB CMBO	Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs
CvG/A DGO	Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg
CvG NPCS	Commissie voor Geschillen van de NPCS
CvG WMO	Commissie voor Geschillen Wet Medezeggenschap Onderwijs
CPS	Christelijk Pedagogisch Studiecentrum
DCO	Dienstverlening Christelijk Onderwijs

DGO	Decentraal Georganiseerd Overleg
FAO	Fonds Arbeidsongeschiktheidsverzekering Overheids- personeel
FBS	Formatiebudgetsysteem
FPU	Regeling voor flexibel pensioen en uittreden
FRE	Formatierekeneenheid
FTE	Full-time equivalent
HBO	Hoger Beroepsonderwijs
HEAO	Hoger Economisch en Administratief Onderwijs
HOS	Herziening onderwijssalarisstructuur
HR	Huishoudelijk Reglement
IGO	Instellings Georganiseerd Overleg
JWG	Jeugdwerkgarantieplan
KB	Koninklijk Besluit
LOM	Leer- en opvoedingsmoeilijkheden
MAVO	Middelbaar Algemeen Voortgezet Onderwijs
MLK	Moeilijk lerende kinderen
MR	Medezeggenschapsraad
MZ	Medezeggenschap
MZRegl.	Medezeggenschapsreglement
NPCS	Nederlandse Protestants Christelijke Schoolraad
OC&W	Onderwijs Cultuur en Wetenschappen (Departement)
OP	Onderwijzend personeel
OOP	Onderwijsondersteunend personeel
PABO	Pedagogische Academie Basisonderwijs
p.c.	protestants-christelijk
RBA	Regionaal Bureau Arbeidsvoorziening
RDDF	Risicodragend deel der formatie

r.k.	rooms-katholiek
ROC	Regionaal Onderwijscentrum
RpbO	Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel
SO	Speciaal Onderwijs
Stb.	Staatsblad
TOA	Technisch Onderwijsassistent
TWAO	Tijdelijke Wet Arbeidsbemiddeling Onderwijs
USZO	Uitvoering Sociale Zekerheid voor de Overheid
VAVO	Voortgezet Algemeen volwassenen Onderwijs
VO	Voortgezet Onderwijs
VSO	Voortgezet Speciaal Onderwijs
WBO	Wet op het Basisonderwijs
WEB	Wet Educatie en Beroepsonderwijs
WHW	Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek
WMO	Wet Medezeggenschap Onderwijs
WVO	Wet op het Voortgezet Onderwijs
WW	Werkloosheidswet
ZMLK	Zeer moeilijk lerende kinderen

